

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

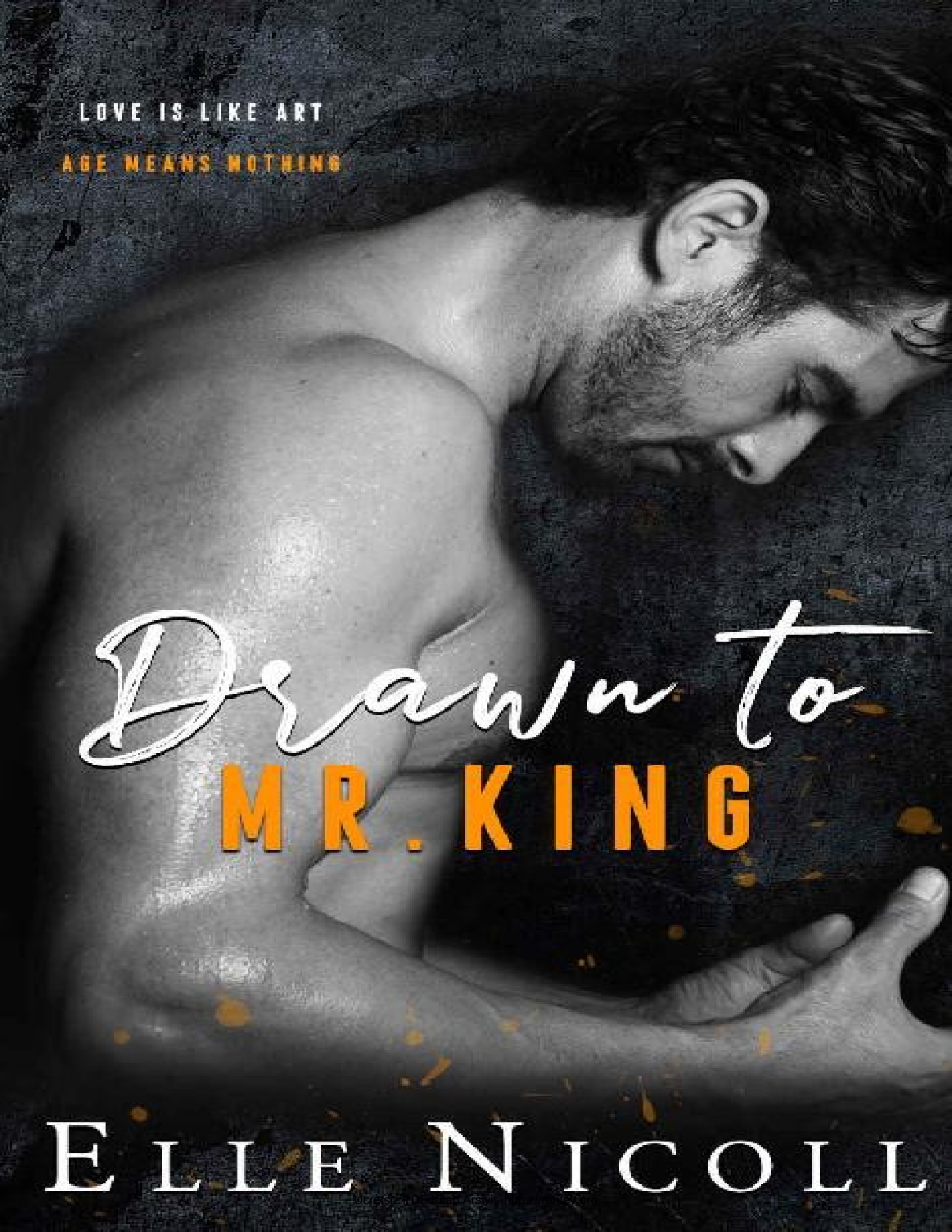
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LOVE IS LIKE ART

AGE MEANS NOTHING

Drawn to
MR. KING

ELLE NICOLL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

@czwn se c fiinp

Elle Nicoll

Göl Umut Yayincılık

Telif Hakkı© 2021 Elle Nicoll
tarafından Tüm hakları
saklıdır.

Web sitemi ziyaret edin:

<https://www.ellenicollauthor.com> Kapak Tasarımı:

Abigail at Pink Elephant Designs İç Formatlama: Atticus

Düzenleme: A. Strom - Bir kahve bağımlısı ile editörlük

Bu kitabın hiçbir bölümü fotokopi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik olarak herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez,

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi ile.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen

Tesadüfi.

Contents

. Bölüm

1. Megan

2. Megan

3. Jaxon

4. Megan

5. Jaxon

6. Megan

7. Jaxon

8. Megan

9. Jaxon

10. Megan

11. Jaxon

12. Megan

[13. Jaxon](#)
[14. Megan](#)
[15. Jaxon](#)
[16. Megan](#)
[17. Jaxon](#)
[18. Megan](#)
[19. Jaxon](#)
[20. Megan](#)
[21. Jaxon](#)
[22. Megan](#)
[23. Jaxon](#)
[24. Megan](#)
[25. Jaxon](#)
[26. Megan](#)
[27. Jaxon](#)
[28. Megan](#)
[29. Jaxon](#)
[30. Megan](#)
[31. Jaxon](#)
[32. Megan](#)
[Teşekkürleri](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Elle'nin Kitapları](#)

*Ruhunun derinliklerinde bir kayıp hissetmiş ve bir daha bu kadar kolay
gölümseyip gölümseyemeyeceğini merak etmiş herkese.
Aşk sana gölümsemen için sebepler verdi.*

*Ve yine olacak.
Yalnız değilsiniz.
Asla yalnız değilsin.*

Bölüm 1

Megan

Bir Ay Önce

"SANATÇI İNANILMAZ BİR İŞ ÇIKARDI."

Bakışlarımı duvardaki sanat eserinden ayırıp derin sesin sahibine yöneltiyorum. Kalın, koyu kirpiklerin dalgalandırdığı koyu gri gözler beni eğlenerek izliyor.

"Özür dilerim," diye kekeliyorum, onların yoğunluğu karşısında şaşkına dönüyorum. Beni inceleme şekilleri neredeyse rahatsız edici. Ama sahipleri gülümsediğinde köşelerindeki belli belirsiz çizgiler onları yumuşatıyor.

"Ben Jaxon." Yumuşak, derin bir ses ve koyu gri gözler bir el uzatıyor. Kibarca tutuyorum ve sıkıyorum. Eller bile yoğun, kavramaları sıcak ve güçlü.

Eminim ki bu tür eller hükmedebilir, zevk verebilir. kolay.

Rüyalarımda gördüğüm türden eller.

"Memnun oldum, Jaxon." Yanaklarımdaki ateşin sönmesini dileyerek gülümsüyorum. "Ben Megan. Aslında sanatçyım."

Gözlerimi onun bakışlarından kaçırıyorum. Elimi hâlâ sıkıca elinin içinde tutuyor.

"Evet, Megan," adımı keskin bir İngiliz aksanıyla söylerken sesi kadife kadar pürüzsüz - masum bir şeyi lezzetli bir şekilde pis gösterebileceğinden emin olduğum bir ses, "seninle tanışmak kesinlikle bir zevk."

Elimi bırakıyor ve dikkatini tekrar duvara veriyor. "Tüm bu eşsiz unsurları yakalayışına bayıldım. Çok güzel uygulanmış."

Sanat eserime tekrar bakıyorum. Otel, yeniden açılışı için seyahat temalı bir şeyler istedi. Londra'daki Heathrow Havaalanı'na çok yakın oldukları için çok sayıda iş seyahati yapan kişi konaklıyor. Eserim dairesel, dev bir jet motoru gibi ayrı bölümleri var. Her bölümde üniformalı farklı bir kişi var, bazıları klasik, bazıları modern.

"Neden üst kısım için bu resmi seçtiniz?" Jaxon, uzun parmağıyla Atlantic Airways'in ikonik parlak kırmızı rujunu ve ayakkabılarını giyen uçuş görevlisini işaret ederek soruyor.

Gerginlik omuzlarımı terk ederken küçük bir iç çekiyorum. Bu konuda konuşabilirim. Sanat söz konusu olduğunda rahatlayabilir ve kendim olabilirim.

"Eskiden orada uçuş görevlisi olarak çalışıyordum. En azından birkaç yıl boyunca, sanat sevgimi kullanabileceğim bir kariyer yapmak için ayrılmadan önce."

"Atlantic Airways'e en içten taziyelerimi sunarım." Gözleri dudaklarıma düşmeden önce parlıyor. "Ama eserlerine bakınca, akıllıca bir seçim olduğunu söyleyebilirim." Bakışlarını sanat eserime çevirirken sesi iltifatını kolaylıkla iletiyor.

Göz ucuyla ona bakıyorum. Yüz hatları dikkat çekici - güçlü çene hattı, keskin elmacık kemikleri. Tertemiz takım elbisesi gibi tüm hatları düzgün. Koyu renk saçlarının kenarlarına gri serpiştirilmiş. Genel etki seksi.

Çok seksi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

Otelin yeniden açılışı için burada bulunan diğer konukların heyecanlı konuşmaları havayı dolduruyor. Bazıları gelip sanat eserlerime bakıyor ve başlarıyla onaylıyor, sonra da tanıdıkları bir sonraki iş bağlantısıyla iletişim kurmaya hazır bir şekilde yollarına devam ediyor.

Jaxon değil.

Çalışmalarına hayranlıkla bakarken elleri cebinde duruyor. Dudaklarında huzurlu bir gülümseme, sanki dünya kadar zamanı varmış gibi. Acele edilmesine izin verecek türden bir adam olduğundan şüpheliyim. Çok sakin ve kontrollü. Kendinden emin dış görünüşünü hiçbir şeyin bozduğunu düşünemiyorum. Her şeyi çok kolay, çok *zahmetsiz* gösteriyor.

"Şampanya, madam?"

"Lütfen." Tepsiden uzatılan bardağı alırken minnetle gülümsüyorum. Ellerime tutacak bir şey vermek için her şeyi yaparım. Jaxon garsona başını sallarken bardağı arkaya yatırıp bir yudum alıyorum.

"Bence çok güzel bir yeteneğin var Megan." Koyu gri gözleri benimkileri arıyor. "Yayıncılık sektöründe çalışıyorum ve pek çok yetenekli sanatçı görüyorum. Seninkinde öne çıkan bir şey var. Zengin ve tutku dolu. Bu bana senin tutkulu bir kadın olduğunu söylüyor."

Şampanyayı çok hızlı yutuyorum ve öksürüyorum.

Jaxon kıkırdıyor, gözlerinin etrafındaki çizgiler kırışıyor. "Özür dilerim. Kulağa berbat bir sohbet cümlesi gibi geldi."

"Hoşuma gitti," diye geveliyorum, kelimeler ben onları durduramadan ağızımdan dökülüyor. İşte bu yüzden nadiren içiyorum; kendimi aptal durumuna düşürüyorum.

Jaxon gülümsemesini geri çekerek dudaklarını yuvarlıyor. Bana kesinlikle aptal olduğumu düşünüyormuş gibi bakmıyor. Hatta gözleri sürekli dudaklarıma kayıyor... Dudaklarımda bir gülümseme belirirken parmaklarımı ensemdede . *Benimle flört mü ediyor?*

Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor, elini çenesindeki saat beş gölgesi üzerinde gezdirirken gözleri parlıyor.

"İçinde bulunduğum iş nedeniyle kelimelerle aramın daha iyi olduğunu " Başımı arkaya eğiyorum ve yüksek sesle gülüyorum.

Şampanyanın hatası.

Ellerini göğsünün önünde birleştiriyor, yüzünü sıcak bir gülümseme aydınlatıyor.

"Tamam, artık bırakmalıyım. Ama sizin için bazı çizerlerin isimlerini yazmak istiyorum. Birlikte çalıştığım bazı parlak isimler. Belki onların bazı çalışmalarına bakmak hoşuna gider."

Lacivert takım elbise ceketinin iç cebine uzanıyor ve küçük bir not defteri ile kalem çıkarıyor. Kalemin kenarına altınla JK harfleri kazınmış. Yazarken alnı konsantrasyon içinde kırışıyor. Güçlü parmakları kalemi tutuyor ve kâğıt üzerinde zarif ilmekler çiziyor. Bir nefes alıyorum.

O parmakların tenimin üzerinde ilmekler çizerken nasıl hissettireceğini bilmek istiyorum.

"Ben sadece-" Tuvaletlerin olduğu lobinin arka tarafını işaret ediyorum ve dönüp uzaklaşıyorum. Ama Jaxon'ın ani ayrılışım karşısında yüzünde beliren şaşkınlığı görmeden önce değil.

Tanrım, ben bir aptalım.

O sadece sanat eserlerime hayranlık duyan hoş, kibar bir adam. Henry Cavill kadar seksi olması ve kalbimin Grand National'daki atların toynaklarından daha hızlı çarpması önemli değil. Orada biraz daha durursam aptalca bir şey söyleyeceğimi biliyorum, mesela... seni yalayabilir miyim? Ya da öyle bir şey.

Bayanlara gidip kendime çeki düzen veriyorum ve başımın arkasındaki dağınık yığından düşen gevşek bir bukleyi düzeltiyorum. Ben onlardan değilim

saçları yerinde olmadan gösterişli görünebilen kadınlar. Saç spreyine ve tutamlara aldırış etmeyen vahşi, kumral buklelere sahip olmak size bunu yapar.

Derin mavi elbisemi düzeltirken iç çekiyorum ve lobiye geri dönmeden önce derin bir nefes alıyorum. Jaxon'ı bıraktığım yerde şimdi başka bir çift oturuyordu. Belki de çoktan gitmiştir. Konuşmanın ortasında ayrılmak bana yakışırdı.

Otel müdürü bazı misafirlerle birlikte geliyor, beni ve sanat eserimi onlara tanıtıyor. O akşamki çekilişin kazananını belirlemek için giderken ben de ayakta durup onlarla kibarca sohbet ediyorum. Alkışlar fuayede yankılanırken, üç yüz on üç numaralı biletin bu gece yeni yenilenmiş çatı katı süitinde tüm masrafları karşılanmış bir konaklama kazandığı duyuruluyor. Jaxon'un kazandığını ancak o derin ses cevap verdiğinde fark ediyorum.

Sesini duyduktan sonra onu odada arıyorum ve takım elbiseli iki adamla konuştuğunu görüyorum. Sanki onu izlediğimi hissetmiş gibi başını kaldırıyor. Konuşmasına devam ederken koyu renk gözleri benimkilerle kilitleniyor. Ona doğru ilerlerken parmak uçlarım karıncalanıyor. Sanki transa geçmiş gibiyim, sadece onun gözlerindeki ışıltıyla benimkilere yapışıp kalıyorum.

Ona ulaştığımda "Tebrikler," diyorum.

Nefesimi tuttum, bekliyorum. Ne için, emin değilim. Ama onun yanında olmak sanki inanılmaz bir şey olacakmış gibi tenimi enerjiyle dolduruyor. Tıpkı bir rollercoaster'da zirveye ulaşıp düzlüğe çıktığınız o an gibi, uçmadan önceki o saniyede mideniz beklentiyle kalkıyor, damarlarınıza adrenalin doluyor.

Yaşıyor.

Ben de öyle hissediyorum. Bana bakışı, vücudumdaki hücrelerin tepki olarak fokurdaması... İstesem de uzak duramıyorum.

Dudakları sıcak bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Teşekkür ederim, Megan."

Konuştugu diğer adamlar aramıza bakıyor ve sonra izin istiyorlar.

"Aniden ayrıldığım için özür dilerim. Kendimi baygın hissettim," diye açıklıyorum.

Senin yüzünden, senin yüzünden baygınlık geçirdim. Ama bunu söyleyemiyorum. Bunun yerine dudaklarımı birleştiriyorum ve yanaklarımda sıcaklık çiçekleri açarken ona bakıyorum.

"Şimdi iyi hissediyor musun?" Gözleri endişeyle yumuşuyor ve bir elini ön koluma koyuyor.

Parmak uçlarının tenime dokunuşu zaten hassas olan bedenime elektrik akımı gönderirken nefesim boğazımda düğümleniyor.

Yavaşça başımı salladım. "Şimdi iyiyim, teşekkür ."

Elini kolumdan çekiyor ve tekrar nefes alabiliyorum. "Görünüşe göre bu gece bir ziyafet çekeceksin." Elindeki altın zarfı işaret ediyorum.

Kaşlarını kaldırıyor.

"Ben... Tanrım." demek istemedim. Bir elimle gözlerimi kapattım.

Gülüyor, gerginliği kıran sıcak, kolay bir kahkaha. "Sakin ol, Megan. Ne demek istediğini anlıyorum. Ve evet, bir sürprizle karşılaşmak her zaman güzeldir. İyi bir sürpriz," diye ekliyor.

Başımı salladım ve ona gülümsedim. Bu konuda adice davranabilir ve müstehcen bir yorum yapabilirdi. Ama yapmadı. Ayrıca, bana öyle bir tip gibi gelmiyor. Fazla sofistike. Belki de yaşındandır. Kırk yaşlarında olmalı. Belki de erkeklerin büyüdüğü ve seksle ilgili her yorumu yapmadığı yaştır.

"Centilmenliğiniz için teşekkür ederim."

Bana gülümsüyor ve içim eriyormuş hissediyorum. "Böyle harika bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim, Megan."

Onun yanında rahatlariken gülümsemem sırtmaya dönüşüyor ve yine illüstratörler hakkında konuşuyoruz.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama bu mükemmel bir akşam. Belki de bu kadar kibarlarsa yaşlı bir adamla çıkmayı düşünmeliyim.

Jaxon bana bir yemek kitabı imza gününe gelen genç bir çocukla ilgili bir hikaye anlatırken onu dinliyorum. Çocuk, yırtık kot pantolonu ve dev kapüşonuyla oradaki tüm kadınların arasında göze çarpıyordu. Ama sıranın kendisine gelmesini sabırla beklemiş. Ön tarafa geldiğinde yazara fıstık ezmeli kurabiyelerinin gelmiş geçmiş en iyi şey olduğunu, çünkü annesiyle birlikte bunları yapmanın uzun süredir üzgün olan annesini yeniden gülümsettiğini söyledi. Annesinin neden bu kadar üzgün olduğunu sormuyorum ama Jaxon'ın gözlerindeki parıltı bana bir aile trajedisi olduğunu söylüyor.

Çok şefkatli ve empatiyle konuşuyor. İlk defa kendimi bu kadar rahat hissettim. Sadece penisıyla düşünmeyen, eğitilmiş, saygılı bir adamla konuşmak ferahlatıcı. Gizli bir gündemi yok, elini sırtımda çok aşağıya indirmiyor, gözler dekolteme bakmıyor.

Biz sadece iki yetişkiniz ve birlikte medeni bir akşamın tadını çıkarıyoruz. Daha iyi olamazdı.

İki saat sonra.

"Tanrım, Megan! Yapma. Sen. Cüret etme. Dur," diye bağıyor Jaxon.

Üzerine doğru gri gözleri bana parıldıyor, tenine ulaştığımda kalçalarımı yuvarlıyor ve şişmiş klitorisimi ona doğru sürüklüyorum.

Tanrım, içimde çok iyi hissediyorum. Çok uzun zaman oldu; seksin nasıl bir his olduğunu unutmaya başlamıştım. Ama eminim hiç böyle hissetmemiştim. Bu çok ateşli. Sütine geldiğimizden beri bana bakışı, bana dokunuşu; onun kollarında kendimi lanet olası bir tanrıça gibi hissediyorum.

"," diyorum nefes nefese, "asla durmayacağım."

Şu anda onun sert, kalın sikini sürmekten başka bir şey düşünemeyecek kadar iyi hissettiriyor. Dışarıdaki caddeye bir meteor düşse bile sarsılmam. Onun beni girmesi, içimdeki yerleri okşaması, varlığından bile haberdar olmadığım sinir demetlerini ateşlemesi inanılmaz. Çatı katının kapısından içeri girdiğimizden beri her saniye inanılmazdı. Tüm kıyafetlerimiz üzerimizdeyken asansörden nasıl çıktık bilmiyorum.

"Orada çok iyi görünüyorsun," diye homurdanıyor Jaxon, iri elleri göğüslerimi avuçlarken, başparmakları sert meme uçlarımın üzerinde geziniyor.

"Çok iyi hissediyorsun," diye mırıldanıyorum kalçalarımı tekrar onun üzerine doğru çevirirken.

Aramıza yeni bir ıslaklık dalgası giriyor, ben yukarı çekip tekrar aşağı inerken sikini kaplıyor, onu daha da derine çekerken nefesim ciğerlerimden itiliyor.

Beni izlerken gözleri kararıyor. Aynı aşağıda lobide olduğu gibi. Devasa bir çatı katında tek başına yalnız kalabileceğine dair şaka yapmadan önce. Orayı görmek isteyip istemediğimi sormadan önce, sadece orada asılı olabilecek sanat eserlerine hayran olmak için. Öyle bir şey olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Asansöre birlikte adım attığımız andan itibaren gözlerim onunkilerden ayrılmadı. Hatta öpüşürken ve birbirimizi tutarken prezervatifi ona doğru yuvarladım. Sabırsızlanıyordum. Onu içime almak için sabırsızlanıyordum, manyetik bir çekim gibi ona duyduğum bu tam çekimi keşfetmek için. Daha önce hiç kimseyle böyle hissetmemiştim.

Ve Tanrım, hayatımda bir kez olsun bu geceyi keşfetmeyi seçtiğim için çok mutluyum.

"Boşalacağım, yapamam... bu çok-"

Ellerimi geniş göğsüne dayayarak tekrar üzerine çöküyorum ve başımı arkaya atıyorum. Keyifli bir inilti dudaklarımdan kaçıyor ve güçlü bir titremeyle boşalıyorum. Göğüslerimi tutan elleri kalçalarımın iniyor ve parmaklarını etime geçirerek beni kocaman ereksiyonunun üzerinde iki kez daha yukarı ve aşağı çekiyor. Çenesi gerilirken siki içimde şişiyor gibi görünüyor ve adımı inleyerek içime sertçe boşalıyor.

Dudaklarımı aralıyorum, havayı içime çekiyorum ve yakışıklı yüzünde oluşan saf mutluluk ifadesini izlerken nefesimi tutmaya çalışıyorum.

"Vay canına!" Derin bir iç çeker, göğsü yavaşça iner.

Onu gördüğümde gözlerimden bir bukleyi uzaklaştırıyorum. Çok rahatlamış görünüyor, bana bakarken yüzüne dingin bir gülümseme yayılıyor. Derin ve tatmin edici bir inilti daha çıkarırken elleri kalça kemiklerimin üzerindeki deriyi okşuyor.

"Megan..."

Adımı iç çekerek söylemesi göğsümde bir sıcaklık yaratıyor. Kulağa çok şehvetli, çok kontrollü... çok kendinden emin geliyor. Onun gibi bir adamın muhtemelen her hafta sonu böyle farklı bir ismi iç çekerek söylediğini fark ediyorum. Dilinden yuvarlanma şekli, çok doğal... çok tanıdık.

"Normalde böyle şeyler yapmam," diyorum, birden daha ayık bir şekilde ve ne kadar çıplak olduğumun farkında, ona sarılıyorum. Dürüst olalım, onu çok az tanıyorum. *Sadece gerçekten istiyorum.* "Yani, senin gibi erkeklerle genelde böyle şeyler yapmam."

Kaşını kaldırıyor. "Benim gibi erkekler mi?"

Kendimi onun üzerinden kaldırıyorum ve karnımı pamuklu çarşaflara dayayarak yatağa, onun yanına uzanıyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Jaxon prezervatifi çıkarıyor ve yüzünü bana dönerek başını elinin üzerine koyuyor. Bir parmağını sırtımda gezdirirken yüzü yumuşuyor. Dokunuşuyla tenim takdirle karıncalanıyor.

"Pişman ?" Koyu renk gözleri beni izliyor, cevabımı bekliyor.

"Hayır," diye karşılık veriyorum hemen, çok çabuk.

Gözlerimin önündeki gevşek bir saç telini okşarken yüzündeki gülümseme geri geldi. "Güzel, ben de öyle. Ve bunu tekrar yapmaya niyetliyim. Gece bitmeden en az iki kez daha."

"Bütün gece kalmayı kabul ettiğimi hatırlamıyorum." Gözlerini bana diktğinde dudağımı ısırarak gülümsüyorum.

Güçlü parmaklarıyla çenemi tutmak için uzanıyor ve aynı anda dudağımı dişlerimden kurtarıyor.

"Sadece gitmeyi dene, Megan," diye fısıldıyor derin sesi.

Öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırırken gözleri şakacı. Dudaklarım kendi rızasıyla onun için ayrılırken vücuduma sıcaklık doluyor.

Vücudum ona öyle tepki veriyor ki, istesem bile bunu durduramıyorum. Ama istemiyorum. Hayatımda hiç kimseyi bu kadar çok istememiştim.

Sıcak, becerikli ağzı boynuma doğru ilerliyor ve ben bir nefes çekip parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. Bir çift dudak nasıl bu kadar zevk verebilir?

Şimdiye kadar tanıştığım en seksi adam tarafından lüks bir otelin çatı katı süitindeki dev bir yatağa sıkıştırılmış bir halde kaybolmaya izin verirken göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor. Sert, geniş vücudu benimkini örtüyor ve bacaklarımı beline doluyorum, teni benimkine karşı ateş gibi hissediyor. Lezzetli, baştan çıkarıcı alevler beni yalıyor, içine çekiyor, içimin derinliklerinde yeni bir şeyi ateşliyor.

Tam burası... sanki bir şeyin başlangıcı gibi... Ne olduğunu bilmiyorum. Sadece bu geceden sonra eskisi gibi olmayacağımı biliyorum.

Bu da bir şeydir.

O bir şey.

Büyük bir şey.

Bölüm 2

Megan

Günümüz

"PEKİ YA JAPONYA? O nasıldı?" Lydia boşluğa bakarken ağzına bir gazlı kola şişesi daha atıyor.

Bazı evraklara uzanırken kaşlarımı çatıyorum. Altındaki kâğıdı çıkarabilmem için poposunun bir yanağını masamın üzerindeki pozisyonundan kaldırıyor.

"Biliyor musun, şurada tekerlekli olarak getirebileceğin gayet uygun bir sandalye var." O gelmeden önce incelediğim müşteri dosyasının kırıksıklıklarını düzeltirken tutuyorum.

"Japon erkeklerinin gerçekten sapık olabileceğini duymuştum," diyor çiğnerken.

"Bilemem," diye mırıldanıyorum, kalemimi kulağımın arkasından çıkarıp kâğıda bazı notlar alıyorum.

Aylık bir golf yayınında yayınlanacak basur kremi reklamı için karikatürize bir adam aranıyor. Cidden, bunu uyduramazdım. Patronum Phil, bana verdiği işler bunlarsa benden nefret ediyor olmalı.

"Neyin var senin? Biri hamsterını öldürmüş gibi görünüyorsun. Bilirsin işte, eğer bir hamsterın olsaydı," diyor Lydia.

Gazeteyi eline tutuşturuyorum ve okurken kaşları havaya kalkıyor. "Phil tam bir ezik, Meg. Yine de bunu bir iltifat olarak kabul et. Sana byle ödevler veriyorsa, kendini tehdit altında hissediyor olmalı. Sen bu kattaki insanların çoğundan çok daha yeteneklisin." Lydia sesini alçaltma zahmetine bile girmiyor ve ben de kimsenin duymamasını umarak sandalyeme gmlyorum. "Yani, başka kim Londra'nın havalı otellerinden özel siparişler alıyor?"

"Bir kere oldu," diye düzeltiyorum. "Ayrıca o, Rachel'ın erkek arkadaşının şirketi son anda battığında ona yaptığım bir iyilikti."

Dürüst olmak gerekirse, ev arkadaşımın şimdi eski erkek arkadaşı, başka bir sanatçı emlak geliştirme işini bıraktığında onun yerini doldurmamı isteyerek bana büyük bir iyilik yaptı. Oradan kazandığım parayla kredili mevduat hesabımı kapattım. Ben de her zaman birlikte harika olduklarını dşnmşmdr... Ta ki ayrılana kadar. Bu da gösteriyor ki, köşede ne olduğunu asla bilemezsiniz.

Elini havada sallıyor ve burnunu kırıştırıyor. "Evet, evet, biliyorum. Ama bu sadece başlangıç. Fark edileceksin. Bu plkte daha fazla çalışmak zorunda kalmayacaksın. Tam da istediğin gibi kendi serbest işini kurabileceksin. Dünya senin istiridyendir."

Lydia bana sanki her şey çok basitmiş gibi sırtıyor; istiyorsun, peşinden gidiyorsun, elde ediyorsun. Keşke ben de onun genç iyimserliğine sahip olsaydım ama zaman bana her zaman istediğini elde edemeyeceğini öğretti. En azından kolayca değil. Başarı engebeli bir yoldur.

"Tanrım, şimdi bakma." Lydia masamdan kayıyor ve omzumun üzerinden eğilerek masamdaki hemoroid özetiyle ilgileniyormuş gibi yapıyor.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

Modern ofisin etrafına göz gezdiriyorum. Bu katta çalışan yaklaşık yirmi tasarımcı var. Sanatçılar, grafik tasarımcılar ve dijital tasarımcılardan oluşan bir karışım.

Görüntüleyiciler. Benim uzmanlık alanım illüstrasyon, bu yüzden popo kremi reklamlarını alıyorum ve Frankie - kıyafetlerine bakılırsa Geek Chic'i icat düşündüğüm adam - havalı işleri alıyor. Geçen ay bir tur şirketinin seyahat broşürleri üzerinde çalışıyordu. O beyaz kumlu plajları görünce uçuş görevlisi olarak çalıştığım işi neden bıraktığımı . Phil'in pazartesiden beri dilinden düşürmediği büyük toplantısını beklemek yerine şu anda onlardan birinde güneşleniyor olabilirdim.

"Şşşt!" Lydia kaburgalarımın dirsek atıyor. "Oh, evet, Megan. Ne demek istediğini anlıyorum," diyor kaşları konsantrasyonla çatılmış bir halde.

Ona şaşkınlıkla bakarken alnım kırışıyor.

"Merhaba, Megan." Muhasebeden Tim masamın önünden geçerken boğazını temizliyor. "Merhaba, Tim." Gülümsüyorum, Lydia'gözlerinin fark ediyorum ve

bakışlarını masanın üzerinde sabit tutarak.

"Lydia," diye başını sallıyor, "kırmızı senin rengin. Bakewell tartının üzerindeki kiraz gibisin."

"Ee... teşekkürler Tim," diye mırıldanıyor Lydia, adam uzaklaşınca gözlerini devirerek.

Ona bakıyorum ve yanağımı ısııyorum. "Neydi o?"

"Tanrım, Meg. Bu çok utanç verici. Turuncu giyersem gün batımına, sarı giyersem bahar günündeki nergise benzediğimi söylüyor. Sırf kesip atsın diye içeri çıplak giresim geliyor," diye hayıflanıyor.

Kıkırdamama engel olamıyorum, "Çıplak gelmenin bir faydası olmaz. Sana karşı çok kötü, Lyds." Başımı öne eğiyorum ve kıkırdamamın kahkahaya dönüşmesine izin veriyorum.

"Dur!" diye bağırıyor, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Garip biri - Clark Kent tarzı, gözlükleri ve düğmeli gömleğiyle seksi sayılır - ama yine de garip. Eminim annesi onun için sandviçlerini hazırlıyordur."

Phil ofisinden çıkıp toplantının başlama vaktinin geldiğini duyururken, "Evet, bir de vişneli baklava," diye homurdanıyorum. "Cidden," diyorum koridorun sonundaki toplantı odasına doğru birlikte yürürken Lydia'ya dönerek, "bu beni çok neşelendirdi. Bu sabah kendimi pek iyi hissetmiyordum."

"Menopoz mu?" Lydia bana acıyarak bakıyor ve uzun masaya oturduğumuzda kolumu okşuyor.

"Defol git!" Fısıldıyorum. "Daha otuz yaşımdayım."

Yirmi iki yaşındaki güzel yüzü göz kırparken bana sırtıyor. "Sadece takılıyorum."

Başımı sallıyorum. Bir stajyer olmak ve her hafta sonu dışarı çıkıp çılgınca seks yapmak ne kadar eğlenceli olmalı. Yirmi iki yaşımdayken altı yıllık bir ilişkiden yeni çıkmıştım ve hâlâ ailemle birlikte yaşıyordum. Şu anda bile hayatım yaşlı bir kız kurusuna benziyor. İş ve barre derslerim dışında münzevi bir hayatım var. Belki Lydia haklıdır. Yumurtalarım muhtemelen şu anda beklemekten sıkılıp büzüşüyorlardır.

"Herkesi teşekkür ederim." Phil masanın başında dururken ellerini birbirine vuruyor. "Eminim hepiniz büyük *sırrın* ne olduğunu öğrenmek için çok heyecanlısınızdır?" Yirmi yüz ona boş boş bakarken masadakilere sırtıyor. "Pekâlâ. Bekleyiş sona erdi." Ellerini önünde sallıyor ve aklıma *Friends*'in caz elli bir bölümü geliyor. Biri öksürüyor ve Phil boğazını temizliyor, devam etmeden önce kravatını gevşetiyor. "göre yeni çocuk kitabı serisi *White Fire* üzerinde çalışacak şirket olarak bizi seçtiler."

Sözleri etkisini gösterdiğinde bir anlık bir duraklama olur, ardından masanın etrafında heyecanlı konuşmalar başlar. Phil halinden memnun görünüyor, tepedeki ışık kel kafasını bir ampul gibi aydınlatırken sırtışı kulaktan kulağa yayılıyor.

Böyle parlaması için losyon sürüp sürmediğini merak ediyorum.

"Bize mutfaktaki kahve markasını değiştirdiğini söyleyeceğini sanıyordum. Bu aslında *büyük bir* haber." Lydia bana sırtıyor, gözleri parlıyor.

Bakışlarımı Phil'in kafasından ayırıyorum. "Evet, söyleyeceğim. Bu inanılmaz Lyds."

Beyaz Ateş ne zamandan beri en çok beklenen kitap serisi oldu... Ne zaman olduğunu bile bilmiyorum. Büyülü, alternatif bir dünya ve zaman yolculuğu üzerine kurulu bir çocuk serisi. Şirketimizin bu sözleşmeyi alacağını hiç düşünmemiştim. Elbette iyiyiz ve yetenekli tasarımcılarımız var. Ama Londra'daki bazı devlere kıyasla küçüğüz.

Bu *büyük* bir anlaşma.

Phil herkesin dikkatini çekmek için ellerini çırpıyor. "Şimdi, hepinizin çok heyecanlı olduğunu biliyorum. Bu çok büyük bir proje ve hepinizi ilgilendiriyor. Bu toplantının nedeni sizlere bu haberi duyurmak ve birlikte çalışacağımız şirketi sizlere tanıtmak." Kapı açılırken kapıya doğru bakıyor. "Sizi King Yayıncılık ekibinden bazılarıyla tanıştırmaktan büyük memnuniyet duyuyorum." Bir kadın ve iki erkek odaya girerken, bir yarışma programındaki asistan gibi kolunu kaldırarak 'ta-dah!' anını yaşıyor.

Gülümsüyor ve ilk izlenimlerim bana onun cana yakın biri olduğunu söylüyor. İlk adam da yeterince iyi görünüyor, içeri girerken küçük bir el sallıyor. Ama dikkatimi çeken son adam.

Ensemdeki tüm küçük tüylerin diken diken oluşuna bakılırsa, zihnimin yetişmesine fırsat kalmadan vücudum ne olduğunu anlamış gibi görünüyor.

İçeri girip diğer ikisiyle birlikte odanın önünde dururken gözlerim ona kilitleniyor. Tasarımcı yün takım elbisesi içinde soğukkanlı ve telaşsız. O

gölümsüyor ve odadaki herkese başıyla selam veriyor. Gümüş dokunuşlu koyu renk saçları, koyu gri gözleri bana dikildiğinde ışığı yakalıyor. Şaşırdıysa bile bunu belli etmiyor. Bakışlarımı tutuyor ve bir elini çenesine götürerek derin düşüncelere dalmış gibi başparmağını alt dudağına sürüyor. Bu hareket sadece gözlerimin ağzına kaymasına neden oluyor ve bacaklarımı çaprazlayıp kalçalarımı birbirine bastırırken yutkunuyorum, aralarındaki titreşimin durmasını istiyorum.

"Tilki kim?" Lydia elinin arkasından fısıldıyor.

Phil tanışma faslına geçerken ben de gözlerimin içine bakıyorum. Görünüşe göre odanın önündeki *tilki* -hâlâ bana dikkatle bakıyor, gri gözleri tenimi yakıyor- King Yayıncılık'ın başındaki Jaxon King.

O zaman beni bir tüyle devir.

Bir ay önce bana hayatımın en akıl almaz seksini yaşatan adam.

Hepsi. Gece. Uzun.

Jaxon King... Hala o muhteşem fırtınalı gözleriyle beni izliyor.

Ertesi sabah beni akşam yemeğine götürmek için hafta içinde arayacağına söz veren ve hayatı boyunca bizimki gibi bir gece yaşamadığını söyleyen adam.

Hâlâ bakıyor... ve Tanrım, dudakları hatırladığım kadar lezzetli.

Ayrıca, hiç aramayan adam. Asla.

Yine de bacakları üzerinde seks yapıyor.

Domuz.

Bölüm 3

Faxon

Klasörü masama fırlatıyorum ve pencereye doğru yürüyüp Londra silüetine bakarken sinirli bir inilti çıkarıyorum.

Onu tekrar görmek. Tanrım, bu kadar zor olacağını düşünmemiştim. Ofisimin pencereli bir aşağı bir yukarı adımlarken kendime kızgınlıkla başımı sallıyorum.

Beyaz Ateş'in illüstrasyonları ve tanıtım materyalleri için daha küçük bir şirketle anlaşmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Daha taze fikirlere sahip olacaklar ve büyük bir firmaya göre daha yakın bir ekip olacaklardı. En azından sözleşme müdürüm Shane ve Proje Müdürüm Tina'ya böyle söyledim. İlk başta bu fikri beğenmediler, deli olduğumu düşündüler. Ama sonra bu fikre ısındılar ve planlar yaparak yola devam ettiler.

Aklım başıma geldiğinde artık çok geçti. Anlaşma yapılmıştı.

"Lanet olsun," diye inleyerek ellerimi saçlarıma götürdüm.

Orada oturuş şekli, çok sakın ve etkilenmemişti. Bir an için beni hatırlamadığını düşündüm. Ama hayır, bu kadar yoğun olacağını hayal etmeme imkan yoktu.

geceydi. Bunu hissedenden sadece ben değildim. Ben bir aptalım. Onu rahat bırakmalıyım. Aramızda bir şey olacak gibi değil.

Hiçbir zaman.

Hayatta olmaz.

Düşüyorum ve tepki olarak gıcırdayan deri masa sandalyeme geri yığılıyorum. Çoğu toplantıya katılmama bile gerek yok. Onları Shane ve Tina'ya bırakabilirim. Evet, ben de öyle yapacağım. Sadece ara sıra uğrayıp mesafemi koruyacağım. Megan'a daha fazla bir şey olması riskini göze alamam.

Elime aldığım ve masaya vurduğum kalemi odanın bir ucundan diğerine fırlatırken yaşadığım hayal kırıklığının acısını çıkarıyorum. Mükemmel beyaz duvara çarpıyor ve siyah mürekkep püskürtüyor. Damgalıyor. İz bırakıyor. Şu anda kafamın hissettiği gibi. Onun anısıyla damgalanmış. Birlikte bir geleceğimiz olmadığı bilgisiyle yaralanmış.

Masamdaki dahili telefon çalıyor.

"Bay King?" Asistanımın sesi düşüncelerimi böldü.

Veronica'ya bana Jaxon demesini milyonlarca kez söyledim ama hiçbirini kabul etmedi. İşleri profesyonel tutmayı seviyor. Eski kafalı biri ve bu yönüne hayranım. İş ahlakı kusursuzdur. Gelecek yıl emekli olduğunda yerine birini bulmak zor olacak.

Bir düğmeye bastım, "Evet, Veronica?"

"Bayan King sizi görmeye geldi. Onu içeri göndereyim mi?" "Lütfen, gönderin."

Eski karım kapıdan içeri girerken kalkıp masamın etrafında dolaşıyorum.

"Jaxon." Kollarını bana doluyor ve her iki yanağımı da öpüyor. Etrafımı bir parfüm bulutu sarıyor.

"Penelope. Bu bir sürpriz."

Sarı saçlarını soluk pembe tırnaklarıyla düzeltiyor. "Bir kuaför randevusu için buralardaydım. Bir uğrayıp merhaba diyeyim dedim." Deve rengi yün paltosunu çıkarıp ofisimin bir bölümünü kaplayan büyük siyah deri kanepenin koluna örtüyor. "Bugün Christopher'la konuştun mu?" diye soruyor oturup rahatına bakarken.

"Evet." Oğlumuzla her gün konuştuğumu biliyor.

"Leah ile ne zaman ziyaret etmeyi planladıklarından bahsetti mi?" İpek bluzunun kolunda var olmayan bir tüyü karıştırıyor.

Sırıtiyorum. "Pen, sana kendi haline bırakmanı söylemiştim. O yetişkin bir adam."

Soğuk mavi gözleri bana dik dik bakarken mükemmel kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Biliyorum." Başını öne eğdi. "Bir anne oğlunun hayatıyla ilgilenemez mi?"

"Aynı Anne sadece ne zaman bir gelini olacağını bilmek istediğinde değil." Kıkırdıyorum. "Seni yirmi altı yıldır tanıyorum Pen. Seni bir kitap gibi okuyabiliyorum."

Dudaklarının kenarları gözleri parlıyor. "Yirmi yedi." "Pardon?"

İç çekiyor. "Beni yirmi yedi yıldır tanıyorsun, Jaxon. Christopher yirmi altı yaşına yeni girdi. Yani şimdi yirmi yedi oldu."

Eski karıma gülümserken başımı sallıyorum. O her zaman ayrıntılara önem verirdi. Çok dikkatli bir planlamacıdır, ikimiz de öyleyiz. Bu yüzden bir yaz kaçamağından sonra kazara hamile kaldığında şok olmuştuk. Dikkatliydik. Şimdi hiçbir şeyi değiştirmedim elbette. Bu bize Christopher'ı getirdi. İlişkimizin arkadaşlık olarak başlamasına sevindim. Aksi takdirde Christopher bir yetişkin olana kadar birlikte kalmayı kabul etmek çok daha zor olurdu.

"Ee, nasılsın?" diye soruyor.

Masamdaki bazı şeyleri yeniden düzenliyorum, böylece onunla göz teması kurmak zorunda kalmıyorum. Onu bir kitap gibi okuyabiliyor olabilirim, ama yirmi altı, yani yirmi yedi yıl, onun da benimle aynı şeyi yapabileceği anlamına geliyor.

"Tamam," diye mırıldanıyor, taktik değiştiriyor, "iş nasıl?"

Omuzlarım gevşedi. "İşler harika. *White Fire* sözleşmesinde bizimle çalışacak bir tasarım şirketiyle anlaştık."

"Oh, gerçekten mi? Hangisi?"

Boğazımı temizliyorum. "Açık sözlü."

Penelope'nin kaşları çatılır. "Daha önce duyduğumu sanmıyorum. Her zaman kullandığınızı kullanmayacak mısınız? Nehrin aşağısındaki o büyük ofiste?"

"Hayır. Yeni birini denemenin zamanının geldiğini düşündük. Orada çok yetenekli sanatçılar var."

"Oh." Penelope'nin ifadesi düzelir. "Peki, iyi şanslar. Her zamanki gibi büyük bir başarı olacağına eminim." Ayağa kalktı ve ceketini aldı. Ondan alıp omuzlarına atabilmesi için uzatıyorum. "Yakında görüşürüz." Kapıya doğru yöneldi. "Ah, neredeyse unutuyordum. Joanna seni soruyordu."

"Teşekkürler." Eski kayınbiraderimden bahsedilince dişlerimi sıktım. "Onu arayacağım."

Penelope, "Tamam, yakında görüşürüz," der ve gider.

"Bay King?" Bir saniye sonra Veronica'nın yüzü kapıda belirdi. "Yarım saat içinde Bay Gregson ile öğle yemeği toplantınız var. Sizin için arabayı çağırayım mı?"

Saatime bakıyorum. Zaman nereye gidiyor? "Evet, lütfen, Veronica. Bu harika olur. Şoförle ön tarafta buluşacağım."

Takım elbisemin ceketini koluma geçirip asansörle aşağıya iniyorum.

"Marty-Boy, iyi görünüyorsun. Nasıl gidiyor?" Elimi Martin'in kemikli sırtına vururken sırtıyorum.

"Yalan söyleme." Gülümsüyor. "Ölü gibi görünüyorum."

Yüzüne bakıyorum. Solgun ve gözleri verdiği fazla kilolardan dolayı çökmüş, ama her zamanki gibi hala parlıyor ve yaramazlık dolu.

"Hayır, bilmesem numara yapıyorsun derdim. Kadınlarla sempati kartını oynuyorsun," diye şaka yapıyorum restoranın cam kenarında yerimizi alırken.

Martin sırtıyor. "Senin de çok iyi bildiğin gibi, o bir hanımefendi. Ve Abigail de artık buna . Artık kemoterapi seansından sonra bir fincan çay içebildiğim için şanslıyım."

Kıkırdıyorum. "Peki, yazı nasıl gidiyor?"

Martin'in gözleri parlıyor. "Harika. Daha sonra sana göndereceğim on bin kelimem daha var."

Siparişlerimizi almak için bir garson belirdi. Martin çorba istedi, ben de cobb salatası.

"Beline dikkat ediyorsun, değil mi? Orta yaşlı bir yayılma mı?" Siparişimizi işlemek için ayrılırken kıs kıs gülüyor.

"Arsız herif," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Martin gülümserken masanın üstünü tokatlar. "Sakin ol. Gri saçlarına rağmen yakışıklı bir piç olduğunu biliyorsun. Geceleri seni sıcak tutacak bir arkadaşın hiç eksik olmuyor."

Yüzümü buruşturuyorum. Haksız değil. Bir ay önceki o geceden önce hiç yalnız değildim.

"Bugün neden kadar neşelisin?" Gözlerimi Martin'in yüzüne dikiyorum.
"Bu hafta ilaçlarına fazladan bir şey mi koydular?"

"Kahveyi tekrar mideme indirebilirim." Sanki bu devasa öneme sahip bilimsel bir buluşmuş gibi sırtıyor.

"Bu harika." Evine bir sepet göndermeyi aklıma not ettim.

"Öyle, dostum, öyle." Martin sandalyesinde arkasına yaslanır ve ellerini düz karnının üzerine koyar.

Christopher'la aynı yaşta ama tüm tedaviler onu daha yaşlı göstermiş.

"Yani, bir on bin kelime daha mı?" Konuşmayı tekrar işe getiriyorum.

"Oh evet." Martin ışıldıyor. "Bu hafta akıp gidiyor."

Garson kız içkilerimizle geri dönüyor ve gitmeden önce bana uzun uzun gülümsüyor.

I yükseltmek benim cam. köpüklü su için clink
karşı Martin's. "Yayıncılığa bir adım daha yaklaştığınız için tebrikler."
"Şeref," diye yanıtlıyor.

Bana üzerinde çalıştığı kitabın son bölümünden bahsediyor. Bana gönderdiği dosyayı daha sonra okumam gerektiğinden şüpheliyim. Şu anda bana her şeyi kelimesi kelimesine anlattığından eminim. Onu durdurmuyorum. Onu bu kadar canlı görmek harika. On yıl önce bir imza gününde ilk karşılaşmamızın böyle bir arkadaşlığa dönüşeceğini kim bilebilirdi ki? Penelope, bana Christopher'ı hatırlattığı için bu kadar iyi anlaştığımızı düşünüyor. Belki de haklıdır. En yakın arkadaşlarımdan ve sırdaşlarımdan biri oldu. O çok

Yaşından daha bilge. Belki de yirmili yaşlarınızda prostat kanseri teşhisi konduğunda bu durum normaldir.

Martin, "Size gönderdiğim son bölümlerde sizin ve ekibin önerdiği düzeltmeleri yaptım," diyor.

Bardağımı yere bırakıyorum. "Güzel. Sesinizin hâlâ ortaya çıkması bizim için önemli. Bence bu okuyucuların sizinle bağlantı kurmasına yardımcı olacak."

"Kendini hayırsever mi hissediyorsun?" İltifatıma karşılık olarak sırtıyor.

Hafif bir kıkırdamayla başımı sallıyorum. "Sarhoş bir maymunun senden daha iyi yazabileceğini söylememi mi tercih ederdin?"

İçkisinden bir yudum alır. "Evet, eğer gerçek buysa."

Ona gülümseyerek başımı sallıyorum. "Öyle değil. Bir şey söylediğimde ciddiymdir."

Martin garsona bakıyor. Barın arkasından bize doğru bakıp duruyor. Bu dikkatimden kaçmadı. Çekici, sarı saçlı, kıvrımlı vücutlu, tam benim tipim, ama açıkçası daha az umursayamazdım. Sikim grevde gibi görünüyor.

"Ne kadar okudun o zaman?" Martin bana baktı. "Pardon?"

"Sarhoş maymunlar tarafından mı? Nasıl yazdıklarını biliyorsun, o halde en azından bir gönderiyi okumuş olmalısın?" Gözleri bana parlıyor.

"Gerçekten olgun, evlat." Kıkırdıyorum.

"Sadece yeniden genç hissetmene yardımcı oluyorum. Eminim kırk yaşından daha genç olmanın nasıl bir his olduğunu unutmuşsundur." Sırtıyor.

Nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Pembe dudakları ve ipek gibi teni olan güzel bir kızıl saçlı gibi hissettiriyor.

Aletim kıpırdandığında onu düşünmeyi aklımın bir köşesine itiyorum - belki de grevde değildir - konuşmayı Martin'e çeviriyorum

son taksit.

Bu tür yazarlara nadiren koçluk yapıyorum. Geleneksel yayıncılık yolunu izlemek istiyorlarsa, genellikle bir temsilci aracılığıyla tamamlanmış bir taslakla bana gelirler. Ya da kendi yayınlarını yaparlar ve yazarlık kariyerlerini başlatmak için dünya çapındaki çevrimiçi platformumuzu kullanırlar.

Ama Martin'durum farklı. Onunla tanıştığımda ve bana kitabından bahsettiğinde, ona yardım etmek istediğimi biliyordum. Her gün biri size kanser tedavisini bir anı kitabına yazılmış bir dizi cesaretle birleştiren bir fikir sunmuyor.

Yakında bir paraşütle atlayış yapacak ve birkaç ay önce kendisini tedavi eden merkeze para toplamak için bir yarı maratonu tamamladı. Arkadaşları onu tekerlekli sandalyeyle itmek zorunda kaldı ve Drakula gibi giyinmişti. Ama başardı.

Hesabı almak için ısrar etmeden önce öğle yemeğinde sohbet ediyoruz. Garson kız Amex'imdeki ismi okumuş olmalı çünkü fişi masaya bırakırken mırıldanıyor: "İyi günler Bay King." Çıkarken başımla onaylıyorum. Ancak dışarı çıktıktan sonra fişin üzerinde bir cep telefonu numarası olduğunu ve yanına bir kalp çizildiğini görüyorum.

Martin sırtıyor. "sende olduğunu söylemiştim, değil mi? Yaşlı adam."

Ona uyarıcı bir bakış attım ve sustu, ama vedalaşırken gözleri hala parlıyordu. Öğleden sonrayı onunla takılarak geçirmeyi tercih ederdim ama arka arkaya toplantılarım var.

"Son bölümü bu gece size göndereceğim. Senin için yatmadan önce okuma olabilir. Tabii yeni garson arkadaşın tarafından yatırılmayı düşünmüyorsan?" Martin bana göz kırptı.

"Dört gözle bekliyorum."

Gece arkadaşlığım hakkındaki yorumunu görmezden gelmeyi tercih ediyorum. Onunla çok şey paylaşıyorum ama son zamanlarda ne kadar hüznü olduğunu bilseydi

asla sonunu duymayacaksın.

"Sonra görüşürüz, Jax," diye sesleniyor, bir elini havada sallayarak sokağa doğru ilerliyor.

Elimi geri kaldırırken irkiliyorum. Bana sık sık Jax demiyor ama dediğinde de göğsümde bir sıkışma oluyor. Şu an orada olan.

Bekleyen arabama dönerken gökyüzüne bakıyorum. "Seni özledim baba," diye mırıldanıyorum tepemdeki bulutlara. Seni her gün özlüyorum.

Bölüm 4

Megan

BUGÜN PAZARTESİ VE Phillip'in büyük tanıtım toplantısının ardından hâlâ öfkeliyim. Tek duyduğum King Yayıncılık ile çalışacak olmamızın ne kadar harika olduğu. Bunun nasıl inanılmaz bir fırsat olduğu. Jaxon King'in tek başına böylesine başarılı bir işi büyütmesinin ne kadar harika olduğu. Hatta bir erkek ve bir kadın meslektaşımın Jaxon'ın ne kadar yakışıklı olduğunu ve onunla ne kadar iyi sevişebileceklerini konuştuklarına kulak misafiri oldum.

Bütün hafta midemin bulanmasına şaşmamalı. Hayatım resmen boka döndü.

"Megan," diye sesleniyor Phil ofisinin kapısından, "seninle biraz konuşabilir miyim?"

Tanrım, şimdi ne olacak?

"Tabii ki!" Yerimden kalkıp ofisine doğru yürürken yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum.

Yemin ederim, eğer bana üzerinde çalışmam için başka bir kazık kampanyası verecekse, oracıkta istifa edeceğim.

"Kapıyı kapat lütfen, Megan."

Dediğini yapıyorum, sonra masasının önünde durup beni oturmaya davet etmesini bekliyorum. Davet etmedi. Kimin patron olduğunu göstermek için başka bir güç gösterisi olduğuna şüphe yok.

Parlak kafalı aptal.

"Megan. Dört aydır burada , değil mi?" "Dokuz."

Phil düzeltmemi duymazdan geliyor ve elleri kalçalarında masasının diğer tarafında durarak konuşmaya devam ediyor.

"Bu kadar kısa bir süredir şirkette çalışan biri için bu oldukça beklenmedik bir durum..."

Dokuz aydır. Dokuz lanet aydır buradayım! Kısa sayılmaz.

Bir eli boynuna gidiyor ve devam ederken kravatıyla oynuyor. Bana doğru kazık, verruca ya da siğil kelimelerini telaffuz ederse eğilip onu kravatından masasına zımbalamak için duyduğum dürtüye karşı koymaya çalışıyorum.

Boğazını temizliyor, ağzı sinek yutmuş gibi çarpılmış. "King Yayıncılık, kitap için kapak illüstrasyonlarını sizin yapmanızı istedi.

Beyaz Ateş kampanyası."

Olduğum yerde kalakaldım. Onu yanlış duymuş olmalıyım. "Özür dilerim, ne dedin?"

Phil cevap vermiyor, sanki o da inanamıyormuş gibi bana bakıyor, ağzının kenarları yüzünü buruşturarak aşağı doğru kıvrılıyor.

Şimdiye kadar seride en az beş kitap var ve bu sayı artıyor. Eskizlerimden bazılarının kitabın içinde yer alması için seçilme şansım olabileceğini biliyordum, ama kapaklar? Bu inanılmaz, bu...

"Beni istediklerinden emin misin?" Tekrar soruyorum.

Aşağı bakar ve masasındaki bazı evrakları yeniden düzenler, dudakları hala kaşlarını çatmış bir şekilde büzülmüştür.

"Oldukça ısrarcıydılar. Portföyünüzü incelediklerini ve bu işi sizin yapmanızı istediklerini söylediler."

Ona bakarken ağzım açık kaldı.

"Tabii ki bazı geceler geç saatlere kadar çalışmanız ve yaklaşan izinlerinizi iptal etmeniz gerekecek" diye devam ediyor.

" değil," diyorum, sözlerinin içime işlemesine izin vererek.

Beni istiyorlar. Israr mı ettiler?

"Bu kadar o zaman." Masasına oturdu ve klavyesinde yazmaya başladı, böylece beni etkili bir şekilde kovmuş oldu.

"Teşekkür ," diyorum.

Phil başıyla onaylıyor ve ben de gitmek için dönüyorum. "Oh, ve Megan?"

Geri dönüyorum.

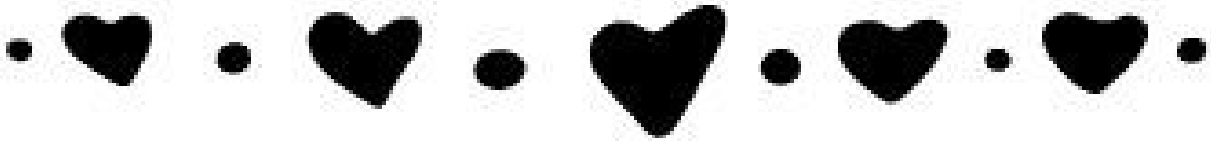
Eğer tüm bunlar onun aptalca bir şakasıysa, o parlak kafasını tokatlayacağım.

Boğazını temizliyor, bana bakmıyor.

"Son hemoroid çizimlerine bir saat içinde ihtiyacım var."

"Kesinlikle, hemen gönderiyorum."

Masama dönerken yol boyunca bir melodi mırıldanıyorum. Bir yabancının kışındaki yumruları düşünmek bile yüzümdeki gülümsemeyi silemiyor.

"Sonra ne oldu?" Ofisin yakınındaki favori kafemizde öğle yemeği yerken önceki olayları anlattığımda Lydia'nın gözleri irileşiyor.

"Sonra masama geri döndüm ve çıldırdım."

Ögle yemeği için aldığım simidi seçiyorum. Kepekli ve çekirdekli. Yeni yıldaki sağlık hamlemin bir parçası.

"Onu yiyecek misin?" Lydia'nın bakışları tabağıma düşüyor.

"Hayır, tüm bu iş meseleleri yüzünden iştahımı kaybettim. Beni istediklerine hâlâ inanamıyorum." Simidi ona uzatıyorum, o da sırtarak büyük bir ısırık alıyor. "At gibi yerken nasıl bu kadar küçük kalabiliyorsun?" Ona bir aşağı bir yukarı bakıyorum.

"Şans, sanırım. Ve seks. Çok fazla seks. Bu her yarım saatte 600 kalori yaktırır, değil mi?"

"Yanlış kişiye soruyorsun." Su şişemden bir yudum alıyorum. "Geçen yıl bir kez seks yaptım, hatırladın mı? Teknik olarak üç kez. Ama hepsi aynı gecede."

Parmak uçlarından biraz krem peynir yalıyor.

"Sanki Bay Gizemli ile geçirdiğin çılgın geceyi unutabilirim. Seninle gurur duyuyorum, klasik filmlerdeki konfor alanından çıkıp rastgele, yabancı biriyle seks yaptığın için."

Evet, yabancı.

Lydia'ya onun adını neden söylemediğimi bilmiyorum. Sanırım o gecenin bir kısmını kendime saklamak istedim. Ta ki o araya kadar. O zaman onunla yemeğe çıkacağımı söyleyebilirdim. Ama aramadı, ben de bir daha hiç bahsetmedim. Lydia sormaması gerektiğini hissetti. Sonra Noel geldi ve her şey geçmişe itildi. Geçen yıla. Kalacağını sandığım yere.

"Belki de numaranı kaybetmiştir?" diyor çikolatalı mousse'unun kapağını açıp içine dalarken.

"Belki de sadece seks istiyordu." İç çekiyorum, pencereden dışarı bakıyorum. Sokağın karşısındaki bir çift birbirlerine bakıyor. Kadın ayak parmaklarının üzerinde durup

arkadaşının dudaklarına bir öpücük konduruyor. Onları kıskançlıkla izlerken çenemi ellerime yaslıyorum.

Numaramı kaybetmiş olmasına imkan yok. Kaybetse bile beni bulabilirdi. Adımı ve nerede çalıştığımı biliyordu. Ona söyledim.

Tanrım, ona nerede çalıştığımı söyledim.

King Publishing'in *White Fire* üzerinde çalışması için Articulate'i seçmesinin bir tesadüf olduğuna inanmak çok mu saflık olur? Yani, öyle olmalı. Böyle sözleşmelerin hazırlanması aylar sürer. Otelin açılış gecesinden bu yana sadece beş hafta geçti. Ayrıca, o geceden sonra benden kaçmak istiyorsa neden tek gecelik ilişkisinin çalıştığı şirketi seçsin ki? Hiç mantıklı değil.

"En azından vibratörünü kullanırken düşünmen için sana iyi bir malzeme verdi," diye devam ediyor Lydia, bir paket fındık açıp bir tanesini bana uzatarak.

Başımı sallıyorum. Bu hafta sabah kahveme bile tahammül edemiyorum, bırakın wasabi kaplı fıstığı. Lydia'nın ağzı açık kaldı.

"var, değil mi?"

Sessizliğim ve omuz silkmem ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyor ve bana kocaman gözlerle bakıyor.

"Megan! Bunu derhal düzeltmeliyiz."

"Hayır, yok." Kıkırdıyorum, yüzündeki dehşete dönüşmüş ifadeye bakıyorum. "Haydi. Geri dönsek iyi olacak. Öğle yemeği bitmek üzere."

Ofise dönerken kolunu benimkine doluyor ve altı vibratörden oluşan koleksiyonunu bana anlatıyor. Onları verimliliklerine birden ona kadar sıralıyor. Minnettarım. En azından beynimi Jaxon King'in düşünceleri ve *White Fire* kapak tasarımları arasında gidip gelmekten kurtarıyor.

Ofise döndüğümüzde bir hareketlilik var.

Tüm ekip koşuşturuyor, eskiz defterlerini ve not defterlerini topluyor ve konferans odasına doğru ilerliyor.

" oluyor?" Lydia grafik görevlilerinden birine sorar.

"KP ile son dakika toplantısı," diye mırıldanıyor, dizüstü bilgisayarı ve kahve fincanıyla uğraşırken yüzü kıpkırmızı ve telaşlı. O geçerken bir koku alıyorum ve midem bulanıyor.

"O kadar da kötü değil Meg. Kusmana gerek yok. Muhtemelen ekibin geri kalanına kapakları senin yaptığını söyleyecekler. Bu senin anın!" Lydia'nın sesi heyecanla yükseliyor.

"Evet," diye boğuluyorum, ağzım sulanırken bir elim göğsümde.

Lütfen, şimdi olmaz. İçinde tut.

Biri telaşla yanımdan geçip koluma çarptığında derin bir nefes alıyorum. ", Megan. Baş illüstratör olarak ilk toplantına geç kalamazsın. İyi bir izlenim bırakmazdı, değil mi?" Phil bana çarptığı için özür dilemek yerine tersliyor.

Eğer midemdekileri tutmak için bu kadar çaba sarf etmiyor olsaydım, koşarak uzaklaşırken kafasının arkasına dik dik bakardım. Ama saç çizgimin etrafındaki deriye soğuk ter tanelerinin battığını hissederken kendimi bir arada tutmak tüm konsantrasyonumu alıyor.

"Sen önden git. Bana da yer ayır," diyorum elimle ağzımı kapatırken Lydia'ya.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama onu toplantı odasına doğru itiyorum ve bir saniye tereddüt ettikten sonra içeri giriyor.

Göğsümdeki yumruyu hissedebiliyorum. Bu çok saçma. Otel lansmanından önce gergindim. Yüzlerce insan beni görecekti.

Sanat eseri. Ama kendimi şimdikinın yarısı kadar bile hasta hissetmiyordum. Aslında, daha önce hiç böyle sinirden hasta hissettiğimi sanmıyorum.

Etrafıma bakıyorum, midemde bir başka kıpırdanma hissedince panikliyorum. Bayanlara giden koridor bir işaret feneri gibi beni çağırıyor ama başaramayacağım.

Kahretsin, işte geliyor.

Masanın altından bir çöp kutusu alıp içine kusuyorum ve bulantı dalgası geçince rahatlayarak inliyorum.

"Tüm şirket mallarına böyle mi davranıyorsunuz?"

"Ha?" Başımı kaldırdım ve doğruca Jaxon King'in yüzüne baktım.

Ağzı sert bir çizgi halinde.

"Al." Çelik grisi monogramlı bir mendil uzatıyor. Yutkunurken gözlerim onun geniş, takım elbiseli göğsünde geziniyor.

Uzun, güçlü parmaklarının arasından uzattığı kravata bakıyorum ve kravatıyla mükemmel bir uyum sağladığını fark ediyorum.

Gözlerimi yüzüne kaldırıyorum. Kaşları birbirine kenetlenmiş, gözlerinin etrafında olduğunu hatırladığım gülme çizgilerinin yerini aralarında derin bir kaş çatma çizgisi almış.

Uzanıp mendili alıyorum. Yüzüme götürdüğümde, kokusu beni anında beş hafta öncesine götürüyor. Erkeksi, baştan çıkarıcı... ağzımı sulandırıyor. Az sonra kusacakmışım gibi de değil.

"Teşekkürler." Gözlerimin altını siliyorum ve sonra dudaklarımı sıvazlıyorum.

Gözleri yaptığım her hareketi takip ediyor ve boğazını temizlerken çenesi geriliyor, ağzı hala aynı sert, gülümsemeyen çizgide.

"Acele etme. İçeride görüşürüz," gürlüyor derin sesi ve sonra gidiyor.

Ne oluyor be?

Bunu kim yapar? Birisi belli ki iyi olmadığı için kızgın olarak tanımlayabileceğim bir şekilde bakıyor. Belki de o kadar işkolik ki bir toplantının sadece bir dakikasını kaçırdığımı düşününce kulaklarından buhar çıkacakmış gibi bakıyor.

Zaten , şimdi ikna oldum.

Jaxon King sadece bir domuz değil; duygusuz, huysuz bir domuz.

Bölüm 5

Faxon

TESLİMAT ONAYI E-POSTASI gelen kutuma düşüyor ve hemen siliyorum.

Ne yapıyorum ben? Aklımı başıma toplamam lazım, yoksa hiçbir iş yapamayacağım.

Gelen kutumdaki bir sonraki e-postaya tıklıyorum. Veronica'dan; *Beyaz Ateş*'in tasarımlarına tepkilerini ölçmek için yerel bir çocuk kütüphanesi grubuyla ayarladığımız test grubu gününün programını teyit ediyor. Kontrol ediyorum, bazı zamanlama değişiklikleriyle birlikte bir cevap yazıyorum ve sonra bir sonraki e-postaya geçiyorum. Martin'in taslağının son bölümü. Tıklayıp açıyorum ve ilk birkaç satırı okuyorum.

"Yalan söylemeyeceğim. Kanser berbat bir şey. Ve bu, emmek kelimesini duyduğumda düşünmek istediğim türden bir emme değil. Hayır, kanser berbat bir şey değil. Yine de keşke öyle olsaydı. "Boş top cennetinde olurdum.

Sandalyemde arkama yaslanırken kendi kendime kıkırdıyorum. Son bölümü şimdiden üç kez okudum ve her birinde gülecek yeni bir şey buldum. Belli bir kızıl saçlı hakkında düşünmek hoş bir dikkat dağıtıcı oldu.

Tina bana Megan'dan baş çizer olmasını istediğini söylediğinde elimdeki kalemi kırdım. Yaptığının farkında bile olmadan ikiye ayırdım.

Tabii ki Tina doğru seçimi yaptı. Megan yetenekli ve inanılmaz bir iş çıkaracak. Bu sadece ondan kaçınmanın artık daha da zor olacağı anlamına geliyor. Tina her ne kadar proje yöneticisi olsa da, yine de işleri denetlemem ve neyin onaylandığı konusunda son sözü söylemem gerekecek. Onu hâlâ dar siyah kalem etekleri içinde, güzel kışının kıvrımlarını sergilerken göreceğim. Kıvrımlarının parmak uçlarımda nasıl hissettirdiğini, teninin tadının nasıl olduğunu, teninin kokusunu hatırlayacağım.

Sandalyemden kalkıp ofisimde volta atıyorum. Bu çok saçma.

Tanrı aşkına, ben kırk dört yaşında bir adamım. Daha önce de kadınlarla geceler geçirdim ve sonrasında hiç düşünmedim. Bu da farklı olmamalı.

Saatimi kontrol ediyorum. Saat neredeyse altı. Christopher'ı şimdi ararsam muhtemelen işten çıkarken yakalayabilirim. Onunla konuşmak kafamı dağıtacaktır. Masama geri oturdum, kayıtlı numarasını getirmek için masa telefonunun tuşlarına bastım.

"Hey, baba," Christopher'ın sesi telefonda pufluyor. "İyi misin oğlum? Sesin nefes nefese mi geliyor?"

"Sadece telefonu almak için koşmam gerekti, hepsi bu," diye yanıtlıyor.

"Şimdi eve gitmiyor musun?" Saatimi tekrar kontrol ederek soruyorum. Geç saatlere kadar çalışıyor.

"Öyleydim ama mıknaş yutan bir chihuahua köpeğimiz vardı. Ameliyat bitti."

"Her zamanki gibi adanmış." Gururla gülümsüyorum.

" gibi bir şey." Nefesini dışarı üflüyor. "Tiger, Leah'nın büyükannesinin köpeği. Sanırım ona bir şey olsaydı benim taşaklarıma sahip olurdu. Üşürse diye iyileşme sürecinde giymesi için pijama tişörtünü paketlemiş."

Alçak sesle kıkırdadım. "Bir kadının kalbine giden yol büyükannesinin köpeğinden geçer. Dostum, yanlış yaptığım yer burası olmalı."

"Öyle olmalı, baba." Christopher gülüyor.

"Annen Leah'yı ne zaman ziyarete getireceğini sorup duruyor," diye uyarıyorum onu.

"Oh, Tanrım. Annem arkası dönükken Leah'a gelinlik ölçüsü alacak. Sonra da 'ne zaman çocuk yapacaksın' muhabbetleri başlayacak."

Buna katılmıyorum. Penelope'nin istediği de tam olarak bu. Christopher doğduğunda çok genç ve hazırlıksızdık. Yeni ebeveynlikle benim diplomamı ve Penelope'nin gece derslerini bir arada yürütmek büyük bir öğrenme eğrisiydi.

Bir şekilde bir şeyleri kaçırmış gibi hissettiği izlenimine kapıldım. O zamanlar her şey hayatta kalmakla ilgiliydi. Muhtemelen şimdi bir torunun tadını çıkarabileceğini hissediyordur. Tadını çıkar ve sonra geri ver.

"İyi niyetli," diyorum.

"Biliyorum baba," diye iç geçiriyor. "Peki, sende yeni olan ne?"

Bir kadın yüzünden kafayı yemiş olmanın dışında mı?

Boğazımı temizliyorum. "Burada iyiyim. İşler yoğun. Size bahsettiğim o büyük projeye daha yeni başladık."

"Oh, evet. Nasıl gidiyor?"

Anahtar şingirtısı ve ardından kapının kapanma sesi Christopher'ın az önce arabasına bindiğini söylüyor.

"Harika gidiyor. Dinle, eve gitmeye hazır gibisin. Seni tutmayacağım. Bu gece kendine bir bira al. Hayatını kurtardıktan sonra bunu hak ettin."

Tiger'ı mıknatısla ölümden. Ve taşaklarını koru."

Christopher'ın rahat kahkahası telefonda yankılanıyor. "Tamam, baba. Yarın konuşuruz. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum oğlum." Telefonu kapatıp gözlerimi kapatıyorum ve başımı ellerimin arasına alıp masanın üzerine koyuyorum.

Benim de eve gitme vaktim geldi. Tanrı biliyor ya, iyi bir uykuya ihtiyacım var. En son kesintisiz bir gece geçirdiğimden beri uzak bir anı gibi görünüyor.

Masadan kalktım ve cep telefonumu aldım. Başparmağım ekranı yakalıyor ve ekran aydınlanıyor.

Joanna'dan üç cevapsız arama ve bir mesaj.

Joanna: Jaxon, konuşmamız gerek. Beni ara. Beni ofisine .

Telefonu cebime sokarken dişlerimi gıcırdatıyorum. Onu geri aramayacağım, bu gece olmaz. Bugün zaten yeterince kötü geçti.

O bok bekleyebilir.

Bölüm 6

Megan

"AÇ ŞUNU, AÇ ŞUNU!" Lydia ellerini birbirine vurarak masama gelen paketi inceliyor.

"Şimdi olmaz. Öğle yemeğine kadar beklemesi gerekecek." Paketi masamın altına koyup ayağımla kenara iterken Phil'in açık ofis kapısına bakıyorum.

"Oyunbozan." Lydia surat asıyor.

"Lyds, bu sabah işe geç kaldım. Umarım Phil fark etmemiştir." Kırk dakika geç ve metro istasyonundan buraya kadar koşmuş gibi görünmemeye çalıştığımı hatırlayarak inliyorum.

"Sen böyle yapmazsın. Bu sabah misafirin mi vardı?" Lydia'nın gözleri parlıyor.

Keşke.

"Tanrı ile büyük beyaz telefonda konuşmayı saymazsanız, şirket."

"Hâlâ hasta mısın? Kızım, doktora gitmen gerek. Bekle!" Sesi yükseliyor ve elini koluma doluyor, "Sen

Hamile misin?"

Sanki bir kafası daha çıkmış gibi ona bakıyorum. "Ne? Hayır, tabii ki yok! Benim seks hayatım yok, unuttun mu?"

"Peki ya tanrıların sikiyle kutsanmış Bay Gizemli?" Bana bakarken gözleri büyüdü.

Harika bir iş çıkardı.

Başımı salladım. "O mu? Hayır, o bir ay önceydi. O zamandan beri regl oldum."

Lydia'nın yüzü düşüyor ve düşünerek alt dudağını dışarı çıkarıyor. "Belki de vücudun Phil'in saçmalıklarından bıktığını söylüyordur?"

"Bu daha olası." Gülüyorum.

Sanki bir işaretmiş gibi, Phil ofisinin kapısında beliriyor, elleri kalçalarında ofisin diğer ucuna sesleniyor. "Megan, konuşabilir miyiz?"

Ayağa kalkarken gözlerimi Lydia'ya çeviriyorum. "Öğle yemeğinde görüşürüz."

İki saat sonra Lydia masama yaklaşıp saatine dokunduğunda eskiz defterimi çekmeceye yerleştiriyorum. Sadece *Beyaz Ateş* eskizleri için yeni bir tane almam gerekiyor. Bu sabah kırtasiye dolabından bir tane alacak vaktim olmadı. Onun yerine fikirler üzerinde çalışmak için kişisel defterimi kullanıyordum.

"Benimle bir daha öğle yemeği yememeye hazır mısın?" Lydia sırtıyor.

Ona gülümsedim. "Biliyor musun, şimdi daha iyi hissediyorum. Belki de bu böcek çıkmak üzeredir."

"Ya öyle ya da Phil'in saçmalıklarına karşı bağışıklık kazanıyorsun. Bu sabah ne istedi?"

Bir nefes veriyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Bana, eğer geç kalırsam ve bu fırsatı ciddiye almazsam, o zaman bana çok kötü davranacağını söylemek istedi."

başkasına ver."

Lydia'nın gözleri Phil'in kapalı ofis kapısına kayıyor ve kapıyı hançerliyor. "O sümüklü kurbağa. Bahse girerim Ross'a vermek istiyordur. Her zaman erkekleri kızlara tercih etmiştir."

Omuz silkiyorum. "Evet, bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok. Patron o.

Bunu telafi etmek için bu gece geç saatlere kadar çalışmamı söyledi."

"Tanrım, Meg. Bugün geç kaldığın ilk gündü. Seni biraz rahat bırakabilirdi."

Lydia'ya bir kaşımı kaldırıyorum. "kişi Phil."

Başını bir tarafa doğru eğiyor. "Tamam, öğle yemeğine çıkmadan önce daha ilginç konulara geçelim. Pakette ne var?"

Koyu gri kutuyu masamın altından çıkarıp kucağıma yerleştiriyorum. Ara sıra müşterilerimizden teşekkür hediyeleri alırsız. Ağır bir şey, muhtemelen golf dergileri ya da... ürperiyorum, hemoroid kremi. Bandı kesmek için makas kullanıyorum ve sonra kapağı kaldırıyorum. İçinde, kağıt mendile sarılmış, tıpalı bir cam şişe var. İnsanların ev yapımı limonata saklamak için kullandıkları türden. Kaldırıyorum ve içindeki altın renkli sıvıya bakıyorum.

"Bakalım!" Lydia şişeyi elimden alıp açıyor ve içindekileri kokluyor. "Güzel kokuyor, Meg. Kart var mı?"

Kutunun içine bakıyorum ve küçük, koyu gri bir zarf çıkarıyorum. Dışında hiçbir şey yazmıyor, bu yüzden kapağını kaldırıp içindeki kalın, beyaz kartı çekiyorum. Zarif, dalgalı yazıyı okurken şaşkınlıkla başımı geriye atıyorum.

Bunu deneyin. Gelecekte bazı şirket mülklerini kurtarabilir. JK.

Lydia'nın gözleri yüzüme takılıyor ve sonra parmaklarımın arasındaki karta düşüyor.

"Ciddi misin sen? Tilki'nin tasarım İtalyan ayakkabılarının üzerine neredeyse kusuyorsun ve o sana ev yapımı zencefilli gazozunu gönderiyor!" diye bağıyor, kulaktan kulağa sırtarak.

Şişeyi ondan alıyorum ve etiketi görebilmek için çeviriyorum.

Haklıydı.

Aynı zarif döngülerle yazılmış. Bu ev yapımı. Jaxon King bana kendi tarifini mi gönderdi? Hiç aramayan ve onu son gördüğümde öfkeden patlayacakmış gibi görünen domuz mu göndermiş bunu?

Etiketi tekrar okurken şişenin soğuk camı elimde pürüzsüz duruyor.

"Anlamıyorum. Neden birdenbire böyle *güzel* bir şey yapsın ki?" Yüksek sesle düşünüyorum.

"Aniden ne demek istiyorsun?" Lydia sorar.

Şaşkın yüzüne baktım. Ona söylememin zamanı geldi.

"Haydi, Lyds. Öğle yemeğinde anlatırım. Bu hikaye için yemeğe ihtiyacın olacak."

"Şikayet ettiğimi duymayacaksın." Çantalarımızı alıp ofisten çıkarken sırtıyor.

Kafedeki her zamanki masamıza yerleştikten sonra Lydia hemen konuya giriyor, peynir ve jambonlu tost lokmaları arasında beni sorguya çekiyor.

"Hadi o zaman. Hikaye nedir, Meg?"

Derin bir nefes alıp ona bakıyorum. "Tamam, hemen söyleyeceğim."

"Evet, şu alçıyı!" Öne doğru eğildi ve tüm dikkatini bana verdi.

"Yani, Bay Gizemli aslında o kadar da gizemli değil. Onu tanıyorsunuz. Onunla tanıştın." Dudağımı çiğnedim.

Lydia elini kaldırdı, "Bana Phil olduğunu söyleyeceksen lütfen yemeğimi bitirene kadar bekle. Bugün hasta olan ben olmak istemiyorum. O zaman nefis kokulu zencefilli gazozunu benimle paylaşmak zorunda kalırsın ve..." bana bakarken ağızı bir karış açık kalıyor. "Yok artık! Bu o, değil mi? Tilki'yi becerdin!"

"Lydia!" Ellerimi yanaklarıma götürerek tıslıyorum ve kafede etrafıma bakınıyorum. "Sesini alçalt."

"Üzgünüm," diye fısıldıyor. "Ama yani... gerçekten mi? Bu lanet olası yenilebilir adam Bay Gizemli, orgazm veren. Mükemmel matematiksel genişlikte bir horozla mı bahşedilmiş?"

Yüzündeki saf sevinç ifadesine kıkırdıyorum.

"Evet... tamam. O geceyi birlikte geçirdiğim kişi Jaxon King'di. Ama o olduğunu bilmiyordum. Sadece ilk adını biliyordum ve asla iki ile ikiyi bir araya getiremedim."

"Hayır, sen onun sikiyle senin amını birleştirmekle meşguldün," diye gülüyor, "üç kez!"

Başımı sallıyorum ve bir elimi gözlerimin üzerine koyuyorum. Lydia uzanıp bir parmağını kaldırıyor, böylece tek gözümle yüzünü görebiliyorum.

". Aramadı ama şimdi sana hediyeler mi gönderiyor?"

"Biliyorum, ben de. Ayrıca, hasta olduğum o gün, yemin ederim yanımda olduğu için sinirli görünüyordu. Vücudundan bana doğru sızan nefreti neredeyse hissedebiliyordum."

Hatırladıkça kaşlarımı çatıyorum. O ilk gece tanıştığım özenli ve tutkulu adama hiç benzemiyor.

Belki de tüm bunların sadece özenle hazırlanmış bir oyun olduğunun farkına varmak midemi bulandırıyor.

Lydia tavana bakarken bir parmağını çenesine vuruyor.

"Belki de birlikte geçirdiğiniz gecedен sonra aramasını engelleyen bir şey oldu. Sonra seni ofiste savunmasız ve hasta görünce büyük alfa egosu ortaya çıkıyor ve seninle ilgilenmek istiyor. Sana zencefilli gazoz gönderiyor, sonra da seni saçlarından tutup evine sürükleyerek tekrar aptalca becermek için planlar yapıyor."

Homurdanıyorum. "Çok çılgın bir hayal gücün var. Daha çok masamın yanındaki çöp kutusuna kusmanın ne kadar profesyonelce olmadığını vurguluyor gibi."

Lydia tek kaşını bana doğru kaldırdı. "Sana *ev yapımı* zencefilli gazoz göndererek mi? Hayır, yemem." Başını sallıyor. "Ayrıca, yanılmıyorum, değil mi? O gece seni aptal gibi becerdi. İnkâr etme." Bana göz kırpmıyor.

Beni o kadar aptalca sikti ki hala rüyalarımda sesini duyuyorum.

"Belki... biraz," diye ekliyorum, tek kaşını kaldırmış bana bakarken. "Ve şimdi hayatının en büyük projesinde onunla birlikte çalışmak zorundasın. kadarki kariyerim." Omuz silkiyor ve dikkatini tekrar tostuna veriyor. "Aynen öyle."

Peynirli ve turşulu sandviçimden bir ısırık alıyorum ve kendimi çiğnemeye zorluyorum.

Eskisinden daha iyi hissediyorum ama yemek yemek hâlâ zor.

"Tek düşünebildiğim o tasarımcı takımlarının altında neye benzediği iken bu nasıl işe yarayacak? Ne yazık ki, o ateşli bir domuz."

"Senin yerinde olmak ne kötü." Lydia yüzümdeki acı dolu ifadeyi görüp iç geçirmeden önce gülüyor. "Bak Meg. Sen harika bir illüstratörsün. Harika bir iş çıkaracaksın. O kadar çok ofiste bile olmayacak. Tina denen kadın projeyi yönetiyor. Sadece büyük toplantılar için gelmesi gerekecek. Boşuna endişeleniyorsun."

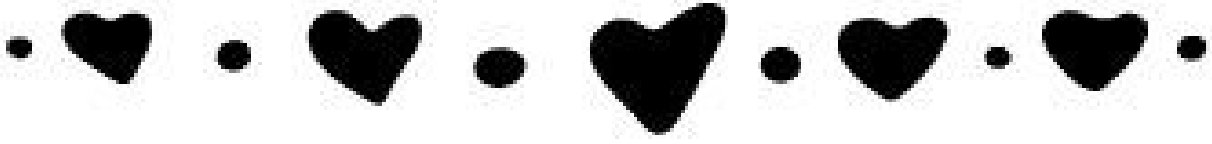
"Evet, sanırım," diyorum, ikna olmamış bir şekilde.

"Ve eğer o ayki radyo sessizliğini açıklayabiliyorsa ve seni masanda becermek istiyorsa..." kafasını bir tarafa doğru eğiyor, "o zaman devam et. Daha da iyisi, onu Phil'in masasında becer!"

"Lydia!" Bir elimle ağzımı kapatarak gülüyorum.

O da bana sırtıyor.

Bunun olmasına imkan yok. Aramamak için bir nedeni olduğuna inanmak istiyorum ama bu neden bu kadar ani davrandığını açıklamıyor. Şu anda hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Yapabileceğim en iyi şey işime konsantre olmak. Bildiklerimle yetinmek. Kesin olan bir şey var ki, Jaxon King hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

"İyi geceler Meg," diye sesleniyor Frankie çıkarken masamın önünden geçerken.

"İyi geceler Frankie, sabah görüşürüz," diye cevap veriyorum başımı eskizimin üzerine eğip çalışmaya devam ederken.

Kafamı kaldırdığımda ofiste bir tek ben kalmıştım ve saat altı buçuktu. Bu sabah geç kalmamı fazlasıyla telafi ettim. Bu çizimleri evde, pijamalarımın rahat bir şekilde, ev arkadaşım Rachel ile sohbet ederek yapabilirdim. Ama Phil bunu biliyordu. Muhtemelen bu yüzden çalışmak için ofiste kalmamda ısrar etti. Aynı işi evdeki koltuğumda yapmaktansa, sırt desteği olmayan ucuz ofis koltuklarında oturmamı tercih ederdi.

Aptal.

Şirket geçen yıl yeniden yapılanmaya gittiğinde, gitmesi için dua ettim. Ya da en azından başka bir takıma gönderilecekti. Öyle bir şansımız yok.

Kollarımı başımın üzerine uzatıp geriniyorum, sırtım çatırdarken zevkle iç çekiyorum.

"Gerçekten daha iyi bir sandalye almalısın. Bu duruşun için berbat."

Bir elim göğsümde, çığlık atıp etrafımda dönüyorum. "Tanrım! Beni korkuttun!" Önümdeki manzarayı özümsemek için bir saniyemi ayırdım. Kömür rengi takım elbise, gri kravat, karanlık, düşünceli gözler.

Onu.

"Özür dilerim, öyle yapmak istememiştim." Jaxon'ın gözlerinin kenarları kırışırken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Yüzümü incelemek için zaman ayırırken bakışları üzerimde sabit kalıyor.

Kıpırdamadan oturuyorum, sanki bir spot ışığı altındaymışım gibi, bir şey söylemesini bekliyorum. Ama o sadece beni inceliyor, gözlerini yüzümde gezdirmek için zaman ayırıyor. Onu son gördüğümde kızgın görüldüğünden tamamen farklı.

Bu gece farklı görünüyor, daha az... huysuz domuz.

Yanaklarım ısınıyor ve bir elimi enseme götürüyorum. Ellerini ceplerine sokmuş, beni incelerken aramızda büyüyen sessizlikten hiç de rahatsız olmuş görünmüyor.

Neden bana öyle bakıyor?

Eğer o geceden bahsetmeyecekse, benim de cehenneme kadar yolum var. Ona bu zevki tattırmayacağım. Her zaman yabancılarla tutkulu geceler geçirdiğimi düşünmesine izin vereceğim.

Boğazımı temizliyorum, "Size yardımcı olabilir miyim?"

Sorum onun beni sessizce değerlendirmesini bozuyor ve cevap vermeden önce yutkunuyor, adem elması kalın boynunda hareket ediyor.

"Bazı poster maketlerini almaya geldim. Phil'i yakalamak istiyordum ama toplantım gecikti. Onları masasında unuttuğunu söyledi." Jaxon'ın gözleri dudaklarıma kayıyor ve alnı kırışıyor. Daha önceki gülümsemesinin tüm izleri, kaşlarını çatarken yakışıklı yüz hatlarından kayboluyor.

Moody domuz... hoş geldin.

İçgüdüsel olarak, üzerlerinde bir şey olma ihtimaline karşı dudaklarımı yalıyorum. Çenesi geriliyor ve gözlerime tekrar bakmadan önce yanağındaki bir kas seğiriyor. Derin ve büyüleyiciydiler. Eğer dikkatli olmazsam, tekrar onların içine çekileceğim. Tıpkı o geceki gibi bir sözün içine çekilirim. Artık iki yabancı, şampanya ve bir sürü cinsel çekimden başka bir şey ifade etmediğini bildiğim bir söz.

Hiçbir zaman tek gecelik ilişkilerden hoşlanmadım. Şimdi onun bakışları altında, onun önünde kendimi nasıl bıraktığımı, ona çıplak bedenimden fazlasını nasıl gösterdiğimi bilerek hissettiğim bu gariplik - o gece ne düşünüyordum bilmiyorum.

Ayağa kalkarken en profesyonel ses tonumu takınarak, "Sizin için onları getirebilirim," diye teklif ediyorum.

Geri çekilmiyor ve birkaç rahatsız edici saniye boyunca başka bir yere gidemeden ona dönük duruyorum. *Çok* yakın, *çok* yakın. Boğazını temizleyip bir adım geri çekilmeden önce gözleri tekrar dudaklarıma kayıyor ve önce benim gitmemi işaret ediyor.

Başımı çeviriyorum ve onu Phil'in ofisine götürürken omzumun üzerinden onunla konuşuyorum. "Phil'in masası biraz dağınık olabilir. Ama onu tanıdıktan sonra buna alışıyorsunuz."

Kağıt yığınlarını kaldırıp altlarına bakıyorum, birkaç günlük kahve fincanlarını yoldan çekiyorum.

"Ah! İşte buradasın," diyorum, masanın altındaki zeminden üzerinde '*Beyaz Ateş poster maketleri*' yazan tüpü almak için eğilerek.

Dönüp elimi ona uzattığımda Jaxon'ın gözleri tekrar yüzüme takılıyor. Yemin ederim ben eğilirken sadece kıcımı kontrol ediyordu.

"Onu iyi tanıyorsun o zaman, değil mi?" Sesi huysuz geliyor, kızgınlığı dışarı taşmakla tehdit ediyor.

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerim Jaxon'ın çenesinde geziniyor, saat beş yönündeki gölgesini favorilerine kadar takip ediyor. Parmak uçlarımın altında nasıl hissettiğimi hatırlıyorum, pürüzlü.

Kalçalarım da sertçe vurdu.

"Phil'i tanıdıktan sonra onun dağınıklığına alıştığını söylemiştin. Bunları bulmuşsun," diyerek tüpü kaldırıyor, "tüm bunların arasında." Masanın üzerindeki dağınıklığı işaret ediyor. "Anladığım kadarıyla onu iyi tanıyorsun?" Gözleri benimkilere dikildi.

Çenemin açılmasını engellemek için mücadele ediyorum. Cidden Phil'le aramızda bir şeyler olduğunu mu düşünüyor? Bu fikir çok saçma.

"Dikkatimi veriyorum, hepsi bu. Ne ima ediyorsun?" .

Bu adamın cüretine inanamıyorum. Ben yüzleşmekten kaçan bir kıyım, ama şimdi değil. Onunla değil. Beni ters köşeye yatırmak gibi bir yeteneği var gibi görünüyor. Kollarımı kavuşturup ona dik dik bakıyorum ve cevap vermesini bekliyorum.

Hiçbir şey söylemiyor ve bunun yerine bana doğru bir adım atıyor, kaşları derin bir konsantrasyonla düğümlenmiş. Tıraş losyonunun kokusu uzanıp beni içine çekiyor ve düşünmeden içime çekmek için yaklaşıyorum. O gece sürdüğünün aynısı - deri ve misk, odunsu bir şeyle karışık, belki de sedir? Her neyse, beni büyüledi, sanki bir büyü'nün etkisi altındaymışım gibi.

Nabzım sabit bir ritimle atarken vücudumda bir şeylerin değiştiğini hissediyorum, bunu çekirdeğimde de hissedebiliyorum. Tüm öfkem bir anda yok oluyor, puf! Yerini başka bir şey aldı. Ham ve ilkel bir şey. İçimde olmayan bir şey.

Fiziksel olarak hiç de hoş olmayan, ama o gecedan sonra da bildiğim bir Şey var ki, belki de tekrar başa çıkmak istediğimden daha fazla sorun.

Gözlerimi onunkilere dikeyorum ve o da bana bakıyor, kapuŐonlu göz kapaklarının altındaki gözleri karanlık ve yoğun.

"Bu benim kabalığım ve küstahlığımdı, Megan. Özür dilerim," diye mırıldanıyor, bir adım daha yaklaşırken gözleri benimkileri yakıyor.

Aramızdaki mesafeyi o kadar kapatıyor ki, konuşurken dudaklarından çıkan nefesinin sıcaklığını hissedebiliyorum. Nane kokusu tıraş losyonuna hafifçe karışıyor ve ben bir kez daha birlikte geçirdiğimiz o geceye geri dönüyorum.

O inanılmaz gece.

Çünkü her ne kadar o zamandan beri bunu ya da beni düşünmemiŐ gibi görünse de ben unutamadım.

Asla unutamadım.

Böyle bir fiziksel zevkin sadece hikâyelerde ve filmlerde var olduğunu sanırdım.

Ta ki aksini kanıtlayana kadar.

Ve Tanrım bunu kanıtladı... üç uzun, lezzetli, ayak parmaklarını kıvıran kez.

Küçük bir nefes çekiyorum ve konuşmak için ağzımı açıyorum, ama ne olduğunu anlayamadan çenemi tutuyor.

Güçlü parmakları başımı geriye yatırırken nefesim boğazımda düğümleniyor. Olduğum yerde donup kalıyorum, ağzım kururken kalp atışlarım kulaklarımda çarpıyor.

"Megan," diye fısıldıyor, benden çok kendi kendine, gözleri dudaklarıma kayarken kaşları derin bir Şekilde çatılıyor.

Başparmağını alttakinin üzerinde gezdiriyor, geri çekiyor ve sonra dudaklarımdan geçiriyor, başparmağının ucuyla dişlerimi sıyrıyor. Onu itmeme gerekiyor ama yapamıyorum. Onun yerine olduğum yerde donup kalıyorum, yüzüne bakıyorum, o gece aklıma geldikçe içimdeki sıcaklık artıyor.

Beni öpüş şekli, her şeye gücü yeten ve hükmeden. Pürüzlü ellerinin tenimdeki hissi, kulağıma fısıldarken nefesinin sesi, içime boşalırken adımı inlemesi. Kendimi bırakışım ve onun sikiyle, onun diliyle, tekrar onun sikiyle en derin ve her şeyi tüketen orgazmları yaşıyışım...

Evet, hatırlıyorum.

Kalçalarımı eteğimin altında birbirine kenetliyorum, şehvet ve anılar tarafından tüketilmeme izin verirken önceki tüm kararlılığım dağılıyor.

Beni öpmesini istiyorum. Onu istiyorum-

Boğazının derinliklerinde inliyor ve gözlerini sıkarak kapatıyor. Sanki yakışıklı yüzünün üzerinden bir bulut geçiyor ve o an başladığı gibi hızla sona eriyor.

Dudağımı bırakıyor, geriye doğru bir adım atarken elini yanına indiriyor.

"Gitmem gerek," diyor, gözlerini açıyor ve yüzümden ayırmadan önce son bir kez gözlerime bakıyor.

Ellerime bakıyorum, yüzüm şaşkınlıktan yanıyor. Neler oluyor? Neden bana öyle bir baktı ki... gözlerindeki o arzu muydu? Ama sonra gözlerindeki parlaklık, camsılık... *Pişmanlık mı?*

Kafasının içinde ne haltlar dönüyor?

"Zencefilli gazoz için teşekkürler," diye fısıldıyorum karıncalanan dudaklarımın arasından, sonunda cesaretimi toplayıp gözlerimi tekrar ona dikiyorum.

Ama çoktan gitmiş, arkasında sadece sedir kokusu bırakmış.

Bölüm 7

Faxon

Megan'a o zencefilli birayı göndereli üç gün oldu. İşten sonra ofisine gittiğimden ve neredeyse kendimi kontrol edemediğimden beri üç gün geçti. Tanrım, o daracık eteğini mükemmel bacaklarına doğru itmek ve dizlerimin üzerine çöküp o pisliğin masasının üzerinde ona tapınmak istedim. Phil'i ne kadar iyi tanıdığını sorduğumda gözlerindeki ateş bunu yapmamı sağladı. Tabii ki Megan gibi bir kadının böyle bir adamda hiçbir şey görmeyeceğini biliyorum. Kimsenin izlemediğini sandığında Tina'ya ve diğer kadınlara nasıl baktığını gördüm.

Bana ne oldu bilmiyorum. Kulağa bir pislik gibi geldiğimi biliyorum ama onun başka bir erkekle birlikte olduğu fikri bile birinin kafasını koparmak istememe yetiyor. Sonra çenesini tuttuğumda bana bakışı, sanki daha ileri gitmem için bana meydan okur gibiydi. Tanrım, bunu çok kolay bir şekilde daha da berbat edebilirdim. Uzak durmalıyım. O genç, zeki ve yetenekli. Ben gelip hayatını mahvetmesem daha iyi olur.

Jaguar'ımın motorunu durduruyorum ve annemin evine bakıyorum. Kardeşim ve ben çocukluğumuzdan beri aynı evde yaşıyor. Çocukluğumun anılarıyla dolu olmasını seviyorum. Ama aynı nedenle nefret de ediyorum. Ne zaman içeri girsem kendimi yeniden on iki yaşında hissediyorum.

Arabadan inip kapıya yöneldim ve zile bastım.

"Jaxon!" Annem kapıyı açarken gümüş rengi saçları sabah güneşini yakalıyor. Üzerinde babamın en sevdiği renk olan mor bir bluz var.

"Merhaba anne." Gülümsüyorum, eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum ve gül parfümünü kokluyorum. "Hazır mısın?"

Bir an bana bakıyor ve beni içeri davet etmek istediğini anlıyorum. Her yıl aynı şey. Hemen gitmeyi ve ertelememeyi tercih ediyorum.

"Evet, öyleyim," diye yanıtlıyor, koridordaki masadan el çantasını ve küçük saksılı çiçekli bir bitkiyi alıyor.

Kapıyı kilitliyor ve ben önce yoldan aşağı yürüyorum, arabama ulaştığımızda yolcu kapısını onun için açıyorum.

Annem pencereden dışarı bakarken on beş dakika boyunca yoldaşça bir sessizlik içinde araba sürüyoruz. Böyle olmasını sevdiğimi biliyor. Çoğu gün pek konuşkan biri değilimdir, ama özellikle bugün. Söyleyecek ne var ki? Baktan bir durum ve keşke şu anda başka bir yerde olsaydım.

Krematoryumun anıt bahçesine yanaştık ve annemin arabadan inmesine yardım ettim. Güneşin parlıyor olmasına sevindim. Yağmur yağarken buraya gelmekten biraz daha az iç karartıcı oluyor.

Bakımlı bahçelerin etrafında yürüyoruz, her zaman gibi. Muhtemelen uykumda ya da gözüm kapalı yapabilirim.

Yüz otuz sekiz adım.

Arabamdan bu kadar adım atmam gerekiyor. Beni babasını kaybetmiş on iki yaşındaki korkmuş bir çocuğa geri götürmek için gereken adım sayısı . Bazı iyi niyetli komşular bana 'Artık evin erkeği sensin' demişti. Kardeşim sadece altı yaşındaydı, bu yüzden o olamazdı.

Ben olmalıydım.

Annem, bitkiyi babamın anıt taşının yanına koyarken ve oraya çoktan bırakılmış olan bazı çiçekleri hayranlıkla seyretmek için eğilirken, "Ne kadar güzel," diyor neşeyle. Onlar gladioli. Kardeşim her zaman gladioli getirir. Bugün önemli bir işi vardı. Yoksa o da bizimle olurdu. Çömeliyorum ve unutmabeni demetini onların yanına koyuyorum.

"Mutlu yıllar, baba." Granit taşta sabitlenmiş plaketi mendilimle parlatırken gülümsüyorum.

Annem elini omzuma koyuyor ve sıkıyor. Başımı eğerken uzanıyorum ve parmaklarını parmaklarımın içine sarıyorum.

Bir süre konuşmadan öylece kalıyoruz. Söyleyecek ne kaldı ki?

Daha sonra annemi İtalya dışındaki en iyi gnocchi'yi sunduğuna yemin ettiği favori restoranında öğle yemeğine götürüyorum.

Ona iş ve proje hakkında her şeyi anlattım. Christopher ve Penelope'yi soruyor, Christopher'la neredeyse benim kadar sık konuştuğunu bilmeme rağmen. Christopher büyürken onun yanında o kadar çok oldu ki; onsuz yapamazdık. Onun için ikinci bir anne gibiydi.

Penelope'yle altı yıl önce ayrıldığımızı söylediğimde üzüleceğini düşünmüştüm ama üzülmeydi. Şaşırmış bile görünmüyordu. Christopher'ı birlikte yetiştirerek harika bir iş çıkardığımızı ve artık ikimizin de ihtiyaçlarımıza öncelik verme zamanının geldiğini söyledi.

Aramızda aşkı bulup hayatına devam eden tek kişi Penelope olduğu için hayal kırıklığına mı uğradı diye düşünmeden edemiyorum.

"Yakında tekrar ziyarete gelirsın, değil mi Jaxon?" Onu bırakıp kapıya doğru yürürken annem bana gülümsüyor. "Yakında Christopher'ı ziyarete gideceğim. Bana katılabilir misin?"

"İş yerinde neler olduğuna bakacağım, ama kulağa harika geliyor."

Beni sımsıkı kucaklıyor, sırtımı ovduktan sonra çekilip yüzümü inceliyor. "Kendine iyi bak, aşkım. Erken yatmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun" diyor, sanki her şeyin cevabı buymuş gibi.

Keşke bu kadar basit olsaydı.

"Evet, anne." Gülümsüyorum, sonra yola çıkıyorum ve arabaya bindiğimde el sallayarak vedalaşıyorum.

Nedenini bile bilmiyorum ama bir süre gittikten sonra kafamı kaldırdım ve Articulate binasının önündeydim. Mesafemi korumak için çok fazla. O kadar gün içinde neden buraya geldiğimi bile bilmiyorum. Dikkat dağınlıklığı belki?

Hazır buradayken kafamı uzatıp nasıl olduklarına bakabilirim. Zaten burada bile olmayabilir.

Gerçi resepsiyonda imzalayıp asansörle tasarım katına çıkarken kendimi kandırdığımı biliyorum.

Tabii ki burada olacak.

Asansörün kapıları açılıyor ve dışarı çıkıp koridordan açık planlı ofis alanına doğru ilerliyorum. Oraya varmadan hemen önce sağa dönmeliyim, toplantı odasına ve Tina'nın burada çalıştığı zamanlar için kurduğu geçici ofise doğru.

Ama benim yok.

Ayaklarım beni yoğun ofise taşıırken kendi başlarına hareket ediyor. Her tasarımcının kendi masa alanı var. Her biri büyük alanlar.

masalarının yanında üzerinde çalıştıkları her neyse onu tutan büyük fikir panoları ve şövaleler var, böylece her biri biraz mahremiyet sağlıyor.

Megan'ın çalışma alanına doğru yürüyorum, bir eskiz defterinin üzerine eğilmiş, gözleri gölgelendirdiği küçük bir alana odaklanmış.

Kırmızı bukleleri başının üzerine yığılmış ve aralarından bir kalem çıkıyor. Yine de kalbimi göğsümde çarptıran şey onun yüzü. Gözleri dingin ve yüzünde uzak, hülyalı bir ifade, dudaklarında küçük bir gülümseme var.

Onu böyle çalışırken izlemek nefes kesici. Sanki başka bir dünyada, her şeyin mükemmel olduğu bir dünyada gibi görünüyor.

Şimdi plansız ziyaretimle bunu mahvetmek üzereyim.

"Yardıma oldu mu?" Gözlerim masasının üzerinde yarısı içilmiş, tanıdık altın renkli zencefilli gazoz bardağına takılıyor.

azından deniyor ve doğrudan çöp kutusuna gitmiyor.

Sıçırıyor ve kalemini düşürüyor, düştüğü yerde kâğıt üzerinde belli belirsiz bir iz bırakırken kaşlarını çatıyor. Bakışları bana döndüğünde defterinin üstünü çeviriyor ve bir kenara itiyor.

"Jaxon?"

Mükemmel dudaklarının köşeleri aşağı doğru dönüyor. Beni gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyor. Ama onun yerinde olsaydım ben de olmazdım.

Benim bir pislik olduğumu düşündüğünü biliyorum. O geceden sonra onu hiç aramadım. Sonra işyerine gittim ve benim şirketimde çalışmaya başladı. Sonra patronuyla yatıp yatmadığını sordum ve neredeyse onu ofisinde öpecektim.

Karışık sinyallerden bahsediyoruz. Kahretsin, ben de sinirlenirdim.

"Megan." Bacakları kulaklarıma dolanırken inlediğimde dudaklarımda nasıl tınladığını hatırlayarak adını söylüyorum.

"Phil'i arıyorsanız, o dışarıda," diyor kollarını kavuşturarak.

Aşağı bakıyorum. Bu açıdan, mavi gömleğinin önünden giydiği krem rengi dantel sütyene kadar görebiliyorum. Nefes alırken dolgun göğüsleri yükseliyor.

Tanrım, bana güç ver.

Gözlerimi tekrar onun yüzüne dikiyorum. "Tina için uğramıştım," diye yalan söylüyorum. Megan gözlerini bana dikeyor. "Bugün burada çalışmıyor."

Boğazımı
temizliyorum.

Beni test ediyor.

Tina'nın programında bugün burada değil, ofisimizde olması gerektiğinin farkında olduğumu çok iyi biliyor.

"Bunu biliyorum. Benden ofisinden bir şey almamı istedi." Bir yalan daha. Megan kaşlarını kaldırır ama bir şey söylemez.

"Peki, işe yaradı mı?" Masasının üzerindeki bardağa doğru başımı sallayarak tekrar soruyorum. Gözleri bakışlarımı takip ediyor ve yanakları pembeleşiyor, yüzü yumuşuyor.

"Oh, evet, yardımcı oluyor. Sana teşekkür etmek istemiştım. Geçen gece sen varken denedim-" diye devam ediyor, dişleri alt dudağını ağzına doğru çekiyor.

Tatlı pembe yumuşaklıklarına bakıyorum ve her şeyden çok ileri uzanıp onları öpmek istiyorum. Çenesinden tutup yüzünü eğiyorum, böylece dilimi ağzına sokup tadına bakabiliyorum.

Onu benim yapmak için duyduğum bu doyumsuz susuzluğu gider.

Ona tekrar sahip olmak için her şeyimi verirdim, kollarımın arasında çözölüşünü izlerdim, tıpkı o geceki gibi.

Aletim pantolonumun içinde kıpırđıyor ve dişlerimi sıkıyorum. Neden o etraftayken kontrolüm yokmuş gibi hissediyorum?

Yüzüme yerleşmiş olan yoğun çatık kaşları uzaklaştırmama fırsat vermeden yüzüme tekrar bakıyor. İç çekmeden önce bir an beni inceliyor. Phil'in ofisinde geçen gece hakkında bir şeyler söylemeyi düşünüyorduyorsa, belli ki fikrini değiştirmiş.

"İzninizle, işimin başına dönmem gerekiyor," diyerek masasına geri döndü. burada bırakmalıyım. Şimdi çekip gitmeliyim. Ama yapamam. Ben lanet olası bencil bir aptalım.

Hareket etmeye çalışmadığımda bana yan gözle bakıyor. "Ne yap-" Posta odasından bir adam masasına gelince konuşması kesiliyor.

"Senin için bir tane daha, Meg." Adam göz kırparak ona bir paket uzatıyor ve kadın da teşekkür ederken ona gülümsüyor.

Cevap olarak sırtıyor ve ben de o giderken arkasından ters ters bakıyorum.

"Bu sefer bana ne gönderdin?" Megan postacının ona neden Meg dediğine dair aptalca kıskanç düşüncelerimi yarıda kesip ona göz kırptırıyor ve alnı kırışmış bir şekilde bana bakarken kutunun bandını yırtıyor.

Bunu sorması, belli ki başka erkeklerden hediye alma alışkanlığı olmadığı anlamına geliyor, bu da beni memnun ediyor. Ama kendini beğenmiş sırtışım kısa sürede yüzümde donup kalıyor. Onun yerine, kırmızı kâğıt mendil ve yanında dev pembe tavşan şeklinde bir asa resmi olan bir kutu çıkardığında ağzımdaki ekşimeyle yer değiştiriyor.

Ne oluyor lan?

Megan'ın gözleri büyüyor ve oyuncağı tekrar peçetenin altına sokup tüm paketi masasının altına fırlatırken küçük bir çığlık atıyor ve bir gümbürtüyle yere düşüyor.

Yanakları pembeleşmiş, ellerini sıkıyor ve bana bakıyor. Benden değil, o zaman kim ona bir şeyler gönderiyor? Bir erkek arkadaşım.

musun? Bir vibratör, Tanrı aşkına!

Nefesimi içime çekiyorum, ellerimi iki yanımda sıkıp açarken burun deliklerim açılıyor ve kafamda ona kadar sayıyorum. Ama faydası yok. Yeterince sakinleşmek için milyona kadar saymam gerekecek.

"Çalışma zamanının başka bir uygun kullanımı," diye ona ateş ediyorum. Sokulmuş gibi geri çekiliyor, yüzünün rengi soluyor.

Bu kadar sert olmama gerek yoktu ve kelimeler dudaklarımdan çıktığı anda sesimin tonundan pişmanlık duyuyorum. Ama artık çok geç; olan oldu. Gözlerini benimkilerden ayırıp masasının altından çantasını almasını izliyorum.

"Affedersiniz, lütfen," diyor ayağa kalkarken, yüzüme bakmaktan kaçınarak.

"Megan-"

Ama durmuyor.

Asansörlere doğru yürürken arkasından bakıyorum. Peşinden gidip özür dilemeliyim.

Bir şeyler yap.

Ama benim yok.

Belki de daha iyidir diye düşünerek olduğum yerde kalakalıyorum.

Bölüm 8

Megan

"Hey, ben de tam Barre dersine gidiyordum. Seni sonra arayabilir miyim?"

Çantamdan spor salonu kartımı çıkarıp turnikeden geçmek için okuturken telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırıyorum.

"Tabii ki yapabilirsin. Tabii sana aldığım yeni oyuncağın tadını çıkarmakla meşgul değilsen." Lydia telefonda kıs kıs gülüyor.

"Sanki o şeye bakıp da Jaxon'ın suratında yeryüzüne cehennemi salacakmış gibi bir ifade görmeyecekmişim gibi!" Resepsiyondaki adamın yanından geçerken sesimi alçaltarak tıslıyorum ve hoş geldiniz anlamında gülümseyerek kibarca başımı sallıyorum.

Soyunma odasının kapısını iterek açıyorum ve boş bir dolaba yönelip spor çantamı içeri atıyorum. "Yemin ederim ateş püskürmek üzereymiş gibi görünüyordu. Ya öyle ya da kalp krizi geçirecek gibiydi."

"Megan, seni tekrar becermek istiyor," diyor Lydia kesin bir ifadeyle.

Daha çok kafamı sikmek gibi.

Birlikte geçirdiğimiz gibi bir geceden sonra arayacaklarını kim söyledi ve sonra aramadılar?

Jaxon King, sanırım.

Tanrım, ne kadar safım.

"Söylediğim tek bir kelimeyi bile dinledin mi? Ona yan gözle bile bakan ilk kişiyi öldürecekmiş gibi görünüyordu." Çantamın fermuarını açıp asma kilidimi ve su şişemi çıkarırken Lydia'ya söylüyorum.

"Seni duydum. Ve sana söylüyorum, Kral Tilki seni kendi adını hatırlayamayana kadar becermek istiyor. Yoksa neden biri sana hediye olarak bir seks oyuncağı gönderdi diye bu kadar sinirli görünsün ki? Belli ki başka bir erkek olduğunu düşünüyor. Yerinde olsam bunu kendi avantajıma kullanırdım."

Gözlerimi deviriyorum. Lydia bugün bana teorisini anlattı zaten. Ama ben buna inanmıyorum. Jaxon King gerçekten ilgileniyorsa, neden onu her gördüğümde bu kadar soğuk ve öfkeli? Sanki benim yanımda olmaya dayanamıyor. Bu da ikimiz demek oluyor.

Habersiz gelmediğinde günlerim çok daha kolay geçiyor. En azından planlanmış bir toplantı olduğunda, onun gözleri yaşlı, karamsar saçmalıklarına hazırlıklı olmam gerektiğini biliyorum.

"Gitmem gerek Lyds. Sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Tamam. İyi antrenmanlar, Meg." Telefonu kapatıyor ve ben de telefonumu çantama atıp dolabımı kapatıp kilitliyorum.

Dans stüdyosunda spor ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıp odanın kenarındaki duvara dayıyorum.

Bu gece yoğun bir sınıf ve birkaç yabancı yüz var. Şaşırtıcı değil ama eğitmen Yolande'nin bir kült takipçisi var. O harika bir öğretmen. Sadece sınıftaki tekniği için değil, sadece geldiğiniz için bile kendinizi çok iyi hissetmenizi sağladığı için. Hepimizin kendimize, zihnimize ve bedenimize zaman ayırmamız gerektiğini söylüyor.

Gülümsüyor ve odanın ön tarafındaki yerinden elini kaldırıyor, arkasındaki ayna duvarı selamını yansıtıyor. Ben de ona el sallıyorum.

uzay.

Yanımdaki kadın gergin bir kahkaha atarak "Bundan sonra bilmediğim yerlerimin ağrıyacağı söylendi" diyor.

Ona dönüyorum. Benden daha genç -muhtemelen yirmili yaşlarının başında- kestane rengi saçları ve ıslıl ıslıl bir cildi var. Soluk pembe bir egzersiz kıyafeti giyiyor. Gözlerim kıskançlıkla onun incecik, biçimli beline kayıyor. Eğer bu onun ilk seferiyse, muhtemelen çoğundan daha iyi iyileşecektir.

"Belki biraz. Ama harika hissedeceksin. Yolande ne biliyor." Ben de gülümsüyorum.

Başını sallıyor, gözleri bir öne bir arkaya bakıyor. "Ben de öyle duydum. Teşekkürler-" Beklentiyle bana bakıyor.

"Megan," diye cevap veriyorum.

"Ben Abigail." Gülümsüyor.

Ders boyunca Abigail'le iki kez göz göze geliyorum ve bir dakika boyunca demi-plie yapmamız söylendiğinde bana komik bir surat ifadesi takınıyor. Ben de ona sırtıtıyorum. Benim de iç bacaklarım yanıyor. Ama ne derler? Acı yoksa kazanç da yok mu?

"Tanrım!" diye pufluyor, ders bittiğinde alnını havluyula sıvazlıyor. "Bunu ne sıklıkla yapıyorsun?"

"Haftada üç kez," diyorum birlikte dolaplara doğru yürürken. "Daha fazla gelmek isterdim ama son zamanlarda işlerim çok yoğun ve patronum da geç saatlere kadar çalışmam konusunda ısrar ediyor."

Bunu ona neden söylediğimi bilmiyorum; o neredeyse bir yabancı. Ama yeterince iyi birine benziyor. Arkadaş olabileceğim türden bir kadın.

Abigail gülüyor. "Erkekler baş belası olabilir, onlarla çalışmak zorunda olmasanız bile. Sözde daha basit olan cinsiyetler için bu gerçek bir

Bazen kafalarından neler geçtiğini anlamakta zorlanıyorum."

Jaxon aklıma gelince başımı sallıyorum. "Bunu tekrar söyleyebilirsin."

Abigail bana bakıyor. "Seninle tanışmak güzeldi, Megan. Belki bir sonraki derste görüşürüz. Tabii yarın hâlâ yürüyebilirsem."

"Yarın iyi olacaksın. Endişelenmen gereken ertesi gün." Ona el sallayıp kapıdan çıkarken şaka .

Otuz dakika sonra evdeyim, duşumu almışım ve tek boynuzlu at desenli pijamalarımın popomu kanepeye park etmişim. Bekar olmanın bazı iyi yanları var. Kuzenimin hediyesi olan bu pijamalar da onlardan biri. Geçen yıl tanıştığım erkeklerin çoğundan daha çok seviyorum onları.

Bir elimle kanallar arasında gezinirken diğer elimle de bir kase eriştreyi dengeleyerek iç geçiriyorum. Her zamanki gibi hiçbir şey yok. Televizyonu kapatıyorum ve onun yerine dizüstü bilgisayarımı alıp yemek yerken bacaklarımın üzerine koyuyorum.

"Hey," diye sesleniyor ev arkadaşım Rachel, içeri girip kanepede yanıma .

Dönüp ona gülümsüyorum. "Şimdi daha insan gibi mi hissediyorsun?"

"Tanrım!" diye inliyor, başını kanepeye yaslıyor ve kısa, siyah saç tellerini gözlerinden uzaklaştırıyor. "Kırmızı göz uçuşlarından nefret ediyorum."

"Evet, en kötüsü onlar," diye katılıyorum kıkırdayarak.

Bu sabah Chicago'dan indi ve doğruca yatağına gitti. Bütün gece bir uçuşta çalışmanın, sabahın üçünde uçağın jumpseat'lerinde kahve içerek kendinizi ayakta tutmanın ve aynı zamanda ekip arkadaşlarınızla her şey hakkında konuşmanın nasıl bir duygu olduğunu hatırlıyorum. Genellikle seks, kaka ve daha fazla seksti. Uçuş görevlilerinin aşırı paylaşımcı oldukları bilinir.

"Ne yapıyorsun?" Ben yazarken omzumun üzerinden bakıyor.

Bunu neden yaptığımdan bile emin değilim ama Google'a Jaxon King yazıp enter tuşuna basıyorum. Lydia beni hayal kırıklığına uğratacak. Bunu haftalar önce yapardı.

Neredeyse tüm yazılar çeşitli kitap tanıtımları ya da yayıncılık haberleri ile ilgili basın yazıları. En son yazılanların hepsi *White Fire* hakkında. Phil'in Articulate'de Tasarım Müdürü olarak adı bile geçiyor. Eminim bunu banyo aynasının yanına koymak için bastırmıştır. moral vermek için hazırdır. Kaseme homurdanıyorum. Bir keresinde onu ofisinde bunu yaparken yakalamıştım. Beni görmemişti. Ses çıkarıp onu utandırmak kolay olurdu ama ben zalim değilim. Kendimi sevmekten yanayım ama bu başka bir şeydi. Daha önce hiç yetişkin bir adamın kendine hırladığını görmemiştim.

"Oh, sadece sana bahsettiğim adamı arıyordum."

"Bütün gece çatı katında becerdiğin ve sonra yeni müşterin ve patronun olarak ortaya çıkan gümüş tilki mi?" Rachel bana kaşlarını çatı.

"Aynısı. Ayrıca, eski sevgilinin soyadını bildiğini söylemeyi unuttuğun kişi." Yaltaklandım. "Özür dilerim."

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz Rachel'a baktım. O sanat komisyonunu aldım çünkü eski erkek arkadaşı otelin yeniden tasarımını tamamlayan şirketti. Başka bir sanatçı onu hayal kırıklığına uğrattı ve ben de yardım etmek için devreye girdim. O geceden sonra o ve Rachel çok kötü bir şekilde ayrıldılar ve Rachel artık onun adını bile duymaktan nefret ediyor.

Birbirlerine çok uygun göründükleri için kalbim onun için acıyor. Ama geçmişimiz ve sırlarımız hiç beklemediğimiz bir anda bizi yakalayabiliyor.

Rachel uzun mesafeli uçuşlarından kalan yıpranmış külotlarını internet üzerinden isimsiz bir alıcıya satıyordu. Kendi evini satın almak onun hayaliydi ve

fazladan para ona bunu yapmasına izin verdi. Şu anda içinde oturduğumuz ev. Ama bu tür bir iş ve yeni erkek arkadaşlar?

Karışmazlar.

"Sorun değil. Adı sözlüğe yeni bir küfür olarak eklenmiş olabilir ama haklısın. Kendi derdime bu kadar düşmemiş , o gece bana adını söylediğini hatırlayabilir ve seni biraz zahmetten kurtarabilirdim."

Burnumun kırıştığını hissediyorum. "İnanın bana, Hassle ve Jaxon King'in kaderinde hep birlikte olmak vardı. Adını daha önce bilmem hiçbir şeyi değiştirmezdi. Toplantıya kadar onun şirketinin yeni büyük müşterimiz olduğunu bilmiyordum.... ve bu o geceden sonra hiç aramadığı gerçeğini değiştirmez."

"Pislik herif," diye mırıldandı Rachel.

Google aramamın görseller sekmesine tıklarken "Evet," diye onaylıyorum.

Çatalım elimden düşüp kaseye çarpıyor. Orada, ekrandan bana bakan, oturma odamı işgal , sırtırken köşeleri kırısan çakmak grisi gözleriyle Jaxon King. Aynı koyu renk gözlere sahip yakışıklı, daha genç bir adamın yanında duruyor. Sanki o buradaymış ve ben de yakalanmak üzereymişim gibi kanepede ayaklarımı sürüyerek odaya göz gezdiriyorum.

Altındaki metinde şöyle yazıyor:

King Publishing'den 44 yaşındaki Jaxon King, Times Yıllık Kitap Ödülleri'nde 26 yaşındaki oğlu Christopher ile birlikte görülüyor.

"Ne oluyor be?!"

Rach yaklaşır ve metni okur. "Sümüklü küçük kurbağa," diye tıslıyor.

Aman Tanrım. Bir oğlu var! Hayır, şöyle yapalım, yirmi altı yaşında bir oğlu var!

Ekranı yaklaşıtıyorum ve gözümü kısarak görüntüye bakıyorum.

Jaxon King'in yaşça bana ondan daha yakın bir oğlu var. İkisine bakarak bunu anlayamazsınız. Evet, Jaxon'ın saçları kırlaşmış ve gülme çizgileri var ama daha çok kardeş gibi görünüyorlar.

Dizüstü bilgisayarını sehpanın üzerine koydum. Bu beni ilgilendirmez. Birlikte geçirdiğimiz gecenin ardından yaptığı terbiyesizlikle bunu açıkça ortaya koydu. Ama ya...? Bir elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Rach, eğer bir oğlu varsa, o zaman-"

Rach hüzünlü bir gülümsemeyle bana başını sallıyor. "Muhtemelen bir eş de, Meg. Ya da eski bir eş, belki."

Yetişkin bir oğlu varsa, o zaman gerçekten bir karısı da var mı?

Midem bulanıyor. Yüzük takmıyor ve hiç bahsetmedi... Tanrım, ben aptalım. O gece evli olsaydı bana söylemezdi. Ama iş yerinde de kimse evli olduğundan bahsetmedi. Eminim evli değildir. Umarım öyledir. Evli olduğunu bilseydim geceyi onunla geçirmezdim.

O gece nasıl olduğunu bile bilmiyorum; sanki başka biri bedenimi ele geçirmiş gibiydi. Seks yaptığım tüm erkekleri bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim. Hepsi de ilişkide olduğum ya da en azından özel olarak çıktığım insanlardı.

Jaxon'ın gözleri ekrandan bana bakıyor.

O gece bedenimin içine girerken bakışlarının benimkileri nasıl yoğun bir şekilde kavradığını çok iyi hatırlıyorum. Etrafında gerildiğimde ve onu derinlemesine tuttuğumda lezzetli dolgunluk. Tamamen içine girdiğinde zevkle haykırmıştım ve o da bana hayretle bakmıştı.

O gece taparcasına sevildiğimi, vücuduma taptığını hissettim. Benim için tek bir gece değildi. Asla sadece bir gece olmadı.

Belki de bu yüzden daha sonraki sessizliği biraz daha derinlere iniyor.

Üzerinde çalıştığım eskizleri bir araya getirip hepsini büyük bir sanat klasörüne yerleştirirken birkaç nane şekeri geveliyorum, ilmek ve düğmeyle kapatıp sabitliyorum.

"Hâlâ hasta mısın?" Lydia masama yaslanıp nane paketini alırken soruyor, başını arkaya eğip ağzına bir tane atıyor.

"Pek değil. Ama bazen öyle olabileceğimi hissediyorum." Suyumdan bir yudum alıyorum.

Jaxon'ın zencefilli gazozu bitti. İşe yarayan ve midemi yatıştıran tek şey oydu. Ama ondan tarifini istememin yok. Muhtemelen ağzımı açtığım için kafamı ısırırlar.

"Orada bir tilki yavrusunun büyümediğinden emin misin?"

Lydia'ya önerisi hakkında ne düşündüğümü anlatan bir bakış fırlatıyorum. Bana gözlerini deviriyor. "Ben yine de bunlardan birini alman gerektiğini düşünüyorum."

Elini çantasına atıyor ve masama bir kutu bırakıyor.

Hamilelik testi. Üzerinde büyük harflerle *beş gün öncesinden* haber verir.

"Lyds," diye tıslıyorum üst çekmecemi açıp içine süpürürken. "Phil bunu görürse, krem reklamlarına geri dönerim."

"Bunu yapamayacağını biliyorsun. Yasalar hamile kadınları işyerinde korur." Kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Phil de öyle, ama eminim o da denerdi. Ayrıca, sana söyledim... Hamile değilim," diye fısıldıyorum.

Oflamadan önce bir saniye bana . "Peki."

"Ne yapıyorsun sen?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu sabah her zamankinden daha fazla masamdaydın."

Cevap vermeden önce omzunun üzerinden bakıyor. "Tim'den kaçıyorum. Bana büyüleyici olduğumu söyledi, sıcak bir günde serin bir şelale gibi."

Toz mavisi gömlek elbisesini sırtarak inceliyorum. "İçine dalmak istediği bir tane mi?" Kıkırdıyorum.

"Yapma." Beni işaret ediyor. "Bu hafta daha da kötü. Ruth hasta olduğu için beni muhasebeye yardım etmem için görevlendirdiler. Onun masasının yanındaki masayı kullanıyorum. Yemin ederim ne zaman kafamı kaldırsam bana bakıyor."

Başımı sallıyorum. "Tamam, eksantrik biri. Ama en azından sana iltifat ediyor. Belki de utangaçtır ve sinirleri yüzünden böyle şeyler söylüyordur."

Lydia açıklamamı düşünürken dudaklarını büzüyor. "Olabilir. Seksi bir vücudu var. Eğer ağzını bantlayabilirsem, o zaman seks iyi olabilir. Bunu ona önerebilirim," diyor bana el sallayıp ayrılırken, hâlâ derin düşüncelere dalmış.

Şaka mı yapıyor bilmiyorum ama Lydia'yı tanıyorsam muhtemelen yapmıyordur. Zavallı Tim, umarım başa çıkabilir.

Kolumun altına sıkıştırdığım eskiz dosyasıyla Tina'nın ofisinin kapısını çalarken hâlâ kendi kendime gülümsüyorum.

"İçeri gel," diye sesleniyor.

Kapıyı açtım ve kafamı uzattım. Masasından başını kaldırıyor ve beni görünce gülümsüyor.

"Ah, Megan. İçeri gel, içeri gel." Kalemimi bırakır ve masanın diğeri tarafındaki koltuğı işaret eder. "Lütfen, oturun. Nasılsınız?"

Ne zaman kapısını alsam Phil'in sert tepkisine karşılık onun sıcaklığı her zaman hoş bir değışiklik oluyor. Bu da Tina'nın Phil'e kıyasla ne kadar mükemmel bir yönetici olduğunu gösteren bir başka rnek. Hepimizin insan olduğunu unutmuyor.

"Ben iyiyim." Otururken
gülümsüyorum. "Bceğini atlattın mı?"

Ona şaşkınlıkla bakıyorum.

"zgnm, Megan. Birkaç gün önce seni tuvalette duydum." Nazikçe gülümsüyor ama bu konuyu açtığı için utanmış görünüyor. "Bu beni ilgilendirmez. Lütfen beni görmezden gelin." Gülüyor, masasındaki bazı kağıtları yeniden düzenliyor.

"Hayır, hayır, sorun yok. Daha iyi hissediyorum, teşekkür ederim. Yine de bunu duymak zorunda kaldığın için zgnm." Kaşlarımı attım.

Tina bir elini havada sallar. "Oh, önemli değil, utanma. Hepimizin başına gelmiştir. Bir keresinde bir toplantıda bayılmıştım. Patates uvalı gibi yere düşmüştüm. Jaxon tüm toplantıyı yeniden planladı ve beni eve bıraktı."

Jaxon'dan bahsettiğinde koltuğumda daha dik oturuyorum.

"Yıllar önceydi," diye devam ediyor, "günün geri kalanında izin almam için ısrar etti. Karısının birkaç kez bayılma nöbeti geçirdiğini ve günün geri kalanında yavaşlamanın her zaman faydasını gördüğünü söyledi."

Karın mı?

Boğazımın arkasını yakan asidi yutuyorum. Mantıklı... şimdi her şey mantıklı. Aramaması, bana karşı -kmsemi olarak düşünmeye başladığım-tutumu. Başından beri evliymiş.

Tam bir aptalım.

"Peki, bana göstermek için ne getirdin?" Tina'nın gözleri dosyaya kayar.

Kafam hâlâ Jaxon'ın karısından bahsedilmesiyle karışmış durumda ve dosyayı açarken parmaklarım dosyayı karıştırıyor. Üzerinde çalıştığım eskizleri çıkarıp teker teker ona uzatıyorum. Gözleri açılıyor ve altısını da görene kadar bir sonraki için elini uzatıyor.

"Megan," diye fısıldıyor. Yüzünü inceliyorum, artık ciddi, kaşları birbirine kenetlenmiş.

Tanrım, onlardan nefret ediyor olmalı.

Başını sallıyor ve her bir çizime tekrar bakıyor. "Bunlar muhteşem!"

"Gerçekten mi?" Şaşkınlıkla soruyorum.

"Evet! Karakterleri gerçekten yakalamışsın. Bunun gibi," diye uzun saçlı, etrafında parlayan bir aura olan bir kızın eskizini tutuyor, "ve bu," diye üzerinde benim mistik bir portal denemem olan bir diğerini tutuyor. "Kitapları okuduğumda tam olarak hayal ettiğim gibiler."

Onun heyecanı bana da yansıyor ve yüzümde geniş bir sırıtış belirliyor. "Bir saniye bekle," diyor Tina masasındaki birkaç düğmeye basarken ve hoparlörden çalışıyor.

"Merhaba Tina," diye cevap veriyor yumuşak, derin bir ses. Sırıtışım yüzümde donup kalıyor.

"Merhaba, Jaxon. Dinle, Megan'la birlikteyim. Ne bulduğunu görmelisin." Tina gözlerini benimkilere diyor ve gözleri parlıyor. "Sana söylüyorum, o inanılmaz."

Jaxon vakit kaybetmeden, "Evet, öyle," diye yanıtlıyor.

Ne?

Koltuğuma yapışıp kaldım, şaşkına döndüm.

"Gerçekten gelip onları görmelisiniz," diye devam ediyor Tina, "bana kapaklar için daha fazla fikir verdiler."

Bir duraklama oluyor. Jaxon bana hitaben, "Keşke yapabilseydim Megan," diyor, "Ama yapamam. Zamanlama uygun değil."

Zamanlama mı? Hala benim çizimlerimden mi bahsediyoruz?

"Bir saat içinde başka bir toplantım var. Yarın gelmem gerekecek. Tabii fotoğraf gönderemezseniz?" Jaxon soruyor.

"Hayır, onları şahsen görmeniz gerekiyor," diyor Tina, cevabından memnun olmadığı belli. Kaşlarını çatarak kalemini masaya vuruyor. "Megan'ın sana gelmesine ne dersin? Bir taksiyle yirmi dakikadan daha kısa bir sürede orada olabilir."

Tina bana kaşlarını kaldırıyor, ben de başımı sallayarak onaylıyorum, her ne kadar Jaxon'ın ofisine yaklaşmaktansa Phil'in masasını yalayıp temizlemeyi tercih etsem de.

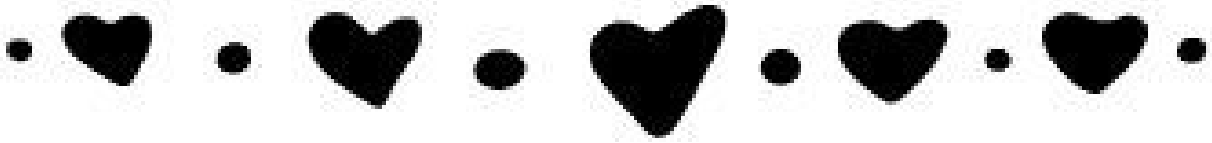
Sessizlik.

"Jaxon?" Tina telefona doğru eğilir.

"Evet, değil" diye cevap vermeden önce boğazını temizliyor.

Harika. Beni gördüğüne en az benim onu gördüğüme sevindiğim kadar sevinmiş görünüyor.

"Mükemmel, Megan'ı şimdi bir taksiye bindiriyorum." Tina aramayı bitirirken bana göz kırpmıyor.

Yirmi dakika sonra, ofisinin dışındaki resepsiyon alanında Jaxon'ın asistanı Veronica ile konuşuyordum.

"Bir dakika sürmez, Megan. Seni bekliyor."

Ayağa kalkıp duvardaki çerçeveli baskılara hayranlıkla bakarken ona gülümsüyorum. Hepsi popüler kitapların poster boyutundaki resimleri. King Yayıncılık'ın tüm kitaplar. *Geçmişimizin Geceleri* adlı bir tanesinin önünde duruyorum ve gözlerimi deviriyorum. Nerede olduğumu düşününce oldukça

uygun görünüyor.

Jaxon'ın ofisinin kapısı açılır ve şık bir deve tüyü manto giymiş çekici sarışın bir kadın dışarı çıkar.

"Hoşça kalın Bayan King," diye sesleniyor Veronica.

Bayan King?

Orada ağızım açık aptal gibi duruyordum.

Demek bu onun karısı.

"Güle güle, Veronica. Yakında görüşürüz," diye sesleniyor şarkılı, anlamlı bir tonda.

Bana gülümsüyor, bu da onu geçerken daha da güzel gösteriyor. Koridorda asansörlere doğru ilerlerken bakışlarım onu takip ediyor.

"Merhaba, Megan."

Sesine doğru dönüyorum. Jaxon ofisinin kapısında duruyor, elleri lacivert pantolonunun ceplerinde.

"Veronica?" diyor, gözleri yüzümde sabitlenmiş.

Daktilosunun sesi duraklatıyor, "Evet, Bay King?"

"Eski eşime Kayla Knight'ın iletişim bilgilerini gönderebilir misiniz? Onları soruyordu."

Jaxon kelimeyi vurgularken dudaklarını hafifçe kıvrarak beni inceliyor
Ex.

Eski karım dedi.

Evli bir adamla çatı katında ateşli bir seks gecesi geçirmediğimin doğrulanmasıyla omuzlarım gevşiyor.

"Elbette. Oh, ve Joanna sizi iki kez aradı, Bay King," diyor Veronica.

Jaxon'ın ifadesi sanki bir düğmeye gibi kaşlarını çatıyor. "Eğer tekrar ararsa, meşgul olduğumu söyle."

Veronica yazmaya devam etmeden önce, "Nasıl ," diye yanıtlıyor.

Tuşların sesi yüksek geliyor. Ya da belki de Jaxon benden sadece birkaç metre uzakta olduğu için alan daha küçük geliyor. Ayaklarından başlayarak tüm vücudunu inceliyorum. Taba rengi deri İtalyan ayakkabıları, lacivert pantolonu, bembeyaz gömleği, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış.

Gözlerim ön kollarına ve bronz teninde görünen güçlü damarlara takıldı. O gece kolları gergin olduğu ve parmakları bedenimin derinliklerine gömüldüğünde daha da görünür hale gelmişlerdi.

Sırtım geriliyor ve gözlerimi yüzüne kaldırırken yutkunuyorum. Dudaklarının köşeleri seğiriyor ama onları tekrar düz bir çizgi haline getiriyor ve kara kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Lütfen, içeri gel Megan." Bir kolunu uzatarak ofisine girmesini işare ediyor.

Kapıya doğru yürüyorum, ama hareket etmeye çalışmıyor, ben de onu geçmek için yan dönüyorum. Tam onunla göğüs göğüse geldiğimde kafamı kaldırma hatasını yapıyorum. Koyu renk gözleri beni izliyor ve ben yanından geçerken nefes aldığına yemin edebilirim.

Ofisi çok büyük ve tam da hayal ettiğim gibi. İki köşe duvar boyunca tavandan tabana pencereler, önde büyük, koyu ahşap bir masa ve ikiz, koyu deri kanepelerin bulunduğu ayrı bir oturma alanı. Burada daha fazla kitap kapağı poster ve masasının üzerinde birkaç fotoğraf çerçevesi var.

Kapıyı arkasından kapatır ve iki kanepeye doğru yürür. "Lütfen otur

Megan. Bana ne üzerinde çalıştığını göster." Doğru.

Doğrudan işimize dönüyoruz.

On dakika içinde buraya girip çıkabilirim. Kendi masama dönüp, geldiğimden beri beni incelemekten vazgeçmeyen yoğun bakışlarından uzaklaşabilirim.

"Elbette, teþekkür ederim," diyorum karþısındaki kanepeye doğru ilerlerken, yolda dosyayı açıp alçak sehpanın üzerine koymaya hazır hale getiriyorum. "Oh, Tanrım!" Dosya elimden kayıyor ve kâğıtlar halının üzerine saçılıyor.

Tanrım, çok aptalım.

Burada, onun yanında olmak. Beni sinirlendiriyor.

Peluş, gri yığının üzerine dizlerimin üzerine çöküyorum ve eskizleri toplamak için uzanıyorum.

Jaxon yerde bana katılarak, "İzin ver," diyor.

O da benimle aynı çizime uzanıyor ve ellerimiz çarpışıyor. Bir enerji sarsıntısı parmaklarımdan koluma ve göğsüme doğru akıyor ve kalbimin çılgınca atmasına neden oluyor.

Beni etkilemesine izin vermemeliyim. Neyim var benim?

Ben elimi geri çekemedem Jaxon'ın güçlü parmakları elimi kavıyor. Elimi ters çevirerek bileğimin iç kısmındaki narin deriyi ortaya çıkarıyor. Başparmağının ucuyla okşarken nefes almak için kendimi zorluyorum, gözleri aşağıya bakıyor.

Çok samimi hissettiriyor.

Tepkimi hissediyor olmalı. Kalbim göğsümde çarpıyor, bu yüzden nabzım bileğimde, başparmağının altında hızla atıyor olmalı.

Boğazını temizliyor. "Sana bir özür borçluyum."

Ona bakıyorum, ağzım herhangi bir kelime oluşturamayacak kadar kuru. Gözleri tenimizin değdiği yere sabitlenmiş.

Benimki porselen gibi pürüzsüz ve soluk, onunki bronzlaşmış ve daha sert.

Sesi alçalıyor, kaşları çatılıyor, "o gece için. O gece için ve sonrasında söylediğim gibi aramadığım için sana bir özür borçluyum. Bu asla olmamalıydı."

Oh, öyle demedi!

Elimi tuttuğu yerden . "Hayır, olmamalı." Ona ters ters baktım.

Buna inanamıyorum. Hiç olmamış gibi davranmasını tercih ederdim. Bundan daha iyiydi. Pişman olduğunu ve bunun bir hata olduğunu düşündüğünü duymaktan daha iyiydi.

Gözlerini kapatıyor ve elini alına götürüyor. "Yanlış söyledim."

"Mükemmel oldu," diye fısıldıyorum boğazımdaki dev yumruyu yutkunarak.

"Demek istediğim, sen özel bir kadınsın Megan."

Jaxon gözlerini açıp yüzümü incelerken alını kırıyıyor. Derinlikleri beni neredeyse içine çekiyor ve keşke onları kapalı tutmuş olsaydı diyorum. Bu şekilde daha güçlüyüm -o bağlantı olmadan- onlara tekrar baktığımda hayal ediyorum. O gece o kadar güçlü olduğuna yemin ettiğim bu bağı hisseden tek kişi ben .

Ama zaman gösterdi ki, maalesef .

"Sözümünden dönmeyi hafife almam ama sana verebileceğimden daha iyisini hak ediyorsun," diye ekliyor, hâlâ beni izliyor... bekliyor.

Gözlerimi deviriyorum. Klişeleşmiş fırçalama hareketine uygun yüz ifadesini bile mükemmelleştirmiş. Bunu daha önce başka erkeklerde de görmüştüm, kaşlar birbirine kenetlenmiş, dudaklar aşağıya dönük. Daha iyi bilmesem, üzgün olduğunu düşünebilirdim. 'Sorun sende değil, bende' konuşması konusunda epey pratik yapmış olmalı.

Başımı sallıyorum ve dudaklarımdan alaycı olmayan bir kahkaha kaçıyor.

"Kendine sakla, Jaxon. Duymak istemiyorum." Ayağa kalkarken tüm eskizleri toplayıp sehpanın üzerine bırakıyorum. "İşte eskizlerin. Şimdi, eğer başka bir şey yoksa, ben gidiyorum."

"Megan, lütfen." Jaxon'ın gözleri parlıyor ve ayağa fırlayarak bana doğru bir adım atıyor.

"Nasıl hissettiğinizi açıkça belirttiniz. Tekrar bahsetmene gerek yok. Unut . Kesinlikle unuttum."

Her gün seni düşünmüyorum, geceleri yatağıma uzandığımda o geceyi kafamda tekrar tekrar yaşıyorum.

"Anlamıyorsun, bunu unutamıyorum," diye tıslıyor, çenemi tutmak için uzanıyor ve yüzümü yukarı kaldırmaya zorluyor, böylece gözlerim onunkilerle buluşuyor. "Tek düşünebildiğim şey bu."

Sessizce durup ona bakarken nefesim boğazımda düğümleniyor. Diğer elini belime koyup beni sert göğsüne doğru çekerken vücudundan sıcaklık yayılıyor. Kulaklarımda kan hücum ederken tek yapabildiğim onun fırtınalı gözlerine bakmak.

Ne yapıyor bu?

"Tanrım, sana yapmak istediğim şeyler-" Gözlerini bir saniyeliğine kapatıp tekrar açıyor ve dizlerimin bağını çözen bir bakışla beni süzerken gözlerindeki yoğunluğun bir kademe daha arttığına yemin edebilirim. "Her şeyin farklı olmasını ne kadar istediğimi bilemezsin. Hiçbir fikrin yok..." başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirip izlediği yolu izlerken devam ediyor.

Kafam çok karıştı.

Bunun asla gerektiğini söylüyor ama yine de tek bu.

Hangisi o?

Bir de bedenim var. Ona o kadar kızgınım ki ellerimi göğsüne dayayıp onu itmek istiyorum. Yine de kalbim kaburgalarıma vuruyor ve külotum sıırılsıklam. Elini eteğimin altına soksa, onu durduramayacağımı biliyorum.

Nasıl bu kadar karmaşık olabiliyor? Sanki daireler çiziyorum, ne olup bittiğini anlamıyorum.

Dudakları dudaklarıma değene kadar başını aşağı eğiyor.

Oh, Tanrım.

Vücudum tepki olarak titriyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor, öpücüğü bekliyorum.

Jaxon oyalanıyor, dolgun dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor. Fısıldamadan hemen önce gözlerim kapanıyor, "Bunu sana yapamam Megan. Daha fazlasını hak ediyorsun."

Hayır, yine mi?

Çenemi kavrayışını gevşetiyor ve ben de gözlerimi açarak onun elinden kurtulma fırsatını yakalıyorum.

"Gösteriyi kendine sakla, Jaxon."

Ondan uzaklaşıyorum, boğazım utançtan yanıyor. Bana ne yaptığını biliyor olmalı. Beni ne kadar zayıflattığını görmeli. Bedenimin onun elinde nasıl oyuncak olduğunu. Farkına varmak beni hasta ediyor; ben kimsenin aptalı değilim.

Kesinlikle onun değil.

"Megan-" diye arkamdan sesleniyor ama ben çoktan ofisin kapısını açmıştım.

Adımlarımı atıp kapının arkamdan kapanmasına izin veriyorum ve Veronica'ya gelen en kararlı sesle iyi akşamlar diliyorum.

Koridorda ilerleyip asansörün içine giriyorum ve kapıların kapanması için düğmeye basıyorum.

Haydi, haydi.

Jaxon bir saniye geç ortaya çıkıyor. Karanlık bakışları, kapılar birleşmeden ve asansör inişe geçmeden önceki son boşlukta benimkileri tutuyor.

Ancak o zaman duvara yaslanıyorum.

Ben bir aptalım.

Aramızda daha fazla bir şey olmayacağını söyledi. Onu her gördüğümde ya kaba ya da gülünç derecede kafa karıştırıcı. Daha iyisini bilecek kadar yaşıyım.

Daha iyi bilmeliydim.

Ama Jaxon King ne derse desin ya da ne yaparsa yapsın, tek düşünebildiğim ona ne kadar çekici geldiğim. Onu hala ne kadar çok istediğim.

O gecedan beri söylediklerine ve yaptıklarına rağmen, bedenim bana tekrar dokunması çığlık atıyor.

Bilinçaltımın derinliklerinde bir şey bana birlikte geçirdiğimiz gecenin tek gecelik bir ilişkiden daha fazlası olduğunu söylüyor.

Çok daha fazla şey ifade

ediyor. Sadece ne

olduğunu bilmiyorum.

Bölüm 9

Faxon

CİLDİM O KADAR KIZARMIŞ KI, GÜNEŞİN ÜZERİNDE TATİL YAPMIŞ GİBİ GÖRÜNÜYORUM. Binamın bodrum katındaki spor salonunda çok çalıştım ve sonra o kadar sıcak bir duş aldım ki neredeyse haşlanacaktım. Öğleden sonra kafamı dağıtmak için her şeyi yaparım.

Tanrım, yüzündeki ifadeye bak.

Onu incittim. Verdiğimi biliyorum. Nasıl böyle bir pislik olabildim? Megan gibi bir kadınla öyle bir gece yaşadım ve sonra arayacağımı söylediğimde hiç aramadım. O zamandan beri onu her gördüğümde karışık sinyaller veriyorum.

O bunu hak etmiyor.

Bir eşofman altı giyip havluyu saçlarımdan geçirdikten sonra bir tişört alıp oturma odasına geçiyorum.

Martin bu gece ragbi izlemeye gelecek. Tek yapmak istediğim, şiddetli baş ağrım için birkaç hap içip yatmak. Kimi kandırıyorum ki? Uyuyamayacağımı biliyorum. Ayrıca, Martin'i hayal kırıklığına uğratamam. I

Megan'a söylediklerimde ciddiymdim; sözümünden kolay kolay dönmem. Sonrasında onu aramamak büyük bir hataydı.

Ben bir pisliğim ve şimdi bedelini ödüyorum.

Buzdolabına gidip kendime uzun bir bardak buz gibi su dolduruyorum ve yarısını tek seferde yudumluyorum. Şişeyi buzdolabına geri koyuyorum ve Martin'in ziyareti için hazırladığım atıştırmalıkları çıkarıyorum - humus, sebze çubukları, ev yapımı ekşi mayalı ekmek, zeytin. Sinirleneceğini biliyorum ama bu onun için iyi. Beslenmesi bağışıklık sistemini yeniden inşa etmesinin önemli bir parçası. Sert adam rolüyle kabadayılık taslıyor ama o da benim gibi elinden geleni yapması, ekstra dikkatli olması gerektiğini biliyor. Eğer herhangi bir arkadaşı nezle olursa, iyileşene kadar onlardan uzak durmalı. Çoğu insan için basit bir böcek, kanser tedavisi gören birini mahvedebilir.

Bar taburelerinden birine kayıyorum ve telefonumu elime alıyorum, bir elimle parmaklarımı soğuk mermer tezgâha vururken diğer elimle Megan'ın numarasını telefonuma getiriyorum.

Hiç kaybetmedim, eğer düşündüğü buysa. Son altı hafta boyunca numarasına hatırlamak istediğimden daha fazla baktım. Bir türlü aramaya cesaret edemedim. Kendime güçlü olduğumu, doğru şeyi yaptığımı söyledim.

Ya sadece korkakça davranıyorsam?

Başparmağım yeşil çağrı sembolünün üzerinde geziniyor.

"Lanet ," diye tıslıyorum nefesimin altında, onu tekrar tezgâhın üzerine bırakırken. Tanrı aşkına, ben yetişkin bir adamım.

Tamam, belki bir arama değil ama ofisimden hışımla çıkmasından sonra en azından bir şey söylemeliydim.

Cesaretimi kaybetmeden önce bir mesaj yazıp gönder tuşuna basıyorum.

Merhaba Megan, ben Jaxon. Daha önce olanlar için özür dilemek istiyorum. Tanıştığımızda sana söylediğim gibi, işimde kelimelerle daha iyi anlaşacağımı düşünürdün. Sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim. Buluşup bu konu hakkında konuşabilir miyiz? J

Bir nefes veriyorum ve ekrana bakıyorum.

Üç nokta beliriyor, cevap yazdığını gösteriyor. Diğer elim tezgâha vurmaya devam ederken bir başparmağımı ısırıyorum.

Buluşmayı önermemeliydim; bu çok fazla. Ayrıca, kötü bir fikir. Onun yanında kontrolümü kaybediyorum. O ve onun küçük dudakları. Daha önce çenesini kavradıktan ve tatlı, pembe dudaklarının benim için ayrıldığını gördükten sonra kendimi dizginlediğime şaşıyorum.

Lanet olsun, onu kolayca öpebilirdim.

Ama bu bizi nereye götürürdü? En döndük. Noktalar hala ekranda.

, Megan. Konuş benimle. Bana bir pislik olduğumu ve seni bırakmamı söyle. Durdur beni. Böylesi ikimiz için de daha iyi.

Noktalar duruyor ama mesaj . Cevap vermeyecek.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, çenemi göğsüme indiriyorum.

Belki de gerek yoktu. Sessizliği bana kesinlikle bunu söylüyor. Ondan uzak durmalıyım.

Yapmalıyım.

Yapılması gereken doğru şey olsa da, yine de boktan hissettiriyor.

"Evet!" Martin bağılıyor, İngiltere try yaparken havaya bir ilk pompalıyor.

Yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum ve takımımız kazandığı için heyecanlı görünmeye çalışıyorum ama aslında aklım televizyondaki maçtan olabildiğince uzakta.

"Neyin var senin?" Martin sehpanın üzerindeki kâsedan bir zeytin koparıırken bana bakıyor.

"Hiçbir şey, sadece işle meşgulüm." Omuz silkiyorum.

"Boktan bir yalancısın, bunu biliyor musun?" Martin bir zeytine daha uzanırken şöyle der. "Yine de iyi atıştırmalıklar yapıyorsun. Sanırım sosyetik, yaşlı bir adamdan bunu beklemeliydim."

"Kime yaşlı dediğine dikkat et," diyorum ve kumandayı ona doğru fırlatıyorum. Bir eliyle yakalıyor ve gülüyor.

"Ve ben sosyetik değilim."

"Oxford'da okudun," diyor Martin, sanki bu onun ne demek istediğini kanıtlıyormuş gibi. "Eğlenmek için korkunç lüks tekne yarışları yaptın. Geri kalanımız yerel bir bara gidip ucuz birayla kafayı bulduk."

"İngilizceyi iyi kullanmışsın dostum." Kıkırdayarak başımı sallıyorum.

"En azından bir şeyler hakkında konuşabiliyorum, bilirsin, normal bir insan gibi. Bir ara sen de denemelisin."

Bakışlarımı yüzüne kaldırıyorum. Tek kaşını eğlenerek kaldırıyor. "Peki,"

kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, "ne konuşmak istiyorsun? ne hakkında?"

"Neden bok kokusu alıyormuş gibi görüldüğüne ne dersin?" "Sen neden bahsediyorsun?"

Beni işaret ediyor. "Yüzündeki şu ifade. Evet, şu anda yaptığın."

"Bu sadece benim yüzüm, Martin."

Beni görmezden geliyor ve ediyor. "Alnın kırıışmış ve birini öldürmek istiyormuş gibi bakıyorsun. Böyle devam edersen bu kırıışıklıkları daha da derinleştireceksin."

Kısıık bir kahkaha attım. "Arsız herifin tekisin. Neden arkadaş olduğumuzu bana tekrar hatırlatır mısın?"

"Kanser olduğum için bana acıyorsun," diye karşılık veriyor.

Kollarımı başımın üzerine uzatıyorum ve kanepeye geri gömölüyorum.

"Kendini övme. Kanser artık bir bezelyeden daha küçük. Yakında hiçbir yere gitmiyorsun. Tabii yine kırıışıklıklarım olduğunu söylemezsen, o zaman seni kendim öldürürüm."

Martin gülmemek için kendini zor tutarken omuzları titriyor. Onunla göz göze geliyorum ve bana sırtıyor.

"Ne o zaman, Jax?"

Çekiniyorum. "Geçen gün babamın doğum günüydü."

"Ah." Martin anlayışla başını sallıyor. "Annen nasıldı?" Omuz silktim. "Her zamanki gibi, neşeli, en sevdiği rengi giymiş."

"Üzgünüm dostum. Daha kolay olmayacağını biliyorum."

Martin iç geçirdi. Gözlerimi tekrar sahadaki kavgaya çeviriyorum.

Oyun neredeyse bitti.

Başlama vuruşunda bembeyaz olan İngiltere takımının forması şimdi çamur ve çim lekeleriyle kaplı. On iki yaşındaki ben gibi. Parlak ve dolu

Ta ki bir m¼cadelede altı kişi tarafından yere serilip, hırpalanmış ve lekelenmiş olarak çıkana kadar.

"Hayır, izin verirsen hâlâ çok acıyor." Öne uzanıyorum ve suyumdan bir yudum alıyorum.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye kabul ediyor Martin. "Hey, sence babalarımız yukarıda birlikte bira içip bize tepeden bakıyor mudur?"

Martin'in çoraplı ayağını sehpanın üzerinden iterken burnumu kıvrarak, "Seninkiler sana ayaklarını yıkamanı söyler," diyorum.

Gölüyor. "Seninkiler sana biriyle yatmanı söyler. Sana gülümseyecek bir şey verir." Ben cevap vermeyince Martin yüzüme bakıyor. "Hadi ama, sanki son zamanlarda sana eşlik eden kadın eksikliğini fark etmedim," diyor. Gerçekten sadece ikimizin olduğundan emin olmak istercesine gözlerini dairemde gezdiriyor. "Sindy'ye ne oldu?"

"Shelley," düzeltiyorum.

"Evet, ona ne oldu? Etkileyici bir seti vardı-" Martin ellerini göğsünün önünde birleştirdi.

Ona bir yastık fırlattım. "Bir kadın hakkında böyle konuşulmaz." "Özür dilerim, baba." Ellerini havaya kaldırdı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Sırıtiyorum. Shelley'nin kesinlikle yaptığı ya da söylediğı her şeyden önce fark edilmesini sağlayan *özellikleri* vardı. En iyi özelliklerinin bunlar olması çok kötü.

"Bana Jane Austen'ın bir şampuan markası olup olmadığını sorduğunda çok az ortak noktamız olduğunu fark ettim," diyorum.

Bana sırtırırken kaşları havaya kalktı. "Ciddi misin? Ben bile onun kim olduğunu biliyorum! Abigail Bay Darcy olayına bayılıyor."

"Çünkü Abigail zeki ve okumuş bir kadın. Sende ne buluyor, asla anlayamayacağım."

Yastık geriye doğru uçuyor ve göğsüme çarpıyor.

"Burada senden bahsediyoruz, yaşlı adam. Eminim taşakların henüz pörsümemiştir?" Martin bana bakıyor, konuyu kapatmayı reddediyor.

"Tamam." Tavana bakıyorum. "Bir kadın var."

"Biliyordum." Beklentiyle bana bakıyor.

"Heyecanlanmayın. Hiçbir şey olmuyor. ." Uzanıp gözlerimi ovuşturuyorum.

"Neden olmasın? Evli mi?"

"Tanrım, hayır, tabii ki . Beni ne ?" Ben tut. "O zaman sorun ne?"

Uzun bir nefes veriyorum. "Başlangıç olarak onunla çalışıyorum."

"Yani? Bir sürü insan işte tanışıyor." Martin omuz silkiyor ve başka bir atıştırmalığa uzanıyor.

"Sadece karmaşık bir durum."

Başımı kanepeye yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Baş ağrım hafifledi ama gözlerimi kapattığımda kafatasımın dibinde gizlenen sızıyı hâlâ hissedebiliyorum.

"Doğru insanla hiçbir şey çok karmaşık değildir."

Bir gözümü açıp Martin'e dikiyorum.

"Ne? Sadece söylüyorum. Abigail her şeyi farklı görmemi sağlıyor."

"Senin adına sevindim, gerçekten." Gözlerimi tekrar kapatarak gülümsedim. Martin, romantik, kimin aklına gelirdi ki?

"Kral'ın büyüünden etkilenmiyor mu o zaman?" diye soruyor, lafı ağzından düşürmeden. "Öyle bir şey yok. Ama eğer , o zaman evet. Öyle. Yemin ederim

Onunla aynı odada olduğum her an daha da sinirli görünüyor," diye cevap veriyorum. "Ondan şimdiden hoşlandım! Adı ne?"

İki gözümü de açıp ona bakıyorum.

"Peki, istemiyorsan bana söyleme-"

"Megan," diye araya giriyorum gözlerimi tekrar kapatırken. "Onun adı Megan." Martin onun adını yavaşça söyleyerek, "Megan," diye tekrarlıyor.

Bu çok saçma ve

Ama başka bir adamın onun adını söylemesi, kafatasımın ön tarafındaki sızıyı geri getirdi ve ön plana çıkardı.

Bana ne oldu böyle?

Martin gittikten sonra oturma alanını toparlıyorum, tüm bulaşıkları bulaşık makinesine koyup çalıştırmadan önce minderleri düzeltiyorum.

Yeni dezenfekte edilmiş mutfak tezgahına yaslanarak Megan'a yazdığım mesajı getiriyorum.

Hala cevap vermedi.

Bu iyi bir şey. Beni uzaklaştırırsa, ona yaklaşmamı engellerse işimiz kolaylaşır.

Çünkü Tanrı biliyor ya, ben de bu konuda berbat bir iş çıkarıyorum.

Mesajları kapatıyorum ve babamın unutmadığı çiçeklerini yapan çiçekçinin web sitesini yüklüyorum. On iki turuncu lale siparişi verdim. Barışı ve bağışlamayı simgeliyorlar. Megan ikisini de düşünürse kendimi şanslı sayacağım.

Ama sonra... hepsi bu.

Onu bırakmalıyım, *onu* rahat bırakmalıyım.

Bir barış teklifiyle işleri yoluna koyabilir ve sonra çekip gidebilirim.

Tamamdır.

Bitti.

Devam
edin.

Yatağa gidiyorum ve gün boyunca evden önce egzersiz yapmak için alarmı altıya kuruyorum.

Evet, bugün Pazar ama yığınla işim var. Sanırım kafanız, sizden tutarlı düşüncelerinizi çalan ve sizi işe yaramaz hale getiren bir kızıl saçlı tarafından işgal edildiğinde böyle oluyor.

Yastıklara yaslanıyorum. Başımdaki çarpıntı hafifliyor ama çok az. Biraz sakinleşmem lazım. Bu gidişle fitik olacağım.

Bir duvarı oluşturan tavandan tabana pencerelere bakacak şekilde yan yatıyorum. Bu gece panjurları açık bıraktım. Bazen uyurken şehrin ışıklarını seyretmeyi seviyorum. Nedenini bilmiyorum. Belki de bana bu dört duvarın ötesinde hayatın devam ettiğini hatırlattığı içindir.

Hayat her zaman devam ediyor, benimki durmuş gibi hissetsem bile.

Bölüm 10

Megan

JAXON'UN OFİSİNDEKİ CUMA, tüm hafta sonumun gidişatını belirliyor. Kendimi düz hissediyorum ve pek bir şey yapmakla ilgilenmiyorum. Çamaşır ve ev işleri bugünlerde hayatımı en çok heyecanlandıran şeyler.

Ev arkadaşım Rachel bir iş seyahatinde, bu yüzden yakınacak kimsem bile yok.

Jaxon'ın sözleri kafamın içinde dönüp duruyordu. "*Bu asla olmamalıydı.... sen daha fazlasını hak ediyorsun.*" Lütfen, sanki bu konuda kötü hissettiğine inanacakmışım gibi. Muhtemelen sadece birlikte çalışmak zorunda olduğumuz ve bunun garip olmasını istemediği için bir şeyler söylüyor. Aksi takdirde ondan bir daha haber alamayacağıma bahse girerim. Ama sonra, çenemi tutuş şekli, tıpkı o ilk gece ve Phil'in ofisindeki akşam gibi... Bu da neydi böyle? Bir sıcak bir soğuk esiyor. Bir an bana ters ters bakıyor, sonra da o geceyi unutamadığını söylüyor.

Karışık sinyallerden bahsediyoruz.

Aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Haksız yere yakışıklı olan kafası.

Ve açıkçası, işle ilgili olan biten her şey ve ne kadar yoğun olduğu için, onun akıl oyunları olmadan da yapabilirim.

Ama tüm bunlara rağmen, o ilk gece tanıştığım adamın gerçek Jaxon King olduğunu düşünmeden edemiyorum. Sadece nereye ve neden gittiğini bilmiyorum.

Son birkaç günün tek olumlu yanı iki Barre dersine girebilmiş olmam. Abigail iki seferde de oradaydı ve Pazar sabahından sonra bir kahve içtik. Onun yanında kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum. Spor kıyafetleriyle bile tertemiz görünüyor. Çok tatlı biri ve çalıştığı okul ofisi Articulate'den çok uzakta olmadığı için hafta içi bir gün öğle yemeğinde buluşmamız konusunda ısrar etti.

"Günaydın," diyorum Frankie'ye ofise girerken yanından geçerken. "Selam Megan. Hafta sonun iyi geçti mi?" diye soruyor, dolu kahve bardağını Bir yudum almak için dudaklarımı. Midemdeki bulantı hissini yutkunarak bastırıyorum.

Yine mi bu?

Bütün hafta sonu çoğunlukla iyiydim. Sonunda bu böcekten kurtulduğumu sanmıştım.

Belki de bu ofise alerjim . "İyiymiş, teşekkürler. Sen?"

"Muhteşem!" Sırıttıyor. "Rick ve ben yıldönümü yemeğimiz için Calvin'e gittik."

"Oh, güzel." Nehrin aşağısındaki yeni restorandan bahsedince takdirle gülümsedim. Açılalı bir ay oldu ama rezervasyon yaptırmak için hâlâ bir mil uzunluğunda bir bekleme listesi var.

Masama gidiyorum ve çantamı yere bırakıyorum.

"Çocuklar, biri...?" Odadakilere bakıyorum ama masamın üzerindeki dev buketi gösterdiğimde omuz silkmiş ve boş bakışlarla karşılaşıyorum.

Sandalyeme çöküyorum ve güzel turuncu lalelere bakıyorum, kokularını içime çekmek için öne doğru eğiliyorum.

Saat dokuza çeyrek var. Kim bu kadar erken teslimat yapar ki?

Selofan ambalaja sabitlenmiş kartı bulup çıkarıyorum.

Affet beni, Megan. Seni üzmemiştim. Harika bir yeteneğin var; umarım birlikte çalışmaya devam edebiliriz ve belki arkadaş bile olabiliriz? JK.

"Tamam," diye mırıldanıyorum, bir tutam saçımı gözlerimden uzaklaştırarak. Dudağımı çiğnerken kartı parmaklarımın arasında evirip çeviriyorum.

Arkadaş mı? Arkadaş olmak mı istiyor?

Bu adamı .

Kartı tekrar okurken bilgisayarımın gücünü açıyorum. Belki de birlikte çalışmaktan endişeleniyordur. Yani, tek gecelik bir ilişki yaşadığınız biriyle çalışmak kötü şans getirir... asla aramayı planlamadığınız biriyle.

Bunu yaptığıma inanamıyorum. Ben sıradan seks yapmam. Tam bir aptalım. Bir kere yaptım ve bak beni nereye getirdi.

Kartı masamın üzerine fırlatıyorum ve kenarından uçup yere düşüyor. Orada duruyor, tüm parlak manilla ihtişamıyla benimle alay ediyor.

"Peki." Onu almak için eğildim, çiçeklerin arasına sıkıştırırken kendi kendime mırıldandım. Onunla ne yapacağıma sonra karar veririm.

Günün geri kalanında White Fire için daha fazla taslak fikir üzerinde çalışıyorum ve masamda hızlı bir öğle yemeği için duruyorum. Lydia'nın bugün dişçi randevusu var, o yüzden benimle buluşamayacak. E-postalarımı gözden geçiriyorum, bugün için ayrılmaya hazırlanıyorum.

Nasıl oluyorsa, ofise en son gelenlerden biriyim.

"Hey, sana mesaj attım. Beni görmezden mi geliyorsun?"

Lydia kaşlarını soru sorar gibi kaldırarak yaklaşırken çantamdan telefonumu çıkarıyorum.

"Üzgünüm, Lyds. Sesi açmayı unutmuşum." Ne olduğunu anladığımda inledim.

Lydia'dan gelen iki mesajı ve Jaxon'dan gelen bir aramayı kaçırdım. Cuma gecesi bana mesaj attıktan sonra numarasını kaydettiğim için o olduğunu biliyorum. Belli ki numaram en başından beri ondaydı, bu yüzden kaybettiğini söyleyemez ve bunu aramamak için bir bahane olarak kullanamaz.

Neden beni dört buçukta arıyor ki? Bu kırk beş dakika önceydi.

"Dünya'dan Megan'a." Lydia parmaklarını yüzüme doğru şaklattı.

"Ha? Pardon..." Cevapları bulacakmış gibi gözlerim cevapsız arama kaydına yapışmış bir şekilde duruyorum.

Lydia'nın dikkati masamın yarısını kaplayan lale demetinde olduğu için bunu fark etmiyor. Bir yaprağını okşamak için uzandı.

"Kim özür diliyor?"

"Ne demek istiyorsun?"

Çiçekleri işaret ediyor, sonra gözlerini deviriyor. "Çiçeklerin dilini hiç duymadın mı?"

"Um, hayır." Beklentiyle ona bakıyorum. "Ama sanırım beni aydınlatmak üzeresin?"

"Bunlar," diye laleleri işaret ediyor, "bağışlamayı... ve... penisi simgeliyor." Ağzım açık kalırken bir kahkaha patlatıyor. "Barış demek istedim." Şakacı bir şekilde omzumu itiyor. "Bağışlama ve barışı simgeliyorlar. Yani,

Jaxon'ın şimdi ne için affedilmeye ihtiyacı var?" Masaya yaslanıp beni izlerken bir kaşını kaldırıyor.

"Jaxon'dan olduklarını düşündüren nedir?"

"'Penis' dediğimde kıpkırmızı kesilmen." Sırıttıyor. "Ayrıca, daha önce masanın önünden geçerken kartı okudum ve sen tuvaletteydin. Böyle bir kart yazacak sadece bir 'JK' tanıyorum. *Affet beni, Megan*. Çoğu erkek özür dilerdi. Ama Tilki farklı bir balık. O sofistike biri. Bu arada onu Google'da arattım. Oxford Üniversitesi'ne okumaya gitmiş."

Lydia sanki bu çok önemli bir bilgiymiş gibi bana bakıyor. "Ve?" Başımı sallıyorum.

"Megan," dedi, "sadece söylüyorum, o bulunduğu yere sadece şans ve cazibeyle gelmedi, aynı zamanda eğitilmiş de."

"Ne olduğu önemli değil. Benimle ilgilenmiyor. Notu okudun. Sadece o gecenin -bu arada bana bir hata olduğunu söyledi- birlikte çalışmamızı engellemediğinden emin olmak istiyor. Hepsi bu kadar." Lydia'ya bakarken kollarımı kavuşturuyorum. "Çiçeklerle ilgili tüm bu şeyleri nereden biliyorsun?"

"Teyzemin arkadaşı bu işle ilgileniyor. Kaliforniya'da yaşıyor ama ne zaman bir hediye gönderse hep çiçeklerle ilgili oluyor ve içine anlamını yazdığı bir kart yazıyor," diyor Lydia, Jaxon'ın kartını sapların arasından çıkarıp tekrar okurken. "Gerçekten çok ilginç. Koca Dick Fox'un bunu bilmesinden etkilendim."

Kartı geri aldım. "Şşş, ona öyle deme. Özellikle de burada." "Şaka mı yapıyorsun?" Kollarını iki yana açıyor ve etraftaki boş ofis. Biz konuşurken herkes evine gitmişti.

"Tamam, anladım. Ama asla bilemezsin. Phil'in konuşmalarımızı dinlemek için dinleme cihazları yerleştirmiş olması işten bile değil."

"Phil'i parlak sarı bir takım elbise içinde görmek için neler vermezdim. Parlak muhallebi sarısı!" Lydia yüzünde hınzır bir sırıtışla boş ofise sesleniyor. "Ellerimi ondan nasıl uzak tutardım bilmiyorum. Muhtemelen onu oracıkta düşürür ve uçururdum."

Başımı arkaya eğip gülüyorum. "Eğer haklıysam buna pişman olacaksın!"

Bana sırıtıyor. "Yine de seni neşelendirdi, değil mi? Büyük penisli seksi bir adamdan böyle çiçekler alıp da mutlu görünmeyen tanıdığım tek kadın sensin."

"Lyds," diye inledim.

"Biliyorum, biliyorum. Sadece söylüyorum. Tamam, hiç aramadı ama şimdi üzgün görünüyor. Birlikte çalışmaktan endişe eden erkeklerin bunu göstermek için Hollanda'daki lalelerin yarısını bir kadına göndermesine gerek yok. Arkadaş olmak istediğini söylüyor. Şahsen ben onun sevişen arkadaşlar olmak istediğini düşünüyorum." Beni izlerken başını iki yana eğiyor.

Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum. "Benim öyle arkadaşlarım yok."

"Evet, Bay Hallmark filminin seni kendinden geçirmesini bekliyorsun. ayaklar." İç çekiyor. "En azından beklerken biraz eğlenebilirsin... Fırsatını bulursan Fox King'in aletine atlayabilirsin."

Masamı toparlayıp eskiz defterimi çantama atıyorum ve dinlemiyormuş gibi yapıyorum.

Lydia kıkırdıyor ve ben ayağa kalkarken koluyla beni sarıyor. "Sadece söylüyorum, neden ateşli seksi reddedesin ki?"

"Hiçbir şeyi geri çevirmiyorum, Lyds. Onlar sadece çiçek."

Kaşlarını kaldırıp sırtarak bana bakıyor. "Göreceğiz bakalım."

Ona gülümsüyorum ve ofisten birlikte çıkarken başımı sallıyorum.

Asansörlere ulaştığımızda "Yarın test izleyicileriyle geçireceğiniz güne hazır mısınız?" diye soruyor.

"Evet, sanırım öyle," diye yanıtlıyorum. "Yine de çocuklar sert eleştirmenler olabiliyor. Yani en azından beğenirlerse doğru yolda olup olmadığımızı anlayacağız."

"Hayır. Vahşi olacaklar." Gülüyor.

"Tamam, şimdi heyecanlandım." Ben de gülerek omzumu onunkine vuruyorum.

Asansörün kapıları açılıyor ve Jaxon dışarı çıkarken kahkahalarım havada soluyor. "İyi akşamlar Megan, Lydia." İkimize de hitap ediyor, ama gözleri benimkine sabitlenmiş; ifadesi okunamıyor.

"İyi akşamlar Bay King," diyor Lydia tatlı bir sesle. "Bu gece biraz geç geliyorsunuz. Phil'i kaçırdınız."

Jaxon'ın kaşları çatılırken ve bakışları sonunda Lydia'ya dönerken orada donmuş ve sessiz bir şekilde duruyorum.

"Tina'nın ofisinden almam gereken bazı şeyler var."

"Megan sana yardım edebilir, değil Meg?" Dönüp bana bakıyor, gözleri parlıyor, bir kulaktan diğerine sırtıyor. "Yanında *zıplayabilir* ve istediğin şeyi almana yardım edebilir."

Ona ters ters bakıyorum, yanaklarımda sıcaklık birikiyor. "Eminim Bay King kendisi bulabilir." "Sanırım iki kişi gerekiyor," diye cevap veriyor.

"Eminim idare edebilir," diye cevap veriyorum dişlerimi sıkarak.

"Belki de arkadaşlık etmek hoşuna gider?" diye sorusunu Jaxon'a yönelterek karşılık veriyor.

İkimiz arasında gidip geliyor ama neler olduğunu merak ediyorsa da bunu belli etmeyecek kadar terbiyeli.

"Bu çok yardımcı olur, Megan. Vaktin varsa seninle konuşmayı umuyordum. Gitmen gereken bir yer varsa seni bekletmek istemem?" diye sorar.

"," diye yanıtlıyor Lydia.

Jaxon'ın yüzü yumuşuyor ve bana küçük bir gülümseme veriyor.

"Randevusu yarın akşam, ama bu gece kuşlar gibi özgür," diye ekliyor Lydia, onun arkasından asansöre binmeden önce.

Düğmeye basıp bana göz kırptığında gözlerim açılıyor. "Yardımanın için minnettarım Megan. Görünüşe göre *randevun* için şanslıyım. bu gece değil. Masanda açtığın *hediye*yi sana gönderenle aynı kişi olabilir mi?" Jaxon neredeyse homurdanıyor.

Gözlerimi arkasından kapanan asansör kapılarından ayırıp yüzüne bakıyorum. Gözleri karanlık ve bana ters ters bakıyor. Ona gerçeği söyleyebilirim, yarın gece ya da başka bir gece randevum olmadığını. Aylardır kimseyle çıkmadım. Ama nedense kelimeleri çıkaramıyorum.

Belki de istemiyordumdur.

Elini uzatarak önce benim gitmemi işaret ediyor. Masama doğru yürüyorum, oraya varmadan sağa dönüyorum, Tina'nın ofisine doğru. Omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Jaxon duraklamış, gözlerini masamın üzerindeki turuncu lalelere dikmiş. Gözden kaçırmak zor; buket çok büyük.

Ona doğru yürüyorum.

"Çok güzeller, teşekkür ederim. Ama bana bir şey göndermene gerek yoktu."

Boğazını temizliyor. "Onları çöp kutusunda görmeyi bekliyordum." Gözlerini dikmiş önüne bakarken çenesi sabit.

"Bu çiçekler için adil değil." Bana bakarken ona küçük bir gülümseme sunuyorum.

"Sana karşı adil olmadım Megan," diye fısıldıyor, gözleri gözlerimi arıyor. "Bazı şeyleri karıştırdım... bir centilmen gibi davranmadım. Senden şunu istiyorum

"Genelde böyle biri olmadığımı inanıyorum ama aksini düşünmen için sana hiçbir sebep vermediğimin farkındayım." Bana bakarken güzel dudakları üzgün bir kaş çatmayla aşağı doğru kıvrılıyor.

Parmaklarımı çantamın sapına dolayarak olduğum yerde kıpırdanıyorum. Bunun birlikte çalışmamızı etkilemesi konusunda gerçekten endişeli. Kitapların kapaklarını yapmak benim için çok önemli ve kendi işimi kurarken bana daha da yardımcı olabilir. Bunun onun ve King Yayıncılık için ne anlama geldiğini hiç düşünmedim. Bu kitap serisi Jaxon için de çok önemli olmalı. O gecedan beri işine ne kadar tutkuyla bağlı olduğunu biliyorum.

İkimiz de bunu yürütmeliyiz.

O geceyi unutup hayatıma etmeliyim. Kariyerimi ilk sıraya koymalıyım. Bu yüzden uçuş görevlisi olarak işimden ayrıldım. Yapmak istediğim şey bu, içimdeki yaratıcı ihtiyacı karşılamak.

Jaxon'ın gözlerine bakarak derin bir nefes alıyorum.

"Geçmişte kaldı. Unutalım gitsin. Artık birlikte çalışıyoruz. Bunun garip olmasına gerek yok."

"Hayır, tabii ki ," diyor o derin, seksi sesiyle. Bakışları dudaklarıma düşüyor.

Hiç de garip değil.

Hâlâ dudaklarıma bakıyor, yüzünde onunla tanıştığım gece olduğu gibi güzel bir konsantrasyon ifadesi var.

Kesinlikle garip değil.

İçimdeki şampanyalı porno yıldızını ortaya çıkardığım ve ona kovboy kız olarak bindiğim gece... yüzüne.

Kesinlikle garip değil.

Sonra sanki dünyanın sonu geliyormuş ve sadece benim kafa atmamla kurtulabilirmiş gibi ona oral seks yaptı - şimdiye kadarki en iyi kafa - ve her damlasını yuttu. Tüm bunlar olurken elleri saçlarımda dolaşıyor ve dudakları, düşündüğümde bile hala midemi titreten bir şekilde adımın inletiyordu.

Sikeyim.

"Sanırım gitmeliyim," diye mırıldandım.

Jaxon bana başıyla selam verirken ellerini ceplerine sokuyor.

"Hâlâ birlikte çalışmak istemene sevindim Megan. Çok yeteneklisin."

"Teşekkür ederim. Bu heyecan verici bir proje."

Bana başıyla selam verdi. "Yarın görüşürüz."

Kahretsin. Sınav günü.

"Oh, gidiyor musun?" Sesimi sıradan tutmak için elimden geleni yaparak soruyorum. Neredeyse bütün bir günü onunla aynı odada geçirmek zorunda olduğuma inanamıyorum. Birkaç dakika bile yeterince işkence.

"Evet, bu sürecin önemli bir parçası. Orada olmak istiyorum. Bu seni rahatsız etmez, değil mi?" Soru sorar gibi kaşlarını kaldırdı.

Evet.

"Tabii ki hayır." Ona en iyi gülümsememi taklit ediyorum.

"İyi," diye yanıtlıyor, ancak yüzü verdiğim yanıtı 'iyi' dışında bir şey bulmuş gibi görünüyor.

"Sabah görüşürüz o zaman."

Yanından geçip gidiyorum, bana ulaşmasını umarak nefesimi tutuyorum. Çenemi tekrar elinde tutuyor ve gözlerimin içine bakıyor.

O yapmaz.

Onun yerine masamdaki lalelere bakıyor.

Zayıfım. O geceyi unutmak ve hayatıma devam etmek için kendime söylediğim her şey... Ya yapamazsam?

"İyi geceler, Megan."

Adımı söyleyen sesini duyunca adımlarım duraksıyor. "İyi geceler, Jaxon."

Asansörlere doğru yürüyorum, midem bulanıyor. Kendimi kandırıyorum. Onunla çalışmam ve bu garip olmaz. Jaxon King'e ne kadar kızgın olsam da, onun yanındayken daha da güçlü olan başka bir duygu var.

Arzu.

Onu öpme arzusu. Onun güzel, yumuşak dudaklarını öpmek. Ve asla durmamak.

Bölüm 11

Faxon

Arabanın arkasına binerken Veronica bana, "İŞTE bugünkü programın basılı bir kopyası, Bay King," dedi.

"Teşekkür ederim." Ciltli kâğıdı alıp göz gezdiriyorum. Burada ne olduğunu zaten tam olarak biliyorum; ezberledim. Dokuz buçuk, Beyaz Ateş projesinin bu aşaması için 'test paneli' olarak seçilen beş yerel okuldan - altı ila on iki yaş aralığındaki - tüm çocuklara hoş geldiniz. Onda, Tina kitap serisini tanıtmak için kısa bir konuşma yapacak. Saat on buçukta kitaplardan bazı bölümler okunacak ve sonrasında gruplar halinde tartışmaları istenecektir. Ardından ekibin çıkardığı görselleri göstermeden önce bir mola, vs. vs. Ardından geribildirim anketleri -açık tartışmalar- gelir; bu sırada not tutan bir ekip ve kayıt yapan iki kamera vardır, böylece hiçbir şeyi kaçırmayız.

Son olarak, toparlama, teşekkür ve hediye çantaları var. Bugün gelen bazı büyük çocuklar kendilerine yetişkinler gibi davranılmasından hoşlanıyor olabilirler, ancak bir teşekkür çantası için fazla yaşlı olmayacaklarına bahse girerim. İçine ne koyduğumuzu gördüklerinde değil.

On beş dakika sonra, etkinliğe ev sahipliği yapacağımız otele yanaştık.

"Yenilendiğinden beri harika görünmüyor mu?" Veronica arabadan inerken haykırıyor.

Şoförümüze teşekkür edip daha sonra görüşeceğimizi söyledikten sonra Veronica'yı otelin büyük fuayesine götürüyorum.

Resepsiyona gidiyoruz ve oradaki genç kadın gülümseyerek bize .

"Günaydın Bay King, Bayan Mills. Umarım keyifli bir yolculuk yapmışsınızdır ve trafik de çok kötü değildi?"

"İyiymi, teşekkür ederim." Bakışlarım arkasındaki duvara yönelmeden önce ona kısa bir süre bakıyorum.

"Çok güzel bir parça, değil mi?" diyor resepsiyon görevlisi, dev sanat eserine bakarak. "Bu konuda pek çok yorum alıyoruz."

"Oh, bu harika," diye ekliyor Veronica. "Ne demek istediğinizi şimdi anlıyorum Bay King. Oldukça çarpıcı."

"Evet." Boğazımı temizliyorum, gözlerimi Megan'ın çalışmasından ayırıyorum. Bu şimdiye kadar aklıma gelen en aptalca fikirlerden biri. Veronica'dan etkinliği burada ayarlamasını isterken ne düşünüyordum? Bu otel, bu resim?

Sikeyim.

Sadece bakmak bile çok fazla anıyı çağırıştırıyor.

O gece bana nasıl baktığını hatırlıyorum. Adımı söyleme şekli. Boşaldığında çıkardığı sesler, dilimin üzerindeki tatlı teninin tadı.

Tanrım, ben bir aptalım.

Burada, bu otelde olmak. Onunla aynı odada. Onunla en son bu otelde bir odada kaldığım zamankinden tamamen farklı.

İşkence olacak.

Ve bu hak ettiğimden daha azı değil.

"Her şey istediğiniz gibi hazırlandı," diyor resepsiyon görevlisi masanın arkasından dolaşırken. "Lütfen, benimle gelerseniz, size yolu göstereceğim."

Duvardaki resme son bir kez bakıyorum ve onu takip ediyorum.

Konferans salonu yuvarlak masalardan oluşuyor. Her birinde beş-dört çocuk ve King Publishing ya da Articulate'den not almak ve çocuklara soru sormak üzere bir yetişkin oturuyor. Ön tarafta birkaç sandalye ve Tina'nın arkasındaki büyük ekran için dizüstü bilgisayarını çoktan bağladığı bir masa var. Bana el sallıyor, ben de başımla selamlıyorum. Yanında birkaç kamera kurmakta olan asistanı Sarah var. Bir tarafta çay, kahve ve çeşitli hamur işlerinin bulunduğu uzun bir masa, saat dokuz buçukta herkesi karşılamak için hazırlanmış.

Hepimiz hazırız.

"Bay King," Veronica masayı hazırlamak üzere ön tarafa doğru ilerlerken resepsiyon görevlisi bana döndü, "gün boyunca ihtiyacınız olan başka bir şey olursa lütfen bana bildirin. Elbette tüm içecekleri tutacağız. Öğlen yemeğinin getirilmesini istemiştiniz. Bu hâlâ geçerli mi?"

"Evet, teşekkür ."

"Pekâlâ o zaman. Misafirleriniz geldiğinde onları içeri alacağım." Bana gülümsüyor ve odadan çıkıyor.

Masaların arasında dolaşıp yer kartlarını okuyorum.

Electra-Star, Honeybelle, Thor...

"İnsanlar bu isimleri nereden buluyor?"

Dönüyorum ve Megan yanımda duruyor, kartları okurken burnu düşünceli bir şekilde kıışmış.

"Hiçbir fikrim yok." Ona yan gözle bakarak kıkırdıyorum.

Koyu yeşil, yüksek topuklu bir pantolon ve krem rengi ipek bir bluz giyiyor. Bukleleri düşük bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve bir omzunun üzerine dökülmüş.

İnsanların güzel olduklarında melek gibi göründüklerini duyarsınız. Ama Megan'ın güzelliği eşsiz. Ruhani ve tuhaf. Bu onun yaratıcılığına ve tatlı doğasına uygun. O daha çok bir orman perisine benziyor, nadir.

Büyülü.

Bu aptal düşünceyi kafamdan silkeleyip atıyorum. Sadece ona yakın olmalıydım ve beynim tekledi.

"Kahve ister misiniz?" Masaya doğru dönüyorum ve o da yanımda yürüyor.

Oraya vardığımızda pembe dudaklarını çiğniyor ve ben de uzanıp onu çenesinden kendime çekmemek için elime bir kupa alıyorum.

"Birkaç haftadır kahveyi ." Kaşlarını çatıyor ve masanın üzerindeki tepside duran bitki çayı poşetlerine bakıyor.

"Bunu söyleyebileceğini düşünmüştüm."

Yanımda getirdiğim ekipmanların yerleştirildiği ön masaya gidiyorum. Aradığım şeyi buluyorum ve Megan'a geri dönüyorum.

"Al." Mataranın kapağını açıyorum ve bir bardağa doldurup ona uzatıyorum.

Kupanın üzerine eğilip içindekilere bakıyor. "Nedir bu?"

"Zencefil çayı. Annemin tarifi. Babamdan sonra üzgün olduğumda bana yardımcı olması için yapardı-" Sözümü kesiyorum. "Mideniz başka bir şeyi kaldırmadığında içmenin oldukça güzel olduğunu keşfettik."

"Oh." Megan bir yudum alırken gözleri bir an için zevkle kapanıyor. "Çok lezzetli. Teşekkür ederim."

"Rica ederim, Megan." İsmi dilimden yuvarlanıyor ve bunu söylediğimde yanaklarının hafifçe pembeleştiğine yemin edebilirim.

Gözlerini yakalıyorum ve bana bakarken gözleri parlıyor. Ona gülümsüyorum, hayır sırtıyorum. Ona sırtıyorum. Profesyonelce davranmak buraya kadarmış. Bir an için bile olsa onunla bu zamanı geçirip duygularımı saklayabileceğimi düşündüysem yanılmışım. Şimdi onu görmek, bana gülümsemek, bir anı paylaşmak, ne kadar uzak olduğumu gösteriyor.

Mesafeli *gerektiğini* biliyorum.

Ama yapmam *gerekenler* ve yapmak *istediklerim* şu anda içimde bir savaş veriyor ve onu her gördüğümde hangisinin kazanacağı daha da netleşiyor.

"Bay King, günaydın," diye sesleniyor Megan'ın arkadaşı Lydia ve hemen ardından menajerleri Phil bize katılıyor.

Bize ulaşırken gözlerinin Lydia'nın bacaklarında olduğu gerçeğini kaçırmıyorum.

Lydia Megan'a bir şeyler söylüyor, ben duymuyorum ama gözleri Phil'in parlak sarı kravatına takılınca bardağına öksürüyor. Soru sormak için kaşımı kaldırıyorum ama o bana masumca gülümsüyor. İsteddiği zaman iyi bir poker suratı takınabildiğini unutmamalıyım.

Elimi uzattım. "Günaydın, Phil."

"Güzel bir sabah, değil mi? Otel seçiminiz için sizi takdir etmeliyim. Çok etkileyici. Resepsiyonun arkasındaki sanat eserlerini gördünüz mü? Olağanüstü." Elim coşkuyla sıkarken sırtıyorum.

"Kesinlikle öyle. Ekibinizde Megan gibi yetenekli insanlar olduğu için çok şanslısınız."

Phil şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor ve Megan şaşkınlıkla bana bakıyor, ben de ona ve Lydia'ya başımı salladıktan sonra Tina ile konuşmaya gidiyorum.

Dört saat sonra, neredeyse bitirdik. Gün başarılı geçti.

Çocuklar beklendiği gibi heyecanlı ve gürültücüydü, ancak bize harika geri bildirimler verdiler ve grup tartışmalarına katıldılar.

Megan'ın masasına gidiyorum, orada iki erkek ve iki kız olmak üzere birkaç küçük çocukla oturuyor.

"Tamam, tamam, neredeyse bitirdim." Kalemimi masadaki eskiz defterinin üzerinde gezdirirken gülümsüyor.

Arkasından yaklaşıp sandalyesinin üzerine eğildim ve bir elimi masaya koydum.

"Sana hiç sanatçı olman gerektiğini söyleyen oldu mu?"

Fısıldıyorum. Koltuğunda zıplıyor ve çocuklar kıkırdamaya başlıyor.

"Seni korkuttu!" diyor sevinçli bir çocuk.

"Çılgılık atacaksın sandım!" İki ön dişinin olması gereken yerde boşluk olan küçük bir kız sırtıyor.

"Evet, öyle yaptı." Megan gülümsüyor ve gözlerini bana dikeyyor. "İnsanlara sinsice yaklaşmanın kabalık olduğunu bilmiyor musunuz, Bay King?"

Sikim seğiriyor.

Bay King?

Kahretsin, bunu böyle söylemesi bile aklımı her türlü iğrenç tavşan deliğine sürüklüyor.

"Özür dilerim, Megan."

Komşu masadan boş bir sandalye çekip yanına oturuyorum. Dudaklarında bir gülümseme belirirken göz ucuyla bana bakıyor.

"Şimdi bitirdin mi?" diye soruyor dişlek sırtışlı küçük kız.

"Evet, bitirdim." Megan eskiz defterinden bir sayfa koparır ve ona uzatır.

"Bu harika!" diye haykırıyor yanındaki küçük çocuk.

"Biliyorum! Bir ejderhaya biniyorum." Küçük çocuğa döner ve ona en iyi ejderha kükremesini yapar.

Megan onları izlerken sırtıyor. "Bütün çocuklara bir tane mi yaptın?"

Çizimlere bakıyorum. Megan'ın masasındaki her çocuğu tanıyabiliyorum, hepsi kendilerinin efsanevi karikatür versiyonları olarak çizilmiş. Biri ejderhaya biniyor, bir diğeri tek boynuzlu at besliyor. Biri içinde canavar olan bir gölün üzerinde uçuyor gibi görünüyor ve sonuncusu da pelerin giymiş bir tür sihirli gökkuşağı fırtınasında dönüyor.

"Evet, sadece bu masadakiler." Göz göze geldiğimizde gülümsüyor ve omuzlarını silkiyor.

"En iyi masa biziz!" diye fısıldıyor küçük bir çocuk. "Biz sihirden anlarız," diye tıslıyor bir başka küçük kız.

"Sakın ona söyleme!" Küçük çocuk kollarını kavuşturur ve alt dudağını dışarı çıkarır.

"Sorun değil," diye beni işaret ediyor Megan ve sesini alçaltarak öne eğiliyor, "o dost canlısı olanlardan biri."

Küçük bir kız bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Emin misin? Bana pek dostça görünmedi."

Dilimi ona doğru uzatıyorum ve o kıkırdayıp eliyle ağzını kapatana kadar gözlerimi şaşı yapıyorum.

Megan, "Bu sabah çok fazla huysuz meyve suyu içmiş," diyor.

Abartılı bir şekilde kaşlarımı çatıyorum ve yumruklarımı gözlerime sürterek ağlıyormuş gibi yapıyorum. Megan bana bakıyor ve gülerken omuzları titriyor.

"Yetiřkinlerin içtiği ve pislik gibi kokan şey bu mu?" Kùçük çocuk burnunu kıvrır.

Megan başını yana eğerken hâlâ gülüyor. "Evet, sanırım öyle."

"Bu sabah hiç içmedin. Mutluluk suyunu içtin," diyor küçük kız, Megan'ın artık boş olan zencefil çayı bardağına bakarak.

"Gerçekten de öyle. Bunu bana Jaxon verdi. Yani dost canlısı biri olduğunu biliyoruz." Bana gülümsüyor ve kalbim tam anlamıyla küt küt atıyor.

"Ama sarı kravatlı olan, o huysuz biri mi?" diye sorar kız. "Olabilir," diyor Megan.

"Sana başkalarının poposunu çizdiriyor!" diye ciyaklıyor küçük çocuk ve hepsi yeniden kıkırdamaya başlıyor.

"Evet, öyle yapıyor. Ama şimdi burada hepimizle birlikteyim, her türlü eğlenceli şeyi çiziyorum!" Çocuklara sırtıyor.

Tina'nın asistanı Sarah ortaya çıkar ve gitme vaktinin geldiğini duyurur. Çocuklar hep bir ağızdan homurdanır ama Sarah her birine içinde lunapark biletleri ve çeşitli sihirbazlık numaraları olan bir hediye çantası verince kısa sürede neşelenirler. Bir sıra oluşturuyorlar ve ayrılmadan önce Megan'a sarılıp vedalaşmak için bekliyorlar. Megan bundan çok etkilenmiş görünüyor, gülümsüyor ve her birine bir şeyler söylüyor.

Hepsi gittikten sonra bana döndü.

"Vay canına. Zor bir kalabalık ama sanırım onları kazandık." Gözleri enerjiyle ışıl ışıl parlıyor.

"Onları mı demek istiyorsun?" Onun parlayan yüzüne bakıyorum.

"Sanırım komik suratların yardımı oldu." Eşyalarını toplayıp çantasına yerleştirmeye başlarken sırtıyor.

Bir kahkaha patlatıyorum ve elimi çeneme götürüyorum. "Yetişkin bir oğlum var. Gerçi o yaştaki çocuklarla vakit geçirmeyeli uzun zaman oldu."

Megan anlayışla başını sallıyor. Christopher'dan bahsetmem onun için sürpriz olmadı.

"Onlarla aran çok iyi. Senden hoşlandılar."

"Şimdi geriye dönüp baktığımda bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum. Çok yorucu. Yirmi dört saat hareket halindeler."

"Hayal edebiliyorum." Gülümsüyor.

"Tanrı'shükür, hepsi geride kaldı. Artık uzanmak gibi şeylerden tekrar keyif alabilirim."

Beni dinle. Ben hiç yatmam. Her zaman çalışmakla meşgulüm.

Megan'ın gülümsemesi kaybolur ve kaşları çatılır. Aceleyle oturduğu yerden kalkıyor.

"Geri bildirim toplantısında görüşürüz," diyor bakışlarımı kaçırarak.

"Evet, tamam. Görüşürüz o zaman," diyorum şaşkınlıkla.

Eşyalarını topluyor ve geçip gidiyor. "Güle güle, Jaxon."

Dakikalar önce birlikte sohbet ediyor ve gülüyorduk. Şimdi benden uzaklaşmak için sabırsızlanıyor.

Onunla bir türlü anlaşılamıyorum.

Ondan uzak durmaya çalışıyorum ve sonunda sürekli kötü bir ruh hali içindeymişim gibi görünüyorum. Şimdi, onunla gevşeyip sohbet etmeye çalıştığımda, susuyor.

Lydia'yla buluşmak için odanın karşısına geçmesini izliyorum.

İkisi birlikte salondan çıkıyorlar, az önce ne olduğuna dair en ufak bir fikrim olduğuna dair son umut kırıntılarımla birlikte.

Bölüm 12

Megan

"GERÇEK AN İÇİN HAZIR MISINIZ?" Lydia'nın kaşları alnından yukarı fırlıyor ve ağzını sessiz bir 'O' şeklinde açıyor.

"Hiç olamayacağım kadar," diyorum ve onu konferans odasına kadar takip ediyorum.

Bugün Perşembe, çocuklarla deneme gününden bu yana iki gün geçti. Tina o günden beri burada ve King Yayıncılık'ta toplantılara girip çıkıyor, geri bildirimleri derliyor.

Bugün doğru yolda olup olmadığımızı ya da tam anlamıyla çizim tahtasına geri dönüp dönmediğimizi öğreneceğiz.

Masada iki koltuk bulup yan yana oturduğumuzda, "Bugün çok hoş görünüyorsun Lyds," diyorum.

Pembe elbisesini düzeltiyor. "Teşekkür ederim. En son pembe giydiğimde Tim ona ilkbahardaki kiraz çiçeklerini hatırlattığımı söylemişti."

"Oh, Tim , değil mi?" Sırıtiyorum.

"Aklınıza bir şey gelmesin. Şimdiye kadarki en iyisi bu. Eğer onu dinlemek zorunda , bir çeşit tatlı olmaktansa çiçek açmış bir ağaç olmayı tercih ederim," diyor Lydia,

Sanki ona çok mantıklı geliyormuş gibi. Zihninin çalışma şekline bakılırsa muhtemelen öyle.

"Ruth geri döndüğüne göre tasarıma geri döndüğüne memnun musun?"

"Evet, sanırım." Lydia omuz silkiyor. "Yine de Tim'in sürekli gevezelik etmesini Phil'e her zaman tercih ederim."

"Sana ne yaptırıyor?" Odaya girip oturduklarında Frankie ve diğer iki kişiye gülümseyerek soruyorum.

"Ofisinde dosyalar var," diye homurdanıyor. "Yemin ederim bu adamın istifçilik terapisine ihtiyacı var, o kadar çok şey var ki orada. Son birkaç gündür dışarıda toplantılarda olduğu için kendime ait bir alanım olmasına sevindim."

Tina, ardından Jaxon ve Phil içeri girdiğinde odadaki hava değişir ve herkes daha dik oturur.

Salı gününden beri onu ilk kez görüyorum. Her zamanki gibi iyi görünüyor, tertemiz koyu gri takım elbise, gümüş kravat, saçlarında gri lekeler, masanın başına otururken bir gülümseme parlıyor ve bakışları üzerime düşüyor.

Boğazımı temizliyorum ve Tina'ya bakıyorum, söylediklerine konsantre .

Bu kadar yakın olmasaydı, bana bakmasaydı her şey çok daha kolay olurdu.

Ona tekrar bakıyorum. Kesinlikle beni izliyor. Ve parmağıyla onu zeki ve seksi gösteren o şeyi yapıyor, parmağını dudaklarında ileri geri gezdiriyor.

Koltuğumda kıpırdanıyorum, bu da Lydia'nın dikkatini çekiyor. Bana bakıyor, sonra bakışlarımı Jaxon'a doğru takip ediyor. Kaşları düşünceli bir şekilde birbirine kenetlenmiş. İkimizin de ona baktığını görünce, dudaklarının kenarına küçük bir gülümseme yerleşmeden önce bir tanesini soru sorar gibi kaldırıyor.

Lydia masanın altından bacağıyla beni dürtüyor ama onu görmezden gelip dikkatimi Tina'ya veriyorum.

"Geri bildirimler gerçekten olumluydu. Burada başardıklarımızdan hepiniz gurur duymalısınız." Onun bu sözleri üzerine masadakiler rahat bir nefes aldı. "Hâlâ yapacak çok iş var ama caizse doğru sayfadayız." Gülüyor. "Peki, yarın işten sonra kim bir takım içkisi içmek ister? King Yayıncılık'tan tabii ki."

Bazı tezahüratlar ve alkışlar var; herkes işlerin iyi gitmesinden memnun. Articulate artık büyük çocuklarla birlikte yerini hak ettiğini kanıtlıyor.

"Meg," diye fısıldıyor Lydia alkışlarken ve odanın içinde küçük konuşmalar başlarken.

"Evet?"

"Bana o adamı tekrar becereceğini söyle. Lütfen!"

"Lydia!" Sandalyesinde arkasına yaslanmış, Tina ile derin bir sohbeta dalmış olan Jaxon'a bakarak tıslıyorum.

"Az önce seni nasıl gözleriyle becerdiğini görmedin mi? Eğer gözleriyle külotunu eritip geri kalanımızı yok edebilseydi, yemin ederim yapardı."

Başımı salladım. "Hayır. Bu sadece iş. Ayrıca, onun benim için çok yaşlı olduğuna karar verdim."

"Ne? Gümüş tilki olayının seni etkilediğini sanıyordum."

Karşıdan ona bakıyorum; Tina'ya gülümsüyor, onu dinlerken gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar derinleşiyor.

O çok güzel.

"O kadar da gümüş değil," diye fısıldıyorum. "Her neyse, yetişkin bir oğlu var. Hayatın farklı aşamalarındayız. Bir gün çocuk sahibi olma fikrini seviyorum. Ve

işı bitti. Bunu kendisi söyledi."

"Ah," diye başını salladı Lydia, "şimdi son birkaç gündür neden üzgün olduğunu anlıyorum."

"Yapmadım. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Öyle de. Çok sessizsin."

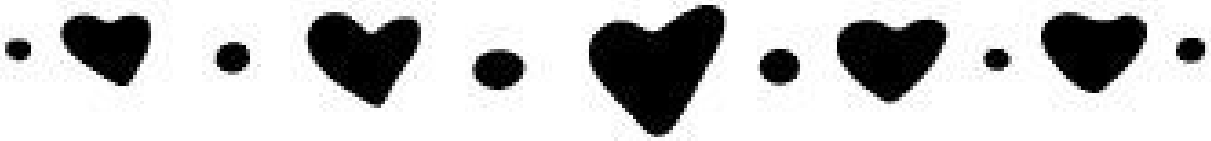
"Çalışıyordum, hepsi bu. Salı günü çocuklardan daha fazla fikir aldım ve bunları geliştiriyorum."

"Mmm-hmmm, her neyse." Lydia toplantı sona erdiğinde ayağa kalkıyor.

"Doğru," diye homurdanarak onu kapıya kadar takip ediyorum.

Yolda Jaxon ve Tina'nın yanından geçiyoruz. Tina gülümseyerek sıkı çalışmamız için bize teşekkür ederken Jaxon da gülümseyerek bana başını sallıyor.

Lydia bir haklı. Gözleri külotları eritebilir; yemin ederim benimkiler de şu anda bunu yapmak istiyor.

"Bunu ödünç almam için benimle konuşmana neden izin verdim bilmiyorum." Vücudumu saran gri elbisemin etek ucunu çekiştiriyorum, yukarı kalkıp popomu içinde bulunduğumuz Londra'nın gözde barındaki herkese göstermekle tehdit ediyor.

"Sakin ol," diye somurtuyor Lydia, "harika görünüyorsun! Bu sana benden daha çok yakışıyor. Sende kalsın." Sıcak pembe elbisesiyle barın üzerine eğilir ve barmene işaret eder. "Ne içersin Meg?"

"Bilmiyorum, şu sıralar alkolden uzak duruyorum. O böcekten beri." Elim karnıma gitti.

"Hadi ama! Kutlama yapıyoruz. Sadece bir tane mi?" Lydia bana yalvaran gözlerle bakıyor, ben de kıkırdıyorum.

"Tamam, sadece bir tane," . "Kötü örnek oluyorsun." "Teşekkür ederim." Göz kırıyor.

Şampanya bardağını ondan alıyorum ve sıvının içinde patlayan baloncuklara bakıyorum.

"Gerçekten mi? Benim ve şampanya hakkında bildiklerinden sonra mı?"

"Sabah bunun için bana teşekkür edeceksin." Gülüyor, bardağını benimkine vuruyor.

"Ben olsam o kadar emin olmazdım," diye mırıldandım.

Tasarım ekibinin toplandığı barın diğer ucuna doğru ilerliyoruz.

Bazı tanıdık olmayan yüzler de var - daha önce tanışmadığımız King Publishing'den insanlar.

Frankie bizi görüyor ve selamlamak için sesleniyor. Tanıştırmaktan çok mutlu görünüyor ve ben de gülümseyerek herkese merhaba diyorum, isimlerini hatırlamaya çalışıyorum. Jaxon'ı göremiyorum. Belki de gelmemeye karar vermiştir. Rahatlamak yerine omuzlarım hayal kırıklığıyla çöktü. Onu iş dışında görmeyi dört gözle bekliyordum. Ofisten uzaktayken nasıl olduğunu görmek için. Farklı biri mi yoksa beklediğim gibi sıcak ve soğuk, karmaşık bir adam mı?

Ayakta durup yüksek sesli müzik eşliğinde sohbet ediyoruz. Tina geliyor ve ekipten alkolle beslenen bir tezahürat alıyor. İyi bir sporcudur ve birisi ona içki uzatırken küçük bir dönüş ve nezaket yapar. Gecenin eğlenceli ve rahat bir havası var. Sanırım herkes projenin iyi gitmesinden dolayı o kadar rahatlamış ki gaza bırakıp bir geceliğine rahatlamaya fazlasıyla hazırlar.

Lydia yaklaşıyor ve kulağıma öğürür gibi bir ses çıkarıyor. "Şimdi bakma. Phil'in gözleri Ruth'un göğüs dekoltesinden daha fazla aşağı inerse, bir küreğe ihtiyacımız olacak.

onları çıkar."

"Ah, çok geç, baktım." Gördüğüm manzara karşısında kıkırdıyorum.

Bir süre sonra Tim, Ruth'la sohbet etmek için ortaya çıkar ve yüzü kıpkırmızı olmuş ve sinirli görünen Phil'i bara geri gönderir.

"Görünüşe göre renkleri seven parlak zırhlı şövalyeniz günü kurtardı."

Lydia'ya dönüyorum ve ona sırtıyorum.

Bir eli kalçasında duruyor, Tim'e bakarken dudaklarını büzüyor. Bu gece iyi görünüyor. Gözlüklerini çıkarmış ve gömleğinin birkaç düğmesini açmış. Lydia'nın bahsettiği Clark Kent/Süpermen havasını şimdi tamamen anlıyorum.

Ofis dışında çok farklı görünüyor. Tim sanki gözlerimizin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi başını çevirip Lydia'ya küçük bir el sallıyor. Sırtışı gözleri kızın elbisesine kayınca daha da büyür.

"Git." Onu dürtüyorum. "İstedğini biliyorsun"

"Şimdi, kötü etki kimde?" Bana sırtıyor ama tartışmak yerine Tim ve Ruth'un yanına gidiyor.

Herkesi eğlenirken görmeyi ve bunu hak ettiğimizi bilmeyi ne kadar sevsem de, üzerime çöken yorgunluktan kurtulamıyorum. Uzun bir hafta oldu.

Isıtmalı bir çatı terasına açılan bir kapı var, bu yüzden beni canlandıracağını umarak biraz hava almak için dışarı çıkıyorum.

Dışarıdaki parmaklıklara doğru onlara yaslanıyorum ve Thames Nehri'ne bakıyorum. Bu geceki buluşma için bu barı kim seçtiyse mükemmel bir seçim yapmış. İçerisi modern ve , ama dışarıdaki çatı bahçesi -peri ışıkları ve uzun saksı bitkileriyle çevrili- muhteşem.

Kadehimi dudaklarıma götürüyorum ve bir şampanya kokusu alıyorum. Kaşlarımı çatarak geri indiriyorum.

"Çok güzel bir manzara, değil mi?"

Yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamayarak dönüyorum. Sesini her yerde tanıyabilirdim.

"Evet, öyle. Burayı sen mi seçtin?" Jaxon yanıma gelip parmaklıklara yaslanırken soruyorum.

Gri takım elbise pantolonu ve beyaz bir gömlek giyiyor, ancak kravatı yok ve gömleğinin üst iki düğmesi açık, bronz tenini gösteriyor.

"Bunun için övgü alamam." Gülümsüyor. "Tina," diye ekliyor. "Ah." Anlamak için başımı sallıyorum.

"Bir içki daha ister misin?" Jaxon elimdeki dokunulmamış şampanyaya bakıyor. "Bir şeyden hoşlanmadığında yaptığın gibi burnunu kırıştırdığını gördüm."

"Ben bunu yapmam."

"Şimdi yapıyorsun."

Parmaklarım burnuma gidiyor ve gözlerimi deviriyorum. "Haklısın."

Bana gülümsüyor, gözleri yüzümde geziniyor. Karanlık bakışları vücuduma karıncalanmalar gönderiyor ve bacaklarımın arasına sıcaklık yayılıyor.

"Son zamanlarda alkol alasım gelmiyor. Kahve için de aynı şey geçerli. Bana ne oldu bilmiyorum." Omuz silkiyorum.

"Açıklamaya gerek yok. Burada partinin tam anlamıyla canı ve ruhuyla konuşuyorsun." Kıkırdıyor, köpüklü su ve limona benzeyen bir bardak kaldırıyor.

"İçki içmiyor musun?"

Başını sallıyor, kendi kendine gülümserken gözlerinin kenarları kırışıyor ve nehre bakıyor. "Pek sayılmaz. Belki arada bir, düşünlerde falan."

"Bahse girerim sarhoş olduğunda çok hafif oluyorsundur." Sarhoş bir Jaxon'ın görüneceğini hayal ederek kıkırdıyorum. Çok sakın ve kontrollü. Ben yapamam

Onu başka türlü hayal edemiyorum, belki altı yaşında bir çocukla birlikte. Bu onun daha önce hiç görmediğim bir yönü. Onun bu yönünü görmeyi sevmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Eminim oğlu küçükken de harika bir babaydı, şimdi de öyle.

Midemi bulandıran seksi bir gülümsemeye başını sallıyor. "Sanırım alkolle birlikte çekingenliğim biraz azaldı. Katılıyor musun... Megan?"

Yüzünü bana dönüyor ve gözleri parlıyor. O gecedен bahsettiğini biliyorum. Yüzünde gün gibi açık. Çıplak, kalın ereksiyonuna sarılmış halimin gözlerine yansıyan anısını görebiliyorum.

Dudağımı ısıyorum, yanaklarım yanıyor. "O zaman nasıl oluyor da içmiyorsun?" Konuşmayı tekrar ona, daha güvenli bir zemine çevirerek soruyorum.

Kaşlarını çatarak bardağına bakıyor ve ben sorduğuma pişman oluyorum. Hafıza-porno şeridinde zihinsel yürüyüşüne devam etmesine izin vermeliydim.

O zaman daha mutlu görünüyordu.

Uzun bir nefes üflüyor. "Babam ben on iki yaşındayken öldü. İçkiyle ilgili değildi ama kendime her zaman sağlıklı kalmak için elimden geleni yapacağımı söyledim."

Konuşurken o kadar yenilmiş görünüyor ki, kalbim onun için çarpıyor. "Özür dilerim.

Onu o yaşta kaybetmek çok zor olmalı."

Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor. "Öyleydi. Çok yakındık. Kardeşim sadece altı yaşındaydı ve bu annemi çok etkiledi. Bazı günler yataktan kalkmak için bile mücadele etti. Eğer çocuklarım olursa, onlara asla bir ebeveynin kaybını hissettirmeyeceğime dair kendime söz verdim. Elimden gelse bile. Bu yüzden Penelope ve ben Christopher yirmi yaşına gelene kadar birlikte kalmaya karar verdik, her ne kadar o zamana kadar birbirimizi sadece arkadaş olarak görsek de. En azından yetişkin olana kadar anne ve babasının her zaman yanında olmasını istedik."

"Christopher senin oğlun," diyorum, bir sorudan çok bir ifade, çünkü Google ile geçirdiğim akşamdan zaten şüphelenmiştim. Yine de bunu Jaxon'a itiraf etmeyeceğim.

"Evet, öyle. Yirmi altı yaşında." Jaxon'ın bütün yüzü . "Siz ikiniz yakın mısınız?"

"Her gün konuşuyoruz, bu yüzden öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Umarım benimle her konuda konuşabileceğini biliyordur." Jaxon kendi kendine kıkırdarken gözlerinin kenarları kırışıyor. "Belki bir babanın bilmemesinin daha iyi olacağı bazı şeyler vardır."

"Eminim geçmişte düşündüğün ya da yaptığın şeylerden daha kötü değildir." Jaxon itiraz etmek için ağzını açıp sonra kapatıp sırtarak başını sallayınca gülüyorum.

"Haklısın Megan," diye tekrarlıyor ve bir elini çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdiriyor.

Gözlerim parmaklarını takip ediyor ve uzanıp çene çizgisini okşama düşüncesi beni ele geçirdiğinde boğazımı temizliyorum.

Devam ederken çenesindeki bir kas esniyor, "İş yerinde hiç seks oyuncağı teslimatı almadım ama... Bu arada randevun nasıldı?"

Gözlerimi parmaklarından ayırıp tekrar gözlerine dikiyorum. Bana bakıyorlar ama sert bir bakışları var. Sanki rahat görünmeye çalışıyor ama cevabımdan hoşlanmadığına karar verirse karanlık ve tehlikeli bir şeyin kıyısında sallanıyor.

"Buluşma öncesi hediye olarak vibratör gönderen bir adamla tanışacağımı mı düşünüyorsun?" Yavaşça soruyorum.

Cevabıma gülümsüyor ve çenesi yumuşuyor ama gözleri karanlık ve yoğun bir şekilde benimkilerde kalıyor.

"*Hediye* Lydia'dan. Bırakın ofise göndermeyi, en başta gönderdiği için onu azarlamıştım."

Jaxon nefes verirken omuzları gevşiyor. "Demek hediye Lydia'dan geldi. Ama randevunun nasıl geçtiğine dair soruma hâlâ cevap vermedin," diye üsteliyor, gözleri hâlâ yüzümde sabit.

Cevabımı düşünerek ona bakıyorum.

Bu hafta bir randevum varmış gibi davranmaya devam edersem ne olacak? Ama onu kızdıracağından emin olduğum halde bunu neden yapayım ki?

Çünkü o aramayan bir domuzdu.

O zamandan beri çenesini tutması ve o gecenin bir hata olduğunu söylemesi dışında iyiydi.

Kendisi bana bunun kötü bir fikir olduğunu söylerken neden hala onu istediğim konusunda akıl sağlığımı sorgulamama neden oluyor.

Ama aynı zamanda inanılmaz düşünceli şeyler de yaptı. Zencefilli gazoz, çiçekler, zencefilli çay gibi. Ve o ilk gece hissettiğim, duruşma gününde gördüğüm daha yumuşak bir tarafı var.

Ayrıca, ona karşı içimde bir çekim var ve bundan . Gözlerinin içine bakıyorum. "Gitmemeye karar verdim."

Tamam, bu yarı gerçek ama akşamlarımın ne kadar acınası olduğunu bilmesini istemiyorum. Barre dersi değilse, Netflix ve tek boynuzlu at pijamaları.

"Nedenmiş o?"

İrislerinin etrafındaki küçük bakır benekleri incelemekle o kadar meşgulüm ki cevap veremiyorum. Onları daha önce hiç fark etmemiştim. Belki de bir tür öfke belirtisidir. Gerçekten sinirlendiğinde, düşmanını ya da odaklandığı nesneyi, ki bu durumda ben oluyorum, yakmaya hazır bir şekilde orada belirliyorlar.

Başımı salladım. "Doğru gelmedi. Randevu yanı." Ben konuşurken gözleri dudaklarıma kayıyor.

Gökyüzüne bakarken bir iç geçirdim. Bu gece dolunay var. Yolande bir keresinde derste dolunaylar hakkında ne demişti? Evet, enerjimizin ve duygularımızın yükseldiği bir zaman. Görünüşe göre ay iç dünyamızı, gizli hayallerimizi ve arzularımızı temsil ediyor. Belki de bu yüzden gece gökyüzüne bakarken dudaklarım kıpır kıpır oluyor, gerçekleri kendiliğinden döküyor.

"Sanırım bağ kurduğunuz biriyle tanıştığınızda bunu anlarsınız. Kalbiniz hızla atar, her yeriniz karıncalanır. Onları görme düşüncesiyle hem heyecan hem de korku karışımı bir duygu yaşarsınız."

Jaxon başını sallıyor, dinlerken bana bir adım daha yaklaşıyor. "Bu duyguları biliyorum Megan."

Terastan tenime doğru bir esinti esiyor ama üşümüyorum. Sesinin tınısı midemi yakıyor.

"Öyle mi?" Bakışları dudaklarımda kalıyor ve ben onları yalıyorum.

"Kesinlikle öyle," diyor ama sesi hırıltı gibi çıkıyor.

Oh, Tanrım.

Bardağı elimden alıyor ve yakındaki bir çıkıntının üzerine, kendi bardağının yanına koyuyor, sonra elini kaldırıp iki parmağını çenemin altına yerleştiriyor.

Onu durdurmuyorum.

Eğilip sıcak dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde bile sersemlemiş bir halde öylece duruyorum, nabzım bacaklarımda arasında atıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

Hiçbir şey yapmıyorum.

Ta ki o benim adımı söyleyene kadar.

Dilinden, dudaklarının üzerinden yuvarlanan ses barajı yıkıyor ve ellerimi yüzünün iki yanına uzatıp onu kendime doğru çekiyorum.

Aklım bunun kötü bir fikir
olduğunu biliyor. En kötüsü.

Ama şu , bu andan başka hiçbir şey umurumda değil. Ve onu.

Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve dilimi onunkini bulmak için ağzına kaydırarak tadını yutuyorum. Sanki hayatım boyunca onu beklemişim gibi öpüyorum onu, sanki bir daha öpmek istediğim tek kişi oymuş gibi. Kıyafetlerinin arasından bana doğru bastıran sertliğe bakılırsa, mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde aldığından oldukça eminim.

"Megan," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor, bedenlerimiz birbirine bastırırken. "Ben senin için iyi değilim," diye mırıldanıyor öpücükler arasında ama uzaklaşmak için hiçbir girişimde bulunmuyor.

"Neden bunu söyleyip duruyorsun?" Dudaklarına karşı
fısıldıyorum. Aramızdaki enerjiyi hissedemiyor mu?

Belki de sadece şehvet, arzu, her neyse, bilmiyorum.

Ama gitmesine izin vermeye hazır olmadığımı
biliyorum, henüz değil.

"Gerçek bu. Burada seninle olmak, bu şekilde... Bencillik ediyorum Megan," diyor eli çenemden kalkıp kalçamı kavrayarak beni kendine doğru çekerken.

"Seni iyi tanımıyor olabilirim, Jaxon. Ama olmadığın tek şey bencillik." Kırpıklarımın altından ona bakıyorum ve gözlerinde kafasının içinde kendisiyle tartıştığını görüyorum. Gözleri karanlık ve yoğun, sanki cevabı biliyormuşum gibi benimkileri arıyor.

"Birlikte geçirdiğimiz o geceyi hiç düşündün mü?" diye soruyor, sıcak nefesi dudaklarıma çarpıyor.

Evet.

"Belki." Glmsememi gizlemek için dudağımı ısıırıyorum. "ok uzun zaman önceydi, sanırım unutuyorum."

Asla unutamadım.

Beni daha yakına çekiyor ve kendi kendine mırıldanırken gözleri kapanıyor, "*Cehenneme gideceğim.*"

Gözlerini tekrar açtığında, bana bakarken göz kapakları kapanıyor.

"Hatırlatmaya ihtiyacın var mı, Megan?"

On beş dakika sonra, Jaxon'ın dairesinin n kapısından içeri daldık, bedenlerimiz uzuvlar ve pşen ağızlardan oluşıyordu. Kapıyı tekmeleyerek kapatırken beni içerideki duvara doğru itiyor.

Dudakları tekrar dudaklarımı bulduğunda etrafa bakacak zamanım olmuyor ve vücudumdaki nefesi öpüyor.

Tıraş losyonunun kokusunu alabiliyorum, aynı zengin ve erkeksi sedir kokusu.

Günah kadar seksi, tıpkı onun gibi.

Dudaklarının her öpücüğü ve parmaklarının her darbesiyle içime işliyor, tenimi kaplıyor.

Onun kokusu tenimden silinebilir ama beni asla tamamen terk etmeyecek; içime işledi.

"Her lanet olası gün seni düşündüm Megan," diye homurdanıyor, dudaklarını boynuma indiriyor ve kulağımın arkasından köprücük kemiğime kadar öpüyor.

Uyarılma hissi bedenimi sararken meme uçları sertleşiyor ve nefesim kesiliyor, nefeslerim kısa inilti halinde geliyor. Komik geliyor olmalı ama elimde değil. Şu anda bedenimin kontrolünü kimde olduğu belli ve o ben değilim.

"Jaxon," diye inliyorum, sıcak dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıp ellerini kığımın kıvrımlarında aşağı yukarı gezdirirken.

"Burada olmamalısın, Megan. Ben senin için iyi değilim." Bana sürtünüyor ve ereksiyonu karnıma doğru itiyor.

"Şunu söylemeyi kes. Sanki bir katılmışsın gibi konuşuyorsun," diye söyleniyorum. Geri çekilip yüzüne bakıyorum. "Değilsin, değil mi?"

Gözlerimdeki parıltıyı görüyor. "Bu elbise sayılır mı? Çünkü onu yırtıp atmaya hazırım!" Ellerini elbisenin eteklerine götürüp kalçalarımın yukarı doğru kaydırıyor ve parmakları tenimi okşuyor. "Tanrım, sana dokunmaya bayılıyorum. Karşı koymak için lanet bir aziz olmam gerek... durmak için."

"O zaman yapma."

Gömleğine uzanıyorum, belinden çekip çıkarıyorum ve gözlerimi yüzünden ayırmadan düğmelerini açıyorum. Gömleği omuzlarından aşağı doğru iterken göğsü her nefeste yükselip alçalıyor ve yere düşüyor. Çıplak göğsü geniş ve güçlü, üzerinde az miktarda kısa siyah kıllar var. Karnı sert ve sıkı. Pürüzsüz bir göğsü ve bir sürü erkek bakım ürünü olan tipik bir adam değil. Kendine iyi baktığı kesin.

Ama Jaxon King tam bir erkek.

Güçlü, erkeksi, testosteron dolu ve yarı çıplak. Koyu renk gözleri beni yutacakmış gibi dudaklarıma sabitlenmiş.

Elimi tutup ağzına götürüyor, bileğimin iç kısmını öpüyor ve beni çekerek bir koridorda ilerletiyor. Karanlık bir yer. Geçerken tek seçebildiğim bir sürü kapı, pürüzsüz ahşap zeminler ve yüksek tavanlar.

Bizi yatak odası olması gereken bir yere götürüyor. Duvarlardan biri tamamen cam ve aşağıdaki şehrin ışıkları titriyor. Jaxon duvardaki bir düğmeye basıyor,

ve gömme dolapta yanan bir ışık ana odayı sıcak bir ışıltıyla aydınlatıyor.

"Buradan Londra'nın yarısını görebilirsin." Parmaklarımı onunkilerden kurtarıyorum ve dışarı bakmak için pencereye doğru yürüyorum.

Sıcak nefesi kulağıma arkadan dokununca ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Yanımda dünyanın en güzel kadını varken neden başka bir şey görmek isteyeyim ki?"

Elbisemin arkası yavaşça çözülürken kalbim göğsümde güm güm atıyor, fermuarın sesi beklentiyle nefesimi içime çekmeme neden oluyor.

Jaxon askıları teker teker indirirken dudakları omzumu okşuyor. Gri kumaş ayaklarımın etrafında toplanıyor ve ben sadece topuklu ayakkabılarım, siyah dantel sütyenim ve tangamla kalıyorum. Dudakları omzumu keşfetmeye devam ederken boğazının derinliklerinde hırladığını duyuyorum. Sadece bu bile külotumun tahrikten sıırılsıklam olması için yeterli, ama o duyularına saldırmaya devam ediyor, ellerini vücudumun ön tarafında dolaştırıyor ve göğüslerimi avuçluyor, ince kumaşın arasından başparmakları ve parmakları arasında meme uçlarımı yuvarlıyor.

"Bu iyi hissettiriyor." Duygular bedenimi kasıp kavururken başımı ona yaslıyorum. Sanki her sinir ucu onun kontrolü altındaymış, onun merhametine kalmış gibi ona tepki olarak titreşiyor.

"İyi de görünüyor," diye fısıldıyor.

Jaxon sütyenimin bağını çözüp çıkarırken başımı kaldırıp penceredeki yansımamızı izliyorum.

Kollarımı başımın üzerine kaldırıp arkamdan boynuna doluyorum, bu da göğüslerimi öne doğru itiyor. Ben inleyip kendimi onun ereksiyonuna doğru iterken avuçlarını onların etrafına yerleştirip yoğuruyor.

"İzle, Megan."

Gözleri yansımadaki yüzüme sabitlenirken dişleri kulak mememi sıyrıyor. Bir elini vücudumda gezdiriyor ve külotumun içine sokuyor.

"İnanılmaz hissediyorsun. Benim için bu kadar ıslanmana bayılıyorum. Tanrım... Seni tekrar tatmak için sabırsızlanıyorum, Prens."

"Prens," diye mırıldanıyorum gülümseyerek.

Jaxon'ın kıkırdaması dudaklarından boynuma doğru titreşiyor. Kendimi ona teslim ettiğimde ağzım gevşiyor, şişmiş etimin üzerinde yavaş daireler çizen eline karşı sürtünüyorum.

Tanrım, harika hissettiriyor.

Uyarılmaktan kayganlaştım ve geri dönüşü olmayan noktayı geçtim. Onu içime almadan buradan ayrılmamın imkanı yok.

Sesi, kokusu, parmaklarının tenimde bıraktığı his. Bunu istiyorum.

Her bir parçasını.

Ona ihtiyacım var.

"Jaxon," diye inliyorum.

Gözleri gözlerimi tutuyor ve iki parmağını içime sokuyor. Serbest kalan koluyla beni belimden tutup parmaklarıyla yavaşça sikerken bacaklarım güçsüzleşiyor. Her çekişinde ıslaklığımı zonklayan klitorisime sürtüyor, ta ki ben nefes nefese kalana ve o camdan beni izlerken gözlerimle yalvarana kadar.

"Orada kal."

Elini çekip kollarımı boynundan çıkarıyor ve yanlarıma koyarken bileklerimi öpüyor.

Ayağa kalkıyorum, vücudum onun için zonkluyor, o komodine doğru yürüyor ve çekmecedeki kutudan bir prezervatif çıkarıyor.

Saniyeler içinde arkama geçti, boynumu tekrar öptü ve kollarımı kaldırarak avularımı pencerenin soğuk ve sert camına dayadı.

Kemerini zp kalan kıyafetlerini karıp yere bırakırken omzumun üzerinden ona bakıyorum. Ayağa kalkarken bir elini bileğimden kalçama doğru uzatıyor, parmaklarını kalça kemiğimin etrafında kıvrıyor ve omzuma bir öpücük konduruyor. Onun dokunuğuyla tenimde tüylerim diken diken oluyor; meme uçlarımla neredeyse acı verecek kadar sertleğiyor.

"Seni istiyorum," diyorum ona, bir elimi bardaktan çekip geriye uzanarak parmaklarımı uzun, kalın sikinin etrafına doluyorum.

Başını geriye atıyor ve gözlerini kapatıyor.

"Megan," diye tıslıyor.

Elimi yukarı ve ağağı kaydırıyorum, ıslaklığı uçtan yayıyorum, onun görüntüsünün ve yarattığım etkinin tadını çıkartıyorum.

Karanlık, yoğun bir seks tanrısı gibi.

"Seni istiyorum Jaxon," diye tekrarlıyorum, yüzümü omzumun üzerinden ona çevirerek. Bir elini çeneme doğru kaldırıyor ve dudaklarıma bakarken elini tutuyor.

"Seninle zaman geçirmek istiyorum, Megan."

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirip kendi ıslaklığımı oraya yayarken kağlarını çatıyor. Dilimi karıp yaladığımda gözlerinin açılmasını izliyorum.

"Daha sonra. şu anda seni hissetmeye ihtiyacım var." Kaşı kırışıyor.

"Lütfen," diye sızlanıyorum.

Muhtaç gibi görünüyorum ama umurumda değil. Ben . Jaxon'a ihtiyacım var.

Ve sikini.

Tamam.

şimdi.

Diğer elini kaldırıp prezervatif paketini dudaklarına götürürken çenemi tutuyor. Dişlerinin arasında kavıyor ve folyoyu yırtarak açıyor. Yemin ederim bu manzara Noel'de hediye açan birinden daha güzel. Gelmekte olan şeyin beklentisi vücudumu onaylayarak karıncalandırıyor.

Jaxon çenemi bıraktığında ıslaklık kalçalarımın üst kısmına yayılıyor. Gözleri dudaklarımdan gözlerime kayıyor ve ben elimi onun sikinden çekerken ve o prezervatifi takarken beni izliyor.

Elimi tekrar cama koyuyorum ve öne doğru eğiliyorum. "Hayır," diye homurdanıyor Jaxon, "öyle değil."

Alçak bir tabure kapıyor ve pencerenin yanına yerleştiriyor. Sonra külotumu dikkatlice kalçalarımın üzerinden geçirip bacaklarımdan aşağı indiriyor ve ayakkabılarımla birlikte çıkarabilmesi için her bir ayağımı kaldırıyor.

"Bir ayağını buraya koy, Prens." Bacaklarımdan birini yönlendiriyor, böylece ayağım taburenin kumaş üst kısmına dayanıyor. "Eğilmeni istemiyorum Megan. Seni öpmek ve tenini benimde hissetmek istiyorum."

Dudaklarımı öpebilmek için yüzümü tekrar yana çeviriyor ve sonra içime doğru itiyor.

İçimi doldurduğunda nefes nefese kalıyorum ve ayak parmaklarımdan üzerine kalkmaya zorlanıyorum, kollarımı destek için boynuna doluyorum. Beni tutmaya yardım ediyor, bir kolu kalçalarımın etrafına sarılmış, diğer eli çenemden göğsüme düşüyor ve sıkıyor.

İçime lezzetli bir şekilde yavaş ve derin pompalarken camdan bizi izliyor.

"Bu şekilde hareket edemem. Çok uzunsun." İticiliği beni yerden kaldırırken kıkırdıyorum.

Beni hızla döndürerek çekip çıkarıyor ve göğsüne doğru düşüyorum. Elleri yanaklarıma gidiyor ve beni kendine çekerken yüzümün kenarlarını okşuyor.

derin bir

öpücük.

"Bekle."

Hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıyor ve beni duvara bastırırken bacaklarımı beline doluyorum.

"Seni istiyorum."

"Beni yakaladın, Prenses. Benim için lanet bir uyuşturucu gibisin." Derin bir hamleyle eve doğru kayarken gözlerimin içine bakıyor. "Tanrım!" diye tıslıyor, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor.

Sabitlendim.

Sert duvar ve onun kaya gibi sağlam vücudu arasında sıkışmış bir halde içime girerken, gözleri bakışlarımı tutmak için geri dönüyor.

Bir elini boğazıma doluyor ve derinlere inerken beni yerinde tutuyor.

"Siktir, Megan."

Dudakları benimkileri buluyor ve bedenlerimiz birbirine çarparken nefeslerimiz birbirine karışıyor. Titreyen uzuvlardan oluşan bir bedenim var, onun dokunuşundan enerji fişkırıyor.

"Daha fazla," diye fısıldıyorum, ellerimi saçlarında gezdirerek. "Bana daha fazlasını ver."

Duraksıyor, gözleriyle gözlerimi arıyor, sonra beni yatağa taşıyor, ağzı tekrar benimkine yapışıyor.

Beni yatırıp dilini dudaklarımın arasından geçirirken yatağın yumuşak pamuğu sırtımı serinletiyor.

Ellerim yüzüne gidiyor ve parmak uçlarımı çenesinde gezdiriyorum, o dirseklerine yaslanıp tekrar içime kayarken.

"Tanrım, Jaxon, sakin mükemmel," diye nefes alıyorum, vücudunun benimkine girmesinden aldığım zevkle onu daha fazla öpemiyorum ve başım geriye düşüyor.

"Her erkek bunu duymak ister." Gözleri parlıyor ve ben de yüzüne bakıyorum, o kıkırdarken parmak uçlarımla gözlerinin etrafındaki gülme çizgilerini okşuyorum.

Çekiliyor ve tekrar içime itiyor. "Daha hızlı yap," diye yalvarıyorum.

Dinlemezse ne yapacağımı bilmiyorum. Onu sırt üstü itip sertçe sürmeme izin vermesini mi umacağım?

Ona ihtiyacım var.

Vücudumdaki her kas onun için ağrıyor. Yatağın üzerinde kıvranıyor, ona doğru eğiliyor, daha da yaklaşmak için çaresizce çırpınıyorum.

"Böyle mi?" Çenesi kalkıyor ve beni tatmin olmuş bir gülümsemeyle izlerken geri çekiliyor ve ciğerlerimdeki havayı iterek daha güçlü bir şekilde içime batıyor.

"Evet... .."

İticileri hızlandıkça, pompaları derinleştikçe bana gülümsüyor.

Göğüslerimi ona doğru itiyorum ve ben takdirle inlerken eğilip bir meme ucunu ağzına alıyor. Şu anda mükemmel hissettiren sadece siki değil; ağzı da öyle. Daha önce meme uçlarımla oynanmasından hiç hoşlanmamıştım ama Jaxon'ın onları ağzına alma şekli, dilinin ucunu üzerlerinde gezdirmesi beni coşkuyla inletiyor.

Başını kaldırıyor ve ellerinin üzerine yükseliyor. Onun üzerimdeki görüntüsüne bakıyorum. Hayatımda gördüğüm en azgın şey, zevk verme vaadiyle dolu karanlık, ısıltılı gözler tarafından aşağıya bakılmak.

Tepkimi görmek istercesine kaşlarını kaldırıyor ve sonra içime giriyor.

Sert.

"Evet!" Tırnaklarımı kışının bükülmüş kaslarına geçiriyorum ve bacaklarımı olabildiğince açıyorum ki daha derine inebilsin.

Vücudum onu hatırladıkça ve içine çektikçe son yedi hafta hiçbir şey gibi gelmiyor. Sanki onu arzuluyordum ve şimdi nihayet ihtiyacım olanı alıyorum. Altında kıvranırken beni izliyor, vücudunun her hamlesini kalçalarım ile karşılıyorum. Nefes nefeseyim, alnımda boncuk boncuk ter var.

Karıncalanmalar önce ayak parmaklarımda, sonra da parmak uçlarımda başlıyor. Son bir hamleyle uçmaya hazır bir kıvılcım topuna dönüşürken tüm vücudum onun melodisine eşlik ediyor.

"Jaxon," diye nefes alıyorum, nefesim kısa, hızlı patlamalar halinde geliyor.

"Bırak gitsin, Megan. Benim için gel." Gözlerim kafamın içinde geriye yuvarlanırken ve görüş alanımda yıldızlar patlarken sesi sanki su altındaymış gibi uzaklardan geliyor.

Vücudumun içinde kıvılcım topunu bir arada tutan sıkıca sarılmış bobin patlıyor ve kıvılcımlar dışarı fırlıyor, dalga dalga yayılan beyaz ısı vücuduma dolup beni onun etrafında spazmlara sürüklerken dudaklarımdan bir nefes almaya zorluyor.

"Tanrım, Prenses, senin gelişini görmek beni... oh kahretsin," diye inliyor Jaxon, orgazmının gücü havada yırtılırken.

Etrafını sarıyorum, zevkini ortaya çıkarıyorum.

Vücudu kontrolü ele geçirdiğinde güzel yüzündeki her kas geriliyor gibi görünüyor ve içime gömülerek kenara düşüyor.

Bekliyorum, onu yakalamaya hazırım. Onu kendime çekmeye ve sıkıca tutmaya hazırım.

İticileri yavaşladıkça, ayak bileklerimi arkasına bağlayıp kollarımı boynuna doluyorum ve üzerime mutluluk verici bir sakinlik çöküyor.

Gözlerinin gördüklerinden etkilenen tek kişi o değildir.

Vücudunu kendime doğru çekerken, dürüstçe söyleyebilirim ki Jaxon King'in adımı söylerken gelmesi şimdiye kadar gördüğüm en çığ, en güzel şeydi.

Bölüm 13

Faxon

YAN YANA YATTIK, SICAK, TERLİ VE KALPLERİMİZ
GÖĞÜSLERİMİZDE BİRBİRİNE KARŞI ATARKEN NEFES NEFESEYİZ.

Bir elimi Megan'ın yüzünün yan tarafını okşamak
için kaldırıyorum. "Bu inanılmazdı. Sen
harikasın."

Eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Hâlâ orgazmdan dolayı
kızarmış, göz bebekleri büyümüş ve saçları parlayan bir alev gibi yastığının
üzerine yayılmış.

Daha güzel bir manzara gördüğümü sanmıyorum.

"Yapamam... kulaklarım çınılıyor." Kıkırdıyor. "Sesin çok geliyor." "Ben
buradayım, Megan."

Ciddiyim.

Burada onun yanıdayım.

Ondan uzak durmam gerektiğini düşündüğüm tüm nedenlerin şu anda hiçbir
önemi yok. Bu duygudan, bu andan, bana gülümserken onu izlemekten başka
hiçbir şeyin önemi yok.

Yoğun bir tempodan indiğimi biliyorum ama Joanna'yı düşünerek, hayatımda burada olmamam gerektiği anlamına gelen ve Megan'ın da dahil olduğu milyonlarca şeyin gerçekleşmek üzere olduğunu düşünerek bunu bozamam. Kontrolüm elimden alınırsa, onun da aşağı çekilebileceği düşüncesi mide bulandırıcı.

"Sorun ne?" diye soruyor, kaşları çatılıyor.

İçinden çıkıp prezervatifi atıyorum, sonra tekrar uzanıp onu kollarımla sarıyorum ve yüzümdeki çatık kaşları zorluyorum.

"Hiçbir şey. Sadece şu anda ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum."

"Daha genç bir kadınla yattığın için mi?" Kıkırdıyor, başını göğsüme yaslıyor.

Parmaklarımın arasından bakır bir bukle geçiriyorum, daha derine inmeyeceği için rahatlıyorum.

"Aynen öyle. Gerçi böyle söyleyince yaşlı bir adam gibi görünüyorum. Ben kırk dört yaşındayım, Megan. Ölmedim."

"Benden dört yaş küçük bir oğlun var." Bana bakıyor, gözleri parlıyor, dudağını ısırtıyor.

"Onun yerine onunla mı çıkmak istiyorsun?" Alt dudağını serbest bırakmak için başparmağımı kaldırarak soruyorum.

Başparmağımın ucunu öpüyor.

"Bilmiyorum. Babası kadar seksi mi?"

Gözlerimi ona dikiyorum ve elimi başının arkasına koyarak derin bir öpücük için dudaklarını kendime çekiyorum; bu, şaka olsun ya da olmasın, aklından diğer erkeklerle ilgili her türlü düşünceyi silecektir.

Teması kesip çenesini göğsümde kendine bir yuva bulan elinin üstüne koyduğunda inliyorum.

" bir şeydi? Bu kadar gençken ona sahip olmak? Sormamın sakıncası yoksa?"

"Bu... bir sürprizdi. Ben ve Penelope, sadece on sekiz yaşındaydık, aslında çocuktuk. Üniversiteye gitmeden önce bir yaz kaçamağıydı. İkimiz de uzun süreceğini düşünmemiştik. Sadece eğleniyorduk."

"Ne oldu?" Megan bana bakarken boştaki eliyle göğsümün üzerinde daireler çiziyor.

"Kendini tuhaf, hasta ve yorgun başladı." Megan'ın eli okşamaya devam etmeden önce bir an havada duraksıyor. "Sonra regl dönemi gecikti ve bir test yaptırdı, hepsi bu kadar." Neredeyse yirmi yedi yıl sonra, o çılgınlığı, inanmazlığı, ailesinin tepkisini sanki dün olmuş gibi hatırlıyorum.

"Ne yaptın sen?"

"İkimiz de üniversiteyi bir yıl erteledik ve onun Christopher'ı oldu. Annem çok yardımcı oldu. O olmasaydı bunu başaramazdık. Sanırım bu ona babamı kaybettikten sonra yeniden odaklanabileceği bir şey verdi. Kardeşim o zaman 12 yaşındaydı. Arkadaşlarıyla daha çok dışarı çıkıyordu ve annem yalnızdı."

"Ve sonra evlendiniz?"

Uzun bir nefes veriyorum. "Mezun olduğumda. Yapılacak en doğru şey gibi görünüyordu. İnsanlar ne zaman gideceğimizi sorup durdular ve biz de bir şekilde buna ayak uydurduk."

"Nasıl oldu da başka çocuğun olmadı?" Megan soruyor. Onu kendime doğru daha sıkı çekiyorum ve saçlarını koklamak için eğiliyorum. Çilek gibi kokuyor, yasak meyve gibi. İroni gözümünden kaçmıyor.

"Bunun hakkında konuştuk ama aşık değildik. Bunu açıklamak zor. Birbirimizi seviyorduk. O harika bir kadın ve anne. Ama birbirimize aşık değildik. Aile ikimiz için de önemliydi, bu yüzden Christopher için birlikte kalmaya karar verdik. Christopher için bu fedakarlığı yaptığı için ona sonsuza dek minnettar kalacağım."

Tavana bakıp Megan'ın cevap vermesini bekliyorum. Bu çok çabuk ağırlaştı. Akıllara durgunluk seksten, geçmişimi ona anlatmama nasıl geçtik? Bunları bilmesini istemediğimden değıl. Bu kadar kolay konuşabileceğim birini bulmak güzel.

Ama her şeyi bilseydi... kendini neye bulaştırdığını bilseydi, belki de 'yastık sohbeti' için kalmaya daha az meyilli olurdu.

"Bence ikiniz de doğru olduğunu düşündüğünüz şeyi yapmak için bir seçim yaptınız, başka birine olan sevginizden dolayı." Gözlerini kaldırıp bana baktı. "Dünyada bundan daha iyi bir neden olduğunu sanmıyorum."

Sözleri içime işlerken dudaklarımı yuvarlıyorum. "Hayır, daha iyi bir sebep yok."

"Peki, şimdi iş yerinde işler garipleşecek mi? Şimdi, bu yine oldu." Elini ikimizin arasında sallayarak 'bu'yu işaret etti.

"Tabii ki hayır. Daha önce garip değildi, değil mi?" Kalkık kaşlarını ve sırtışını görmezden gelip boştaki elimi göğsünü okşamak için yukarı kaydırıyorum. Başparmağım pembe meme ucunu sıyırdığı anda sertleşiyor. "Ayrıca, geçen seferki hatayı yapmayacağım."

"Bu da ne?" Yataktan aşağı kayarak meme ucunu ağzıma aldığımnda nefesini içine çekiyor.

"Bu sefer gitmene izin vermeyeceğim."

Ben diğerk tarafını emmeye geçerken altımda kıvranıyor.

"Bu konuda söz hakkım var mı?" Ben aşağı doğru kayarken ellerini saçlarımda gezdiriyor, onu sırt üstü yatırıyor ve ellerimle bacaklarını ayırıyorum.

"İsteddiğiniz her şeyi söyleyebilirsiniz Prenses. Şu anda meşgulüm."

Dilimi ıslak teninde gezdirip tatlılığını tattıka kararlılığım artıyor.

Burada onunla olmamalıydım.

En azından ben bazı şeyleri kadar.

Başlangıç olarak Joanna ile konuş.

Ama sonra, belki de tüm bu kafa sikmeler boşunadır.

Belki Megan-kekimi alıp yiyebilirim. İçine gömülüp yüzüme yayabilirim, kendimi şımartabilirim, tıpkı şu anda onun amcığıyla yaptığım gibi.

Çünkü kesin olarak bildiğim bir şey var, Megan'la tanıştığımdan beri hiç bu kadar bencil olmak istememiştim. Onu aklımdan çıkaramıyorum. Onu aklımdan çıkarmak istemiyorum. Tıpkı daha önce onu terasta öptüğümde olduğu gibi, bunun kötü bitebileceğini kesinlikle biliyorum. O incinebilir ve ben kendimi asla affetmem.

Yine de kendimi durduramıyorum.

İki parmağıımı içine sokup klitorisini emerken inliyor. Sikim zaten sert, doyumsuz, tekrar içine girmek için çığlık atıyor.

"Jaxon." Ondan bir inilti daha çıkarırken sesi hafif ve soluk soluğaydı ve vücudu titriyor.

Kesinlikle cehenneme gideceğim.

"Pazartesi benimle yemek yer misin?" Ön kapıdan çıkmak üzereyken Megan'ın elini tutarak soruyorum.

Bana dönüyor ve tüm yüzünü aydınlatan bir gülümseme veriyor. On beş dakikadır bu oyunu oynuyoruz.

İçeri girmek üzere olduğu her seferinde ona dokunuyor ya da onu tekrar öpüyorum.

Kendime engel olamıyorum.

"Bu gece, hatta yarın derdim ama erteleyemeyeceğim bazı işlerim var," diye açıklıyorum, cevabını beklerken nefesimi tutuyorum.

Cuma gecesinin tamamını birlikte geçirdik. Kollarımda uyudu ki bu benim için bir ilkti. Genelde bir başkasına bu kadar yakın uyuyamam. Kendi alanımı severim. Ama nedense onu bırakmak istemedim. Onun orada olması doğru hissettirdi.

İçimi kemiren ve önceki mükemmel yirmi dört saati mahvetmekle tehdit eden şüpheyi yutuyorum. Şu anda başka bir şey düşünmek istemiyorum.

Cevabının ne olduğu dışında.

"Bilmiyorum. Bu kulağa bir randevu gibi geliyor," diye cevap veriyor, kapının pervazına yaslanıp dudağını çiğneyerek.

Uzanıp dişlerinin arasından çekiyorum.

"Kulağa çok benziyor çünkü öyle Megan."

Gözleri bana bakarken parlıyor ve alay ettiğini anlıyorum. "Tamam, davetini kabul ediyorum. Tatlı olduğu sürece."

Ona kaşlarımı çatıyorum ve cevap vermek için ağzımı açıyorum.

"Öyle değil." Parmak uçlarını dudaklarıma bastırarak sırtıyor. "Şeker dolu, aşırı kalori yüklemeli türden bahsediyorum."

Elini kendime doğru çekip çevirirken parmak uçlarını öpüyorum, böylece ağzım bileğinin ipeksi tenine değiyor. "Besleyici yiyecek seçimlerimin onaylanmadığını mı hissediyorum?" Ona göz kırpıyorum.

Kıkırdıyor ve kulağa hoş gelen bir iç geçiriyor. "Hiç de değil. Kendine bu kadar iyi bakmanı seviyorum."

"Ama?"

"Ama bazen kuralları esnetmek eğlencelidir, Jaxon." Gülümseyerek öne çıkıyor ve vedalaşırken dudaklarıma nazik bir öpücük konduruyor.

Arabama geri dönüyorum ve orada oturup Megan'ın kapalı kapısına bakıyorum.

Kuralları esnetmek mi?

Şu anda her birini kırdığıma eminim.

İş ve özel hayatımı karıştırmak daha önce hiç yapmadığım bir şey ama bu beni rahatsız etmiyor. Megan bir profesyonel ve her zaman birlikte çalışmayacağız. White Fire projesini bir gün bitireceğiz.

Benim endişelendiğim diğer kural.

Beni Megan'dan uzak tutması gereken kişi.

Onu koruması, zarar görme ihtimalini engellemesi gereken kişi.

Burada neyle oynadığımı tam olarak bilmiyorum. Sanki lanet bir tenis oyunu oynanıyor.

kafamın içinde. Bir an her şey yolunda gidiyor ve endişelenecek bir şey olmayacağına inanıyorum. Bir sonraki an, bu işin bu kadar ileri gitmesine izin verdiğim, onu rızası olmayan bir şeyin içine çektiğim için bencil bir pislik oluyorum.

Belki de zahmete değmeyeceğime karar verir. Muhtemelen olacak en iyi şey bu olur. Çok acıtacak. Onu kısa bir süredir tanıyorum ama yeterince tanıyorum.

Ona veda etmek kolay olmayacak.

Motoru çalıştırırken direksiyonu sıkıca kavıyorum.

Bu boktan gösterinin nasıl sonuçlanacağını öğrenmenin tek bir yolu var. Yola çıkıyorum ve neredeyse iki aydır ertelediğim aramayı yapmak için arabanın Bluetooth'unu kullanıyorum.

"Zamanı gelmişti." Joanna cevap verirken ses tonundan alaycılık akıyor.

Midem bulanıyor. Telefonu açmasaydı, bundan kaçınabilirdim.

Ama kaçınılmaz olanı ertelemenin ne yararı olabilir ki?

Boğazımı temizliyorum. "Evet. Özür dilerim. İşle meşguldüm."

"O kadar meşgulsün ki bunu erteleyebileceğini mi düşündün?" Elini uzatıp ojesinde çentik olup olmadığını kontrol ettiğini hayal ediyorum. Düşünürken yaptığı gibi.

"*Böyle bir şey yok Joanna,*" diye çıkışıyorum. *Bunu yeterince söylersem, belki gerçek olur.*

"Jaxon!" Sinirlendiğini anlayabiliyorum; sesini nadiren yükseltir. "Bunu çözmen gerek. Kafanı kuma gömüp hiçbir şey olmamış gibi davranamazsın."

"Yaptığım şey bu değil. Seni arıyorum, değil mi?" Sesim düz ve sakin bir şekilde cevap veriyorum. Bu onu daha da kızdırmışa benziyor.

"Sinir bozucusun. Eğer Pen bilseydi-"

"Ama Penelope'ye söylemeyeceksin, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Bunu asla yapamam. Beni sanıyorsun?" Derin bir iç çekti. "Bak, Jaxon. Sadece gel ve beni gör, lütfen. Bunun hakkında konuşabiliriz. Kim bilir, belki de haklısındır. Ama sana söz verdirmiştin, hatırladın mı?"

Omuzlarım düşüyor ve yumruklarımı açıyorum. O haklı. Ona söz verdim.

"Peki," diye zorladım.

"Güzel. Sana bir zaman mesaj atarım, tamam mı? emin ol."

"Ne zaman gelmeyeceğim?" Diyorum ama o çoktan gitmiş.

Bölüm 14

Megan

"BU SABAH ÇOK MUTSUZSUN?" Lydia masamın üzerindeki her zamanki tüneğinden bana şüpheyile bakıyor.

Gülümsüyorum, masamdan kaldırdığım eski eskizlerin üzerinde oturuyor olmasından rahatsız bile olmuyorum.

Bu sabah enerjiğim ve ortalığı toparlamak için ilham alıyorum.

"Öyle miyim?" Kalemlemlerimi düzenlerken kendi kendime mırıldanıyorum, açılması gerekenleri tek bir yığın halinde ayırıyorum.

"Bunun Cuma gecesi aniden ayrılmanla bir ilgisi var mı?" Eğilip yere yuvarlanmış bir kalemi alırken başını eğiyor. "Megan!" Gözleri dönüyor. "artık! Eve gittin ve Tilki'yi yine becerdin, değil mi?"

Ofisin etrafına bakıyorum. En azından bu sefer sesini alçaltıyor. "Belki."

Dudağımı ısırıyorum.

"Ne! Her şeyi bilmem gerek! Her pis detayı," diye fısıldıyor. "Artık ilgilenmediğini sanıyordum?"

"Biliyorum, ama-" Aklıma onun daha fazla çocuk sahibi olmamakla ilgili yorumu geliyor. Bu konudaki fikrimi değiştirdiğimden değil. Ama şu anda sorun olmayan bir şey için endişelenmenin ne anlamı var?

"Ama ne?" Lydia araştırıyor.

"Evlendiğimiz falan yok. Sadece birbirimizin arkadaşlığından keyif alıyoruz." Omuz silkiyorum.

"Tavşanlar gibi sevişmekten zevk almaktan mı bahsediyorsun? Yaşlı bir adamla nasıl bir şey? Gerçekten deneyimli mi? Çok pratik yapmış olmalı."

Onunla göz göze geldim ve kızardım.

"O kadar iyi, ha? Tanrım, kendime bir baba bulmam lazım," diye iç geçiriyor. "Lyds!" Gülüyorum.

Bir avucunu havaya kaldırıyor. "Kes şunu. Eğer baba fantezilerimi mahvedeceksen, o zaman duymak istemiyorum. Sonsuza dek mutlu seks hikayeleri istemiyorum. Seni boğazından tutup taşaklarına kadar becerirken bana baba demeni istiyorum."

Gülerken gözlerimi siliyorum ve başımı sallıyorum. "Lyds, bu-"

"Pis mi? Azgın mı? Mükemmeli mi? Biliyorum." Sırıtıyor, konuşurken bacaklarını sallıyor.

Sırıtıyorum. Jaxon'ın ona *baba* demem konusunda ne hissedeceğini merak ediyorum.

"On dört yıl çok büyük bir boşluk değil Lyds. Bence baba olayı yirmi yıl ya da daha fazla olsaydı işe yarayabilirdi."

"Bunu gerçekten ciddi ciddi düşünüyorsun, değil mi?" Phil'in ofis kapısı açıldığında sırtarak masadan aşağı atlıyor. "Bu saklanmam için bir işaret. Hayatımın  gününü onun dosya dolaplarını karıştırarak geçirmek istemiyorsam bir daha asla geri dnemeyeceğim. ğle yemeğinde görüşür myz?"

"Abigail'le buluşacağım. Bilirsin, Barre dersinden?" Lydia şaşkın şaşkın bakarken ekliyorum. "Bize katılır mısın?"

"Tamam, sonra görüşürüz." Phil'in kapısına bir göz atıyor ve Phil kafasını dışarı uzatmadan hemen önce gözden kayboluyor.

Kendisine yakışmadığını düşündüğü bir şeyi yaptırmak için birini kandırmaya çalışıyor gibi görünüyor.

Ona sırtımı dönüyorum ve aramak için üst çekmecemi açıyorum. Jaxon'ın sözleri kulaklarımda çınlarken hamilelik testi kutusu bana bakıyor; *kendini tuhaf, hasta ve yorgun hissetmeye başladı*. Son birkaç haftadır bunların hepsini hissediyordum ama artık hastalık geçmeye başladı. Ayrıca regl oldum. İmkânı yok. Yarın yine regl olacağım ve her zamanki gibi şişkin ve kiloluyum. Geliyor. Kimse görüp yanlış bir fikre kapılmadan bu şeyi atmalıyım.

Masamın yanındaki çöp kutusuna bakıyorum - çok görünür.

Eve götürüp oradaki kutuya koyacağım. Testi olduğu yerde bırakıp çekmeceyi kapattım.

Rachel ve Abigail gülerken Lydia, "Sonra onu öptüm," diyor.

"Tam bir karaktere benziyor." Abigail paninisinden bir ısırık alıyor, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. "Bunu çıkarmamın on ders falan alacağını biliyorum Megan. Ama cidden, çok güzel!" Bir ısırık daha alıyor ve erimiş peynir yanlardan dışarı sızıyor.

"Kızım, seni anlıyorum." Lydia elini kaldırıyor ve Abigail beşlik çakıyor.

"İkinizin çok iyi anlaşacağını görebiliyorum, ortak yemek sevginize bakılırsa." Kıkırdıyorum.

Masanın etrafına bakıyorum. Dördümüzün bir arada olması çok güzel.

Rachel ve Lydia birbirlerini zaten çok iyi tanıyorlar ama ikisi de Abigail'le daha önce tanışmamış. Gerçi bundan asla şüphelenmezsiniz. Tanıştığımızdan beri o kadar çok konuşuyoruz ki neredeyse hiç hava almaya çıkmadık.

"Mmm, dene Meg." Lydia elindeki panini'yi bana doğru itti.

Başka tarafa eğildim. "Hayır, teşekkürler. Erimiş peynir yüzünden, tuhaf kokuyor."

"Öyle değil." Lydia emin olmak istercesine kokluyor. "Bana çok lezzetli kokuyor." "Bu Tim denen adamla ne oldu Lydia? İkiniz öpüştükten sonra mı?"

Abigail soruyor.

"Lütfen bana sulu olduğunu söyle. O kadar uzun zamandır seks yapmadım ki, tekrar kapanmasından korkuyorum," diyor Rachel, pipetini içecek kutusunun içinde gezdirirken.

Onun asık suratına bakıyorum. Onu daha önce bir erkek için hiç böyle görmemiştim. Hem *de hiç*.

Rachel Jones erkekler için üzülmez. O, arkasında daha fazlasını isteyen bir dizi bırakan kişidir. Ta ki eski erkek arkadaşına kadar. Hepimizin sevdiği ve doğru kişi olduğunu düşündüğümüz kişi. Ta ki büyük bir hata yapana kadar. Şimdi her zamanki iğneleyici tavrını saf üzüntüyü de içerecek şekilde artırdı.

Onu böyle görmek kalbimi sızlatıyor.

"Şey..." Lydia hepimizin dinlediğinden emin olmak için masanın etrafına bakmaya başlar.

Cuma gecesi yaptığı maskaralıklarla bizi eğlendiriyordu. Kendi eğlencem için erkenden yola çıkmam, onunkine tanık olmayı kaçırdığım anlamına geliyordu.

"Biraz, bilirsin işte," diye devam ediyor Lydia ve bir ısırik daha alıyor.

"Lydia, bilmiyoruz. Bu yüzden soruyoruz. Bu işten o kadar kolay

sıyrılamazsın," diyorum.

"Biz, bilirsin, biraz elleştik. Evine döndüğümüzde kazara sikiinin üzerine düşmüş olabilirim ya da olmayabilirim."

Hepimiz Lydia'yı daha fazla sorgulamak için öne doğru eğilirken Abigail önce Rachel'a, sonra bana bakıp sırtıyor.

"Nasıl bir şeydi?" Yanımızdaki masada gazete okuyan bir adamla göz göze gelerek fısıldıyorum. Umarım bizi duymuyordur. Bu konuşmanın Pazartesi öğle yemeğinde küçük bir kafe için uygun olduğundan emin değilim.

"Güzel ve düzenliydi. Sadece o."

"Ne? Tim'le seks düzenli miydi?" Jaxon'ın bana söylediği gibi, ben daha durduramadan burnum kalkıyor.

"Hayır! Evi düzenliydi. Düşündüğüm gibi annesiyle yaşamıyor. Seks-" Lydia kızardı.

"Onu daha önce hiç kızarıırken görmemiştim," diye fısıldıyorum elimin arkasından Abigail'e. "İyi bir şey olmalı." Başını sallıyor.

"İyiden de iyiydi kızlar." Lydia iç çekiyor. "Bugün yürüyebildiğime bile şaşıyorum. O kadar asılmış."

Neredeyse meyve suyumunu masanın üzerine tükürecektim.

"Tamam, bu kadar yeter. Resmen kıskandım." Rachel içkisini kendisinden uzaklaştırdı ve kollarını kavuşturarak sandalyesine geri oturdu.

Lydia ona sempatik bir bakış attıktan sonra gözlerini bana çeviriyor. "Büyük yaraklardan bahsederken utangaç davranmayın, Bayan Curtis. Eminim ki Tilki'de kocaman bir tane var. Onun gibi bir adam yapmalı. Kanun gibi bir bu."

Abigail yüzünde bir gülümsemeyle üçümüzün arasına bakıyor. "Ona neden Tilki diyorsunuz?"

"Ben bilmiyorum," diye Lydia'yı gösteriyorum, "hepsi şurada."

"Ona yakışıyor." Lydia omuz silkiyor. "Daha yaşlı, seçkin, gümüş benekli, gümüş bir tilki gibi. Ayrıca Tilki Kral kulağa Jaxon'dan çok daha havalı geliyor."

Abigail'in ağzı açık kalır. "Jaxon King'i mi kastediyorsun?"

"Tek ve biricik." Lydia başını sallar.

"Onu tanıyor musun?"

Midem düğümleniyor ama neden olduğundan emin değilim. Harika bir hafta sonu geçirdim. Cuma gecesi yatıya kaldım ve Jaxon Cumartesi sabahı bana meyve ve ev yapımı granoladan oluşan inanılmaz bir brunch hazırladı. Beni eve bıraktığında kapının eşiğinde oyalandı ve her ayrılmak üzere olduğunda beni tekrar öptü. Çıkamayacağı bazı planları olduğunu söyledi ve birlikte daha uzun zaman geçiremediğimiz için gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Bu akşam işten sonra onunla yemeğe çıkmayı kabul edene kadar gitmeyecekti.

Her şey harikaydı ve olumsuz bir Nancy olmaktan nefret ediyorum ama her şey fazla mükemmel görünüyor. Çatı katındaki gecemizden sonra aramadığı için çok özür diledi. Ama benim için iyi olmadığına dair yorumları dışında neden aramadığını hiç açıklamadı.

Bana söylemediği bir şeyler olduğuna dair huzursuz bir his var içimde.

"Aman Tanrım, evet! Martin'in en yakın arkadaşlarından biri." Abigail'in bütün yüzü aydınlandı. "Jaxon'la çıktığına inanamıyorum. O çok sevimli bir adam, Megan. Gerçekten, altın gibi bir kalbi var." Elimi tutup sıkıyor, yüzü ışıldıyor.

Abigail'in tepkisi midemdeki düğümün kaybolmasına neden oldu ve koltuğuma geri yaslandım. Kenarda oturduğumu fark etmemiştim.

"Martin'in arkadaşı mı?" Abigail masadan telefonunu alırken soruyorum.

"Evet. Onlar gerçekten iyi arkadaşlar. Ona mesaj atıp söylemem lazım!" Bir mesaja dokunuyor ve sonra telefonunu yere bırakıyor. "Bir kitap fuarında tanışmışlar.

Yıllar önce Martin çocukken imza atıyorduk. Yıllar boyunca birbirimizi farklı imza günlerinde görmeye devam ettik. Martin tam bir kitap kurdu." Gülümseyerek gözlerini deviriyor. "Muhtemelen bu yüzden kanser hikâyesini yazmaya ve yayınlamaya karar verdi."

"Ne tür bir kanser?" Rachel soruyor.

Abigail cevap verirken gülümsüyor - Barre dersinden sonra kahve içerken onunla bu konuyu konuştuğumda da aynı şekilde gülümsemişti - ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor.

"Prostat. Erken yakaladı, o yüzden..." cümlesini tamamlamadan başını iki yana eğiyor. "Jaxon yayınlamasına yardım ediyor."

"Gerçekten mi?" Gözlerim kocaman oldu.

"Evet. İnanılmazdı. Martin'e akıl hocalığı yapıyor. Size söylüyorum, o çok tatlı bir adam. Martin onu yıllardır tanıyor. Her zaman kendinden önce başkalarını düşünür. Martin'in midesi tekrar kaldırabildiğinde dünyanın dört bir yanından kocaman bir sepet kahve gönderdi."

Kahve kelimesi beni tedirgin ediyor. Bir süredir hasta değilim ama yine de içmek istemiyorum. Belki de damak tadım yaşla birlikte değişiyordur. Çocukken zeytine nasıl katlanamadığımı hatırlıyorum; iğrenç olduğunu düşünürdüm. Şimdi ise bayılıyorum.

"Onun sevgi dili hediye vermek," diyor Lydia gelişigüzel bir şekilde. "Megan'a ev yapımı zencefilli gazozunu verdi ve sonra da masasını kaplayan dev bir lale buketi gönderdi."

Abigail bana gülümserken başımla onaylıyorum. "Sevgi dili mi?

Bunu sen mi uydurdun?" Lydia'ya soruyorum.

Abartılı bir inilti çıkarıyor. "Masanda çalışıyor olman gerekirken internette hiç dergi okumuyor musun?"

"Hayır, Lyds. Aslında çalışıyorum." Ona kaşlarını kaldırarak gülüyorum.

Başını sallıyor. "Çok şey kaçıırıyorsun. Beş sevgi dili var." Bunları sayarken parmaklarını kaldırıyor. "Onaylama sözleri, hizmet eylemleri, kaliteli zaman, fiziksel dokunuş ve hediye almak. Jaxon sevgisini hediye vererek gösteriyor. Yine de bu, sevgiyi en iyi bu şekilde aldığı anlamına gelmiyor. Ama sevgisini bu şekilde ifade ediyor. Örneğin Tim'i ele alalım. Tüm renkli iltifatlarıyla kesinlikle bir onaylama sözcüğü ifade edicisidir."

"Bunu duymuştum!" Abigail hevesle başını sallıyor. "Jaxon kesinlikle hediye olayını yapıyor."

"Ama sonra Martin'e yazılarında koçluk yapıyor. Bu hizmet etmek sayılır mı?" Konuşmaya dahil olarak soruyorum.

"Kaliteli zaman olabilir mi?" Rachel bana soru sorarcasına bakarak katılıyor ve hepimiz dönüp Lydia'ya bakıyoruz.

"Hey, o şeyi ben yaratmadım. Tüm cevaplara sahip değilim ama... Megan? Cuma gecesi onu da fiziksel dokunuş kategorisine sokacak kadar aklını başından aldı diyebilir miyiz?"

Yan masadaki adama bakarken gülümsüyorum ve dudağımı ısırıyorum. Geldiğimizden beri gazetesinin sayfasını çevirmediğine yemin edebilirim.

"Oh, hayır. Görünüşe göre zamanımız kalmadı. Geri dönmeliyiz Lyds," diyorum saatime bakarak ve sandalyemi iterek ayağa kalkıyorum.

"Bundan bu kadar kolay kurtulamazsınız." Masamızı toplayıp çöplerimizi kapıya doğru giderken çöp kutusuna atarken Abigail ve Rachel'a dönüyor. "Kız kıza bir gece geçireceğiz; ona birkaç içki vereceğiz. Sonra bize tüm ateşli detayları anlatacak."

"Beni buraya içki getirdi, unuttun mu?"

"Haklısın. Şampanyaya ihtiyacımız olacak. Megan için harikalar yaratıyor," diye ekliyor Lydia, Abigail ve Rachel'a dışarıda el sallayıp geri dönerken

ofise.

Masama döndüğümde, içinde en ağız sulandırıcı görünen yer mantarlarının olduğu küçük bir paket beni bekliyordu. Ben kartı okurken Lydia bana kaşlarını kaldırarak "öyle mi?" der gibi bakıyor.

Bu küçük kural bozucuları gördüm ve aklıma sen geldin. Bu geceyi dört gözle bekliyorum, Megan. J

Ve işte onaylama sözcükleri de listeden çıktı. Jaxon King'in evi dolu.

"Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?"

Jaxon derin, gırtlaktan gelen bir kahkaha atıyor. "Sabırsız mı hissediyorsunuz, Prenses?"

Tüm vücudum onun sözlerine tepki olarak vızıldıyor gibi. Daha önce kimse bana prenses gibi bir şey dememişti. Hoşuma gitmesini beklemezdim. Kulağa sevimsiz ve samimiyetsiz gelmeli. Ama Jaxon'ın yanında bu iki kelime yok. O bir şey söylediğinde, gerçektir. Bu yüzden bana prenses demesi sadece sesiyle kulağa çok seksi gelmekle kalmıyor, aynı zamanda bu kelimenin anlamını zihnimde döndürüyor.

Beni prensesi sanıyor. Bu sefer hiçbir yere gitmiyor.

"Çok ." Yüzümdeki sırıtışı görmemesi için arabasının penceresinden dışarı bakıyorum.

"Ben alay etmiyorum, Megan. Sana istediğini vermek niyetindeyim." "Ne istediğimi nereden biliyorsun?" Onunla yüzleşmek için dönüyorum ve bir eli , diğer eli de koltuğa yaslanmış, araba kullanırken profil

Vites kolu.

"Bana söylemiştin." Gözlerini yoldan ayırmadan gülümsüyor.

Bugün lacivert bir takım elbise giyiyor ve beyaz gömleğinin yakası açık. Cuma gecesi Adem elmasının yanında teninin tadına baktığımı ve tıraş losyonunun kokusunun oradaki tende belli belirsiz kaldığını hatırlarken dudaklarımı yalıyorum. Sırıtırken gözlerinin kenarları kırışıyor.

"Şimdiden hafıza sorunları mı başladı? Ben de yaşlı olanın ben olduğumu sanıyordum." "Jaxon King bir şaka yaptı!" Kıkırdıyorum, bacaklarımı yana doğru hareket ettiriyorum, böylece

uyluk vites koluna yakın duruyor ve Jaxon'ın küçük parmağını sıyrıyor.

Bana bakıyor, gözleri arzuyla kararmışken umduğum şeyi yapıyor ve elini bacağıma kaydırıyor.

"Eğlenceli olamayacağımı mı düşünüyorsun?" Alt dudağı biraz dışarı çıktı. Sadece gücenmiş gibi davrandığını biliyorum. Yapabildiğini bildiğim diğer tüm 'eğlenceli' şeylerin yanı sıra çocuklarla yaptığı komik suratlar aklıma geliyor. Ciddi dış katmanının altında eğlenceli bir iç katman saklı.

"Senin çok eğlenceli olduğunu düşünüyorum. İstersen sana Parti Kralı diyebilirim?" Bastırdığım kıkırdamamla omuzlarım titrerken dudağımı ısıyorum.

Gözlerini tekrar yola dikeyor ve elini kaldırıp dudağımı dişlerimin arasından çekerken bana bakmıyor.

"Bu öneri hakkındaki düşüncelerimi bir yanıtla onurlandırmayacağım," diyor ama ağzının köşesinde bir gülümseme beliriyor.

Eli kalçama geri döndüğünde tekrar pencereden dışarı bakmak için dönüyorum. Onunla ilk tanıştığımda, çekici, kibar ve belli ki iyi biriydi. eğitilmiş ve iyi konuşan biri. Ama onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, diğer tarafını da o kadar çok görüyorum. Arsız, eğlenceli tarafını.

"Soruma hâlâ doğru dürüst cevap vermedin," diyorum, nerede olduğumuzu anlamak için cama doğru eğilerek.

Yine kıkırdıyor. "Şeker ve kalori yüklü bir tatlı olursa benimle yemeğe geleceğini söylemiştin." Cumartesi günkü sözlerimi tekrarlar ken ona dönüp gözlerimi kısıyorum. "Ben de herkesin muhteşem bir şampanya şekerli cheesecake'ten bahsettiğı bir yerde akşam yemeğı için yer ayırttım. Görünüşü göre gerçek bir tatlı."

"Calvin'in yerini mi tuttunuz? Oraya haftalarca kimse giremez!" Dönüp ona bakıyorum. "Onları ne zaman aradın?"

Omuz silkiyor. "Cumartesi."

Müşteriler için ayrılmış küçük bir park alanına yanaştığında ağızım açık kalıyor. Yemekleri boş verin, Calvin'in Thames Nehri'ne bakıyor olması ve kendi park alanına sahip olması bile yeterince inanılmaz. Jaxon yüz ifademi görünce kıkırdıyor.

"Sahibini tanıyorum. Geçen yıl onun tarif kitabını yayınladık." "Tabii ki tanıyorsunuz." Sırtarak gözlerimi deviriyorum.

Jaxon'ın bu kadar kolay rezervasyon yaptırmasının bir nedeni olması gerektiğini biliyordum. "Biz" demesini hiç ka ırmıyorum. King Yayıncılık onun şirketi ama başarılarında her zaman tüm ekibin payını veriyor. Her zaman kendinden önce başkalarını düşünür.

Jaxon gelip kapımı açıyor ve bir eli belimde bana restorana kadar eşlik ediyor. İnanılmaz kokuyor ve elini tutup elbisemin yeşil kadifesinin üzerinden aşağı doğı kaydırmak istiyorum. Sadece ona yakın olmak bile vücudumu tahrik ediyor. Bütün bir akşam yemeğı boyunca onun yanında oturmak ilginç olacak.

Benim için büyük cam kapıyı açıyor ve ben de içeri girip etrafa bakıyorum. Tepkimi yakından izliyor ve gülümsüyor.

"Onaylıyor musun?"

"Bu inanılmaz!" Ciyak ciyak bağıriyorum, pazusuna tutunup kolumu onunkine doluyorum, gözlerim her yere dalıyor, her şeyi içine çekiyor.

Restoranın kendisi düşük seviyeli, romantik bir aydınlatmaya sahip, samimi, beyaz keten kaplı masalar ve her birinin üzerinde mumlar var. Ama benim dikkatimi çeken duvarlar oldu. Duvarlar farklı boyutlarda çeşitli sanat eserleriyle kaplı. Bazıları büyük soyut manzaranın ya da çiçekler. Bazıları daha çok Rönesans tarzında. Diğerleri ise modern ve endüstriyel bir havaya sahip. Farklı tarz ve ifadelerin gerçek bir vitrini.

Calvin's'in yemek için harika bir yer olduğunu biliyorum ve dekorun sanat eserlerini de içerdiğini duymuştum, ancak buna hazırlıklı değildim.

"Jaxon," diye nefes alıyorum, bir garson bizi karşılamaya geldiğinde etrafıma bakıyorum.

Gülümseyerek selam veriyorum ama Jaxon'la ne konuştuklarını dinleyemeyecek kadar kendimden geçmiş durumdayım. Ancak oturduğumuzda köşede, pencerenin yanında bir masamız olduğunu fark ediyorum.

"Özür dilerim, harika bir manzaramız olduğunu biliyorum," diyerek ay ışığını yansıtan nehri gösteriyorum, "ama gözlerimi burada olanlardan alamıyorum."

Jaxon'ın arkasındaki duvara bakıyorum ve gözlerim oradaki parçaya takılıyor. Diğerlerine kıyasla basit ama yine de güzel. Bir kadının elle çizilmiş bir taslağı. Gözlerimin içine bakar gibi gülümsüyor, saçları rüzgârda savruluyor, telleri yüzüne dağılmış. Elini uzatmış ve elinin içinde daha büyük, bir erkeğinkine benzer başka bir el tutuyor. Ona baktığımda, sanki elini tuttuğu kişi benmişim gibi içine çekiliyorum. Gülümsediği kişi benim, gözleri saf neşe dolu.

"Bu çok güzel bir parça," diyorum, bir sanat eserini tam kalbimde hissettiğimde bazen olduğu gibi gözlerim yanıyor.

İnsanın duygularını şekilde ortaya çıkarması çok komik.

Jaxon koltuğunda dönüyor ve bakışlarımı takip ederek konuşmadan önce çizimi inceliyor.

"Sana benziyor, Megan."

Gözlerimi ondan ayırıp Jaxon'a dönüyorum, o da arkasını dönüyor. "Özür dilerim, çok kabayım. İçeri girdiğimizden beri iki kelime bile etmedim."

Masaya doğru eğildi ve elimi tuttu.

"Lütfen özür dileme, Megan. Tutkuyla bağlı olduğun bir şeyden zevk aldığına tanık olmak benim için bir hediye. Kendini kaptırdığında tüm vücudun değişiyor. Bunu görmek harika." Elimini dudaklarına götürüyor ve bileğimin iç kısmını öpüyor.

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor.

"Neredeyse sanat aşkımın peşinden bile gitmeyecektim," diyorum resme tekrar bakarak. "Birkaç yıllık bir erkek arkadaşım vardı, Ryan. İyi biriydi ama olduğu yerde kalmaktan mutluydu. Kilometrelerce uzaktaki sanat okuluna başvurduğumda pek mutlu olmadı."

"Ama yine de yaptın?" Jaxon gülümser.

"Evet, istedim. Geri çekilmek istemedim. Kafamda tüm bu hayaller vardı ve onlar tarafından yönlendirildim. Yine de reddedildim. Zaman aralığı içinde geri dönüş alamadım, yani hayırdı. Ryan bu konuda mutluydu. Eve yakın bir yerde kalmaya alıştığım da benim de mutlu olacağımı düşünüyordu. Ama sonunda aramız açıldı. Hayal kurmak ve maceralara atılmak istiyordum. Bu yüzden Atlantic Airways'e katıldım. Sanat değildi ama bana özgürlük ve inanılmaz deneyimler kazandırdı."

"Uçmayı bırakmana ne sebep oldu?" Jaxon soruyor, bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum ve resimdeki kadına tekrar baktığımı fark ediyorum.

"Ev arkadaşım Rachel. Eğer gönlümde yatan bir şeyse bundan vazgeçmemem gerektiğini söyledi. Hep kendi evini almak isterdi. Bunun için çok çalıştı, birikim yaptı ve başardı. Yaşadığımız ev onun evi. O asla pes etmedi ve bu bana da ilham verdi."

"Bence ikiniz de çok ilham vericisiniz. Kalbinizin sesini dinlemek büyük cesaret ister," diyor Jaxon.

Ona tekrar bakıyorum ve bana gülümsemeden önce yüzünde bir kaş çatma izi yakalıyorum.

"Size menüyü okumamı ister misiniz? O zaman ona bakmaya devam edebilirsin?"

"Oh, Tanrım, özür dilerim."

Boştaki elimle ağzımı kapatıyorum. Benimle konuştuğu süre boyunca arkasındaki duvara bakıyordum.

Ben berbat bir randevuyum.

Gözlerine ulaşan bir gülümseme yüzüne yayılmış, sabırla bekliyor. Ciddiydi. Menünün tamamını bana okumaktan mutluluk duyuyor, böylece gözlerimi ayırmak zorunda kalmıyorum.

Gülümseyerek başımı sallıyorum.

"Hayır. Yine de çok düşünceli teklifiniz için teşekkür ederim."

Bana başını sallıyor, diğer elimi sıkarken gözleri parlıyor ve ben de menümü açıyorum.

Bir buçuk saat sonra, meşhur şampanya şekerli cheesecake'ten oluşan dev bir ortak tatlıya tek çatalla dalıyoruz.

"Oh, Tanrım. Bu..." dudaklarımı yalarken gözlerim kapanıyor.

Tat alma duyularımın şu anda yaşadığı orgazmın ötesinde konuşabilseydim söyleyeceğim şey, şimdiye kadar tattığım en inanılmaz şey olurdu.

Jaxon az önce bana yedirdiği çatalı indiriyor.

"Megan, beni öldürüyorsun, Prenses."

Gözlerimi açtım. Beni dikkatle izliyor, gözleri dudaklarımda sabitlenmiş.

"Özür dilerim." Kıkırdıyorum. "Bu gerçekten harika."

"Az önce çıkardığın sesleri aklımdan çıkaracak bir şey söyle bana," diyor koltuğunda kayarak.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Bana ailenden bahset. Sana Christopher'dan ve yetiştirilme tarzımdan bahsettim."

Kaşları çatılıyor ve babasını düşündüğünden eminim. Onun hakkında konuşmasına bakılırsa, zamanın bunu pek de kolaylaştırmadığı ortada.

"Tamam. Yine de oldukça sıkıcı." Devam etmemi beklerken dudaklarını küçük bir gülümsemeyle kaldırıyor. "Benim bir erkek kardeşim var, Zack. Benden dört yaş büyük, son derece korumacı ve on üç yaşına girip göğüslerim büyüdüğünde bana bakan her erkeği korkutup kaçıırır."

Jaxon sırtıyor. "Ondan şimdiden hoşlandım."

"Bir de annem ve babam var. Hâlâ birlikteler. Oldukça genç yaşta evlendiler ama sanırım o zamanlar bu yaygındı. Babamın yerel konseyde planlama alanında harika bir işi var, annem ise... biz çocukken çalışmazdı. Bizim için hep evdeydi. Sonrasında birkaç yarı zamanlı işi oldu." Omuz silkiyorum.

"Bunu kötü bir şeymiş gibi mi söylüyorsun?" Jaxon elini çenesinde gezdirerek yüzümü inceliyor.

"Hayır, tabii ki değil. Onun orada olmasını seviyorum. Tek bir okulu, oyunu ya da spor gününü bile . Ama onun için hep kötü hissettim. Bana hep

her zaman iç tasarım alanında çalışmayı hayal etmiştir. Evleri dergilerden fırlamış gibi; bu konuda gerçekten çok yetenekli."

"Sanatsal yeteneğini buradan alıyor olmalısın." Jaxon'ın gözleri parlıyor, beni incelerken köşeleri kırışıyor.

"Belki." Omuz silkiyorum. "Merak ettiğim tek şey, ağabeyim ve ben olmasaydık hayallerine ulaşip ulaşamayacağı. Bilirsiniz, önce kariyerini kurdu."

"Bir ebeveyn olarak konuşacak olursam, senin ve kardeşinin onun hayatında alabileceği herhangi bir sertifika ya da yeterlilikten çok daha büyük bir başarı olduğuna eminim," diyor Jaxon yumuşak bir sesle ve elindeki köpüklü su bardağını dudaklarına götürüyor.

Çatalı kaldırıp cheesecake'i alırken gülümsüyorum.

"Hayallerinin peşinden gitmemesine sebep olmaktan nefret ediyorum, hepsi bu."

Çatalı ağızma götürüp kremayla doldururken Jaxon, "Onun yeni hayalinin sen olduğuna eminim, Megan," diyor.

"Mmm," diye inliyorum, "bu çok..." Bir çatal dolusu daha alıyorum ve dudaklarımı etrafına sarıyorum.

"Megan," diye tıslıyor Jaxon.

Ona ne yaptığımı bildiğim için içten içe kıkırdıyorum. Ama onun üzerinde böyle bir etkiye sahip olduğumu bilmek eğlenceli ve güçlendirici. Çoğu zaman çok ciddi ve sakın.

Zayıflığım Jaxon King ile karıştırılmış şampanya gibi görünüyor.

Zayıf noktası, beni çekinmeden cheesecake yerken izlemek gibi görünüyor.

"Gitmek ister misin? Beni bıraktığında evimde kahve içebilir miyiz?" Soruyorum, gözlerim onunkilerle buluşuyor.

Bakışları karanlık ve delici, ağzıma bakıp tekrar geri dönüyor ve boğazını temizliyor.

"Evet. Kesinlikle biliyorum."

Bölüm 15

Faxon

Megan çantasını karıştırp kapı anahtarlarını ararken SABIRLA . Eğer yakında bulamazsa, kapıyı kırıp içeri gireceğim. Onunla baş başa kalma dürtüsü bastırıyor ve şu anda kasıklarımnda amansız bir ritimle atıyor.

"Alabilir miyim?" Bir elimi onunkinin üstünden geçirip çantasına sokuyorum ve parmaklarımı büyük ikramiyenin etrafına doluyorum.

"Bunu nasıl kolaymış gibi gösterebildin?"

Anahtarı kilide sokup kapıyı açtığımda gülümsüyor. Ben geride duruyorum, böylece o benden önce girebiliyor.

Koridordaki lambayı yakıyor ve çıplak ayakları yere değdiğinde inleyerek topuklu ayakkabılarından çıkıyor.

"İçeri gel." Ben içeri kapıyı arkamdan kapatıp kilitlerken omzunun üzerinden bana sırtıyor.

Güvenlik zincirini takarken beni izliyor. "Çok titizsin."

"Ev arkadaşın uçarken yalnız olan güzel bir kadınsın Megan. Lütfen bana evdeyken tüm kapı ve pencerelerini kilitlemediğini söyle?" Bakışlarımı ona sabıtlıyorum.

"Bir saldırganı defedemeyeceğimi mi düşünüyorsun?" diye soruyor bana kaşlarını kaldırarak.

Gözlerim onun ince bedeninde bir aşağı bir yukarı geziniyor. Zarif ve zarif bir dansçı vücuduna sahip. Bağımsız ve kendi başının çaresine bakabilecek kapasitede olmadığından bir an bile şüphe etmiyorum. Ama iş fiziksel boyut ve güce gelince, savunmasız kalabilir.

"Bana söz ver, her geldiğinde kapıyı kilitleyip kilitlemediğini kontrol edeceksin."

Sanki isteğimden ne anlam çıkaracağına karar vermeye çalışıyormuş gibi uzun bir süre bana bakıyor.

"Söz veriyorum," diyor sonunda.

Cevabından tatmin olmuş bir şekilde ayakkabılarımdan çıkıp etrafıma bakıyorum.

Duvarda onun ve güzel, siyah saçlı bir kızın resmi asılı. İkisi de kırmızı uçuş görevlisi üniforması giyiyor.

"Rachel?" Çerçevenin önünde durup Megan'ın çalışmasına hayranlıkla bakarak soruyorum.

Bunu kendisinin çizdiğine şüphe yok. Detaylar olağanüstü. Hızlı bir bakışta bunun bir fotoğraf olduğunu düşünebilirsiniz.

"Evet, bu o. Şu anda bir iş gezisinde. , sana bir tur attırayım."

Megan elimi tutuyor ve bana eşyaları gösterip arkalarındaki hikayeleri anlatırken evin içinde onu takip ediyorum.

Büyük cumbalı pencereleri ve oturma odasında bir odun sobası bulunan rahat bir Viktorya dönemi evidir. Bunun ötesinde bir yemek odası ve küçük bir mutfak vardır.

Havayolu ile yaptığı seyahatlerde topladığı küçük heykeller ve oymalar etrafa serpiştirilmiş.

Konuşurken sesinin yükselmesine ve yüzünün aydınlanmasına bayılıyorum. Ama şu anda gerçekten istediğim şey, onun yumuşak teni ve kıvrımlarında kendi özel turum.

Bana banyoyu ve biri küçük bir sanat atölyesi olarak düzenlenmiş diğer iki yatak odasını gösterdikten sonra, "Burası da benim odam," diyor.

Beni içeri çekti ve yatağının başucundaki lambayı yaktı.

Odasının nasıl hayal etmiştim. Üzerinde yeşil çiçekli nevresimler bulunan büyük bir yatak ve yatağın eni boyunca uzanan, yatak başı görevi gören, karmaşık bir şekilde oyulmuş ahşap bir panel var. Duvarlar sıcak beyaza boyanmış ve farklı renklerde ahşap çerçeveler içinde resimler var. Bazıları Megan'ın kusursuz tarzını taşıyor.

Parfümü havada asılı kalıyor, tüm odayı tatlı ve kadınsı bir kokuya büründürüyor.

Yüzünü bana döndü.

"Bize kahve yapmam gerekiyordu." Gözlerimden ağzıma ve tekrar yukarıya bakarken sesi fısıltıyla çıkıyor.

Elimi uzatıp parmaklarımı çenesine dolamaktan kendimi alamıyorum, dudaklarımı aşağı indirip onunkilerin üzerinde gezdiriyorum.

"Gecenin bu saatinde kafein pek iyi bir fikir değil."

"Hayır," diye mırıldandı dudaklarıma bakarak, "bu bizi bütün gece ayakta tutabilir." "Sabah ikimizin de işi olduğunu düşünürsek bu kötü bir fikir olur."

Dudaklarına karşı söylüyorum, boştaki kolumu beline doluyor ve onu göğsüme doğru çekiyorum.

"Çok mantıklı. Gitmeden önce beni yatağa yatırabilir misin?"

Alt dudağı yine dişlerinin arasına sıkışmış. Öne doğru eğiliyorum ve serbest bırakmak için kendi dişlerimin arasından çekiyorum. Küçük bir nefes çekiyor ve sesi doğrudan sikime ulaşıyor.

Başını geriye yatırıyorum ve ağzımı onunkine sarıyorum, kollarını boynuma doluyor ve beni öpmek için ayak parmaklarının ucuna kadar yükselirken her saniye daha da sertleşiyorum.

Küçük bir inilti çıkarıyor ve dudaklarını aralayarak dilimi ağzına sokmama izin veriyor.

Tanrım, tadı çok tatlı.

Kendimi öpücüğümüze gömerken kalp atışlarım göğsümde hızlanıyor. Bu öyle bir öpüşme ki, zihnim gecenin geri kalanında yaşanabilecek her türlü iğrençliği hayal ediyor.

Megan'ın elleri boynumdan kalkıyor ve pantolonumun üzerinden beni okşamak için aşağı uzanıyor, parmakları etrafımı sarıyor. Dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum ve o da kemerimi ve fermuarımı çözüp pantolonumu ve boxerımı kalçalarımın altına iterken dudaklarıma gülümsüyor.

Elini tekrar etrafıma sarıyor ve şaftımı aşağı yukarı pompalıyor.

Tüm vücudum karıncalanıyor ve taşaklarım geriliyor, "Megan," diye hırslıyorum.

Bana böyle dokunmaya devam ederse, gece kısa kesilecek. "Otur." Beni yatağının kenarına götürüyor ve yatağın üzerine itiyor. nazikçe.

"Ne yapıyorsun?" Bacaklarımın arasına diz çöküp giysilerimi ayak bileklerimden çekip çıkarırken soruyorum, böylece belden aşağım çıplak kalıyor.

Gözleri bana parıldıyor. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?"

Aletimin ucu, onun eline sıkıca sarılmış halde olduğu yerde sızıyor. Acı verecek kadar sertleştim.

O... onun kokusu... adımı söyleyiş... bana bakışı...

"Bunu yapmana gerek yok Megan, önünde böyle dizlerinin üzerine çök-" Gözlerini yüzümden ayırmıyor ve dudaklarını etrafıma sarıp sikimin başındaki prekumu emerken kelimelerim boğazımda donup kalıyor.

Siktir!

Arkama yaslanıp yatağın tamamını boğazından aşağı kaydırmasını izlerken yatak çarşafını yumruklarımla sıkıyorum.

Geri çekiliyor, ağzı üzerimde gezinirken nefesi zonklayan tenime değişiyor.

"Beğenmedin mi, Jaxon?"

İnliyorum, "Bayıldım Megan. Aşağıda mükemmel görünüyorsun, Prenses. Ama kendini buna mecbur hissetmek zorunda değilsin... oh kahretsin," diye tıslıyorum, ağzını tekrar üzerime gömerken yanakları çukurlaşıyor ve sikim aracılığıyla aklımdaki her türlü mantıklı düşünceyi emiyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor, midem vücudumda yarattığı yoğun hisle geriliyor.

"İstiyorum," diye mırıldanıyor ve tekrar ucuna uzanıyor. "Tadın çok güzel." Beni tekrar içine çekerken gözleri kapanıyor.

Hızını artırıp beni sertçe emerken nefesim kısa aralıklarla geliyor. Başımı geriye atıyorum. İlk gece de beni böyle emmişti ve o zaman da izin vermiştim. Ama Megan'ın sırf beni memnun etmek için bir şey yapması gerekiyormuş gibi hissetmesinden nefret ediyorum, ne kadar inanılmaz bir his olsa da.

"Rahatla Jaxon," diye mırıldanıyor ve serbest kalmak için can atan taşaklarına titreşimler gönderiyor. "Bunu sana yapmayı seviyorum. Bu bana zevk veriyor."

Ona baktım. Bir eli sikimin dibine sarılmış, diğeri bacaklarının arasındaki külotuna gömülmüştü.

Bir inilti çıkarırken ve beni tekrar derinlemesine emerken gözleri dalgalanarak kapanıyor. Onu bu şekilde görmek, onu ne kadar tahrik ettiğinden dolayı inlemek çok fazla. Aşağı uzanıp parmaklarımı çenesinin altına yerleştiriyorum, eğiyorum, böylece Bakışları benimkilerle buluşuyor.

"Megan, Prenses, boşalacağım. Şimdi durmalısın yoksa-"

Elimi itiyor ve daha sert emiyor, yukarı aşağı, tekrar tekrar hareket ederken gözleri kararlı bir parıltıyla yüzümde duruyor.

Nefesimi verirken dişlerimi sıkıyorum. Tanrım, bu harika hissettiriyor.

Gözlerimin içine karanlık bir şekilde bakıyor ve sonra elini taşaklarımın etrafına koyup çekiştiriyor... sonra boşalıyorum... sıkılmış dişlerimin arasından yüksek sesle inliyorum... sıcak fışkırmalar kendiliğinden ateşlenirken alnımda ter boncukları oluşuyor.

"Tanrım.... Megan.... Megan." Bir elimle bakır buklelerini avuçlayıp başını sabit tutarken, ağzına doğru eğilip taşaklarımı boğazından aşağı boşaltıyorum.

Yanıt olarak inliyor ve daha sert emiyor, devam eden sabit akışı yutuyor.

"Yüce İsa..." Başımı geriye atıyorum ve son darbeler taşaklarımı terk ederken titriyorum. Hassas başımı son bir kez emiyor ve sonra yatağa geri düşüyorum, yanıma uzanmaya geldiğinde ağzımdan memnun bir iç çekiş akıyor.

"Megan, ben-" Açıklayamadan bir öpücükle sözümü kesti... saçını tuttuğum ve boğazına kadar sert boşaldığım için özür dileyemedi önce bayılacağımı sandım.

Onun için hiçbir şey basit değildir.

Sessiz ya da ince değil.

Dudak uçuklatan, akıllara durgunluk
veren bir renk. Canlı ve sarhoş edici.

Onunla kendimi kaybediyorum... kim olduğumu unutuyorum... onun
büyüsüne kapılıyorum.

Öpüşmemizden geri çekilirken parmakları çeneme dayanıyor. "Bana bunu
bir yapmak zorunda olmadığımı söylemeyecek misin?" diye kaşlarını
çatıyor,

"Hem de ben bu kadar zevk alırken." Başını yana eğiyor ve bana sırtıyor.

Bileğini elime alıp sabit tutuyorum, böylece parmaklarını ağzıma
çekebiliyor, ıslaklığının tadını dilimle emebiliyor, kokusunun tadını
çıkartabiliyorum.

Gözleri açılıyor ve onları yavaşça çekerken gülümsüyorum.

"Peki," diye kabul ediyorum. "Sana bir daha durmanı söylemeye
çalışmayacağım." Diğer elimi gözlerimin üzerinde gezdirirken kalbimin hâlâ
çok hızlı attığını fark ediyorum. "Tanrım, bu çok yoğundu."

"Haydi, ihtiyar. Henüz dinlenmene izin vermeyeceğim." Sırtıyor, bir
bacağını kalçalarımaya sarıyor, böylece ıslak külotu tenime baskı yapıyor.

"Sakıncası yoksa eskisinden daha az," diyorum, parmaklarımı aşağı
kaydırıp doğrudan sıcak, ıslak amının içine sokarken boynunu ısıtıyorum.

"Tanrım, Megan. Sırılısıklam olmuşsun."

"Biliyorum," diye fısıldıyor kulağıma, "ve bu konuda bana yardım etmene
ihtiyacım var." Onun üzerine yuvarlanıp onu öperken inliyorum.

Aletim tekrar sertleşmeye başladı bile.

En azından vücudumun bir kısmı ayak uydurabiliyor çünkü şu anda başım
dönüyor.

Peki ya kalbim? - Megan altımda kıpırdanıyor ve dilime karGı inliyor - kalbimin ne yaptığını düĞünmenin bile güvenli olduğunu sanmıyorum.

"Neden yayıncılık yapmaya karar verdin?" Megan birbirine dolanmış ellerimizi yüzünün üzerinde tutarken soruyor, yorganının altında uzanırken gülümseyerek onları inceliyor.

Onu daha yakına çekiyorum ve başına bir öpücük konduruyorum, saçlarında yine çilek kokusu var.

Derin bir nefes alıyorum. "Babamı kaybetmek, sanırım. Kitap üstüne kitap okur, kendimi hikâyenin içinde kaybederdim. Bazen orada kendimi daha güvende hissederdim. Geride bıraktığı büyük boşlukla yüzleşmek zorunda kaldığım gerçek dünyadan daha güvenli."

"Çok üzgünüm," diye nefes alıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, cevap veremiyorum.

"Abigail'le Barre dersinde tanışmam sence de komik değil mi? Dünya ne kadar küçük, değil mi?" Megan devam ediyor.

"Kesinlikle öyle," diyorum, babam konusunda beni sıkıştırmadığı için ona minnettarım.

"Otelin yeniden açıldığı gece bana bahsettiğin Martin'di, değil mi? İmza gününe giden ve annesinin yüzünü yeniden güldürdüğü için yazara tarifi için teşekkür eden çocuk?"

Cevap vermeden önce bir nefes alıyorum. Bunu hatırladığına inanamıyorum.

"Evet, öyleydi. O zamanlar sadece on altı yaşındaydı. Ondan sonra onu farklı imza günlerinde sık sık görmeye devam ettim. On sekiz yaşında ilk birasını içmeye götürdüm. Yine de babası olmalıydı."

"Ne oldu?" Megan iki elini de göğsüme koyup başparmağıyla parmak eklemlerimi okşayarak soruyor.

"Kanser, babam gibi, ama farklı bir tür."

"Çok üzgünüm, Jaxon. Sen ve Martin için. Sence bu yüzden mi bu kadar iyi arkadaşsınız? İkiniz de babalarınızı genç yaşta kaybettiğiniz için mi?"

"Muhtemelen." Boğazımı temizliyorum. "Başka hiç kimse senin nasıl hissettiğini gerçekten anlayamaz. Bunu kendileri yaşamadıkları sürece."

"Ve şimdi Martin bunu kendi başına yaşıyor." Megan bana yaklaşırken kaşları çatılıyor.

"Evet, öyle. Ama o genç ve güçlü. Tedavisi artık bitti. Sadece beklemek gerekiyor."

"Yaşamak, bir yaşam vakası, Jaxon. Abigail bana yakında hayır amaçlı bir gökyüzü dalışı yapacağını ve kitabını yazacağını söyledi." Megan bana gülümsüyor. "Kanserin geri gelip gelmeyeceğini görmek için üzülyormuş gibi görünmüyor."

"O pervasız bir palyaço." Kıkırdıyorum. "Paraşütle atlayıştan sonra başka bir şey olacak. Muhtemelen bungee jumping ya da aynı derecede tehlikeli bir şey."

Megan kulağa mutlu gelen bir iç çekiş yapar.

"Bence bu harika. Hayatını nasıl yaşayacağını dikte etmesine izin vermiyor. Kanserın taşaklarını tekmeliyor ve ona nereye gideceğini söylüyor." Başını yukarı kaldırıyor ve parlak gözleri benimkilere bakıyor. "Abigail'le yakında nişanlanırlarsa hiç şaşırmam."

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Buna kadın sezgisi diyebilirsiniz." Megan gülümsüyor.

Başımı salladım. Martin bana hiçbir şeyden bahsetmedi ve ben onu on yıldır tanıyorum.

"Sence evet diyecek mi?" Kaşlarımı çatıyorum.

Kanserden önce birlikte olduklarını ve tedavi boyunca onun yanında olduğunu biliyorum. Ama bu zor olmalı. Ve bir kez kansere yakalandıktan sonra geri gelme ya da farklı bir türe yakalanma ihtimalinin daha yüksek olduğunu bilmek. Hayatının geri kalanını planlayan biri için bunun endişe verici olması gerekmez mi?

"Ne? Tabii ki yapacak." Megan gülüyor ve sanki saçma bir şey söylemişim gibi göğsüme vuruyor. "Onu seviyor, Jaxon. Başka ne diyebilir ki?"

Megan'ın güzel yüzüne bakıyorum ve parmak ucumu dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. "Yine çok fazla düşündüğünü söyleyebilirim," diyor parmağımı öperek.

"Sadece... bu dudakları ne kadar sevdiğimi düşünüyordum."

Gülümsüyorum. Ve bu doğru.

Onun mükemmel pembe, öpülesi dudaklarına

hayranım. Ama aklımdaki tek şey onlar değil.

Sözleri çarkları döndürdü, geçmiş duyguları harekete geçirdi... kayıp... keder... güçsüz olmak.

Abigail başka ne derdi?

Megan tek ihtiyacın sevgi olduğundan çok emin görünüyor. Ama benim ailemde sevgi vardı ve bu annemin kalbinin kırılmasına engel olmadı.

Megan'ı daha da yanıma çekiyorum, böylece göğsüme sarılmış oluyor.

Onu bırakmaya hazır değilim.

"Kalmak mı?" diye fısıldıyor, bana bakarak.

"Bu gece kalacağım. Ama işten önce kıyafetlerimi değiştirmek için eve gitmek üzere erken ayrılmam gerekecek."

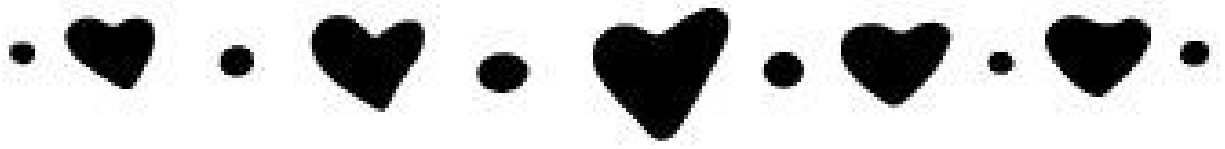
"Tamam." Beni dudaklarımdan hafifçe öpmek için uzanırken sırtıyor.

"Sadece benimle kaldığın sürece."

Lambayı kapatıyor ve tekrar yanıma kıvrılıyor.

Çok geçmeden onun huzurlu rüyasının sesleri odada yankılanıyor.

Ama sonunda uykuya dalana kadar tavana bakıp kafamla kalbimin birbiriyle mücadelesini dinlediğim uzun bir zaman.

Megan: Bugün öğle yemeği için buluşmak ister misin?

Mesajına gülümsüyorum, sonra numarasını getiriyorum ve ara tuşuna basıyorum. "Alo?" diye temkinli bir ses cevap veriyor.

"Neden arayan kimliğinde ben çıktığımda kimin aradığını bilmiyormuş gibi konuşuyorsun?" Kıkırdıyorum.

"Yapmıyorum!" Gülüyor.

Ofisimin penceresinin önünde bir ileri bir geri yürürken yüzümde aptal bir gülümsemeyle yere bakıyorum.

"neden arıyorsun ki? Mesaj ."

"İletişim kurarken insanlarla gerçekten konuşmayı tercih ederim." Kıkırdaması hatta yankılanırken sırtıyorum. "Ayrıca, sesinizi duymak hoşuma gidiyor Prenses."

Konuşmadan önce bir duraksama oluyor.

"Ben de seninkini dinlemekten keyif alıyorum. Sadece üç saat önce duymuş olsam da." Sesi, bu sabah ona veda öpücüğü verdiğimde yaptığı gibi hafif ve alaycı. Arka planda kâğıtların hışırtısını duyabiliyor ve onu masasında, saçlarının arasından kalemini geçirmiş, eskizleriyle çevrili bir halde hayal edebiliyorum. "Ee, öğle yemeği?" diye soruyor.

Vücudumdaki gerilim sürünürken pencereden dışarı, uzaktaki bir vince bakıyorum.

"Bugün olmaz, Megan. Öğle yemeğinde bir toplantım var. Muhtemelen öğleden sonraya sarkacak." Bir elimi alnımda gezdirerek kafatasımda başlayan zonklamayı silmeye çalışıyorum.

"Tamam, başka zaman o zaman. Seninle sonra konuşuruz?"

"Evet, dört gözle bekleyeceğim. Muhtemelen geç bir saatte burada olacağım, ama bitirdiğinde beni ara ve konuşalım."

"Yapacağım. Gitmem gerek! Görünüşe göre Phil'in bir konuda görevi var," diye fısıldıyor.

Bu adam o pozisyona nasıl geldi gerçekten anlamıyorum. Uzun zamandır karşılaştığım en cinsiyetçi pislik.

"Sana bir sorun çıkarırsa söyle Megan," diyorum çenemi sıkarak. "Sorun değil." Yorumumu başından savıyor. "Sonra konuşuruz." Ve O gitti.

Telefonumu masanın üzerine bırakıyorum ve ellerimi başımın arkasına doğru uzatıyorum. Kafatasımdaki zonklama çabalarını yoğunlaştırıyor. Masamın çekmecesini açıp bir şişe ağır kesici çıkarıyorum ve masamdaki bardaktan bir yudum su içerek iki tanesini geri atıyorum.

Bu gün ne kadar çabuk biterse o kadar iyi olur.

Saatime bakıyorum. Joanna'yı görmeme bir saat var. Tüm bu saçmalıkları arkamda bırakıp hayatıma devam etmeme iki saat. Tek yapmak istediğim onu kollarımın arasına alıp kendimi onda kaybetmekken Megan'ı zaman bir kol mesafesinde tuttuğum için aptallık ettim.

İçimizde.

Bir kadınla yeniden ilişkiye girmeyi düşünmeyeli yıllar oldu. Kimi kandırıyorum ki? Pen dışında -ki o tamamen

Farklı. Bir ilişkiye başlamayı *hiç* düşünmedim. Yine de Megan'la... Onun açık, güven dolu yüzünü, parlak gözlerini, pembe dudaklarını ve saçlarını hayal ederken elimi çenemde gezdiriyorum... Tanrım, saçları. Etrafında parlayan enerji kıvılcımları gibi. Tek kelimeyle çok güzel. Ama sanattan bahsederken ısıltı ısıltı parlıyor. Bir şeyi beğenmediğinde ya da anlamadığında burnunun kıvrılması. Ve şaka yaptığım nadir durumlarda gülerek beni nasıl canlı hissettirdiği. Biliyorum, ben ciddi bir adamım, insanların sağlam iş tavsiyeleri için başvurduğu biriyim. Eğlenceli adam değilim. Ama Megan'la öyleyim. Bana bakışı, yanımda o olduğu sürece milyonlarca şey olabileceğimi düşündürüyor.

"Siktir et," diye mırıldanıyorum ve sandalyemin arkasından ceketimi alıp kapıya yöneliyorum. "Veronica, aramaları benim cep telefonuma yönlendirir misin lütfen? Ben Articulate'e gidiyorum. Öğleden sonraki toplantımdan sonra döneceğim."

"Elbette, Bay King." Sıcak bir şekilde gülümsüyor ve bana el sallayarak veda ediyor.

Otuz dakika sonra Megan masasına eğilmiş, önünde eskiz defteri açıkken arkasından gizlice yaklaşıyorum. Yanağını bir elinin üzerine koymuş, çalışırken kendi kendine mırıldanıyor.

"Hey, Prenses," diye fısıldıyorum kulağına.

Koltuğunda zıplar ve arkasını dönmeden önce eskiz defterini kapatır.

"Tanrım, Jaxon. Bunu bana yapma." Gözleri kocaman ama odanın içinde gezinirken kıkırdıyor.

Kimse dikkat etmiyor ama onun isteksizliğini anlıyorum. Birlikte vakit geçirdiğimizi kimsenin bilmemesi daha kolay.

Masasının yanına çömelıyorum, böylece her tasarımcının çalışma alanı arasında uzanan bölmeler tarafından gizleniyorum.

"Sana bir şey getirdim." Masasının üzerine bir paket zencefil çayı koyuyorum. "Üzgünüm, bu ev yapımı değil. Bugün Articulate'e gelmeyi planlamıyordum. Tina her şeyi halletti."

Sırıttıyor, fincana uzanıyor ve buharı içine çekerken gözlerini kapatıyor.

"Teşekkür ederim. Bu şey beni gerçekten etkiledi. Daha önce kendimi bir bitki çayı kızı olarak düşünmezdim."

"Önceden mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Jaxon King'den önce, sanırım." Bana bir gülümseme atıyor, bu da midemi bulandırıyor.

Başımı kendime doğru sallıyorum. Yumuşuyorum.

"Kapaklar üzerinde mi çalışıyorsun?" Eskiz defterini işaret ediyorum.

Yanakları pembeleşiyor ve kitabı masasının diğer tarafına doğru itiyor.

"Hayır, sadece denediğim başka şeyler vardı." Alt dudağı dişlerinin arasında kaldı ve onu kurtarmak için başparmağımı kaldırdım. "Neden buradasın? Tina'yı görmen gerekmiyorsa?"

"Seni görmeye geldim." Birbirimize bakarken gözlerim onun yüzüne takılıyor. Gülümserken başını iki yana yatırıyor.

"Uzun süre kalamam. Az önce duyduğuma göre toplantıma giden yol kapanmış. Aslında," saatime bakıyorum, "şimdi gitsem iyi olur, böylece geç kalmam."

"Çay için teşekkür ederim." Sesini fısıltıya düşürüyor, "Keşke sana veda öpücüğü verebilseydim."

Tatlı, dolgun dudaklarına bakıyorum. "Ben de öyle, Prenses."

Parmak uçlarını öpüyor ve hafifçe dudaklarıma bastırıyor, "Bu daha sonra olacak."

Ayağa kalkıp vedalaşıyorum ve yüzümde gülünç bir okul çocuğu sırtışıyla asansöre doğru ilerliyorum.

"Lanet testleri tekrar yapın!" Joanna'ya çıkıştım.

Başını iki yana sallar. "Jaxon, bunu kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum. Lütfen otur."

Beni ofisindeki tertemiz beyaz kanepeye yönlendirmeye çalışıyor.

"Otmak istemiyorum. Testleri tekrar yapın," diye öfkelenim ve odada bir aşağı bir yukarı volta attım.

"Jaxon. Ultrason ve kan testi yaptık ve insan koryonik gonadotropini ya da HCG çıktı. Sonuçlar çok net. Bu bir seminom dışı germ hücre kanseri." Elindeki dosyayı havaya kaldırıyor.

Üzerinde adımın yazılı olduğu basit bir manilla klasörü.

İçindekiler: Hedefini bana sabitlemiş küçük bir nükleer füze. "Sonuçların canı cehenneme." Yanından geçerken yanlışlıkla dosyayı yere düşürdüm. ellerinden. Kâğıtlar kalın halının üzerine dağılıyor ve eğilip onları topluyor. "Yapma." Onu durduruyorum, çömelerek onları topluyorum. "Benim hatamdı."

Hepsi aynı şeyi söyleyen çeşitli çıktıları ve kağıt parçalarını topluyorum - bir istatistik haline geldim.

İnsanoğlunun kansere karşı verdiği haksız mücadelede bir sayı daha.

Bu ironi benim için kayıp değil. En son Megan ofisime geldiğinde yerde evrak topluyordum. O zaman onun için iyi olmadığını söylemiştim. Keşke sözümü tutup ondan uzak duracak kadar güçlü olsaydım.

Onu bütün bu pisliklerden uzak tut.

"Al." Kağıtları baldızıma uzattım.

Bana bakıyor. Sarı saçları toplanmış ama yüzü hala Penelope'ye çok benziyor. Sadece iki yaş büyük, o kadar. Onları neredeyse ikiz sanabilirsin. Joanna'nın on sekiz yaşında kazara hamile kalmaması dışında. Joanna tıp okudu ve onkoloji alanında uzmanlaşmaya karar vermeden önce sınıf birincisi olarak mezun oldu. Lüks ofisi ne kadar bilgili olduğunun bir kanıtı. Dünyanın dört bir yanından hastalar ona danışmak için geliyor.

Şanslıydım ki birkaç ay önce bir kitle bulduğumda beni testlere aldı.

Başımı eğiyorum ve mizahsız bir kahkaha atıyorum.

Şanslıydım.

"Kararınız nedir, Doktor?" Koltuğunun kenarına oturuyorum ve parmaklarımı şakaklarımda gezdiriyorum.

Başım beni öldürüyor.

Hayır, bekle.

Taşaklarım beni

öldürüyor. Gerçekten.

Tekrar gülüyorum ve Joanna bana endişeyle bakıyor. Muhtemelen benim de bir psikoloğa ihtiyacım olduğunu düşünüyor.

"Jaxon. Gelmendeki gecikmelere rağmen," beni öyle bir bakışla süzüyor ki, kocası Steve'in neden her şeyi akışına bırakmaktan mutlu olduğunu anlıyorum

ve her yıl tatil yerlerini onun seçmesine izin verirse, "İyi bir sonuç elde ed eminim."

"İyi bir sonuç mu? Ne, elli yaşına kadar yaşayacağım mı? Kırk beş mi? İyi sonuç da ne demek?"

Bu kadar çok küfrettiğimi duymanın onu şok ettiğini bilsem de sözlerime gözünü kırpmıyor.

"Tedavi seçenekleri var. Kanseri birinci evrede, yani yayılmamış gibi görünüyor. Tek bir testiste izole olmuş durumda."

Burada oturup baldızıyla taşaklarını hakkında konuştuğuma inanamıyorum.

"Bu noktada benim önerdiğim seçenek ameliyat. Etkilenen tarafı almak için orşidektomi yapabiliriz. Hâlâ çocuk sahibi olabileceksiniz."

"Christopher bende."

"Evet. Ama isteyebilirsiniz-"

iki kafası büyümüş gibi bakıyorum.

"Peki." İç çekiyor. "Ben sadece hala mümkün olduğunu söylüyorum." Dosyamı açıp içine bazı notlar alıyor. "Cerrahla temasa geçeceğim ve size randevu vereceğiz."

"Sonra ne olacak?" Dirseklerimi dizlerime dayayarak bacaklarımın üzerinde öne doğru eğilirken parmaklarımı birbirine geçiriyorum.

"O zaman göreceğiz."

"Joanna," diye homurdandım.

Bana oflayıp pufluyor. "O zaman göreceğiz, Jaxon," diye tekrarlıyor. "İhtiyacın olan tek şey bu olabilir. Sonrasında seni izleyebiliriz, hepsi bu."

"Ama?" Bastırıyorum, tuttuğunu biliyorum.

Kaşları çatılmış bir halde bana bakıyor.

Pes edene kadar bakıyorum ve omuzlarının düştüğünü görüyorum.

"Ama, evet... bu şekilde testis kanseri olduktan sonra, tekrar gelişme olasılığınız on iki ila on sekiz kat daha fazladır."

Bana ciddi bir bakış fırlatarak devam ederken göğsümden kulağa komik gelen bir inilti çıkıyor.

"Bu tamamen bitmiş bir sonuç değil, Jaxon. Bunu her seferinde bir adım atarak halletmeliyiz, tamam mı?"

Başımı ellerimin arasına aldım. Kendime iki ay önce yaptırdığım testlerin sadece güvende olmak için olduğunu söylemiştim. Şişliği, geceyi Megan'la çatı katında geçirdikten sonraki gün buldum. Duşta onun anısına ekstra mastürbasyon yapıyor olmasaydım muhtemelen bulamayacaktım bile.

Onu aramamakla doğru yaptığımı biliyordum. Onu bu işin dışında tutmalıydım.

Birbirimizi daha yeni tanımaya başladık.

Bunu ona atamam.

"Ne zaman?" Tekrar şakaklarımı ovuşturarak mırıldanıyorum.

"Ameliyat mı? Umarım önümüzdeki hafta, eğer başarabilirsem," diye yanıtlıyor Joanna.

"İş yerinde bazı şeylerin yerini değiştirmem gerekecek."

"Evet, Jaxon. Yapacaksın." Sesi sert ama uzanıp omzumu sıkıyor.

Bu küçük hareket boğazıma bir yumru oturmasına neden oldu.

"Teşekkür ederim. İşimin başına dönsem iyi olacak." Ayağa kalkıyorum ve her şey ağır ve yavaş geliyor.

Sanki biri karnıma bowling topu sokmuş gibi. "Seni geçireyim."

"Gerek yok," diyorum ama yine de beni takip ediyor, biraz temiz hava almak istediğini söylüyor.

Kapının eşiğine çıktıık ve beni kucakladı.

"Teknik olarak artık kayınbiraderim olmadığını biliyorum ama sen hâlâ benim ailemsin. Bu iş bizde, Jaxon."

Geri çekiliyor ve dönüp içeri girmeden önce bana gülümsüyor.

Ne diyeceğimi bilemeden duruyorum, keşke kırk beş dakika öncesine geri sarabilsem. Onun yerine geri dönebilirdim. Geri döner ve mutlu bir cehalet içinde günüme devam ederdim.

Ama ne işe yarar ki? Ondan

kaçamam.

Saklanamam.

Babam için gelmişti, şimdi de benim için geliyor.

Ben saatli bir bombayım.

Ve patlayacağım zaman geldiğinde... Yakınımdakilerin üzerinde patlayacağım.

Bölüm 16

Megan

"İYİ HABERLERİ DUYDUM!" Lydia masama oturup bir eliyle saçlarımı karıştırırken şarkı söylüyor. "Seni zeki küçük sosis."

"Pardon, ne?" Kafamda tekrar sayarken mırıldanıyorum. Bir şeyleri atlıyor olmalıyım ya da matematiğim kötü.

Telefonumun ekranı Rachel'dan gelen bir mesajla aydınlanıyor. Muhtemelen az önce ona bıraktığım panik halindeki sesli mesaja cevap veriyordur. Şu anda iki yüz elli yolcuyu Washington'a giden bir uçağa bindirdiğini biliyorum, bu yüzden muhtemelen bana uçağın tuvaletinden mesaj atıyor.

Daha çözemedin mi?

"Kitap kapağı bu sabah Tina tarafından tamamlanıyor! Başardın kızım! Buradaki işin bitti," diye duyuruyor Lydia.

Telefonumu elime alıp Rachel'a bir mesaj gönderiyorum.

Tam olarak değil, ama yanlış anladığıma eminim. Bunun için endişelenme.

İyi uçuşlar, indiğinizde bana mesaj atın.

Tamam. Ama öğrendiğin an bana mesaj at.

Telefonumu yerine koydum ve bilgisayarımdaki takvimi tam ekrana büyüttüm.

Kalemimle haftalara dokunup onları yüzüncü kez sayarken gözlerimi kısıyorum.

"İşin bittiği için azıcık da olsa heyecanlanmıyor musun? Kampanyadaki rolün büyük ölçüde tamamlandığı için?" Lydia yüzünü benimkinin önüne eğerek ekranı kapatıyor.

"Elbette . Sadece... Tanrım, yine saymayı unuttum."

"Ne yapıyorsun?" Lydia tekrar doğruluyor ve bilgisayar ekranına bakıyor. "Neden geçen ayın takvimine bakıyorsun?"

"Bir şeyleri çözmeye çalışıyorum. Bu çok kafa karıştırıcı," diye homurdanıyorum ve masamın altındaki çantama eğilip telefonumu çıkarıyorum.

Kilidini açıyorum ve regl takipçimi getiriyorum.

Lydia izlerken gözleri büyür. "Megan? Neden ona bakıp sayıyorsun? Ve neden burnun şu anda ekstra kıvrık?"

"Ne?" Elim ona doğru uçuyor. "Değil, değil-" Elimi tekrar aşağı indiriyorum ve Lydia'ya fısıldarken dudağımı çiğniyorum. "Reglim dört gün gecikti... Sanırım."

"Sence?" diye fısıldıyor, kaşları havaya kalkıyor. "Yani..."

Bilmiyorum." Gözlerim ofiste geziniyor.

Lydia sesini alçaltıyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş. "Nasıl bilmezsin? Ya öyle ya da değil. Uygulaman ne diyor?"

"Öyle değil. Sonuncusunun tarihini kaydetmeyi unutmuşum. Muhtemelen yanlış anlamışımdır. Yani, son regl dönemimden bu yana daha yeni seks yaptım. Bir şey olması için yeterli bir zaman değil, değil mi?"

Lydia'ya bakıyorum, içimi rahatlatacak ve tüm bunları açıklayacak bir şey söylemesini istiyorum.

Başını iki yana sallar. "Haklısın. Fox King'in biyolojiye meydan okuyan süper spermleri olmadığı sürece, bu yeterli bir zaman değil. Komşumun hamile kalmaya çalışırken bir keresinde bundan bahsettiğini hatırlıyorum. Buna iki haftalık bekleme diyorlar. Adet döneminden iki hafta önce yumurtluyorsun ve geç kalıp kalmadığını anlamak ve test yaptırmak için iki hafta beklemen gerekiyor. Sadece cuma günü seks yaptın, değil mi? Tabii *geç saatlere kadar çalıştığını* söylediğinde daha önce yapmadıysan?" Gözlerini şüpheyle bana dikeyyor, ben de kollarımı kavuşturup ona ters ters bakıyorum. "Tamam, bu bir hayır. Yani, sadece Cuma günü seks yaptınız ve şimdi Salı. Hamile olmana imkan yok."

Rahatlama bedenimi sarıyor ve omuzlarım düşerken sandalyeme geri yaslanıp "Tanrı'ya şükür" diye nefes alıyorum.

"Ama bir de implantasyon kanaması denen bir şey var, regl olmanız gereken zamanda oluyor. Yumurta rahminize falan yerleştiğinde olur. Eğer son adetiniz normalse, o zaman şansınız düşüktür" diye ekliyor.

Koltuğumda doğruldum, ağzım talaş yutmuş gibi oldu ve mırıldandım: "İmplant... ne? Ne demek normal?"

"Yani, normal. Senin için normal olan her neyse." Lydia yüzümü inceliyor. "Normaldi, değil mi Meg?"

"O... hayır. Hafif ve kısaydı, ve... kahretsin... Lyds! Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

Eli göğsüne doğru uçuyor.

"Ben mi? Bana tarif etmeni istemeyeceğim, değil mi? Al Megan, işte bir bardak. Benim için akışını ölç, böylece karşılaştırabiliriz! Belki de

Regl değilsin sonuçta. Belki de döllenmiş yumurtanızın iinize yapıştığı yerden gelen kandır!"

"şşşt," diye tısladım. "Tamam, zr dilerim. Sadece biraz korkuyorum."

Masamdaki bir broşürü elime alıyorum ve kalbim göğsümde çarparken onunla kendimi yelpazeliyorum.

Lydia bana küçük bir gülümseme veriyor ve uzanıp omzumu sıkıyor.

"ğrenmenin tek bir yolu var. Verdiğim testi nereye koydun? Sen?"

"İş yerinde sınava girmeyeceğim! Saçmalama. Yanlış saymış olmalıyım."

"Günün geri kalanında bu şekilde devam edebileceğini mi söylüyorsun? Hem de sadece iki dakika srecekken?" Tişrtm sallayıp tenime biraz hava aldırmaya çalışırken bana bakıyor.

İki dakika.

O haklı.

Sadece iki dakika sürecek ve sonra erimeyi bırakıp işime devam edebilirim.

Tina kapak seçimlerini tamamlamış olabilir, ancak Phil'in bu sabah Tina ile görüşmemizin ardından üzerime yıktığı bir sürü başka iş var. Bunu bilerek yaptığına yemin edebilirim, bu yüzden başardığım şeyi kutlamak bir yana, nefes alacak zamanım bile olmadı.

"Peki, tamam." Masamın st çekmecesini açıp pembe kutuyu çıkardım ve çantama yerleştirdim. "Benimle gelir misin?"

Lydia masadan aşağı atlar. "Tabii ki. Yine de . Kendine nişan alman gerekecek." Gz kırıyor.

İçimi rahatlatmaya ve olayı hafifletmeye çalıştığı için minnettarım. Ama cidden, bu da ne? Ben olamam. Olamam işte.

"ama. Ofisin yarısı öğle yemeği yiyor," diyor etrafına bakarak. "Kimse gittiğini fark etmez bile."

Onunla kadınlar tuvaletine doğru yürüyorum ve beni içeri iterken gizli casuslarmışız gibi gözlerini ileri geri gezdiriyor ve sonra tüm kabinlerin boş olduğundan emin oluyor.

"Git üzerine işe. Ben burada bekleyeceğim ve senin için zaman ayıracam." Lavaboya yaslanıp kendini rahatlatıyor.

Ayaklarımın beynimi dinlemesini sağlayamayarak olduğum yerde donup kalıyorum. "Megan, git."

Lydia'ya son bir kez bakıyorum ve kendimi kabine sürükleyerek kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"İşmeden önce kapağını emin ol," diye sesleniyor.

"Bu konuda çok şey biliyorsun," diye cevap veriyorum kutuyu çantamdan çıkarıp selofanını çıkarırken.

"Daha önce bir tane almıştım. Sen almadın mı?"

"Hayır! Yakın zamana kadar vücudum seksin artık var olmadığını düşünüyordu."

Eteğimi yukarı kaldırıp külotumu aşağı çekerek tuvalete otururken plastik çubuğu kutudan çıkarıp pembe kapağı çıkarıyorum.

Bunu yaptığımı
inanamıyorum. Oturuyorum
ve hiçbir şey olmuyor.

"Lydia?"

"Öyle mi?"

"Ben gidemem."

"Elbette yapabilirsin. Sadece sahne korkun var."

Biraz kıpırdanıyorum ve konsantrasyon içinde gözlerimi kapatıyorum.

Çarpan dalgalar. Akan musluklar. Akan su.

"Lyds, çalışmıyor."

". Dinlemeyeceğim. Şarkı söyleyeceğim, tamam mı?"

Benim cevap vermemi beklemeden, tatlı çocuğum şarkısını söylerken çıkardığı ses odayı dolduruyor.

Elimi yüzüme vuruyorum.

Seçebileceği onca şarkı arasından.

Yine de işe yarıyor, çünkü o ikinci nakarata başlamadan önce ben çubuğu ve parmaklarımı başarıyla kapatmış oluyorum.

Testin kapağını geri taktım ve tuvalet kağıdının üzerinde kuruttum. "Tamam, şimdi ne olacak?"

Şarkı durur.

"Şimdi

bekleyeceğiz."

Hazırlanıp kapıyı açıyorum ve Lydia'ya katılmak için lavabolara doğru yürüyorum.

"Ne kadar oldu?"

Saatine bakar. "Yirmi üç saniye." "Oh Tanrım."

Testi yüzüstü tezgâha bırakıyorum ve aynada kendime bakıyorum. Gözlerimde vahşi bir çılgınlık var. Hamile birine benzemiyordum. Elbette, bilirdim? Dedikleri gibi parıldardım.

Kesinlikle parıldamıyorum.

Tenim gri, sanki kusacakmışım gibi. Sanki bir işaretmiş gibi, midem çalkalanıyor.

"Vakit mi?" Lydia'ya bakıyorum, o da başını sallıyor.

"Hayır. Ama şimdiden belli olabilir, özellikle de-"

Testi aldım ve ters çevirdim.

"Tanrıya şükür," diye iç geçiriyorum, göğsümdeki çarpıntıyı yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum.

Lydia ona bakar. "Megan, sen-"

"Tanrım, bu çılgıncaydı!" Gülerken onun kolunu tutuyorum. "Bir an için gerçekten de öyle olabileceğimi düşündüm... çok şükür," diye iç geçiriyorum, parmaklarımı saçlarımda gezdirirken. Aynada tekrar kendimi görüyorum.

Şimdi parlıyorum.

Gözlerim parlıyor ve rahatlamış bir şekilde sırtıyorum.

Hamile olamayacağımı biliyordum. Saçma bir fikirdi. Her seferinde prezervatif kullandık. Jaxon bu konuda çok yetenekli olabilir ama lateks çözen süper bir spermi yok. Randevularımı yanlış almış olmalıyım ya da iş yüzünden stresliydim. Evet, öyle olmalı. Stres ve çok çalışmak adetinizi geciktirebilir.

"Megan? Megan!" Lydia tersler. "İki sıran var."

"Biliyorum. Tanrıya şükür artı işareti değil, ha?" Kıkırdıyorum, derin bir nefes alıyorum. "İşte, ben alırım. Güvende olmak için evdeki çöp kutusuna atsan iyi olur." Testin bir ucunu kavriyorum ama Lydia parmaklarını diğer ucuna doluyor ve sıkı sıkı tutuyor. "Lyds, alacağımı söyledim."

"İki satır, Meg." Bana bakarken yüzü ciddiye. "Kutuyu oku."

Kutuyu çantamdan çıkarırken burnumu kırıstırıyorum.

"Anlamıyorum." Kutunun arkasındaki metni kelimeler bulanıklaşana kadar tekrar tekrar okudum.

Lydia elini benimkinin üzerine koyarak nazıkçe, "Bu bir artı testi değil," diyor. "İki çizgi pozitif demek, Meg. Hamilesin."

"Ben... ." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Evet, tatlım. Öylesin."

". " Gözlerimi ona diktim. "Prezervatif kullandık."

Omuzlarını silkiyor. "Hâlâ mümkün."

"Komik bir şeyler söyle Lyds. Bir şaka yap. Bunların hepsi kötü bir şaka."
Bana sempati ve endişe karışımı bir duyguyla bakıyor. "Ben ciddiyim Meg."
Onunla test arasında gidip gelirken ağzım açık kaldı.

İki satır.

Her şeyi değiştirecek iki küçük çizgi.

"Bir de şu açıdan bakın. Bebeğiniz havalı bir otelin çatı katında dünyaya geldi. Bir arabanın arka koltuğundan daha iyidir." Lydia kolunu omuzlarıma dolamadan önce gülümsüyor. Tek yapabildiğim ona bakmak. "Kötü bir şaka mı istiyorsun?"

Testi kaldırıyorum ve ikimiz de tekrar
bakıyoruz. İki küçük çizgiye bakıyoruz.

"Bu, daha önce neden hasta hissettiğini açıklıyor."

"Ben sadece... yapamam-" Elimini ağzımın üzerine koyuyorum. Ne hissettiğimden bile emin değilim. Sanki evrenin bildiği ama bana söylemeyi ya da fikrimi sormayı akıl etmediği büyük bir sırrı öğrenmiş gibiyim.

Bu gerçek olamaz.

"Böyle olmaması gerekiyordu Lyds. Evlenecektim, bir evim olacaktı, bir kahve makinem olacaktı, çekirdekli , bir kocam ve... bir köpeğim olacaktı! Sonra belki bir bebeğim."

Gözlerimi kapatıyorum, böylece iki çizgi
kayboluyor. Belki de onları kapalı tutarsam, var
olmayacaklar.

"Sadece farklı bir sırayla yapıyorsun, hepsi bu." Kolunu bana doluyor ve ben de başımı omzuna yaslıyorum.

Hamile olamam. İlk gece ve o zamandan beri her seferinde prezervatif kullandık. Jaxon'ı daha yeni tanımaya başladım.

"Yetişkin bir oğlu var. Ya başka çocuk istemiyorsa?" Titrek bir nefes alıp mahkeme günündeki sözlerini hatırladığımda sesim çatlıyor.

"Gördüğüm kadarıyla senin için deli oluyor Megan. Uzun olabilir ama kimin umurunda? Bu başka biriyle ilgili değil, sadece ikinizle ilgili. Onu ara ve onu görmeyi gerektiğini söyle."

Titreyen ellerimle gözlerimi ovuşturuyorum. "Bir toplantıda. Öğleden sonraya kadar süreceğini söyledi."

"O zaman bu öğleden sonra onu ara ve bu gece onu görmeyi gerektiğini söyle."

Lydia'ya başımla selam veriyorum ve o da diğer kolunu bana dolayarak sarılıyor.

"Her şey girecek. Söz veriyorum. Her şey yoluna girecek. Bana , değil mi?" "Evet," diye yalan söyledim ona tutunurken.

Birlikte gizlice masama dönüyoruz.

Her şey bıraktığımız gibi duruyor. Frankie hâlâ masasında başını eğmiş, hayatımın tersine döndüğü gerçeğinden habersiz. Diğer herkes ya çalışıyor ya da öğle yemeğinde.

Koltuğuma yığılıyorum, parmaklarım hâlâ testin etrafında sarılı.

"Tekrar bakabilir miyim?"

Lydia'ya testi veriyorum ve o inceliyor. "Değişmeyecek, değil mi?" Umutla soruyorum.

Başını sallıyor. "Hayır. Kesinlikle olumlu."

"Merhaba Lydia, bugün özellikle çok güzel görünüyorsun, sanki-"

"Tim!" Adam aniden masama yaklaşırken Lydia yüzüne bir gülümseme yerleştiriyor.

Testi arkasından bana doğru itiyor. Ellerim hala titriyor, bu yüzden ondan almak yerine yanlışlıkla elinden düşürüyorum ve yerde sekerek Tim'in ayaklarının dibine düşüyor.

Eğilip yerden alıyor. "Megan, bunu düşürmüşsün." Sonuç penceresine bakarken kaşları birbirine çarpıyor ve sonra bana doğru uzatıyor.

Lydia'nın gözleri yüzüme ve sonra tekrar Tim'e kaydı.

"Oh, o benim, Tim." Kirpiklerini kırıştırtıyor. "Teşekkür ederim." Tim yakasını çekiştirip telaşlanırken, Tim'in elinden alıyor.

"Oh, anlıyorum. Pekala, tamam. Bir şey değil Lydia. Sonra görüşürüz." Sanki kaçmak için sabırsızlanıyormuş gibi aceleyle uzaklaşıyor.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diyorum onu duymazdan geldikten sonra.

Elini havada sallıyor. "Evet, öyle yaptım. Ayrıca, muhtemelen bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordur."

"Gerçekten mi?" Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Evet. olsa bile, ne olmuş yani? Kafanı toparlaman ve Kral Tilki'yle konuşman için sana biraz zaman kazandırır."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Ben senin arkadaşınım, Megan. Yapabileceğim herhangi bir şey için sadece istemen yeterli, tamam mı?"

"Hepsini bir rüya mı yapalım?"

"Bunun dışında. Ben sihir yapamam." Elimi sıkarken bana gülümsüyor. "İyi olacak mısın?"

"Evet," diye nefes alıyorum, boş zencefil çayı bardağının durduğu masamın arkasına bakıyorum. "Ben iyi olacağım. Sen git. Muhasebede nerede olduğunu merak edecekler."

Gözlerini deviriyor. "Hesaplarda bir başka eğlenceli öğleden sonra."

"En azından Phil'in dosyalaması değil," diye mırıldanıyorum, bana bir öpücük gönderip asansörlere yönelirken ona küçük bir el sallıyorum.

O gidince Rachel'a hızlıca bir mesaj atıyorum -ya da küçük bir el bombası demeliyim.

Sonra başımı ellerimin arasına alıp gözlerimi kapatıyorum ve kendimi içinde bulduğum alacakaranlık kuşağının her an yok olacağını umuyorum.

Her an olabilir.

... lütfen?

Burnumdan derin bir nefes alıyorum ve yavaşça dışarı üflüyorum.

Ben hamileyim.

Jaxon'ın bebeğiyle.

*Ne. Ne. Cehennem
mi?*

Bölüm 17

Faxon

"HEY, BABA, NASIL GİDİYOR?"

Başımı ellerimin arasına alıp mutfak tezgahına yaslıyorum. Christopher'ın sesi göğsümü yakıyor. Onu görüntülü olarak arayabilirdim ama şu anda görünecek durumda değilim.

"Harika, oğlum. Sen nasılsın? Leah nasıl?" "O iyi, baba."

"Peki ya Tiger? Büyükannesinin gözüne girdin mi?"

Christopher telefonda gülüyor ve bu benim asık suratımda bir gülümseme yaratıyor. Bu kahkahayı son yirmi altı yılda pek çok kez duydum ama yine de her kalbimi kabartıyor. Yüzünün nasıl aydınlandığını ve o kadar geniş sırttığını hayal edebiliyorum ki, çocukken götürdüğüm diş telleri ve bir sürü dişçi randevusu sayesinde düz olan dişlerini görebiliyorsunuz.

"Evet, baba. Tiger iyi gidiyor. İyi hatırlandı."

"Hey, ben senin babanım. Hayatında neler olup bittiğini hatırlamak benim işim."

"Peki ya sen? Kitap projesi nasıl gidiyor?"

Elimi gözlerime sürüyorum. *Beyaz Ateş*'i düşünmek bana Megan'ı düşündürüyor.

Ve Megan'ı düşünmek beni... beni ne yapıyor?

Mide bulantısı midemden boğazıma doğru sızıyor ve boğazımın sıkışmasına neden oluyor. Boğazımı temizleyip geri çekilmeye zorluyorum.

"Her şey harika gidiyor. Çocukların test günü çok başarılı geçti ve Tina bugün kapak seçimlerine son şeklini verdi. Birinci kitabın yayınlanması için her şey hazır."

"Bu harika baba. Ama ben Martin'in kitabını kastetmiştim?" "Öyle mi?"

Christopher yıllar içinde Martin'le birkaç kez tanıştı ve her zaman çok iyi anlaştılar. Christopher yakınlarına taşınırsa, üçümüzün birlikte çok takılacağını görebiliyorum.

Tabii hala buralardaysam.

Christopher cevap vermemi beklerken telefon sessiz.

"Evet, harika gidiyor." Boğazıma oturan golf topunu yutuyorum. "İlk taslağını neredeyse bitirdi."

"Bu harika. Okumak için . Senin sayende, baba."

Ayağa kalkıp oturma odasının penceresine doğru yürüyorum ve dışarı bakıyorum. Dışarısı hâlâ aydınlık. Çoğu insan hala işte. Joanna'nın kliniğinin dışından arayıp öğleden sonraki randevularımı yeniden ayarlamasını istediğimde Veronica bunu sorgulamadı. Bunu en son Christopher okuldayken ve dizlerinin derisi yüzüldükten sonra bir saatten fazla ağladığında yapmış olmama rağmen.

"Ben hiçbir şey yapmadım. Bütün işi Martin yaptı."

Christopher telefonu kapatıyor ve şu anda bana gözlerini devirdiğini hayal edebiliyorum.

"Bana sensiz yapamayacağını söyledi. Neden kendini takdir etmiyorsun, baba? Her zaman benimle ne kadar gurur duyduğunu söylüyorsun. Bilmelisin ki ben de seninle gurur duyuyorum."

Gözlerimi
kapatıyorum. "Bunun
anlamı çok büyük."

"Ciddiyim. Ağır olma riskini göze alarak söylüyorum, sen olmasaydın ben de bugün olduğum yerde olamazdım. Bana her zaman inandın, her zaman yanımda oldun."

Bunu söylediğini duymak göğsümü yaktı. Tek istediğim buydu. Onun için orada olduğumu bilmesi, Penelope için de. Babamı kaybettiğimde hissettiğim gibi asla korkmamak ya da yalnız hissetmemek. Bu yüzden Penelope ile o bir yetişkin olana kadar birlikte kalmamız benim için çok önemliydi. İki sevgi dolu, sağlıklı ebeveynin olduğu güvenli bir ev ortamına sahip olmalıydı. Onun çok hızlı büyümesine neden olacak bir şey olması düşüncesi kalbimi kırardı.

Onun mutluluğu benim için her şeyden daha önemli.

"Sen benim için her zaman dünyalara bedel oldun. Bunu biliyorsun." Sesim çatlıyor.

"İyi olduğuna emin baba?"

Bir elimi çeneme ve gün içinde oluşan büyümeye sürüyorum.

"Ben iyiyim. Ben de iyiyim. Sadece uzun bir gün oldu."

"Henüz bitmedi. Her zamankinden daha erken arıyorsun. İyi olduğuna emin misin?" Christopher'ın sesine endişe karışıyor. Zamanını benim için endişelenerek harcamasını istemiyorum.

Öksürüyorum ve sesimi sabitliyorum. "Gerçekten, ben iyiyim. Başım ağrımaya başladığı için öğleden sonra evden işe geldim."

"Tamam," diye yanıtlıyor Christopher, ikna olmuş gibi görünmüyor.

"Seni bıraksam iyi . Leah'ya benden selam söyle."

"Söylerim baba."

"Seni

seviyorum."

"Ben de seni

seviyorum."

Aramayı sonlandırıyorum ve bir elimi pencerenin camına dayıyorum. Avucumun altındaki ani soğukluk Megan'ın görüntüsünü zihnime fırlatıyor. Megan yatak odamın penceresinin önünde duruyordu, çıplaktı, beni istiyordu, bana güveniyordu.

Şu anda olduğumu düşündüğü adam nasıl olabilirim? Ona bir gelecek vaat edemem.

Ona hiçbir şey için söz veremem.

Gelecek hafta ameliyat sırasında kanserin yayıldığını öğrenebilirler.

Olmasa bile, geri gelme olasılığı yüksektir.

Tanrı aşkına, daha 30 yaşında!

Önünde koca bir hayat var. Birkaç yıl sonra burada olup olmayacağımı bile bilmiyorken onu bana bağlayan bencil bir pislik olamam. Ondan uzak durmalıydım. Bunun olacağını biliyordum. İçten içe biliyordum. Sadece o bir geceyi birlikte geçirip anılarla ayrılmamız gerekiyordu. O kendi hayatını yaşayabilirdi. Ve ben de onu ya da başkasını bu işe karıştırmadan bununla başa çıkabilirdim.

"Argh!" Yumruğumu cama vuruyorum.

Düşüp yere çakılmama izin vermiyor, bu da bazı sorunları çözebilir. Titremiyor bile, sadece donuk bir *gümbürtü* çıkarıyor. Tanner Grayson'ın şirketi tarafından tasarlanan ve inşa edilen bir binada hatalı bir cam olmasını ummanın çok fazla olduğunu bilmeliyim. Dünyaca ünlü inşaat şirketi çok iyi. Megan'la tanıştığım otelin tadilatını onun şirketi yapmıştı. Eminim karma bana hatalı bir pencere borçludur, ya da

Belki ondan sonra tehlikeli bir elektrik prizi. Evren ne tür acımasız bir oyun oynuyor? Onu hayatıma sokuyor ve sonra da vaktinden önce bitirmekle mi tehdit ediyor? İki aydır onun varlığından haberdarım... iki aydır içimde duygular kabarıyor... hissetme umudumu yitirdiğim duygular. Bu konuda acı çekmiyorum. Aşık gerçeğine kendimi teslim etmişim. Yayınladığımız şirketin en çok satan romanlarından bazılarının hikayelerini oluşturan derin, kafa siken türden değil.

Ben kutsanmışım. Christopher'ım var. Sevdiğim bir şirketim var. Sağlığım yerinde.

Sağlığım yerindeydi.

Daha fazlasını hiç istemedim... ve sonra o geldi.

Şimdi bir uçurumun kenarında duruyorum, dengem düşmeden önceki o an kayboldu... onun için düştüm.

Sadece hikayelerde uçardım... ve birlikte olabilirdik. Ama bu gerçek hayat.

Ve gerçek hayatta, bazen kaza yaparsınız.

Bölüm 18

Megan

Akşam havasının soğuşu zeytin yeşili yün paltomun içine nüfuz etmek için elinden geleni yaparken kollarımı etrafıma sarıyorum.

Bir Çarşamba akşamı burada, Jaxon'ın dairesinin dışında, elim dahili telefonun üzerindeyken durmayı beklemiyordum. Anlaştığımız gibi dün akşam onu aramaya çalıştım ama hiç açmadı. Sonra bugün bütün gün telefonu kapalıydı ve Tina hasta olduğunu söyledi. Bu konuda şok olmuş gibiydi ve daha önce hiç izin aldığını hatırlamadığını söyledi.

Bu beni endişelendiriyor. Onu, aramamı beklerken cevap vermemesinin onun yapacağı bir şey olmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum. Onunla konuşmaya her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Ortadan kaybolmasının iyi bir nedeni olmalı.

Cebimdeki telefonum çalışıyor, ben de bir elimle telefonumu çıkarıyorum.

Rachel: Keşke ona söyledikten sonra eve döndüğünde yanında olabilseydim.

Cevap yazarken gülümsüyorum.

Ben: Sorun değil. Döndüğünde tam bir bilgilendirme yapabiliriz.

Ekranı kilitliyorum ve cebime geri koyuyorum.

Gerçek şu ki, ev arkadaşım Rachel'ın şu anda evde olmasını her şeyden çok isterdim. Bu akşamın nasıl geçeceğini ya da Jaxon'ın evde olup olmadığını bile bilmiyorum. En azından boş bir eve dönmeyeceğimi bilmek beni biraz olsun rahatlatırdı. Ona hamileliğimi söylediğinden beri harika davranıyor. Sanırım gerçek annesini hiç hatırlamadan büyüdüğü için bu onun için bazı duyguları harekete geçiriyor. Evden eve savrulduğu için koruyucu aile sisteminin parlak bir örneği olduğu konusunda şakalar yapıyor. Ama kendine karşı çok sert. O inanılmaz, sadık bir arkadaş. Ve ona hamile olduğumu söylediğinden beri bunu her gün daha da kanıtladı.

Umarım Jaxon'ın tepkisi de olumlu olur.

Elimdeki alışveriş poşetini diğer elime geçiriyorum ve dairesinin düğmesine basıyorum. Binasında hizmet veren bir resepsiyon görevlisi var. Ama kapı kilitli olduğu için masalarından uzakta olmalılar.

Cevap vermeden önce uzun bir duraklama oluyor. "Megan? Burada ne yapıyorsunuz, Prenses?"

Sesi beni zıplattı. Sesi... iyiydi. En azından konuşabiliyor. Eğer konuşabiliyorsa, neden telefonuna cevap veremiyor?

Kapının üstündeki kameraya bakıyorum ve alışveriş torbasını tutuyorum. "Tina bana hasta olduğunu söyledi, ben de sana biraz malzeme getirdim."

Dahili telefondan iç geçiriyor ve korkunç, mide bulandırıcı bir an için bana gitmemi söylemesini bekliyorum.

Doğru olmayan bir şeyler .

"Yukarı gel," dedi ve kapı tıkladı.

Jaxon'ın dairesinin en üst kata ulaşmak için sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünen asansöre biniyorum. Bu gecikme sinirlerimi daha da geriyor.

çoğalıyor. Ona nasıl söyleyeceğimi ve nasıl tepki vereceğini düşünmekten avuçlarım terliyor. Bana hala gerçek gibi gelmiyor. Son birkaç gündür o teste bakarak geçirdiğim zaman... o iki satır. Ama şimdi şokun etkisi geçiyor, sanırım biraz heyecanlıyım. Kendimi hep bir gün bir aile sahibi olarak gördüm ve Jaxon harika bir baba olacak. Christopher hakkında konuşurken sesindeki sevgi ve gururdan bunu anlayabiliyorum. Uzun süredir birlikte değiliz ama bunu yürütebiliriz.

Yapabileceğimizi *biliyorum*.

Duruşma gününde o günlerin geride kaldığına şükrettiğine dair bir yorum yaptı. Ama bu sadece birinin söylediği bir şey, değil mi?

Ona söylediğimde mutlu olacak.

Olmak zorunda.

Kapısını çaldım ve bekledim.

"Jaxon?"

Cevap verdiğinde gözlerim açılıyor. İki gündür tıraş olmamış gibi görünüyor, çenesini kaplayan koyu renkli tüyler ve gözleri kırmızı çerçeveli ve kan çanağı. Üzerinde eşofman altı ve tişört var.

Onu sadece takım elbise içinde gördüm... ya da çıplak. "Hasta görünüyorsun," diyorum düşünmeden.

Onu böyle görmenin şoku beni tamamen sarstı. İçeri girebilmem için geri adım atarken "Teşekkürler," diye mırıldandı.

Gözlerim etrafta geziniyor. Buraya son geldiğimde her şey tertemizdi. Bugün koltuk minderlerinin hepsi ezik, sanki orada yatmaktan yeni kalkmış gibi. Lavaboda kirli fincanlar ve kaseler var. Mutfak tarafında bir paket pizza kutusu bile var.

Alışveriş torbasını yanına koyuyorum ve ona dönüyorum.

"Nasıl hissediyorsun? Dün gece cevap vermediğinde ve bugün sana ulaşamadığımda, ben-"

Nasıl bitireceğimi bilmiyorum.

Seni özledim mi? Endişelendim mi?

Bu, her şey çok yeniyken ve siz daha yeni... neyiz biz daha yeni? Çıkıyor muyuz? Birbirimizi görmeye mi?

Birlikte bebek mi yapacaksınız?

Düşüncelerimi bir kenara itiyorum. Önce Jaxon'ın nesi olduğunu öğrenmeliyim. Kesinlikle kendinde görünmüyor. Sessiz, onun için bile.

"Ben iyiyim, Megan. Sadece başım ağrıyor, hepsi bu."

"İki günlük baş ağrısı mı?" Ona doğru yürüyorum ve elimi yanağına koyuyorum. "Migren gibi mi?"

Gözleri benimkilerde

oyalanıyor. "Sayılır."

"Doktor çağırmamı ister misiniz? Bu kadar uzun sürmemeli. Daha önce de oldu mu?" Kelimeler ağzımdan döküldü.

"Doktora ihtiyacım yok." "Daha çok sorun çıkarıyorlar." diye homurdanıyor. Etrafımda dolaşıp elimden uzaklaşıyor.

"İyi olduğuna emin misin? Kendinde değil gibisin?" Pencereye doğru yürürken arkasından söyledim.

Cevap vermeyince, getirdiğim alışverişle meşgul oluyorum.

"Sana zencefil çayı yaprakları getirdim," diyerek kutuyu mutfak tezgahının üzerine bırakıyorum.

Pencereden dışarı bakarken sırtındaki kaslar altında geriliyor.

"Ve biraz üzüm, taze çorba ve yeşil smoothie." Gözlerim tekrar pizza kutusuna takılıyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Tina neyin yanlış olduğunu bilmiyordu, ben de

biraz ağrı kesici, sadece genel olanlar."

Hâlâ konuşmadığında şişeyi kaldırıp sallıyorum, böylece takırdıyorlar.

Boğazını temizliyor. "Teşekkür ederim. Çok düşüncelisin."

"En azından bunu yapabilirim. Sen de benim için aynısını yapardın. Sen de benim için aynısını yaptın. Hasta olduğumda bana zencefilli gazoz ve zencefilli çay getirdin."

Sabah bulantıları yüzünden hastayım.

Başını sallıyor ama hala arkasını dönmüyor.

Ona doğru yürüyorum ve kollarımı arkadan beline doluyorum. Otuz altı saat önce bunu yapmak aklımın ucundan bile geçmezdi. Çok yakınlaşıyor gibiydik. Ama şimdi, davetsiz misafirmişim gibi hissediyorum.

Yanağımı sırtına dayayıp derin bir nefes aldığımda vücudu sıcak ve katı.

"Sana söylemem gereken bir şey var. Konuşmamız gereken bir şey." Sesim kendi kulaklarıma tuhaf geliyor, buraya söylemeye geldiğim şeyin ağırlığıyla çarpıtılmış. "Oturabilir miyiz? Eğer kendini iyi hissediyorsan? Ya da başın çok ağrıyorsa yatağa dönmene yardım edebilirim?"

Arkasını dönüyor ve kollarını bana dolayarak saçlarımın tepesini öpüyor.

"Hayır, Megan. Konuşmamız gerek. Benim de sana söylemem gereken bir şey var." Bedenim onun kollarında kaskatı kesiliyor.

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey alarm zillerini çaldırdı.

"Tamam."

Bir elini benimkinin içine sokuyor ve beni kanepeye götürüyor, oturmamı işaret etmeden önce minderleri düzeltiyor, bunu yaparken elimi bırakıyor.

"Önce sen git," diyor yanıma otururken, yakın ama iki gün önce oturduğu kadar değil.

"Bence önce sen gitmelisin," diyorum, içimi kemiren bir his büyüyor.

Elini gözlerine sürüp onları sıkarak kapatıyor. "Bence sen harikasin, Megan-"

Tedirgin bir nefes alıyorum. Ne söylemek üzere olduğunu biliyorum. Vücudum biliyor.

Vücudumdaki *her* hücre biliyor.

Ona bakarken göğsüm sıkışıyor, güçsüzüm. Güçsüz olmak istemiyorum. Yumruklarımı sıkıyorum, tırnaklarım derime batıyor.

"Ama?" Zorla söyledim.

En azından pişman görünme nezaketini gösteriyor. Omuzları çökmüş, başını öne eğmiş, ellerini birbirine kenetlemiş, bacaklarının üzerinde öne doğru eğiliyor. Bana bakıyor.

Sesi gergin çıkıyor. "Senin için iyi değilim, Megan."

Midemdeki kemirme durdu ve içime bir adrenalin dalgası yayıldı.

Kim olduğunu sanıyor bu?

"Yine mi bu? Beni aptal mı sanıyorsun? Senin hakkında ne hissettiğime dair kendi kararlarımı veremeyeceğimi mi sanıyorsun? Seninle vakit geçirmek isteyip istemediğime?" Ona ters ters baktım.

Bir başkası tarafından benim için neyin iyi olduğunun söylenmesinden bıktım. Belki de hormonlarım beni bu kadar kızdırıyor ama kalbim hızla çarpıyor ve kanım kaynıyor.

"Megan..."

"Hayır, Jaxon! Orada oturup bana iyilik yapıyormuşsun gibi kibirli ve güçlü davranma. Bu da ne ?" Kollarımı havaya kaldırdım ve

mutfaktaki dağınıklık. "Bir kişilik acıma partisi mi? Hasta mısın sen? Yoksa birkaç günlüğüne benden kaçmak için bir oyun mu bu?"

Gözleri kararıyor ve bana ters ters bakıyor.

"Megan, yapma," diye hırlıyor.

"Yoksa ne olur?" Yüzüne doğru eğildim ve gözlerimi ona diktim. "Yine benim için iyi olmadığını mı söyleyeceksin? Zavallı, acınası Megan. Göğsüme bu kadar yakın koruduğum şifreli sır la başa çıkamıyor! Artık acısına son versen iyi olur." Bir parmağımı ona sokuyorum.

Bileğimi tutarken karanlık gözleri ıslak metal gibi parlıyor. Birbirimize dik dik bakıyoruz, öfkeli nefesler alıp verirken göğsüm kabarıyor.

"Neden benden vazgeçmiyorsun?" diye

tıslıyor. Zihnim koşturuyor.

Bana söylemediği bir şey var.

Sanki ona söylemediğim bir şey varmış gibi.

Ona söylemeliyim. Ona şimdi söylemeliyim.

"Yapamam."

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?" Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, bileğimi sıkıca kavıyor. Dilimden "ikisi de" kelimesi dökülürken ona ters ters bakmaya devam ediyorum.

Gözleri kararıyor ve diğer eli ensemden tutup beni kendisine çekiyor.

"Megan, ne yaptığını bilmiyorsun," diye homurdanıyor, sonra dudakları dudaklarıma çarpıyor ve dilini ağzımın içine sokuyor.

Alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısıırıyorum ve bileğimi kavrayışından kurtararak iki elimi de saçlarına doğru uzatıyorum.

O benim üstümdeyken kanepeye geri düşüyoruz. Isı vücudumu sarıyor, ereksiyonu eşofmanının kumaşından içime doğru bastırırken vücudumdaki her nabız noktası zonkluyor.

Ondan vazgeçmemi nasıl teklif edebilir?

Vazgeçmek mi?

Bu sadece bir kaçamak değil. Asla bir kaçamak olmadı.

Jaxon King derimin altında, kafamın içinde... kalbimde. Beni uzaklaştırmaya çalışıyor ve ben nedenini bilmiyorum.

Elleri elbisemin altından geçerken ve sıırsıklam külotumu kalçalarımından aşağı yırtarken ağzına doğru inliyorum.

Birbirimizi sertçe öpüyoruz, nefes nefese kalıyoruz ve sanki sonsuza dek ayrı kalacaktıgımız gibi birbirimizin kıyafetlerini çekiştiriyoruz. Eşofmanını aşağı çekiyorum. Altına bir şey giymediğı için siki dışarı düşüyor, bana sürtünürken ucundaki ıslak boncuklar kalçama bulaşıyor.

Gözlerimizi aynı anda açıyoruz ve donup kalıyoruz, birbirimize bakıyoruz, dudaklarımız kırmızı, yanaklarımız kızarmış, gözlerimiz parlıyor-aramızda söylenmesi gereken çok şey var, ama ikimiz de diğetine tamamen dürüst olmayı teklif etmiyoruz.

Şu anda gerçek olan tek şey ikimizin de gözlerindeki istek, aramızda dolaşan ve havayı elektrik gibi dolduran arzu.

"Yap şunu," diye nefes nefese dudaklarına yapışıyorum, onu kışkırtıyorum, bir tepki uyandırmak için düğmelerine basıyorum.

Beni uzaklaştırmaya çalıştığını düşünmek zorunda kalmayacağım *herhangi bir şey*.

Gözleri daha önce hiç görmediğim bir ateşle gözlerime bakıyor. Sonra kaşları çatılırken gözleri kararıyor ve beni ters çeviriyor, böylece karnım kanepeye dayalı olarak yüzüstü yatıyorum. Hırlıyor -ışkence görmüş bir hayvan gibi alçak, derin bir hırlama- ve elbisemi belime kadar itiyor, sert, hızlı bir hareketle sikini içime sokmadan önce kısa bir an duraklıyor.

"Jaxon..."

Bedenim ona bir hain gibi açılıyor, onu ıslak uyarılma dalgalarıyla karşılıyor, altında titriyorum ve geri itiyorum, taşaklarının tenime çarptığını hissedene kadar onu daha derine inmeye zorluyorum.

"Daha sert," diye bağıriyorum o uzanıp her doldururken.

Ama bu yeterli değil.

Çok , çok mesafeli hissediyor.

Savaşıyorum... ama ona karşı değil. Onu derin takdir iniltileriyle kabul ediyorum. Adı dudaklarımda ağlıyordu. Hayır... Onu benimle konuşturmam, açılmasını sağlayacak bir şeyler yapmam, bana gerçekte neler olup bittiğini anlatması gerektiğini bilerek *kendimle savaşıyorum*.

Onun içimde olması ihtiyacıyla savaşıyorum, zihnim bana bunun sorun olmadığını söylüyor... beni istiyor... ve bu her şeyin yolunda olduğu anlamına geliyor.

Bu iyi değil.

Jaxon King benimle konuşması gerekirken tüm vücudumu titretecek şekilde beni beceriyor.

Sert seksin arkasına saklanıyor ve ben ona sadece izin vermiyorum, teşvik ediyorum.

Bundan zevk alıyorum.

Ateş, sertlik... Jaxon King tarafından becerilmek, sahip olduğumu hiç bilmediğim en derin, en karanlık fantezilerimin sadece benim için oynaması gibi.

Her lezzetli itişiyile ciğerlerimdeki havayı çalıyor, ama aynı zamanda kalın boyunun etrafındaki kaslarımın her dalgalanmasıyla kalbimi yaralıyor.

"Jaxon," diye inliyorum, içime pompalarken kanepenin kolunu kavriyorum, teni benimkine çarpıyor.

Ondan duymaya alışık olduğum şefkat, nazik bir dokunuş ya da fısıltıyla söylenen sözler yok.

Sert, acil ve çığ.

Islaklığım tenini kaplıyor ve daha derine inerek içime daha sert ve daha hızlı giriyor. Başımı çevirip ona bakıyorum. Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. Sanki biri vücudunu ele geçirmiş gibi.

Onu tanımıyorum bile... ama vücudum tanıyor.

Vücudum onun her santimini tanıyor ve parmaklarımdan ayak parmaklarıma kadar karıncalanıyor, çekirdeğimin derinliklerinde geriliyor.

İstiyor... yalvarıyor.

Kaslarım daha da gerilirken inliyorum, basınç gittikçe . Ağzım açık kalıyor ve inlemelerim nefes nefese kalıyor. Jaxon beni arkadan sikerken gözlerini benden hiç ayırmıyor, parmakları kalçalarımı kavırıyor, böylece beni istediği yere yerleştirebiliyor. Onları aniden kaldırıyor ve bana çarpıyor, horozunun kenarı g noktama çarpıyor ve patlıyorum, orgazmım içimden geçerken çığlık atıyor ve titriyorum.

Yemin ederim ki havayı gerçekten yırtabilseydiniz -yırtıp açabilseydiniz ve boşlukta uzayı ve yıldızları görebilseydiniz- o zaman şu anda serbest bırakılmamın gücüyle açık duruyor olurdu.

Kaslarım onu sıkıca kavırıyor, içine çekiyor ve sonra adımı haykırıyor, neredeyse bağırıyor, sıcaklık içimin derinliklerinde patlıyor.

Ben de ona bakıyorum.

Sahip olduğu her şeyi içime boşaltırken gözleri benimkileri tutuyor.

Çenesi gergin ve gözlerini benimkilerden ayırıp kapatmadan önce siki içimde son bir kez sarsılıyor. Geri çekiliyor, aynı anda eşofmanını yukarı çekiyor ve bedenimi soğukta bırakıyor.

Başladığı gibi çabuk bitti.

Bir elini kaldırıyor ve elbisemi üzerimi örtecek şekilde düzeltiyor, bir yandan da gözlerimle göz göze gelmekten kaçınıyor. Elini tenimde bırakmıyor, oyalanmıyor, okşamıyor ya da okşamıyor. Bunun yerine, sanki artık bana dokunmaya dayanamıyormuş gibi elini olabildiğince çabuk geri çekiyor.

Oturur pozisyona geçiyorum ve ayak bileklerime dolanmış külotumu tutup yukarı çekiyorum ve elimden geldiğince düzeltiyorum.

Sessizlik boğucu, boğucu olana kadar havada ağır bir şekilde asılı kalıyor.

"Hâlâ benim için iyi olmadığını mı söyleyeceksin?" Ayağa kalkmak istediğimi söyledim.

Bir şekilde, bunun beni daha güçlü hissettireceğini, bir sonraki söyleyebileceklerine karşı daha hazırlıklı olmamı sağlayacağını düşünüyorum. Ama içimdeki sızı bana bu geceyle ilgili hiçbir şeyin beni geleceğini bildiğim şeye hazırlayamayacağını söylüyor.

"Jaxon?"

Gözleri yere sabitlenmiş.

"En azından bana bak, Jaxon. Artık ayrılık sikişini yaptın," diye tıslıyorum, sesim incinmişlik ve öfke karışımıyla kalınlaşıyor.

Gözleri benimkilere dikiliyor, akmamış yaşlarla dolu, yüzü yorgun. "Böyle söyleme Megan. Kulağa ucuz geliyor."

Bocalıyorum, sesim yumuşuyor, "bana söylemediğin ne ?" Gözlerine bakıyorum, beni içeri almasını, bana güvenmesini... bir şey söylemesini istiyorum.

Herhangi bir şey.

Bakışlarını tekrar yere indiriyor. "Hiçbir şey. Sadece daha iyisini hak ediyorsun."

Ona bakarken göğsümdeki öfke yeniden kabarıyor. Her ne oluyorsa, beni dışarıda bırakmaya karar vermiş. Bütün gece burada kalabilirim ve ona asla ulaşamam.

Şu anda ona her zamankinden daha çok ihtiyacım var ve o beni dışlıyor.

"Belki öyledir."

Dönüp kapıya doğru yürüyorum, doğru düzgün düşünmediğim bir blöf hamlesi.

Onunla konuşmak istiyorum. Bu işi . Bunu
çözmemiz *gerek*.

Kapı artık sadece metrelerce uzakta. Birkaç adım daha atarsam, kapı koluna ulaşabileceğim.

Her an peşimden gelip beni durdurabilir. Durdurmak zorunda.

Bebeğimize hamileyim.

Her koltuktan kalkabilir. Bana neler olduğunu söyle, birlikte çözelim... Her an olabilir.

Kapı kolunun soğuk metalini kavrayıp açarken ellerim titriyor.

o.

Koridora çıkarken yutkunuyorum ve arkama bakmak için dönüyorum. Hareket etmemiştii.

Hâlâ koltukta oturuyor, başı ellerinin arasında.

Hadi, Jaxon.

Lütfen.

Biraz sallanıyorum, göğüs kafesim açılmış gibi göğsüm yanıyor.
ve içine asit dökülmüş.

Derin bir nefes alıp kapıyı kapatıyorum.

Son kapanış sesi ıssız koridorda yankılanıyor. Ya da belki de ıssız kalbim kırılıyor... Göğsümdeki yanma yüzünden, hala atıp atmadığını söylemek bile zor. Kapı kapandığı anda durduğuna kolayca inanabilirim.

Asansöre doğru yürüyorum ve şaşkınlık içinde asansörün gelmesini bekliyorum.

Ancak kapılar kapandığında bacağımdan aşağı süzülen berrak, ıslak damlayı fark ediyorum.

İşte o zaman gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

Bölüm 19

Jaxon

"Pazartesi saat 10'da yer ayırttınız. O sabah bir şey yiyip içmek yok. Seninle hastanede buluşacağım ve ameliyattan çıktığında orada olacağım."

Ofisimin pencereleri önünde bir aşağı bir yukarı yürüyorum. Son birkaç haftadır aşındırdığım yerde bir delik olmaması bir mucize.

"Gerek yok; bana bir şey olmaz."

"Jaxon King," Joanna'nın sesi bir uyarı tonuna bürünüyor, "sen benim hastam ve arkadaşımsın. Orada olacağım."

Hasta. Ben lanet bir hastayım.

"Madem ısrar ediyorsun," diye mırıldanıyorum Londra'nın yoğun trafiğinin ortasında üç noktadan dönüş yapmaya çalışan bir teslimat kamyonunu sokak seviyesinde izlerken. Sabahın yedisi ve ben çoktan ofisteyim. Vücudunuz uyumayı unuttuğunda böyle oluyor.

"Israr ediyorum. Tamam, şimdi her şey halloldu, sonrasında nasıl olduğuna bakacağız ama o gün eve gidebilmen gerekiyor. Akşam gelip sana yardım edebilecek biri var mı? Seni kontrol edecek?"

"Ben-"

"İyi olacaksın, biliyorum." İç çekiyor. "Yine de ilk gece sana yardım edecek birine ihtiyacın olabilir. Birinin bu gece kalması iyi bir fikir olacaktır. Ben-"

"Hayır. Martin'e sorabilirim... ya da Penelope'ye."

Megan değil.

Çarşamba gecesi dairemnden çıkıp gittiğinden beri ondan haber alamadım. Onun gidişinin görüntüsünü bulanıklaştırmak için sabahın üçüne kadar çok fazla votka içmem gerekti ve göğsüm kalp krizi geçirecekmişim gibi hissetmeyi bıraktı.

Sesi öyle geliyordu *ki... Şimdi ayrılık sevişmesini yaşadın.*

Nefes aldım ve gözlerimi ovuşturdum. Onu becerdim. Kaba, sert ve soğuktum.

Nefret ettiğim her şey.

Onunla olabileceğimi hiç düşünmediğim şeyler.

Ve o bana izin verdi.

Gözlerimin içine baktı ve beni olduğum gibi gördü. Ona kalp acısından başka bir şey getirmeyecek bencil bir piç. "Pen'e söyledin, değil mi? Jaxon'a?"

"Hayır, henüz değil. Kimseye söylemedim." "Ama söyleyeceksin?"

Ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Kimseye söylememeyi düşündüm. Neden bilmeleri gerekiyor ki? Kendi halledebilirim. Martin ya da Penelope'nin bilmesi bir şeyi değiştirmeyecek. Yine de kanser olacağım. Ancak o zaman, bu konuda konuşmamı beklerler. Belki Martin değil. Konuşmak istemesem muhtemelen anlayışla karşılardı ama Penelope?

Bundan asla kurtulamazdım.

Joanna'yı yatıştırılmaya yeteceğini umarak, "Birini çağıracağımdan emin olabilirsin," diyorum.

"Mmm," diye mırıldanıyor. "Tamam. Pazartesi sabahı görüşürüz o zaman. O zamana kadar bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." "Arayacağım."

Yapmayacağım.

"Güle güle, Jaxon."

"Güle güle."

Veronica kapıdan bakarken telefonumu masama geri bırakıp oturuyorum.

"Erken mi geldiniz, Bay

King?" Gülümsemeye

zorladım. "Siz de öyle."

Veronica görünüyor. "Uzun bir öğle yemeği yiyebileceğimi umuyordum? Kızım ile tanışmak için."

"Elbette." Gülümsemem samimileşiyor. "Sormana gerek yok ve bunu telafi etmek için erken gelmene de gerek yok. Git, keyfine bak. Aile önemlidir."

"Peki, eminseniz? Çok şey giymiş gibi görünüyorsun?" Gözleri yüzümde geziniyor, şüphesiz yorgun gözlerimdeki koyu halkaları ve sarı renk tonunu fark ediyor.

"Sorun değil. Hâlâ yetişmeye çalışıyorum. Dün çoğunu hallettim ama Pazartesi günü izin almam gerekiyor, bu yüzden hafta sonundan önce halletmem gereken şeyler var."

"Pazartesi mi?" Masama yaklaşırken bana bakıyor. "Evet, ilgilenmem gereken kişisel bir mesele var."

Yüzü yumuşar. "Elbette. Günlüğünün temizlendiğinden emin olacağım."

"Teşekkür ederim, Veronica."

Yıllardır birlikte çalıştığımız için beni ne zaman daha fazla ayrıntı isteyeceğini bilecek kadar iyi tanıyor.

Ve ne zaman yapmamalıyım.

Bugün bunun için ona daha fazla minnettar .

"Bugünkü programın için ihtiyacın olan her şey bende var." Bana bir sürü dosya uzattı. "Bu öğleden sonra saat üçte Articulate'de *White Fire*'ın toparlama toplantısı var."

"Tina bunu halledebilir."

"Bana bunu söyleyebileceğinizi söyledi. Ayrıca katılımınızın zorunlu olduğunu da söyledi." Veronica'nın ağzı küçük bir gülümsemeye dönüşür.

Yemin ederim o ve Tina bazı günler bana karşı takım kurmaktan zevk alıyorlar. ", değil mi? Neden şaşırmadım?" Başımı sallıyorum
Eğlence. Toplantıya katılmayı planlıyordum.

Çarşamba gecesi önce.

"Tina'ya arabayı paylaşacağınızı söyleyeceğim," diye cıvıldaayan Veronica kapıdan geçip masasına doğru ilerliyor.

Çenemdeki bir kas seğiriyor.

Görünüşe göre ben gidiyorum.

"Bugün çok mutsuzsun. Ne oldu?" Asansörle Articulate'in tasarım katına çıkarken Tina soruyor.

"Hiçbir şey."

"Hâlâ başın ağrıyor mu?" "Evet,
baş ağrısı, hepsi bu."

Bana yan gözle bakıyor. "Bunun Megan'la bir ilgisi yok, değil mi?"

Gözlerimi asansörün çelik kapılarının arkasındaki yansımamdan ayırmadan kravatımı yeniden ayarlıyorum.

"Megan?"

"Bana karşı nazlanma, Jaxon King. Birlikte çok uzun süre çalıştık ve arkadaş olduk, umarım?" Bakışlarını üzerimde sabitliyor. "Birlikte bir odaya girdiğinizde yüzünüzdeki ifadeyi gördüm."

"Yüzüm hep böyle görünüyor."

Bana bir kaşını kaldırıyor. "Yüzün genellikle kafanın içinde bir dünya krizini çözüyormuşsun gibi görünüyor. O konuştuğunda gözlerinin nasıl parladığından bahsediyorum."

"Çok yetenekli. Bunu görmek güzel."

"Geçen hafta onu akşam yemeği için Calvin'e götürmedin o zaman?"

"Bunu nereden biliyorsun?" Yüzümü çeviriyorum ve Tina'nın bana sırtıttığını görüyorum.

"Sahibiyle arkadaş olan tek kişi sen değilsin. Ben de onun kitabı üzerinde çalışmışım, hatırladın mı?"

Dönüp önüme bakıyorum. "Hatırlıyorum. Sadece onunla özel zamanlarımda ne yaptığım hakkında neden konuştuğunuzu anlamıyorum."

"Sakin ol. Az önce kızıl saçlı biriyle birlikte olduğundan bahsetti. Kim olabileceğini anlamak için fazla dedektiflik yapmaya gerek kalmadı. Bugün yüzündeki ifadeye bakılırsa, işlerin iyi gitmediğini söyleyebilirim. Bu konuda konuşmak ister misin?"

Boğazımı temizliyorum. "Hayır, teşekkür ederim."

"Tamam. Teklif orada, bilesin diye söylüyorum."

Geri dönüp ona küçük bir gülümseme veriyorum. Sadece yardım etmeye çalışıyor. Haklı, beni uzun tanıyor. Umarım, sadece bu yüzden

ve projedeki tüm ekip için Megan ve benim çıktığımız açık değildi.

Vardı.

Artık değil.

Asansörün kapıları açılıyor ve ben koridorda ilerliyorum, Tina da benim adımlarıma eşlik ediyor. Doğruca konferans odasına doğru gidiyoruz.

Megan'ın masasına bakmadan edemiyorum ama sandalyesi boş.

"Herkesi içeri göndermeme hazır mısınız?" Phil biz kurulduktan sonra soruyor. "Evet. Onları içeri gönder," diye cevap veriyorum, Tina'nın yanında durarak

Masa.

Phil ortadan kayboluyor ve birkaç dakika sonra tasarım ekibi içeri giriyor. Masanın etrafında dolaşıp oturacak bir yer bulmaya çalışırken Tina ve bana gülümsüyorlar. Çoğu mutlu ve rahat görünüyordu. Muhtemelen projenin bu aşamasındaki katılımlarının tamamlanmış olmasından memnundular. Olmalılardır da. Herkes çok çalıştı. İlk üç kitabın kapakları tamamlandı - Megan'ın tasarımları - ayrıca kitap içi görseller ve bir sürü promosyon malzemesi. İlk üç kitabı piyasaya sürmek için her şey hazır. Gelecekte buraya geri dönebiliriz, ancak şimdilik Articulate'in süreçteki rolü tamamlandı. Tina bugün buradaki geçici ofisinden taşınıyor ve bu benim öngörülebilir gelecekteki son ziyaretim olacak.

Megan'ı son kez göreceğim.

Bugünden sonra uzak durmalıyım.

Şu itibaren ondan uzak durmalıyım. Zayıf olmayı ve onu daha fazla incitmeyi göze alamam.

Odadaki hava değişiyor ve onun içeri girdiğini anlıyorum.

Dolu sandalyelerin yanından geçip odanın diğer ucunda bana dönük boş bir sandalye bulduğunda başımı kaldırıp gözlerimle onu takip ediyorum

kafa kafaya.

Üzerindeki mavi elbisenin uçuşan kumaşını düzeltip yerine oturmada önce eskiz defterini masanın üzerine koyması zaman alıyor. Ancak o zaman başını kaldırıp doğrudan bana bakıyor, sanki başından beri onu izlediğimi biliyormuş gibi.

Gülümsemiyor.

Yüzünde tanıma ifadesi yok. Hiçbir şey yok.

Bana sanki bugün tamamlaması gereken uzun bir görev listesinden işaretlenmesi gereken bir maddeymişim gibi bakıyor.

"Jaxon, başlamak ister misin?" Tina bana bakıyor ve tüm odanın sessizleşip bana baktığını fark ediyorum.

Yutkunuyorum, masaya bakarken kaşlarımı çatıyorum.

Bir araya getirin.

Yukarı bakarken yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Öncelikle, Tina, ben ve King Yayıncılık'taki tüm ekip, bu proje için gösterdiğiniz yoğun çaba ve özveri için her birinize teşekkür etmek istiyoruz. Bu kadar kısa bir süre içinde başardığınız şey hayret verici. Bugün buradan son halini almış üç kitap kapağıyla ayrılıyoruz."

Birisi küçük bir çığlık atar ve meslektaşlarının gözleri ona kayarken Megan gülümser.

"Ayrıca bu aşamada ileriye dönük olarak ihtiyacımız olan tüm dahili illüstrasyonlara ve tanıtım materyallerine sahibiz. Resmi lansman yakında yapılacak. Yazar lansman öncesinde medyada röportajlar verecek, imza günleri ve okumalar düzenleyecek. Bu yayın için büyük bir beklenti var ve ileriye dönük olarak heyecan verici zamanlar olacak. Ayrıca

Birkaç ay sonra düzenlenecek olan kitap ödülleri gecesinde Beyaz Ateş'in de ödüllendirileceğini umuyoruz."

Tina, "Genellikle hepinizin davetli olduğu harika bir after-party de olur," diye ekleyerek biraz daha alkış ve heyecanlı konuşmalar çekti.

Megan'a gizlice bakıyorum, ama yanında oturan Frankie ile konuşuyor. Elini dudaklarına götürüyor ve onun söylediği bir şeyle gözleri açılıyor, sonra da kıkırdıyor.

Çarşamba gecesini çoktan unuttu. Bizim hakkımızdaki her şeyi unuttu.

Dişlerimi sıkıyorum. Bu beni rahatsız etmemeli. Benim istediğim bu. Kendime milyonlarca kez söylediğim gibi, en iyisi bu. Yine de, belki de beni unutmasının benim onu unutmamdan çok daha kolay olacağını fark etmek canımı yakıyor.

Tabii bu mümkünse.

Boğazımı temizliyorum ve odadaki konuşmalar kesiliyor.

"Eminim hepiniz meslektaşlarınızın üzerinde çalıştığı parçacıkları görmüşsünüzdür. Ama biz size her şey bir araya geldiğinde ne beklemeniz gerektiğini göstermek istiyoruz."

Dizüstü bilgisayarımın önündeki masaya oturuyorum ve sunuma tıklıyorum.

Tina odanın önünde duruyor ve yukarı yansıtılan görüntüler aracılığıyla konuşuyor. Megan'ın yüzü ekranın üzerinde doğrudan benim göz hizama denk geliyor. Bu, ona bakmıyormuş gibi görünebileceğim anlamına gelirken, gerçekte yüzünün yaptığı her küçük hareketi izliyorum. Tina birinci kitabın kapağının bitmiş halini getirdiğinde yüzü aydınlanıyor. Masadakiler ona bakıp Megan'ı tebrik ederken ve ne kadar mükemmel yakaladığına dair yorumlarda bulunurken, masanın etrafında toplu, takdir dolu bir nefes alma sesi duyulur. Yanakları

Pembeleşiyor ve tekrar başka tarafa bakmadan önce kısa bir an için gözüne takılıyor.

Koltuğumda dönüp çalışmasına bakıyorum. Ana karakter büyülu bir girdaba adım atıyor. Büyüleyici ve ilgi çekici. Bu tek bir görüntü tek başına bütün bir hikayeyi anlatıyor. Hedef kitlemizin hayal gücünü yakalayacak ve onları içine çekecek, bundan hiç şüphem yok.

"Kendinle gurur duymalısın," diyorum aniden, sanki odada bizden başka kimse yokmuş gibi yorumumu Megan'a yöneltiyorum.

Bana bakıyor, gözlerinde belli belirsiz bir acı parlıyor ve uzanıp saçının bir telini kulağının arkasına sıkıştırıyor.

"Seninle gurur duyuyorum," diye devam ediyorum düşünmeden.

Birbirimize bakarken masanın etrafındaki gözler ikimiz arasında gidip geliyor.

"Tamam. Devam edelim. Devam edelim... ikinci kitaba bakalım." Tina yanımdan uzanıyor ve parmaklarımın üzerinde gezindiğı dizüstü bilgisayar tuşunu tıklıyor.

Sunuma devam eder ve herkesin ilgisi kısa sürede ona döner.

Megan'inki hariç.

Toplantının geri kalanında oturup birbirimize bakıyoruz, söylenmemiş sözler havada asılı kalıyor.

Toplantı sona eriyor ve insanlar yer değiştiriyor, sandalyeleri geri itiyor ve sadece üçümüz kalana kadar odadan çıkıyorlar.

Tina çantasını alıp dışarı çıkarken, "Arabada görüşürüz," diye fısıldar.

Gitmesini izliyorum, konuşmadan önce duyamayacağım bir yere gelmesini bekliyorum.

"Yeni projelere geçmekten mutlu olacağınızı umuyorum?" Büyüyen sessizliği bozarak Megan'a soruyorum.

Masadan kalkıyor ve eskiz defterini alıp kapıya doğru yürüyor. Artık ben de ayaktayım. Gitmek için yanımdan geçmesi gerekecek.

"Evet. Artık bitti. Hayatıma devam etmekten başka seçeneğim yok, değil mi?"

Önümde duruyor, kollarını kavuşturmuş, eskiz defterini göğsünün üzerinde bir kalkan gibi tutuyor.

"Megan, çok üzgünüm," diye fısıldıyorum. "Keşke olmak zorunda olmasaydı." "Ben de öyle." Bana bakıyor.

"Sana sormak istiyordum. Çarşamba gecesi..." Nefes alıyorum, o gecedен bahsedildiğinde bedenimi saran kendinden nefret etme duygusundan nefret ediyorum. "Bana söyleyecek bir şeyin olduğunu mu söylemiştin?"

Gözleri açılıyor ve eskiz defteriyle oynayarak onu göğsünün daha yukarısında yeniden konumlandırıyor.

"Evet, yaptım."

"Hâlâ benimle paylaşmak istiyor musun?" Umutla sordum. Sormamam gerektiğini biliyorum. Ama ondan bir parçayı yanımda götürmek istiyorum. Bu bana söylemek istediği son şeydi.

Ben onu itmeden önce.

Bana bakışını sonsuza dek değiştirmeden önce.

"I..."

Dışarıdan, ana ofisten ani bir çılgılık geliyor. Megan şaşkınlıkla bana bakıyor ve dönüp kapıdan dışarı fırlıyor.

Onu takip ediyorum, olduğunu görmek için dışarı koşuyorum.

Bu tüm ofis o ayakta yukarı tarafından onların bireysel iş istasyonları, Megan'ın masasının yanında gelişen sahneye bakıyorlar. Yanında duran

Lydia, Megan'ın sarışın arkadaşı. Onun önünde, diz çökmüş, tanımadığım bir adam. Lydia, elinde açık tuttuğu küçük, kare kutuya bakıyor.

"Evlen benimle, Lydia."

Megan yanımda soluk soluğa kalıyor ve eskiz defteri elinden yere düşüyor.

Onu alıp kolumun altına sıkıştırıyorum ve diğer herkesin bakışlarına katılıyoruz. "Tim," diye tıslıyor Lydia, "kalk!"

"Cevabını alana kadar olmaz. Sen benim sıkıcı günümdeki gökkuşağımsın. Evet de."

"Ayağa kalk!" diye daha güçlü bir şekilde homurdanıyor.

Ağzımı Megan'ın kulağına yaklaştırıyorum. " oluyor?"

Çilek kokusuyla birlikte bana doğru eğiliyor. İçime çekiyorum, uzanıp ona dokunabilmeyi diliyorum. Bu koku anılar barındırıyor.

Onun kollarımda olduğu, yatakta birlikte uzandığımız anılar. Acı dolu anılar.

"Görünüşe göre Tim Lydia'ya evlenme teklif ediyor," fısıldıyor.

"Bunu görebiliyorum. Bu konuda mutlu görünmüyor." Lydia şimdi Tim'e dik dik bakıyor, Tim tek dizinin üzerinde sabit dururken elleri kalçalarında.

"Buna inanamıyorum." Megan başını sallar.

"Lydia," diye devam ediyor Tim, sesi sadece ben ve Megan gibi yeterince yakın olanların duyabileceği kadar kısık, "evlen benimle. Harika bir baba olacağım. İkinize de bakacağım."

"Bebekleri mi olacak?" Megan'a soruyorum. Ama o sadece onlara bakıyor, gözleri her saniye daha da büyüyor.

"Tim," diyor Lydia etrafına bakarak, "bebek falan yok. Hamile değilim, seni aptal!"

"Ama test?" Şimdi kafası karışmış görünüyor ve kalbim zavallı adama gidiyor. Burada kalbini ortaya koyuyor ve seyircilerin önünde muhteşem bir şekilde geri çekiliyor.

Lydia ona "Test benim değildi," diyor.

"Ne? Ama sonra... kim?" Tim başını bize doğru çeviriyor ve Lydia'nın bakışları da onu takip ediyor.

Lydia ile göz göze geldiklerinde Megan yanımda sert bir nefes alıyor.

Soğuk bir dehşet duygusu göğsüme saplanıyor, yüzümdeki kanın çekildiğini hissederken ciğerlerimdeki hava boşalıyor.

"Megan?" Ona döndüm.

Gözleri kocaman ve panik içinde, bana bakarken gözlerinden yaşlar dökülmek üzere.

Aman Tanrım.

Bileğinden tutup onu koridordan aşağıya, konferans salonuna çekiyorum, kapıyı arkamızdan kapatıp eskiz defterini masanın üzerine koyuyorum.

"Megan-"

"Ben de sana söyleyecektim." Perili gözleri bana bakıyor. "Çarşamba gecesi, sana söylemeye geldim."

Ne dediğini anlayamadan ona bakıyorum. Bu mümkün değil.

"Koruma kullandık."

"Biliyorum. Nasıl olduğunu ben de bilmiyorum." Sesi zar zor duyuluyordu.

"Ben-" Bir elimi gözlerimin üzerinde gezdirip onları sıkarak kapatıyorum. Kafamın içinde tanıdık bir gerilim oluşuyor. "Ne zaman?"

"Oteldeki gece," diye fısıldıyor.

Sanki biri göğsümü mengeneyle sıkıştırmış gibi göğsüm sıkışıyor. ",
Megan! Bu iki ay önceydi. Hiç düşünmedin mi
bana daha önce söyler misin?"

"Bilmiyordum, tamam mı? Pazartesi günü öğrendim. Sonra sen ortadan kayboldun ve seni görmeye geldiğimde ilişkimizi bitirdin." Gözyaşlarına karşı verdiği mücadeleyi kaybederken sesi yükseliyor ve gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor.

"Çarşamba günü biz... Ben kabaydım." Ona bakarken sesim çatallaşıyor.
"Seni incittim mi, şeyini incittim mi...?"

Gözlerim karnına kayıyor ama o kelimeyi söylemeye varmıyor.

Bebek.

Bizim

bebeğimiz

.
"Ne? Hayır," diye ağlıyor ve elimi tutuyor. "Bana zarar vermedin, Jaxon.
O gece berbattı ama ikimiz de berbattık."

O muydu? İkimiz de miydik?

Çizgiyi aştığım için çok endişelendim.

"Bana zarar vermedin, Jaxon," diye tekrarlıyor Megan. "Bir parçam bundan zevk aldı."

Ne kadar ıslak olduğunu, ne kadar çabuk boşaldığını hatırlıyorum.

Orgazmının gücüyle kaslarının beni ne kadar sıktığını.

Gözlerine bakıyorum, ona inanmak istiyorum.

"Bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum, Jaxon. Fiziksel olarak değil. Sen böyle biri değilsin. Bunu asla yapamazsın."

Boğazımda safra birikiyor.

Fiziksel olarak değil mi?

Ama onun kalbini parçalayabilir ve asla iyileşmeyecek daha derin bir acıya neden olabilirim. Bir gün babam gibi hasta olursam çocuğumun hayatını mahvedebilirim.

Birleşen ellerimize bakıyorum, kalbim göğsümde küt küt atıyor.
O hamile.

Bebelimizle birlikte.

Megan'la birlikte olmak, kendi ailemize sahip olmak. Bu bir hayalin gerçekleşmesi. Birlikte mutlu bir hayatımız olabilir. Farklı koşullar altında, havada dans ederdim. Ama hayat adil değil. Her zaman her şeye sahip olamazsın. Ne kadar zamanın olacağını her zaman bilemezsin.

Bazen . "Kırk dört
yaşımdayım, Megan."

"Ne diyorsun sen?" Sanki onu yakmışım gibi elini geri çekiyor ve gözlerini ovuşturarak gözyaşlarını siliyor, yerine yenileri geliyor.

Ne diyorum ben?

Bunun yaşımdan kaynaklandığını düşünmesine izin versem daha mı iyi olur? Bencil bir piç olduğumu, *bunu yaşadığımı, yaptığımı* ve tekrar bebek bezi ve uykusuz geceler yaşamak istemediğimi mi? Alternatif ne? Onu dilediğim gibi kollarıma çekip birlikte bir çocuk sahibi olmanın ne kadar harika olacağını söylemem mi? Onun kızıl saçlarına, sanatsal yeteneğine sahip olup olmayacaklarını merak ettiğimi mi? İkisini de her parçamla nasıl seveceğimi mi? Her zerresiyle mi? Zaten sevdiğim gibi.

Bunu yapamam.

"Ben senden çok daha büyüğüm Megan."

"O kadar da yaşlı sayılmaz. Birçok erkek kırklı yaşlarında çocuk sahibi oluyor, Jaxon. Çok sağlıklı ve aktifsin. Senden on yaş küçük çoğu erkekten daha fitsin." Duraklıyor ve bir elini yanağıma götürerek tekrar yaklaşıyor. "Sadece korkuyorsun."

Gözleri sıcaklık ve anlayışla dolu, sanki gerçek sorunu çözmüş ve basit bir çözüm bulmuş gibi.

Keşke bu doğru olsaydı.

Yumuşak tenine yaslanıyorum ve bir an için sonsuza kadar burada kalabileceğimi hayal ediyorum. Başparmağını yanağıma vuruyor ve elini nazikçe çekerken irkiliyorum, ikimizin arasında tutuyorum, tamamen bırakmaya hazır değilim.

"Neden benim için iyi değilsin, Jaxon?" diye fısıldıyor.

Gözlerine bakıyorum ve yemin ederim kalbimin göğsümde kırıldığını hissediyorum.

Ortadan ikiye ayrılıyor.

Ona yalan söylediğimi bildiğim için karnım ağrıyor. Ama başka yolu yok.

Belki benden nefret ederse daha kolay olur.

"Ben sadece . Bunu açıklayamam. Bir gün bunun en iyisi olduğunu anlayacağını umuyorum. Hayatını yaşamalısın, Megan."

"Sen ne yapacaksın? Ben hayatımı yaşarken?" Geriye doğru sendelerken gözleri açılıyor, onunki kurtulurken benim elim yanıma düşüyor.

Ona cevap vermiyorum.

"Jaxon!" haykırıyor, gözleri dehşet içinde büyüyor.

"Seninle ilgilenilecek, Megan. Sen ve..." Yutkunuyorum, "Bebekle ilgilenilecek. Para sorun değil. Sana bir ev, daha büyük bir araba, neye ihtiyacın varsa alabilirim."

"*Sana* ihtiyacım var, Jaxon."

"Megan... Ben-" Sesim çatlıyor.

"Bebeğimize baba olmana ihtiyacım var!" Bana bakarken gözleri çılgına dönmüştü, göğsü hızlı ve titrek nefeslerle inip kalkıyordu. "Beni duydun mu, Jaxon? Baba mı? Bir bebeğim olacak. Bunu planlamamış olabiliriz. Ama oldu işte. Bir bebeğimiz olacak. Birlikte."

Gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüne bakarken tüm nefesim bedenimi terk ediyor. "Özür dilerim, Megan. Çok üzgünüm."

Göğsünün derinliklerinden hıçkırıkla inleme arası bir ses çıkarıyor ve başını bana doğru sallayıp gözlerini kırıştırırken elini ağzıma tutuyor.

"Jaxon-"

Bana yalvarmak üzere. Gözlerinde görebiliyorum ama izleyemiyorum. Ona verdiğim acıyı izleyemem. Buna katlanmak çok zor.

Beni ayakta tutan tek şey doğru şeyi yaptığıma olan inancım.

Bunun olması gerekiyor.

Hayatını bensiz yaşamak zorunda. Bebeğimiz büyüdüğünde onun hayatından çıkma riskini göze alamam. Hatırlayacak, iç burkan kederi ve korkuyu hissedecek kadar büyüdüklerinde. Babamın annemi bıraktığı gibi Megan'ı bırakamam. Ya iyileşemezse? Annemi neredeyse kırıyordu. Eğer bu şimdi biterse, bensiz daha güçlü olacak ve çocuğumuz da farklı bir şey bilmeyecek.

Gözlerinin içine bakarken derin, kararsız bir nefes alıyorum. "Yapamam, Megan."

Ve odadan çıktım ve arkama bakmadım.

Bölüm 20

Megan

"MEGAN!" Ön kapıyı açar açmaz ABIGAIL beni kucaklıyor.

Bana bakmak için geri çekildi ve gözleri büyüdü.

"Durumumu biliyorum." Kızarmış ve şişmiş gözlerimi silerek burnumu çekiyorum.

"Sen değil." Abigail nazikçe gülümsüyor ve kolumu tutmak için uzanıyor. Onu içeri almak için geri çekiliyorum. Geçerken bir çanta tutuyor.

"Yüz maskeleri ve atıştırmalıklar getirdim."

Ona küçük bir gülümseme veriyorum ve sabahlığımı üzerime çekiyorum. "Geçin; Rachel ve Lydia salonda."

Lydia, Abigail'i kucaklamak için koltuktan kalkarak, "Hey, yemek meraklısı kardeşim," diye cıvıldıyor. "Beş dakika içinde pizza teslim edilecek."

Abigail Rachel'a el sallıyor ve ben kanepenin ortasında, hepsinin arasında yığılıp kalırken .

Lydia bir melek gibiydi. İş yerinde kimse bir sorun olduğunu fark etmeden beni eve götürdü. Kelimenin tam anlamıyla beni konferanstan çıkardı.

Jaxon'ın bombasından sonra. Tek başıma iş göremez haldeydim. Beni eve getirdi, Rachel'la birlikte banyo yaptırdılar, pizza sipariş ettiler Abigail'i çağırdılar. Rachel ayrıca Jaxon'ın taşakları ve bir sürü kuduz köpek hakkında bir sürü küfür ve mavi cinayet çılgılığı attı. Kalbim milyonlarca küçük parçaya ayrılmış gibi hissetmeseydim, buna gülmeyi başarabilirdim.

Rachel uzanıp elimi sıkıyor ve ben de bu gece evde olduğu için ona minnetle gülümsüyorum. Erkek arkadaşından ayrıldığından beri meşgul olabilmek için mümkün olan her ekstra uçuşta gönüllü olarak çalışıyor.

Böyle giderse bu ev kalp kırıklığı evi olarak bilinecek.

"Buna inanamıyorum. Bu Jaxon değil. Sana davranış şekli yüzünden ona çok kızgıyım, Megan." Abigail'in sesi bana bakarken yükseliyor. "Birlikte olamayacağınızı düşünmesi için sana herhangi bir sebep göstermedi mi?"

Önce Rachel'a sonra Lydia'ya baktım. Abigail'i çağırdıklarında ona ayrıldığımızı söylediler. Tabii buna ayrılık denebilirse. En başından beri çıkıyor muyduk ki? Yine de ona odadaki filden bahsetmediler. Hala o haberi vermem gerekiyor. Sonsuza kadar sır olarak saklayamam.

"Benden büyük olduğu için olduğunu söyledi," diye nedenini, *bahanesini* tekrarlıyorum.

Kaç kere söylersem söyleyeyim, yine de anlamsız geliyor. O sadece beni istemedi.

Ya da bebeği.

Göğsüm kabarıyor ve taze gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

"Hey, sorun yok." Abigail elini bacağıma koyup sıkarken, Lydia bir kolunu omzuma doluyor ve Rachel elimi tutuyor

onunkinin içinde kozalandı. "Kafasının incelenmesi gerek Megan. Bu hiç de onun yapacağı bir şey değil. Yaş farkı daha önce onu rahatsız etmiyordu. Neden şimdi bundan bahsediyor?"

Yutkunarak nefes alıyorum ve sesim titremeden konuşabilmek için sakinleşmeye çalışıyorum.

"Bilmediğin başka bir şey daha var."

Bana bakıyor, gözleri endişe dolu. Lydia'ya dönüyorum, o da başını sallayarak devam etmem için beni cesaretlendiriyor.

"Hamileyim," diye boğuk bir sesle söyledim.

Başını geri çekiyor, yüzü bomboş ve bir an için tekrar söylemem gerekip gerekmediğini merak ediyorum.

"*Hamile misin?*" Abigail tekrarlıyor, ağzı açık kalıyor. "Ve Jaxon-"

"Evet, babası o," diye bitiriyor Lydia onun yerine.

"Onu elime geçirdiğimde son kez üreme şansını bulacak," diye mırıldandı Rachel.

"Ve senden ayrıldı!" Abigail'in sesi daha önce kullandığını hiç duymadığım bir tona ulaşırken, yüzü canı bir ifadeye bürünüyor.

"Biliyorum. Biz de onu öldürmek istiyoruz," diye homurdanıyor Lydia.

"İşkence et... sonra biraz daha işkence et... ve sonra öldür," diye ekliyor Rachel.

"Hayır!" diye bağıyorum ve hepsinin sıçramasına neden oluyorum. "Özür dilerim, bağırarak istememiştim, sadece-" Kanepeye geri yaslandım, durmaksızın ağlamaktan vücudumun enerjisi tükenmişti. "Her şeyin bundan ibaret olduğuna inanmıyorum. Onu o kadar uzun zamandır tanımadığımı biliyorum, ama onun böyle bir adam olduğuna inanmıyorum.

-" diye devam ediyorum.

"Bir kızı hamile bırakıp defolup gidebilecek türden bir adam mı?" Rachel kaşlarını çatır.

"Evet." İç çektim. "Sadece uymuyor."

"Haklısın." Abigail tırnağını çiğnerken kaşlarını birbirine yaklaştırıyor. "Eski sevgilisi Penelope ile yirmi yıl birlikte kaldı çünkü Christopher vardı. Evlendiler falan."

"Biliyorum. Bu yüzden bunların hiçbiri bana mantıklı gelmiyor. Bir çocuğun her iki ebeveyne de sahip olması konusunda çok güçlü hisleri var. Bana daha önce de söylemişti-" Bedenim titrerken gözlerimden yeni bir yaş dalgası fişkırıyor. "Belki de sadece benim yüzümdendir? Belki de benimle birlikte olma düşüncesi o kadar iğrenç ki, yanında kalmayı düşünemiyor bile. Bu yüzden aptalca bahaneler uyduruyor."

"Asla olmaz. Martin'in Jaxon'ın senden bahsetme şeklinden bahsettiğini duydum. Daha önce hiç kimse hakkında Martin'le bu şekilde konuşmamıştı. *Asla.*"

Umutsuzca bir umut kırıntısına tutunmaya çalışarak kan çanağına dönmüş gözlerle Abigail'e bakıyorum.

"Gerçekten mi?"

"Bu onun şu anki davranışlarını mazur göstermez." Lydia elini omzumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor.

"Hiçbir şey bunu mazur gösteremez... piç kurusu," diye tıslıyor Rachel.

"Hayır, öyle değil," diye katılıyorum. "Ona kızmalı mıyım yoksa onun için üzülmeli miyim bilmiyorum. Eğer gerçekten bir şeyler oluyorsa, bana söylemiyor."

"Ama ne gibi? Şansını kaybedecek, Megan. Sana bu şekilde davranamaz ve başına gelen her neyse onunla uğraştığında ya da aniden senin düşündüğün kişi olmaya hazır olduğunu fark ettiğinde koşarak geri dönmeni bekleyemez." Lydia'nın sesi sert.

"Bir şansı daha hak etmiyor Megan," diyor Rachel başını sallayarak. "Eğer bebek olmasaydı o zaman-"

"Biliyorum." Burnumu çektim.

"Martin'e bir şey fark edip etmediğini soracağım. Belki bizim bilmediğimiz bir şey biliyordur."

"Teşekkürler, Abigail. Minnettarım. Jaxon'ı hislerini değiştirmesi için zorlayamam. Ama keşke nedenini anlayabilseydim. Bu her şeyi daha kolay hale getirebilirdi."

"Ne ?" Ben gözlerimi milyonuncu kez silerken Abigail beni ikna ediyor.

"Henüz emin değilim. Daha önce annemi aradım. Sabah oraya ve hafta sonunu onunla ve babamla birlikte geçireceğim."

"Bu olur. için biraz zaman harcayın." Abigail başını sallar. "Onlara bebekten bahsedecek misin?"

Başımı kanepeye yaslıyorum ve tavana bakıyorum.

"Bilmiyorum. Sanırım öyle. Sadece düşünmesi çok garip geliyor. Hâlâ bir bebeğim olacağı gerçeğini kafamda oturtmaya çalışıyorum."

"Bir bebeğiniz olacak." Abigail bana küçük bir gülümseme verdi. "Evet." Uzun bir nefes veriyorum, "Evet."

"Nasıl oldu? Buna cevap verme. Özür dilerim, duyarsız olmak istememiştim."

"değil," diyorum.

"Görünüşe göre Kral Dick'in süper, prezervatif delici spermleri var." Lydia karşılıklı tiksintiyle homurdanırken, Rachel kaşlarını çatıyor ve yüzünde tiksintiyle karışık bir güvensizlik ifadesi beliriyor.

Yüzümde küçük bir gülümseme beliriyor.

"Keşke şu anda yüzlerinizin fotoğrafını çekebilseydim. Tilki Kral'a ne oldu?"

Gözyaşlarımın durduğunu gören Lydia'nın yüz ifadesi gülümsemeye dönüşüyor. "Fox King, onun tam bir olduğunu düşünmediğim zamanlardaki adıydı.

Kral Sik şimdi daha uygun. Ya da Kral Sikkafalı."

"King Fucktard benim için çalışıyor," diyor Abigail.

"Bu nazik olmaktır," diyor Rachel. "Hiçbir kelime yeterli değil. Kendine özgü bir hakareti hak etti."

"Lanet olası Fucktopia evrenindeki tüm Fucktardland'in Kral Fucktard'ı" diyor Lydia.

Üçümüz birbirimize bakıp gülümsüyoruz, ortam yumuşuyor.

Bu işte yalnız değilim.

"Lanet pizza nerede?" Rachel parmaklarını havada tıkırdatarak ağlıyor.

Kapı çaldığında ve o ayağa kalkıp sihir yapmış gibi selam verdiğinde kıkırdamayı bile başarıyorum.

Dördümüz oturup yüzlerimizi pizzayla doldurduktan sonra Abigail'in parlak yeşil yüz maskelerini kullandık ve ayaklarımızı sehpanın üzerine koyarak arka arkaya kanepeye uzandık.

"bir his?" Lydia karnıma bakıyor.

Omuz silkiyorum. "Başlangıçta kendimi kramplı ve hasta hissettim. Tanrı'ya şükür, hastalığının etkisi geçmiş gibi görünüyor. Şimdi şişmiş hissediyorum. Ve hâlâ kahveden nefret ediyorum. Ama bunun dışında kendimi aynı hissediyorum. Eğer bana testin yanlış olduğunu söyleseydiniz, size inanırdım."

"Başlangıçta pek bir şey hissettiğinizi sanmıyorum, eğer gerçekten işaretlere dikkat etmiyorsanız. Bunu bilmeyen ve tuvalette doğum yapan kadınları duyuyorsunuz," diyor Abigail.

"Tanrım, hayal edebiliyor musun?" Klozette bir bebek keşfetme görüntüleri kafamda dönerken bir elimi karnıma koyuyorum. Her şey ideal olmayabilir ama bu şekilde öğrenmediğim için çok mutluyum. En azından şimdi bu fikre alışmak ve planlar yapmak için zamanım var - *tek ebeveyn olmak için planlar.*

Kızların arasına bakıyorum. "Orada, içimde büyüyen minik bir hayat olduğuna inanamıyorum."

"Küçük bir kiraz." Lydia başını sallar.

"Bir ne?" Hepimiz ona bakarken Rachel ağlıyor.

"Son gerçek adetini dokuz hafta önceydi, değil mi? Görünüşe göre kiraz büyüklüğünde." Telefonunu kaldırıyor ve bize göstermek için çeviriyor. "Bu hamilelik uygulamasını indirdim, böylece takip edebiliriz."

"Lyds..."

Bana baktı. "Kes şunu. Sana tekrar ağlaman için söylemedim."

Gözlerimi silerken gülüyorum ve parmaklarım maskeden yeşil renkte çıkıyor.

"Bunlar mutluluk gözyaşları. Sen harika bir arkadaşsın." Omzumu onunkeye çarpıyorum. "Hepiniz öylesiniz." Rachel ve Abigail'e gülümsemek için dönüyorum.

"Doktora gittiniz mi?"

"Hayır," diye cevaplıyorum Abigail'i. "Pazartesi sabahı hastanedeki erken gebelik ünitesinde randevum var. İmplantasyon kanaması geçirdim. Regl olduğumu sanıyordum. Görünüşe göre o kadar da nadir bir durum değil. Ama her şeyin sağlıklı görünüp görünmediğini kontrol etmek için erken bir tarama yaptırabileceğimi söylediler."

"Onunla gitmek istedim-"

"Hayır!" Rachel'ın sözünü kestim. "İşe daha fazla geç kalmayı ya da hastalık puanı almayı göze alamazsın. Zaten yönetimin radarındasın."

"Yapabileceğimiz bir şey var mı?" Abigail kendini ve Lydia'yı işaret eder.

"Lydia işte benim yerime bakacak. Patronumuz Phil biraz teki.

Kısa bir süre için izin almak pek hoş karşılanmaz."

Lydia sırtıyor. "En sürtüğ ofis kıyafetimi hazırladım. Boş bir masa arayacak vakti olmayacak."

"Tim'in kıskanmamasına dikkat etsen iyi olur," diye takılıyorum.

Lydia gözlerini devirir. "O çocukla ciddi bir konuşma yapmam gerek. Aklından ne geçiyordu?" "Ne oldu?" Rachel soruyor.

"Aptal herif ofisin ortasında tek dizinin üzerine çöktü ve bana evlenme teklif etti."

"Ne! Şu anda soluk soluğa kalmak isterdim ama maskem hazır," diye mırıldanıyor Abigail daralmış dudaklarının arasından ve maske tarafından olduğu yerde dondurulmuş yeşil yüzünü işaret ediyor.

"Ben testi yaptıktan sonra gördü ve Lydia ona testin kendisine ait olduğunu söyledi," diye açıklıyorum. "Kız kardeşler erkek önce gelir." Rachel elini kaldırdı, Lydia da beşlik çaktı.

o.

"Ne olduğunu bileceğini sanmıyordum," diyor Lydia. "Bay Gökkuşığı biliyor

ona verdiğim krediden daha fazla."

"Bence çok tatlı biri. En azından senin için orada olmak istedi ve bir mil koşmadı," diyorum.

Jaxon gibi.

"Neden Pazartesi günü seninle gelmiyorum?" Abigail bana baktı.

"Ama işin var?"

"Biliyorum. Ama benim patronum seninki gibi bir pislik değil. Anlayışla karşılayacaktır. Ayrıca, okul gezileriyle ilgili bazı faturalar Salı gününe kadar işleme konmazsa dünya duracak değil ya."

Lydia düşünürken dudaklarına dokunur. "Belki de bir okul ofisinde çalışmayı düşünmeliyim. Eminim bir sürü tatil yaparsın."

"Çocuklar kadar değil." Abigail gülümsüyor.

Dinlerken esniyorum. Daha fazla enerjim olsaydı, bir kova gözyaşı daha gelebilirdi. Ama bitkinim ve bir gün boyunca hep ağladım. Hamilelik hormonları ve ayrılıklar iyi bir kombinasyon değil.

"Doğru! Dinlenmen gerek tatlım," diyor Lydia bacağımı okşayarak. "Şunları yıkayalım, Abigail ve ben de evinizi geri alıp yatmanıza izin verelim."

Bir şeye ihtiyacım olursa ikisini de arayacağıma söz verdikten sonra Rachel'la ikisini de yolcu edip odama çıkıyoruz. Rachel'la bir süre oturup sohbet ettikten sonra o da yatmaya gitti.

Yorganın altına girmek rahatlatıyor.

Bugün içim içimi yedi. Belki sabah uyandığımda bunların hepsi kötü bir rüya olacak. Terk edilmemiş olacağım. Aşık olduğum adam tarafından hayal kırıklığına uğratılmamış olacağım.

Çünkü şimdi itiraf etmekten nefret etsem de, düşüyordum - yuvarlanıyordum, *kayıyordum*, *çarpyıyordum*.

Belki de tüm bunlar yaşanmamış olacak ve yarın yeni bir gün olacak.

Yine de değiştirmeyeceğim bir şey var. Elim karnıma gitti.

"Seni değiştirmezdim," diye fısıldıyorum.

Jaxon: Megan, lütfen konuşabilir miyiz?

mesaj telefonumdaydı. Ne hakkında konuşmak istiyor?

Ben değil Tabii ki Ben hazır için başka bir kalp kırıcı, tek taraflı bir konuşma. Benim için iyi olmadığını söylediği ama

Nedenini açıklıyor ve bunun yeterli olmasını ve benim de bunu kabullenmemi bekliyor. Bir gece uyuduktan sonra ne kadar farklı hissedebiliyorsun.

Bugün Jaxon'ın saçmalıklarını dinleyecek havada değilim.

Ben: Dün istediğin her şeyi söylediğini sanıyordum?

Jaxon: Megan, lütfen. Yapmak istediğim son şey seni incitmek. Gelip seni görebilir miyim?

Beni incitmek mi? Bunun için çok geç. Mesajına tiksintiyle bakıyorum.

Ben: Hayır, yapamazsın. Hafta sonu için ailemi ziyarete gidiyorum.

Jaxon: Döndüğünde o zaman?

Jaxon: Lütfen, Megan. İyi olduğunu bilmem gerek.

Cevap vermeyeceğim.

Bunun yerine telefonumu kapatıp yatağımın üzerine atıyorum ve duş almaya gidiyorum.

Tabii ki iyi değilim.

Neden benim iyi olmayacağımı düşünsün ki?

Bugün onun kafa oyunlarına ayıracak vaktim yok. Sadece annemle babamı ziyaret etmek istiyorum. Manzara değişikliği bazı şeyleri düşünmeme yardımcı olacak.

Hâlâ küçük bir parçam onun için üzüyor ve söylediğinden çok daha fazlası olduğundan şüpheleniyor. Ama bu parça her geçen saniye küçülüyor ve yerini öfkeye bırakıyor. Öfke, incinme ve hiddet! Bana bunu yaptığı için öfke. Onun gibi harika adamların var olduğuna inanmama izin verdiği için.

Bu aşk var.

Hayatımın bir Hallmark filmi gibi olmasını istediğim için arkadaşlarımın bana kızdığını biliyorum. Çiftler tanışır, aşık olur ve sonunda her şey yoluna girer. Ama ben bunlara *inandım*. Jaxon geldi ve her şeyin içine sıçtı.

O parçamı benden sonsuza dek aldı.

Ama sadece bu değil, benden daha fazlasını aldı. Çok daha fazlasını.

Maaşımla bekar bir ebeveyn olarak nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Yardım edeceğini söyledi ama ben onun suçluluk parasını istemiyorum.

Ondan hiçbir şey istemiyorum.

Sanatımı serbest olarak icra etme hayalimden vazgeçmek zorunda kalabileceğime dair gerçek bir olasılıkla karşı karşıyayım. Başlangıçta risk çok büyük. Belirli bir gelirim olmayacak. Sadece ben varken bu fikir ürkütücüydü ama imkansız değildi. Yürütebilirdim. Ama şimdi bir ebeveyn gibi düşünmek zorundayım.

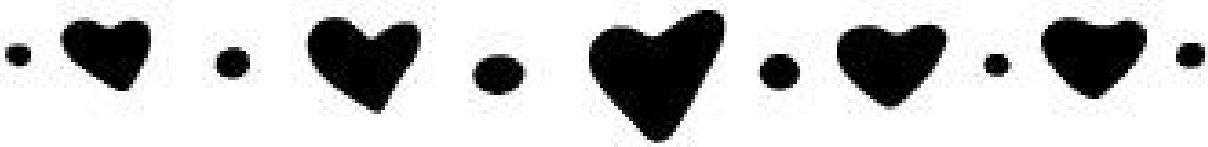
Kendimi en sona koymalıyım.

Buradaki çocuk bakımı fiyatlarıyla Articulate'deki işime devam edebildiğim için bile şanslıyım.

Duş suyu taze gözyaşlarıyla karışırken ellerimi yüzümde gezdiriyorum.

Pes edemem.

Sadece düşünmek için zamana ihtiyacım var.

İki saat sonra anahtarımı kilide soktum ve çocukluğumun geçtiği evin ön kapısından içeri adım attım.

"Anne? Baba?" Ceketimi koridordaki dolaba asarken sesleniyorum.

Ayakkabılarımı çıkarıyorum ve beni bekleyen krem rengi terlikleri giyiyorum. Annem ziyarete geldiğimde kullanmam için bir çiftini burada tutmakta ısrar ediyor.

"Hey, Aşk Tanrısı," diye mırıldanıyorum, annemle babamın tüylü bez bebek kedisini kucağıma almak için uzanıyorum, hoş bir mırıltıyla ayak bileklerime dolanıyor.

Kollarımda gevşiyor ve onu bir bebek gibi kucağıma almama izin veriyor. "Aşk Tanrısı, yine ilgi çekmekle mi meşgulsün?"

Annem mutfaktan çıkıp ellerini havluya silerken başımı kaldırıp bakıyorum. Saçları hâlâ o güzel, soluk bakır rengini koruyor. Belki biraz daha solgun, ama doğal kızıl olmanın bir avantajı da bu. Grileşmiyorsun. Sadece yavaşça soluyor, kızıllar, bakırlar ve pembe sarılardan oluşan bir spektrumun tamamı, sonunda gümüşü beyaza dönüşüyor.

Eğiliyorum ve Cupid isteksizce kollarımdan atlıyor. Annem beni kucaklıyor ve ben de onun kollarına gömülüyorum. Aşinalıktan boğazım daralıyor. Parfümünün tanıdıklığı, adımı söyleyiş şekli, her zaman taktığı tek incili altın kolyenin parıltısı. Birkaç yıl önce altmışıncı doğum günü hediyesi olarak erkek kardeşimle birlikte almıştık.

Her şey tanıdık geliyor.

Her şey hatırladığım gibi, evimdeymişim gibi hissettiriyor.

Güvenli.

Neredeyse eriyip yerde bir gözyaşı birikintisine dönüşmeme ve her şeyi bir nefeste itiraf etmeme yetiyor.

"Yolculuk nasıldı?" Annem beni evin arka tarafındaki mutfağa götürürken soruyor. Yeni, parlak beyaz bir mutfak. Burada yaşadığım zamankinden farklı.

Tüm ev tertemiz ve çiçekçi gibi kokuyor. "İyiymi anne.

Sadece bir buçuk saatimi aldı."

"Bu iyi, aşkım." Fırının kapağını açmak için elindeki havluyu kullanıyor. Ağzımı sulandıran bir şey bulutu dışarı çıkıyor. "Harika, bitti." Fırını kapatıyor ve flapjack tepsisini kaldırıp yan taraftaki soğutma rafının üzerine koyuyor.

"Çok lezzetli kokuyor."

Fırın tepsisine bakarak gülümsüyorum. Tatlı bir şeyler yeme fikri midemin guruldamasına neden oluyor. Son birkaç haftadır bu kadar çok çalkalanması hoş bir değişiklik oldu.

Elimi düşünmeden karnımın üzerine koyuyorum ama annemin gözleri elimi takip ederken hayali bir tüyü fırçalıyormuş gibi yaparak hızla çekiyorum. Sanki hareketi analiz ediyormuş gibi burnu kırışıyor.

Ben de alıyorum.

Bu düşünce Jaxon'ı tekrar zihnimin önüne itiyor - başka bir yerde olduğundan değil, gerçekten - ve boğazımda beliren yumruyu yutuyorum.

"Biraz soğumasını bekleyelim, sonra bir kahveyle içebiliriz. Sonunda babanı bir kahve makinesi almaya ikna ettim." Annemin gözleri sorgulamayı bırakıyor ve mutfak tezgâhındaki en yeni, parlak ilaveyi işaret ederken gururla gülümsüyor. "Biraz önce bunun için biraz daha fasulye almaya gitti. Ona buraya gelir gelmez denemek isteyeceğini söyledim."

"Oh, bunu yapmasına gerek yoktu. Ben iyiyim." Yeni makineye bakıyorum. Kahve fikrinin midemi bulandırdığını ona söyleyecek cesareti henüz kendimde bulamıyorum.

Mutfak masasında bir sandalye çekiyor ve ben de onu taklit edip oturuyorum. Aşk hemen bana baktı ve bir anda kucağıma çıkıp

başını çeneme yaslar, böylece ben de onun üzerine titrerim.

Avucumu Cupid'in ipeksi kürkünün üzerinde gezdirirken annem, "Bana yaptığından bahset," diyor.

"Bilirsin işte, her zamanki gibi."

Hamile kalmak.

"İşler nasıl gidiyor? Tüm kitap kapaklarını bitirdin mi?" "Evet, hepsini bu hafta bitirdim. En azından benim payıma düşen. Yayıncı İlk kitap çıkmadan önce şirketin yapması gereken daha çok şey var." "Nasıldı ?

Yayıncı şirketle mi çalışıyorsun? Bir tane demiştin. birlikte çalışmak zorunda kaldığınız adamlardan biri pek dost canlısı değildi. Jason'dı, değil mi?"

Gözlerine bakmaktan kaçınıyorum, onun yerine burnumu Cupid'in kürküne gömüyorum, o da zevkle mırıldanarak ilgiyi üzerine çekiyor.

Anneme çoğu şeyi söylerim, ama her zaman hemen değil. Ona Jaxon'un huysuzun teki olduğunu ve proje bittiğinde arkasını görmekten memnun olacağımı söyledim. Kendime de aynı şeyi söylemeye çalıştım ama belli ki bu uzun sürmedi. Ona Jaxon'la çıkmaya başladığımızı söylemeye niyetliydim. Ama hiç fırsatım olmadı.

Her şey çok hızlı patladı.

"Oh, Jaxon. Şirketin sahibi o. Sanırım onunla çalışmak daha kolay oldu."

Olduğunu düşündüğüm adam gibi davrandığı zaman. Nazik, düşünceli, sadık biri.

"Bundan daha iyi olmalı Phil," diyor annem.

Sırıtiyorum. Annem, Articulate'deki ilk haftamda beni annesinin doğum günü için çiçek ve kart almaya gönderdiğini söylediğinden beri Phil'in hayranı olmadı. Ona nereye gideceğini söyleyecek kadar cesur olduğumu düşünmek isterdim.

Ama o zamanlar yeniydım ve bu işe sahip olduğum için o kadar minnettardım ki itiraz etmeye cesaret edemedim.

Ön kapının açılma sesi Cupid'in kucağımdan uçup koridora düşmesine neden oluyor.

"Çekil yoldan, seni aptal kedi." Babamın sesi koridorda yankılanıyor.

Annem bana bakıyor ve gözlerini deviriyor. İkimiz de o kediyi her şeyden çok sevdiğini biliyoruz. İkisi küçük kankalar. Cupid bütün gün babamı gölgesi gibi takip ediyor. Ve babam etrafta kimsenin olmadığını düşündüğünde, onunla bir çocukmuş gibi konuşuyor. Muhtemelen onun aracılığıyla dede olma fantezisini gerçekleştiriyor.

Bu konuyu hiç açmadılar ama ikisinin de büyükanne ve büyükbaba olmayı çok istediklerini söyleyebilirim. Bana hep arkadaşlarının torunlarından ve onların söylediği komik şeylerden bahsediyorlar, yüzlerinde hüzünlü bir ifade var. Ryan'dan beri ciddi bir erkek arkadaştan hiç bahsetmemiş olmalarına rağmen, hayallerini gerçekleştireceğime güvendiklerinden eminim. Ağabeyim Zack'ten vazgeçmiş olmalılar. Bir haftadan diğerine kiminle çıktığını takip edemiyorum. Hep yeni biri çıkıyor. Onlara söylediğimde çok heyecanlanacaklarına eminim.

Dört gözle beklemediğim şey babayla ilgili sorular, daha doğrusu baba eksikliği.

"Hey, Megan." Babam içeri girerken gülümsüyor, beni yanağımdan öpmek için eğilirken masanın üzerine bir torba fasulye koyuyor. Gözleri parlarken bıyıkları yanağımı gıdıklıyor. "Şehir hayatı sana nasıl davranıyor?"

Londra'nın merkezinde yaşamadığımı defalarca açıklamama ve Rachel ile paylaştığım evi ziyaret etmesine rağmen, hala benden şehirde için bahsediyor. Eğer bahçenizin dibinde, bitkilerinizi yemek için çitin üzerinden eğilen bir inek tarlası yoksa, o zaman şehirde yaşıyorsunuz demektir.

endişeli. Uçuş görevlisiyken her yere uçtuğum fikrine alışması biraz zaman aldı.

Babaların yaptığı gibi benim için endişelenirdi.

En azından bazı babalar.

Jaxon'ın istenmeyen düşüncesi tekrar aklımı işgal ederken göğsüm yanıyor. Telefonumu henüz açmadım, o yüzden tekrar mesaj atıp atmadığını bilmiyorum.

Ya da aramaya

çalıştı. Ya

aradıysa?

Bugün onunla konuşursam bir yetişkin gibi davranacak gücüm yok. Çünkü etkisi geçti. Ona sertçe vurur ve ağzının payını verirdim. Bu hoş olmazdı. Ben hiçbir zaman tartışma başlatan biri olmadım. Yüzleşmekten çekinirim; nefret ederim. Hep nefret ettim. Ama annem de esir almadığımı söyler. Biriyle limitimi doldurduğumda, o kadar. Babam bunun annemden aldığım kızıl saçtan kaynaklandığını söylüyor. Sıcak, parlayan bir alev. Dürtülene ya da üzerine hızlandırıcı dökülene kadar güzelce ilerleyen bir ateş.

Sonra patlar.

Şu anda, Jaxon King benim için petrol.

"Bu iyi, baba. Daha sık gelmelisin. Benimle metroya binmek istediğini ."

Gözlerimi yakalayıp sırtışıma görmeden önce kıllanıyor. "Neredeyse beni kandırıyordun Megan," diye kıkırdıyor, "neredeyse beni kandırıyordun." Annem ayağa kalkıp flapjack'i kareler halinde kesmeye başlarken bana bir parmak sallıyor.

Tabaklara koyarken, "Hâlâ sıcak ama idare eder," diyor.

"Neyimiz var, aşkım?" Babam arkasında durup omzunun üzerinden bakarak soruyor, cömert karnı kareli gömleğini esnetiyor.

"Kayıslı flapjack."

Onu yanağından öpüyor ve sonra ellerini birbirine sürtüyor, yüzü küçük bir çocuğunki gibi aydınlanıyor.

"Kahve makinesini misin? Megan henüz ondan içmedi. Ya sen, aşkım?"

"Evet, evet, bunu yapabilirim."

Babam masadan fasulye torbasını alıyor ve makinenin önünde durup kaşlarını çatarak konsantre bir şekilde düğmelere rastgele basıyor.

Cupid yanıma oturmaya geliyor. Yerden başını kaldırıp bana bakıyor ve sonra gözlerinde bıkkın bir ifadeyle babama dönüyor.

Sanırım bunun nasıl bittiğini birçok kez gördü.

"Oh, buraya gel. Ben yaparım," diye telaşlanan annem babamı yolundan çeker. Otururken rahatlamış görünüyor.

"Seninkini nasıl istersin, Megan?" Bana döndü.

Yutkunuyorum. "Um..."

Bana bakıyor, bekliyor.

"Aslında şu anda kahve içmiyorum." "Neden?" Gözleri beni delip geçti.

Biliyor, çok iyi biliyor.

Ondan hiçbir şey kaçmaz.

"Değişiklik olsun istedim, daha az kafein." Ellerime yaslanırken sesim boğuk çıkıyor.

Bana bakmaya devam ediyor, gözleri inanmıyor, daha fazla açıklama bekliyor.

Hiçbirini kabul .

Derin bir nefes alıyorum. "Ve hamileyim."

Annem elindeki bıçağı düşürüyor ve bıçak yere çarparak Cupid'i şaşkınlıkla babamın kollarına gönderiyor. Onun tüylü sırtının üzerinden bana bakıyor.

"Sen ne?"

Ona ve anneme bakıyorum. İkisi de hareket etmiyor. İkisi de ayakta, gözlerini kocaman açmış bakıyorlar. Bacaklarımın arkasına doğru rahatsız edici bir şekilde sertleşen koltuğumda kayıyorum.

"Hamileyim," diyorum tekrar. Havada asılı kaldığı için daha çok bir soru gibi geliyor.

Annem babama bakıyor, o da anneme, sonra ikisi de bana bakıyor ve yüzlerinde kocaman, kulaktan kulağa bir sırıtma beliriyor.

"Megan, bu harika bir haber."

Annem gelip bana sarılıyor. Omzunun üzerinden, cebinden çıkardığı pamuklu mendille gözlerini silen babama bakıyorum. Biz çocukken hep yanında taşıdığını hatırladığım dev mendillerden biri. Her bir köşesini düğümleyip şapka olarak takabileceğiniz kadar büyük olanlardan. Takmak değil. Çocuklarınız için böylesine utanç kaynağı olabilecek bir şeyi yapmak yasadışı olmalı.

"Buna inanamıyorum; bu harika," diyor babam. "Onunla ne zaman tanışacağız?"

Onların sevincini görünce gülümsemem yüzümden kayıp gidiyor.

"Bunu gizli tuttun, Megan. Özel biriyle mi tanıştın?" Annem sarılmamızdan uzaklaşırken soruyor. Yüzüme baktığında alnı kırışıyor. "Babasının kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ne? Tabii ki biliyorum!"

Omuzları gevşer. "Şükürler olsun. Yapmayacağını düşünmemiştim ama asla bilemezsin. Böyle şeyler olur. Peki, kim o?" diye sorar.

"O... onun adı-" diye kekeliyorum.

İkisi de dikkatle beni izliyor.

"Adı Jaxon. Jaxon King," diye devam ettim, bir an önce anlamasını bekliyordum.

Annem bir saniyeden fazla sürmez; hala her zamanki gibi zeki. Bir aile sahibi olmadan önce hayalini kurduğu gibi, kendi iç tasarım şirketiyle bir iş kadını olmayı gerçekten çok iyi başarabilirdi.

"Jaxon? Birlikte çalıştığın adam mı?" "Evet,"

yanaklarım kızardı, "bu o."

"Onu kitap projesi başlamadan önce tanıyordunuz o zaman?" diye devam ediyor.

Kafasında çarkların döndüğünü, zaman çizelgesini hesapladığını ve projeden ilk kez ancak bir ay önce bahsettiğimi söyleyebilirim.

"Evet, daha önce tanışmıştık."

Bir gecelik yatak başını sallayan, ayak parmaklarını kıvıran seks için.

"Birkaç aydır devam ediyor o zaman?"

Ona dönüp baktım. Annene hiç tanımadığı bir adamdan hamile olduğunu söylemek başka bir şey. Hamile kaldığınız gece yeni tanıştığınızı söylemek başka bir şey.

"Hâlâ çok yeni," diye mırıldanıyorum. "Bazı şeyleri çalışıyoruz."

"Megan?" Annemin sesi sert bir tona bürünüyor ve bu da babamın dikkatini çekiyor. "Bize söylemediğin şey ne?"

Ağzımı açtığımda nefesim kesiliyor. "Biz... o... o bu işe dahil olmak istemiyor."

Şurada.

Ben söyledim.

"Ne?" Annemin ağzı açık kaldı.

"Megan?" Babam başını geriye atıyor, gözleri benden anneme kayıyor.

Cupid bile odadaki atmosfer değişikliğinden hoşlanmıyor ve babasının kucağından yere dūřerek güvenli bir mesafeden gözlemlemek için kapıya doğru ilerliyor.

"O bu işe karışmak istemiyor." Çenemi kaldırıp burnumdan nefes alıyorum ve göğsümdeki çarpıntının yavaşlamasını diliyorum.

"Nasıl bir adam bu?" Babamın yüzü domates kırmızısı gibi kıpkırmızı. Ona sakın olmasını söyleme isteğime karşı koyuyorum, bunun hiçbir işe yaramayacağını biliyorum.

"Nedenini söyledi mi? Sence korkmuş mudur? Belki de korkuyordur, Megan? Erkekler kadınlardan daha geç olgunlaşır. Otuzuna yeni basmış bir adam için belki de çok fazla şey var," diyor annem.

Saçmalık. Saçmalık. Saçmalık.

"Aslında. Kırk dört yaşında." Yutkundum.

"O..." Annemin eli ağzına gider. "Erkekler artık çok daha genç, kendilerini formda tutuyorlar," diye mırıldanıyor kendi kendine. "Eminim memnun olmuştur? Belki de tüm bunların yarattığı duygudur. Muhtemelen onun yaşında böyle bir şeyin asla olmayacağını düşünmüştür. Bunu biraz zaman alacaktır." Başını sallıyor, kendini bunun böyle olması gerektiğine ikna ediyor.

Çifte saçmalık.

"Bir oğlu var, yirmi altı yaşında, gazi," sesim bir çocuğun doğum günü partisinde helyum balonu emmişim gibi tiz çıkıyor, "ve bir de eski karısı. Yirmi yıl evli kalmışlar." Sandalyeye yaslanıyorum, her şey için rahatlamışım.

"O ne?" Babamın gözleri yuvarlak, alnını kurulamak için mendilini kullanırken nefesi kesiliyor.

Annem onun yanına gider ve omzuna sakınleştirici bir el koyar.

"Sorun yok. Bunu halledebiliriz. Bu sadece bir şok, hepsi bu" diyor bana bakarak.

İkisine bakıyorum. Evet,
öyle.

Sadece bir şok.

Ben halledebilirim.

Bölüm 21

Faxon

"Hey, dostum, umarım ayak uydurursun." Martin sırtıyor.

"Halledeceğime eminim." Ona yarım bir gülümseme veriyorum ve sırtına bir tokat atıyorum.

Böyle sabah koşularını seviyorum. Erken saatlerde ve etrafta pek kimse yokken. Havada farklı bir kalite, taze bir koku var. Sakinleştirici. Kalkmak için mücadele ettiğim de söylenemez. Bunun için en başta uyuyor olmam gerekirdi.

için hafif bir koşuyla yola çıktık.

Bugün çok zorlanmayacağımızı biliyorum. Martin'in tedavisi bittiği için dayanıklılığını yeniden kazanmaya çalışıyor, tam da ben kendi tedavime başlamak üzereyken. Dünya berbat bir şekilde işliyor. O hastalanmadan önce birlikte çok koşardık. Birbirimizi zorlardık, ikimiz de diğerinin önünde yenilgiyi kabul etmek istemezdik. O hep yaşımla dalga geçerdi, ben de onu haksız çıkarırdım. Ne kadar sürerse sürsün, tekrar birlikte olmak güzel.

"Kusura bakmazsan, bok gibi görünüyorsun," diye takılıyor Martin, yan yana güzel bir tempoya girdiğimizde.

"Ve eğer söylememin sakıncası yoksa?"

"Çok geç, zaten söyledim," diye gülüyor.

Bir dakika boyunca sessizlik içinde koştuk, ki tahmin ettiğim gibi sessizliği bozana kadar. Hiçbir şeyi yalnız bırakamaz.

"Megan?"

Ne kadarını bildiğini merak ederek ona bakıyorum. Eğer bebeği biliyorsa...

"Karışık bir durum."

"Ne zaman kadınlarla değil?" Duraksıyor. "Bak, Abigail bana ikinizin bir tür anlaşmazlık yaşadığınızı söyledi. Megan'ın bu konuda oldukça sinirli olduğunu söyledi."

Hızımı artırırken irkildim. Martin buna kolaylıkla ayak uyduruyor.

Megan'ın benim yüzümden zarar görmesi fikri midemi bulandırıyor. Eğer uzak dursaydım bunların hiçbirisi olmayacaktı. Ama o zaman oteldeki o gece, hamile kaldığı o ilk gece yine yaşanacaktı. O gece hayatımın durmaksızın bok çukuruna doğru gittiğini bilmiyordum. Hayatımın son normal gecesi idi. O gece ondan uzak durmak için hiçbir nedenim yoktu. Ve *inanılmaz* bir geceydi. Bir patlama ile gitmenin yolu.

Ama bir bebek?

Hala almıyor. Megan hamile.

Bebeğimize hamile.

"Her şeyi ettim, Martin. Gerçekten batırdım," diyorum, sesim kısık ve yorgun.

"Sakin ol, eminim o kadar da kötü değildir."

Başımı çeviriyorum ve doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. "İnan bana, bu kötü."

Biz konuştukça ve koştukça nefesi artıyor. "Bunu çözeceksin, değil mi? Hiç kimse hakkında onun hakkında konuştuğun gibi konuştuğunu duymamıştım. Bu sadece yoldaki bir tümsek."

Başımı sallıyorum.

Daha çok kanlı bir çukur gibi.

Ter, koşu üstümün altından sırtıma doğru akıyor. Sadece yarısı koşudan kaynaklanıyor. Geri kalanı pazartesi den beri içime işleyen yaklaşan kıyamet duygusundan. İçimden parçalar koparıyor, bu yüzden doğru düzgün düşünemiyorum bile.

"Birlikte olamayız. O benden daha iyisini hak ediyor. Yıllarca onun yanında olacak birini."

"Sonunda yaşını kabul ediyorsun, ihtiyar?" diye şaka yapıyor. Derin bir nefes alıyorum.

"Kanserim, Martin. Pazartesi günü teşhis kondu."

Hakkını vermeliyim; koşmaya devam ediyor, adımları bile duraksamıyor. İşaretimi takip edip devam edecek kadar beni iyi tanıyor. "Siktir, adamım, bu... yani... taşaklar!"

"Sadece bir tane."

Bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Sadece bir top. Bu testis," diyorum, sesim kalın.

Soğuma esnemelerimizi yapmak için kullandığımız banklar görünene kadar sessizlik içinde koşmaya devam ediyoruz. Eskiden rotayı iki kez, kendimizi zorlarsak bazen üç kez koşardık. Martin'in derin bir nefes alma çabasıyla kaban omuzlarına bakınca, bugünlük bu kadar yeter diyorum.

Martin ellerini dizlerinin üzerine koyarken, "Özür dilerim," diye pantolonunu indiriyor. "Bu çok boktan, Jaxon. Gerçekten, lanet ." Eliyle alnındaki teri sildi.

biz gerinirken. "Joanna senin doktorun mu?"

Başımı sallıyorum ve Martin'in yüzünü rahatlama kaplıyor. "O en iyisidir. Seni çözecektir."

Joanna aynı zamanda Martin'in de doktoruydu ve şimdi onu bir kaideye yerleştirdi ve ona kahramanca tapıyor. Muhtemelen onu kurtarabiliyorsa beni de kurtarabilir... tüm dünyayı kurtarabilir... her seferinde bir kanser hastasını kurtarabilir diye düşünüyor.

"Peki ya Megan, o iyi tepki vermedi mi?"

"Bilmiyor."

"Ne? Kahretsin, Jaxon," diye inliyor Martin, ben baldırımı esnetirken bana bakıyor. "Bilmesi gerekmiyor. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Şaka mı yapıyorsun?" Yüzüme bakıyor. "Aslında şaka yapmıyorsun, değil mi? Tanrım, yaşlı bir adam için o kadar da akıllı değilsin."

"En iyisi bu. Hayatını yaşaması ve benim gibi saatli bir bombaya bağlı kalmaması gerekiyor."

Martin'in yüzündeki renk solar. "Neden, Joanna ne dedi? Neyle karşı karşıyayız?"

Genç bir kadın koşu arabasını iterek yanımızdan geçerken ellerimi kalçalarımın altına koyup doğruluyorum. İçindeki sarı saçlı küçük bebek başını eğip Martin'le beni ilgiyle izliyor ve tumbul elini uzatarak el sallıyor.

Ben de el sallıyorum, göğsüm sıkışıyor. "Henüz emin değil. Yayılmamış olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyor. Pazartesi günü ameliyattan sonra kesin olarak öğrenecekler."

"Bu Pazartesi mi?" Başımı salladım.

"Bu konuda nasıl hissediyorsun?" Martin'in gözleri beni inceliyor. Omuz silkiyorum. "Durum böyle."

"Sakin göründüğüne emin misin? Öğrendiğimde duvarı yumruklamak istedim, lanet olası duvarı yumrukladım. Öfkeliydim ve neden ben olduğumu merak ediyordum. Bunu hak etmek için ne yanlış yaptım?" Bana bakarken gözleri geniş ve sorgulayıcı.

Ona sırtıtırken, "Ve sonra tüm o gözüpek saçmalıklarını yapmaya başladın," diye geçiştiriyorum.

Onunla ve hayır işleri için topladığı parayla gurur duyduğumu biliyor.

"Evet, bir sürü kendine acıma ve yuvarlanmadan sonra. Abigail beni atlattı. Kıçımı tekmeledi ve devam etmemi söyledi. Her gün üzgün yüzümü görmenin ölmekten daha kötü olduğunu söyledi. İhtiyacım olan şey oydu. Belki Megan-"

"Hayır!" Sözünü kestim. "O bu işe karışmamalı."

"Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur." Martin, soğumamızı tamamlarken yanımda uzun bir nefes üflüyor.

Kafa derim karıncalanırken boğazımı temizliyorum.

"Bakın, bir iyiliğe ihtiyacım var. Joanna, aynı gün taburcu olacağımı varsayarak Pazartesi gecesini birinin benimle kalmasını önerdi. Buna gerek olduğunu sanmıyorum ama çok ısrarcı. Nasıl olduğunu bilirsin." "O tatlı kıçlı dairende mi kalacaksın? Bunu yapabilirim." Martin sırtıtıyor. "Pansumanlarını değiştirmek zorunda kalmadığım sürece mi? Hiç hoşuma gitmiyor. gri kıllara dokunmak."

O gülerken onu yanımdan itiyorum. Yardım istemeyi zor bulduğumu biliyor. Bunu olması gerekenden daha zor hale getirmediği için minnettarım.

"Megan hiçbir şey bilmiyor o zaman?" diye sorar kahkahası durur ve tekrar ciddileşir.

"Hayır. Ve bu şekilde kalmaya niyetliyim." Ona uyarıcı bir bakış attım.

"Hey, sadece skoru bilmem gerekiyor. Abigail'in bilgi için balık avlayacağını biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Özür dilerim," diye inleyerek elimi alnımda gezdiriyorum. "Abigail'le aranızı bozmak istemiyorum. Başka birine sorabilirim... belki Pen'e."

"Hayır. Ben yaparım." Omzumu tuttu ve sıktı. "Sadece ayağımı sokmak istemiyorum. Ona bir erkek gecesi için geleceğimi söyleyeceğim. Spor falan izleyeceğiz, spordan bahsedersen daha fazlasını bilmek istemeyecektir."

"Teşekkürler." Elimini onun elinin üstüne koyup okşuyorum, omuzlarım gevşiyor.

"Megan'a ne söyledin?"

Martin'in gözleriyle buluştuğumda iç çektim. "Ona yaşımdan dolayı olduğunu söyledim. Onun için çok yaşlı olduğumu."

Çoğunlukla

doğru. Bunu ona

ben söyledim.

Martin'e bebekten bahsedemem. Henüz söyleyemem. Megan'la konuşup bunu onunla tartışana kadar olmaz. Bu onun paylaşacağı bir haber, benim değil.

Farkına vardığım şey bir bıçak gibi karnıma saplanıyor ve beni kıvrandırıyor.

Asla benim olmayacak. Megan ve bebek asla benim olamaz.

Martin parka doğru bakarken, "Ah," diye mırıldanıyor.

İlk kez yaşım ile ilgili bir şaka yapma fırsatı yakaladı ve bunu zevkle yapmadı.

Gülümsemiyor bile.

Bölüm 22

Megan

BAŞIMI arkaya yatırıyorum ve erken bahar güneşinin yüzüme dokunmasına izin veriyorum. Uzakta su sıçratan bir köpeğin sesi beni gülümsetiyor.

Evde yaşadığım zamanlarda ailemin evinin yakınındaki nehir boyunca yürürdüm. Kafamı boşaltmak istediğim her zaman. Dışarıda, doğada olmakla ilgili bir şey var. Gürültüyü keser ve düşüncelerinizin akmasına izin verir. Sanat okuluna gitme hayallerim varken, nehrin kıvrımının yarattığı çakıllı 'plajlardan' birine oturur ve çizim yapardım.

İlk iki tarladan geçiyorum. Yola ve küçük bir otoparka yakın olan bu alanlar, yaz şenliği ve Guy Fawkes gecesi için şenlik ateşi gibi yıllık köy etkinliklerinin çoğuna ev sahipliği yapıyor. Birçok insan buraya köpeklerini gezdirmek ya da özellikle ilk birkaç tarlada balık tutmak için geliyor. Ama benim gelme nedenim daha ilerideki tarlalar. Sadece köpek gezdirenlerin ve birkaç saati olan gezginlerin gitmeye cesaret edebildiği daha sessiz alanlar. Nehir kıyısındaki tarlalar boyunca bir sonraki köye kadar yürüyebilirim. Orada beni bekleyen küçük sazdan bara kadar.

Annemle babama biraz zaman ayırmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Biraz hava almaya ihtiyacım olduğunu söyledim, onlar da anlayışla karşıladılar. Niyetleri iyi. Ancak gözyaşı tehdidi tekrar boğazımı tırmalamadan önce onlara bebeğimin babasının bilmek istemediğini söyleyebileceğim çok fazla zaman ve yol var.

Onları bu kadar üzgün görmeye dayanamıyorum. Sadece benim için endişelendiklerini biliyorum. Ama tüm bunlara benim sebep olduğumu bilmek yine de zor. Harika bir haber olması gereken şey lekелendi.

Onlara veremediğim cevaplar yüzünden lekelenmişler.

Jaxon'ın neden sırtını döndüğünü bilmiyorum, gerçek nedeni değil.

Tek bildiğim, burada yalnız olduğum ve aileme ilk kez büyükanne ve büyükbaba olmak üzere olduklarını söylediğim. O burada benimle değil. Olduğunu sandığım adam değil.

Yakın bile değil.

Hiçbir şey mantıklı değil.

"Sen ve ben, büyüdüğünde burada yürüyebiliriz. Seni aşağı indiririm, sen de nehirde kürek çekersin." Bir elimi karnıma koyarken sesim yumuşak.

Hala anne olacağıma inanamıyorum. Planladığım gibi olmayabilir. Hep aşk, evlilik ve sonra bebek olacağını düşünmüştüm.

Ama ikimize de yetecek kadar sevgim var.

Yapmak zorundayım.

Yürümeye devam ediyorum, birbiri ardına yeşil alanlar, ta ki birahanenin çatısı görüne kadar. İçeri girip bir portakal suyu sipariş ediyorum ve bira bahçesindeki piknik bankında güneşin altında oturmayı tercih ediyorum. Cebimden telefonumu çıkarıp açıyorum. Jaxon'ın mesajlarını aldıktan sonra bütün sabah kapalı tuttum ama Lydia ve Abigail buraya sağ salım varıp varmadığımı merak edecekler. İkisine de mesaj atıyorum

Annemle babamın haberi iyi karşıladıklarını, en azından bekledikleri kadar iyi karşıladıklarını bildirmek için.

Mesajlar geldikçe telefonum elimde vızıldıyor.

Kızların her birinden beni düşündüklerini söyleyen birer tane ve Jaxon'dan iki tane.

Jaxon: Megan, umarım bu hafta sonu ailenle geçirdiğin zamanın tadını çıkarırsın. Lütfen döndüğünde seni görebilir miyim? Pazartesi bir toplantım var, ama Salı? Salı günü buluşabilir miyiz?

Annen ve babanla geçirdiğin zamanı bölmek istemem Megan. Lütfen benimle Salı günü buluşacağını söyle, ben de seni bir daha rahatsız etmeyeyim.

Adına bakmak zorunda kalmamak için telefonumu yüzüstü masaya bırakıyorum.

Kim olduğunu sanıyor bu?

Bir dakika önce ona bebeğine hamile olduğumu söylediğimde beni terk ediyor. Sonra uygun bir zamanda buluşmayı kabul etmemi mi bekliyor? Cevap vermeyeceğim. Ne istediğini, ne söyleyeceğini merak ediyorum. Ama bekleyebilir.

O bekleyebilir.

Kendimi ilk sıraya koymalıyım. Ezilip durmaya devam edemem. Tanıştığımız günden beri her şeyi o kontrol ediyor. Her şey onun şartlarına göreydi ve ben de buna uydum. Şehvet ve aptalca gerçek aşk kavramı gözümü o kadar kör ki sesimi unuttum.

Jaxon King tüm kararları alamaz.

Artık değil.

"O vahşı saçı tanıdığımı sanmıştım."

Arkamı dönüyorum ve doğrudan derin, ela gözlere bakıyorum. "Ryan! Aman Tanrım, nasılsın?"

Ayağa kalktım ve ona sarıldım. Geniş ve biraz yumuşak, tam da onu hatırladığım gibi.

"Seni bir süredir görmüyorum Meg." Masanın diğer tarafına, karşıma geçmesini işaret ediyor ve ben de başımı sallayarak onu bana katılmaya davet ediyorum. "Evde annenle babanı mı ziyaret ediyorsun?" diye soruyor, bir bardak birayı dudaklarına götürerek.

Onu yerine koyup elinin tersiyle kısa, siyah sakalını silerken tatmin olmuş bir nefes veriyor.

"Evet, sadece yarına kadar. İyi görünüyorsun. Köy hayatı sana iyi davranıyor mu?" Ona bakarken gülümsüyorum.

Üzerinde bir bira memesi olan bir tişört, solmuş kot pantolon ve çamurlu botlar giyiyor. Her zaman taşraya uygun olmuştur; bu onun kanında var.

"Her zamanki gibi tatlı." Sırıttıyor. "Artık çiftliği babamdan devraldım. Bütün inekler, süt sağımı, meyve bahçeleri, hepsi. O ve annem artık sadece tatil evlerine konsantre oluyorlar."

"Bunu selfie'lerinden anladım." Gülüyorum.

Ayrılmamızın üzerinden sekiz yıl geçmiş olabilir ama zaman zaman ziyaretine gittiğimde onunla karşılaşıyorum. Çoğunlukla sosyal medya üzerinden arkadaş kaldık - doğum günü dilekleri ve fotoğraf beğenileri gibi. Ryan'ın Friesian cinsi süt ineklerinden oluşan sürüsüyle çektiği selfie'ler sayesinde epey bir takipçi kitlesi var. Hepsinin Moogan Friesian gibi isimleri var ve onları işaretlerine bir bakışta ayırt edebiliyor.

"Hashtag kralı, o benim." O da gülüyor.

Gülümsemeye çalışıyorum ama 'kral' kelimesini duyunca midem bulanıyor. "O yüzü hatırlıyorum." Beni inceliyor.

"Ne yüzü?"

"Şu anda yaptığın. Sanat okulundan haber alamadığında yaptığınla aynı." Çenesini kaşırken gözlerini masaya indiriyor.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" "Elbette." Tekrar bana baktı.

Bu hafta sonu evde olmamın nedenini ona söylemek istememe neyin sebep olduğundan emin değilim. Belki de hayatımı ve nereden geldiğimi yeterince bilen ama sadece dinleyecek kadar da uzakta biriyle konuşmanın özgürlüğü ve tanıdıklığıdır. O her zaman harika bir dinleyiciydi.

"Bir adamla tanıştım ve şimdi anne olacağım."

"Bu harika. Tebrik ederim. Eminim baban çok sevinmiştir." Ryan'ın gözleri benimkilerle buluşuyor ve içlerinde gerçek bir mutluluk var.

"Bekâr bir anne." Gözleriyle buluşmadan önce içkimden bir yudum alıyorum. Yüzünü bir şaşkınlık bulutu kaplıyor ve sakalını sıvazlıyor.

"Özür dilerim Meg. Ne oldu?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Sadece bunun bir parçası olmak istemiyor." Bunu yüksek sesle söylerken boğazım düğümleniyor.

Ryan dişlerini sıkarak, "O bir aptal," diyor ve başını öne eğiyor. "Ama iyi olacaksın Meg. Sen güçlüsün, bunu biliyorsun, değil mi? İşler her zaman düşündüğün gibi gitmez ama yine de yoluna girer."

"Evet, umarım öyledir." Ona küçük bir gülümseme verdim.

"Sanat okuluna gitmen gibi." Boğazını temizliyor. "İşe yaramadı. Ama uçma işini aldın. İstedığın gibi seyahat ettin ve şimdi sanatla uğraşıyorsun."

"Haklısın. İşe yaradı. Onun yerine üniversiteye gitseydim gördüğüm yerlerin yarısını asla göremezdim."

"Yani pişman değilsin, öyle mi? Üniversiteyi kaçırdığın için?" Ryan'ın gözleri benimkilere bakıyor. Alt dudağını çiğniyor.

"Sanırım hayır. En azından şimdi değil."

Omuzları düştü ve derin bir nefes aldı, "Bunu söylediğini duymak beni ne kadar rahatlattı anlatamam."

Tenim karıncalanıyor. "Neden?"

Bana bakıyor, gözleri suçluluk duygusuyla dolu. "Sanat okulu başvurunu postalamadım. Yapacaktım, yaptığımı sanıyordum," sesi düşüyor, "sonra birkaç hafta sonra kamyonetimin koltuğunun altında buldum, son başvuru tarihini çoktan geçmişti."

Ağzım açık bir şekilde ona bakıyorum. "Hiç mi?"

Başını sallıyor, başını eğerken dudakları gergin bir çizgi halinde. "Özür dilerim."

"Buna inanamıyorum." Başımı sallıyorum, zihnim dönüyor, başım dönüyor. "Tüm bu zamanı yeterince iyi olmadığımı düşünerek geçirdim. Onlara gönderdiğim örnek parçalarımın yeterince iyi olmadığını."

Ryan'ın sesi dikkatli ve sessiz. "Sen her zaman yeterince iyi oldun Meg. Sadece sen kendinden şüphe ettin." "Yani, ben-"

Düşüncelerim, onları yakalayamadan, bana söylediklerini anlamlandıramadan dağılıyor. Belki de yeterince iyiydim ve bir yer bulabilirdim. Artık asla bilemeyeceğim.

Belki de bunu duymaya ihtiyacım olduğu için şimdi öğreniyorum. Bunu tek başıma yapabileceğimi duymaya. Yapabilirim.

"Hey... sorun yok. Seni affediyorum," diyorum Ryan'a, gözleri benimkilerle buluştuğunda. "Bunu hak etmiyorum," diye mırıldanıyor.

"bir kazaydı ve artık bitti. Geçmişte kaldı." Ve bunda ciddiyim.

Sözlerim kafasına dank edince yüzündeki gerginlik kayboluyor. Bunu bunca yıldır yanında taşıdığına inanamıyorum.

Eğer bu son birkaç ay bana bir şey öğrettiyse, o da kazaların olabileceğidir. İşler planladığınız gibi gitmeyebilir ama yine de yoluna girebilir. Onlardan iyi şeyler çıkabilir.

Masanın öbür ucuna uzanıp kolunu sıkıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, sorun yok. Ben iyiyim. Gerçi tuvalete gitmezsem iyi olmayacağım," diye şaka yaparak banktan kalkıyorum. "Bir dakika içinde dönerim."

Dışarı çıkıp Ryan'ın karşısına oturduğumda telefonum masanın üzerinde yüzüstü duruyor.

"Bir geldi," diyor Ryan. "Öyle mi?"

"Evet. Jaxon adında bir adam."

Midem bulanıyor. "Bebeğin babası o."

"Ben de düşünmüştüm." Ryan'ın sesi hırçın. "Sanırım sana bir özür daha borçluyum."

"Neden?"

Bana bakıyor, çenesi gergin.

"Ona aklımdan geçenleri söyledim."

Bölüm 23

Faxon

mutfak tezgahının üzerinde duran telefonuma bakıyorum.

Ne oluyor be?

Bağlandığında çok rahatlamıştım, Megan sonunda benimle konuşacaktı. Sonra adamın biri cevap verdi ve bana saldırmaya başladı.

Adının Ryan olduğunu söyledi.

Ryan.

"Lanet olası eski erkek arkadaş!" Boş odaya doğru tısladım.

Eski erkek arkadaşıyla birlikte. Onunla ne işi var ki? Ailesini görmeye gideceğini söylemişti.

Bir avucumu soğuk mermere vururken diğer elimle yeşil meyve suyu bardağını dudaklarıma götürüyorum.

Lanet olası eski erkek arkadaş.

Bardağa kaşlarımı çatıyorum ve içindekileri lavaboya döküp kahve makinesini çalıştırıyorum.

Pencereye doğru yürüyüp dışarı bakıyorum. Yine de haklı.

Her aşğılama, ağzından çıkan her kızgın kelime - aptal, *değersiz, bencil bok parçası*. Hepsi doğru. Belki de ona teşekkür etmeliyim? Bana karşı bu öfkeyi hissedecek kadar onu önemseyen insanlar olduğu için minnettar olmalıyım. Onu destekleyecek, *ben olmadığında* onun yanında olacak insanlar var.

Ama şu anda onun yanında olduğunu ve benim olmadığımı bilmek içimi acıtıyor. İçimin derinliklerine batıyor. Ama ne bekliyordum ki? Sonsuza kadar yalnız kalmayacak. Bir gün başka bir adam gelecek ve onun kalbini alacak. Onu kollarında tutacak, burnunun kırışmasını izleyecek, ilham aldığında gözlerinin parladığını görecek... Çocuğum düştüğünde onu kaldıracak, gözyaşlarını silecek, ona masal okuyacak.

"Oh Tanrım." Gözlerimi sıkıca kapatırken hıçkırık boğazımda düğümleniyor. O ben olmayacağım.

Başka biri olacak, benim hayatımı yaşayacak, onu sevecek, çocuğuma babalık yapacak.

Ben olmayacağım.

Sahip olmayı çok istediğim şeyler. Ama sahip olamıyorum.

Birkaç yıl içinde burada olmayabilirim. Onları terk etmiş olacağım. Böylesi herkes için daha iyi. Daha genç, daha fit biriyle tanışabilir. Sevdiği bir insanın acı çekip öldüğünü görmenin getirdiği ıstırabı ona yaşatmayacak biriyle.

Hem de sen çaresizken.

Lanet olası çaresiz.

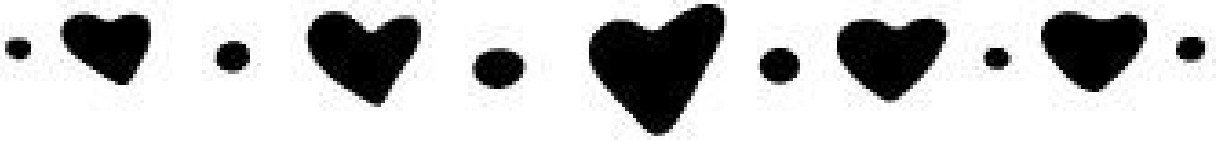
Yere çöküyorum, başım ellerimin arasında, göğsüm kabarıyor.

Nefes alamıyorum.

Kalbim göğsümde güm atıyor, damarlarımdaki kanın basıncı başımı zonklatıyor. Nefes almaya çalışırken parmaklarım karıncalanıyor,

sefilce başarısız olmak. Ölmek bir his olmalı. Sanki bir uçurumdan düşüyormuşsunuz, kontrolden çıkmışsınız, kollarınız ve bacaklarınız çırpınıyor, parmaklarınız pençeliyor, sizi yukarı çekecek bir el ya da dayanak, bir can simidi arıyorsunuz.

Ama asla gelmez.

"Ben zaten buradayım. Bazı meslektaşlarımla görüştükten sonra sizinle onkoloji resepsiyonunda buluşacağım." Joanna'nın sesi Jaguar'ın Bluetooth hoparlörlerinden profesyonelce geliyor.

Profesyonelce olurdu. Şu an iş modunda.

"Acelemlerim yok. Neredeyse bir saat erken geldim. Park yeri bulabileceğimden emin olmak istedim."

"İyi fikir. Burada park etmek tam bir kabus olabiliyor."

Sanırım erken gelmemin gerçek sebebini bana açıklamak yerine aynı fikirde.

Bu işi bitirmek istiyorum.

Dün gece anksiyete krizi geçirdiğimi fark ettikten sonra nihayet yatağa girebildim. Ama bütün gece dönüp durdum, sanki sabah giyotin için sıramı bekliyormuşum gibi hissettim. Uyandığımda çarşaf terden sırılsıklamdı - şu anda herhangi bir şey üzerinde ne kadar az kontrol sahibi olduğumun bir işareti daha.

Jaguar'ı park edip makineden bir bilet alıyorum, ceketimin cebine koyuyorum ve hastanenin ana girişine yöneliyorum. Işık ve koku boğazımı sıkıyor. Hepsi aynı. Girdiğim her hastane aynı ruhsuz kaliteye sahip.

Birine isteyerek girmeyeli yıllar oldu. Çok fazla anı var.

Biraz zaman geçirmek için gazete bayiiine gidiyorum. Her zamanki şeyler var; geçmiş olsun kartları, her potansiyel ilgi alanına yönelik dergiler, en son romanlar, şişirilmiş folyo ön yüzlerinde 'yeni bebek' yazan balonlar. Yakındaki bir havalandırma deliğinden gelen esintiyle tehditkâr bir şekilde dönüp duran oyuncak ayı şeklindeki bir tanesine bakıyorum.

"Jaxon?" Ses kalbime bir kurşun gibi saplanıyor.

Onun burada ne işi var?

"Megan," diye nefes alıyorum, arkamı dönüp doğrudan gözlerinin içine bakıyorum.

Yanakları pembeleşiyor ve burnunu kırıştırarak bana dikkatle bakıyor. Saçlarını yüksek bir at kuyruğuyla toplamış, kalem etek ve bluz giymiş, sanki işe gidiyormuş gibi.

Onu son gördüğümde bile daha güzel.

Onu terk ettiğimde.

Elimi uzatıp onu kollarıma almak, burnumu saçlarına bastırmak ve çilekleri koklamak için dürtüyle savaşıyorum. Ona sarılmak, onu hissetmek...

"Geldin mi? Nereden biliyorsun? Abigail mi söyledi?" Gözleri benimkileri arıyor ve sonra onları uzaklaştırmadan önce dudaklarıma düşüyor. "Biliyor musun? Boş ver. Nasıl bildiğin önemli değil. Yine de gitmeliyiz. Randevu beş dakika içinde."

Olduğum yerde donup kaldım.

Bana dönüyor ve kaşlarını çatıyor.

"Tabii gelmemeyi tercih etmezsen?"

"Hayır, geliyorum," diyerek ona yetişiyorum.

Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok ama benimle konuşuyor ve gitmemi istiyor. Bu benim için yeterli.

"Abigail buralarda bir yerde," diye mırıldanıyor Megan, fayans döşeli giriş holünü geçerken.

"İşte orada." Kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatmış Abigail'i fark ediyorum. Biz yaklaşırken beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Görüyorum bize katılmaya karar vermişsin, Jaxon." Kaşlarını sesi kırılmış.

"Evet, yaptım."

"Megan, sen çıktığında ben orada olacağım." Abigail fuayenin karşısındaki önü açık kafeyi işaret ediyor.

Çekip gitmeden önce bana son bir kez kaşlarını çattı. Onu yıllardır tanıyorum, Martin aracılığıyla, ama kimin kampında olduğu belli.

Onu suçladığımdan değil.

"Oldukça yakınlaştık. İyi bir arkadaş, koruyucu bir arkadaş oldu," diyor Megan yürürken.

"Anlıyorum. İyi arkadaşların olmasına sevindim, Megan."

Bana yan yan bakıyor ve ağzını açıyor ama sonra kapatıyor ve kendi kendine iç çekiyor.

Nereye gittiğimize bile bakmıyorum. Sadece vücudundan gelen ısıya, nabzının boynunda atmasına ve narin teninin titremesine odaklanabiliyorum. Ağzı sımsıkı bir çizgi halinde ve yürürken sırtı kaskatı.

Gözlerim karnına kayıyor ve göğsüm yanıyor.

"Sana söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, haberin olsun." Bana bakarken sesi kontrollü. "Ama şimdi ne yeri ne de zamanı."

Soğukkanlı ve sakin, duygudan yoksun. Çarşamba'dan çok farklı. Bunu daha iyi hale getirmek için söyleyebileceğim hiçbir kelime yok. Bunun yerine, başka bir koridora saparken anlayışla başımı sallıyorum.

Sonuna kadar yürüdük ve bir tarafta resepsiyon masası bulunan küçük bir bekleme alanına açıldı.

Megan masanın arkasındaki güler yüzlü yaşlı kadına yaklaşıp. "Merhaba, ben Megan Curtis. Erken bir tarama için buradayım."

Tarama mı?

Ensemdeki tüyler diken oldu. Bayan klavyesine dokunuyor.

"Ah, evet, işte buradasınız. Şunu doldurabilir misiniz lütfen?" Megan'a üzerinde bir form ve kalem bulunan bir pano uzatır. "Neden siz ve eşiniz şuraya oturmuyorsunuz?" Bekleme alanındaki iki boş koltuğu işaret ediyor.

Megan ona kibarca gülümsüyor ve iki koltuğa doğru yürüyüp oturuyoruz.

Bana bakmıyor. yerine formu doldurmaya odaklanıyor. Ama koltuklar birbirine o kadar yakın ki onun çilekli şampuanının kokusunu alabiliyorum.

Avuçlarımı pantolonuma siliyorum. Bir kolumu ona dolama ve burnumu saçlarına gömme isteği, onu ilk gördüğüm zamankinden daha baskın hastane dükkanı.

"Hafta sonun nasıl geçti?"

"İyiydi," diyor, başını

kaldırmadan. "Peki ya ailen?"

"Onlar da iyi."

"Ya Ryan?" Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüveriyor.

Gözleri benimkilere dikiliyor ve gözlerindeki ateş geriye yaslanmama neden oluyor. "Ryan gayet iyi, teşekkürler Jaxon," diye tıslıyor.

"Sana sohbet ettiğimizi söyledi mi?" Bakışlarının sıcaklığı hâlâ içimi yakarken soruyorum.

"O yaptı." Formu doldurmaya devam ediyor.

"Kaç yaşında, otuz mu? Otuz bir mi?"

Duraklıyor, burnu kırıışırken kalemi kâğıdın üzerinde geziniyor. "O otuz bir yaşında."

Boğazımı temizliyorum. "Senden sadece bir yaş büyük."

"Her şey rakamlardan ibaret değildir, Jaxon," diye tersliyor ve panoyu resepsiyonda çalışan bayana geri götürmek için ayağa kalkıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum tekrar .

"Biliyorum, bana söyleyip duruyorsun."

Bekleme odasına bakarken kollarını göğsünde kavuşturuyor. Duvarları posterler kaplıyor, gülümseyen bebek resimleri her açıdan bize doğru geliyor. Karşımızda oturan bir çift Megan'ın gözüne çarpıyor ve onlara gülümsüyor.

"Kaç haftalıksın?" Megan soruyor.

Çift birbirlerine bakar, adamın eli kadının karnını okşarken sırtırlar.

"Otuz üç," diye cevaplıyor kadın. "Bebeğin hangi yöne döndüğünü kontrol etmek için buradayız. Makat gelişi olabileceğini düşünüyorlar. Peki ya siz?"

Megan bana bakmadan, "Neredeyse on, sanırım," diye cevap veriyor. Gözlerim tekrar karnına kayıyor.

"Oh, bu çok heyecan verici. Bu ilk mi?" Bayanın gözleri ikimizin arasında dolaşüyor.

Nefesimi tutup Megan'ın cevap vermesini bekliyorum. "Benim, evet."

Çift bir bana bakıyor, bir Megan'a.

"Oh, o baba değil. Sadece sperm donörü" diyor, sesi gerçekçi.

Bir mide bulantısı dalgası üzerime çökerken ona bakıyorum.

Sadece sperm donörü.

Çifti danışma odalarından birine çağırana kadar rahatsız edici bir sessizlik olur. Adam, sanki az önce loto bileti dağıttıklarını söylemişler gibi yerinden fırlar ve karısını da yanına çeker.

Hâlâ Megan'a bakıyorum. Yüzünü bana dönüyor ve gözleri daha önce görmediğim bir keskinlikle benimkilere dikiliyor.

"Neydi o?" Sesimdeki acıyı gizleyemiyorum. Çenesini dışarı çıkarmadan önce bir an irkildi.

"Sen de öyle olmayı seçtin, Jaxon. Sadece bunu tanımlamak için farklı kelimeler kullanıyorsun."

"Tanrım, Megan." Başımı ellerime yaslarırken sesim gergin çıkıyor.

Beni çok az düşünüyor. Kendi çocuğuna sırtını dönecek türden bir adam olduğuma inandırdım onu. Ama değilim.

Başka bir yolu olsaydı.

Geleceğin ne getireceğini bilseydim, ona garanti verebilseydim, ikisini de asla terk etmezdim.

"Megan Curtis?" Genç bir kadın doktor muayene odasının kapılarından birinden ikimize de gülümsüyor.

Elimi gözlerime sürüyorum ve ayağa kalkarak Megan'ı odaya kadar takip ediyorum. "Lütfen, ikiniz de oturun. Benim adım Gail. Ben de hastanedeki sonograflar."

Oda küçük ve loş. Penceredeki panjurlar ışığın çoğunu engelliyor. Üzerinde bilgisayar bulunan bir masanın yanında birkaç sandalye var ve Gail masaya otururken eliyle işaret ediyor. Arkasında, yatağın ayak ucundaki duvara sabitlenmiş büyük bir ekran da dahil olmak üzere birçok ekipmanla çevrili bir muayene yatağı var.

Megan'a önce işaret ediyorum, sonra da yanındaki koltuğa oturuyorum. Koltuğunun kenarına oturuyor, ellerini dizlerinin üstünde kavuşturmuş, Gail'i izlerken dudağını çiğniyor.

"Tamam o zaman, Megan. Bakalım." Gail, Megan'ın dışarıda doldurduğu anketi okurken kaleminin ucunu tıkırdatıyor. "Yani, son adet tarihiniz Kasım ayının otuzuydu?"

"Evet." Megan başını sallar.

Otuz Kasım... Otelin yeniden açılmasına iki haftadan az bir süre kalmıştı.

Gail bilgisayarda bir takvim açar ve kalemini ekrana vurur.

"Bu da seni... bugün on haftalık yapar." Şaşkın yüzüne baktı. "Haftaları kadının son adetinin ilk gününden itibaren sayarız, her ne kadar sihir muhtemelen Megan'ın yumurtlamasından yaklaşık on ila on dört gün sonrasına kadar gerçekleşmemiş olsa da." Bana gülümsüyor.

"Ah, anlıyorum."

Dizlerimin üzerinde öne doğru eğilirken parmaklarımı çenemin altında birleştiriyorum, gözlerimi takvime dikiyorum.

Gail, "Yani aslında bebek orada sadece sekiz haftadan biraz daha uzun bir süredir büyüyor," diye ekliyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Bebeğimiz sekiz haftadır büyüyor. O gün Megan'ı Articulate'de tekrar gördüm ve o zamandan beri her seferinde bebeğimiz onun içindeydi... büyüyordu... yaşıyordu.

"özel, değil mi?" Gail gülümsüyor.

"Evet," diye inanamayarak başımı sallıyorum, "inanılmaz."

Megan yanımdaki koltuğunda kayıyor. Ben ona döndüğümde gözlerini kaçırıyor ve cevaplarını tekrar okuyan Gail'e odaklanıyor.

"Tamam, bana kanamadan bahseder misin? Altıncı hafta civarında mıydı?" Gail okurken kaşlarını çatıyor.

"Kanama mı?" Yüzümü Megan'a doğru çeviriyorum. "Bana kanaman olduğunu ."

Kıyafetlerinin arasından sızan kırmızıyı görebilecekmişim gibi kucağına bakıyorum.

Kıllanıyor, çenesinde bir kas seğiriyor. Hâlâ bana bakmıyor.

Gail ikimizin arasına baktı.

Nabzım göğsümde hızla atıyor.

"Bebek iyi mi?" Megan'ın yüzüne bakıyorum ve sonra Gail'e bakıyorum.

"Sorun yok, rahatla," diyor Gail, sesi sakın. "İmplantasyon kanaması olabilir. Adet görmeyi beklediğiniz zamanlarda ortaya çıkar, bu nedenle bazı kadınlar hamile olduklarını düşünmez ve bir sonraki aya kadar öğrenemezler."

"Yani, bebek iyi mi?"

"Biz de bunu kontrol etmek için buradayız." Gail'in gülümsemesi geri döndü. "İnsanların fark ettiğinden daha yaygın."

"Tanrı'ya şükür," diye nefes alıyorum, bedenim rahatlıyor.

Megan boğazını temizler. "Daha açık renkliydi, çoğunlukla kahverengi, biraz da kırmızıydı. Ve daha kısaydı. Hiçbir şey düşünmedim. Regl olduğumu düşündüm."

Sonunda bana bakıyor ve gözlerindeki acı nefesimin boğazımda neden oluyor.

Acı ve endişe.

Endişeli.

Onu neyle suçlayacağımı sanıyor? Bunu bilmekle mi? Bana yalan söylemekle mi? Örtbas etmekle mi?

Bilerek mi hamile kaldın?

Uzanıp elini tutuyorum, parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum ve geri çekilmediğinde memnun oluyorum. Bana bakıyor, gözleri gözyaşı tehdidiyle parlıyor. Ben de kalbim ağırlaşmış bir şekilde onlara bakıyorum ve bakışlarımla ona yalvarıyorum.

Kendini suçlama, Prenses. Bu bir mucize. Bebeğimiz minik, güzel bir mucize.

"Tamam o zaman, bir bakalım." Gail sırtarak ayağa kalkıyor ve yatağın üzerine bir tıbbi kâğıt açıp ucundan yırtıyor. "Şuraya uzan Megan." Yatağa vuruyor.

Megan elimi bırakıyor ve yatağa uzanıyor.

"Ekipmanların olduğu bu tarafta olmam gerekiyor. Ama şu tarafta bir koltuk var baba." Gail yatağın diğerk tarafındaki bir sandalyeyi işaret ediyor.

Ayağa kalkıp Megan'a bakıyorum.

"Otur baba," diye fısıldıyor ve başını sandalyeye doğru eğiyor.

Koltuğa çöküp ona bakıyorum, milyonlarca dilek kafamdan fırlamaya çalışıyor.

Babacığım.

"Tamam, eğer eteğini indirebilir ve bluzunu yukarı çekebilirsen."

Megan Gail'in dediğini yapıyor, yataktan kalkıp eteğini ve külotunu kalçalarının üzerinden indirerek karnının alt kısmının pürüzsüz tenini ortaya çıkarıyor. Gail Megan'ın eteğinin üst kısmına biraz kağıt mendil sıkıştırıyor ve parmakları Megan'ın tenine hafifçe sürtünürken bakmaktan kendimi alamıyorum.

Aletim pantolonumun içinde uygunsuz bir şekilde seğirirken nefesimi içime çekiyorum. İçinde bulunduğumuz durumun büyüklüğü bile vücudumun ona karşı verdiği doğal tepkiyi gizleyemiyor. O teni öptüm, o tenle seviştim, okşadım, okşadım...

O deriye *tapardım*. Şimdi de altında büyüyen bebeğimi güvende tutuyor.

Bebeğimiz.

"Soğuksa özür dilerim."

İkimiz de Gail'in Megan'ın cildine biraz şeffaf jel fışkırtmasını izliyoruz. Sonra ultrason çubuğunu üzerine yerleştiriyor ve etrafa yayıyor.

"Bakalım burada neyimiz varmış."

Bir an için hiçbir şey olmuyor. Kulaklarımda sadece kalp atışlarımla sesi var, *thu-dum, thu-dum, thu-dum*. Hızlı, boğuk.

"Bebeğinizin güzel, güçlü bir kalp atışı var. Dakikada yaklaşık yüz elli üç atım." Gail asayı Megan'ın karnının üzerinde gezdirirken bilgisayar ekranındaki değerlere bakıyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor. *Thu-dum, thu-dum, thu-dum*. Bu benim kalp atışım değil; bebeğinki.

"Baba?" Gail dikkatimi çekmek için söylüyor.

Yukarı bakıyorum. Megan gülümsüyor. Yüzü, onu büyüleyen güzel bir sanat eseri gördüğünde olduğu gibi aydınlanıyor. Ama bu sefer yüzü daha da parlak. Tam bir hayranlık içinde. Gail yatağın ayak ucuna doğru başını sallıyor ve ben de dönüyorum.

Hareket olana kadar siyah-beyaz ekranda ne olduğunu anlamak zor.

"Aman Tanrım." Belirgin leke kıpırdıyor.

Gail, "Burası kafası," diye açıklıyor, "ve burası da bebeğin-" "Karnı," diye araya giriyorum. Onları yüksek sesle ve net bir şekilde görebiliyorum.

Bebeğimiz.

"İşte kalp." Gail asayı hareket ettirdi ve blobun içinde titreşen bir nokta belirdi. Şaşkına döndüm.

Bebeğimizin bir kalp atışı var, büyürken Megan'ın içinde atan gerçek bir kalbi var. Biri bana bu duyguyu tarif etmemi istese -bebeğimizi görmek, kalp atışlarını duymak- tarif edemezdim. Hiçbir kelime bunun ne kadar inanılmaz olduğunu anlatmaya yetmez.

"Sadece bazı ölçümler yapmam gerekiyor," diyor Gail ekranda çizgiler çizip rakamları bilgisayara girerken.

Megan'a bakıyorum, beni izliyor, gözleri yaşlarla dolu.

Boğazım yanıyor. Yanıyor ve ağrıyor, tıpkı kalbim gibi.

Gail ekranı kapatır. "Tamam. İşimiz bitti. Ben dışarıdan bir şeyler alacağım. Kalkmak için acele etme, Megan. Beş dakika içinde döneceğim."

Megan doğruluyor ve mendiliyle karnındaki jeli siliyor. "Bu bizim bebeğimiz," diye fısıldıyorum.

Megan kıyafetlerini düzeltirken başını sallıyor. "Biliyorum, çılgınca, değil mi?"

Ayağa kalkıp ona doğru bir adım atıyorum ve çenesinin altından tutarak yüzünü bana doğru çeviriyorum. Gözlerinde çok fazla acı ve cevaplanmamış bir sürü soru var. Ama şu anda önemli olan tek şey bebeğimizin sağlıklı olması.

Ona çok yakınım, dudaklarım onunkilerin üzerinde geziniyor, tatlı nefesini içime çekiyorum. Tereddüt ediyorum ve o bunu hissediyor. Gözleri gözlerimin arasına bakıyor ve yüzümün iki yanına uzanarak aramızdaki boşluğu kapatıyor. Yumuşak dudakları benimkilerle buluştuğunda inliyorum ve o da beni öpüyor.

Şefkatli, tatlı ve sevgi dolu.

Şu anda ona vermem gereken her şeyi.

"Kaybedecek nelerin olduğunu bir düşün, Jaxon," diye fısıldıyor dudaklarıma.

Gözlerimi kapatıyorum.

Kaybedecek her şeyim var. Ancak daha sonra kaybedersem milyonlarca kez daha zor olacak.

Konuşmak için ağzımı açtım. Ne yaparsam yapayım neden hepimizin kaybettiğini bilmesi gerekiyor.

Sonunda hepimiz kaybedeceğiz.

Şimdi kaybetmek onun için daha kolay olacak, bebek için daha kolay olacak. Ciğerlerimdeki havayı boğan göğsümdeki hissi neredeyse fikrimi değiştirmem için yeterli.

Neredeyse.

"Megan..."

Bana bakıyor, bekliyor.

Telefonum cebimde çalıyor. Yüksek sesle, aralıksız çalıyor. Telefonu çıkardığımda Megan'ın yüzü düşüyor.

Joanna.

On dakikadan az bir süre içinde ameliyat için hazırlanmam gerekiyor.

"Yapmak zorundayım... yapmak zorundayım-"

"Git," dedi, arkasını dönerek, "sadece git, Jaxon."

Bölüm 24

Megan

Jaxon'a gönderdiğim mesajı GÖNDER'e tıklıyorum ve telefonumu çantama geri koyup arabanın camından yağan yağmura bakıyorum.

"Sen iyi misin?" Abigail sürücü koltuğundan soruyor, sesi endişe dolu.

"Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

Son bir haftadır neredeyse her gün göğsümde hissettiğim batma hissi hafifleme belirtisi göstermiyor.

"Ben de öyle, Meg. Bu benim tanıdığım Jaxon değil. O biri değil." Abigail şaşkınlıkla yüzünü buruşturuyor. "Sanki bir şey tarafından ele geçirilmiş gibi. Onu tamamen farklı bir insan gibi davranmaya iten bir şey." "Neden geldiğini anlamıyorum. Bugünkü aptal iş gezisinden daha çok rahatsız olduğu belliyken neden zahmet etti ki? Sonuna kadar bile kalmadı. Sonografçı fotoğraflarla birlikte geri geldi ve bana doğum tarihini söyledi, ama o kaçırdı. Çoktan kızmıştı.

kapalı."

Bakışlarımı tekrar ellerimde tuttuğum küçük siyah beyaz resimlere indirirken gözlerim doluyor.

"İş gezisi mi?" Abigail kırmızı ışıktaki dururken bana bakıyor.

"Evet. Ben annemlerdeyken bana mesaj attı ve Salı günü buluşmak istediğini söyledi. Pazartesi günü bir işi olduğunu, bu yüzden Salı günü olması gerektiğini söyledi. Ama sanırım sen ona taramadan bahsedince fikrini değiştirdi."

"Ben mi?" Abigail dönüp bana baktı. "Sen neden bahsediyorsun? Ona ben söylemedim. Sen söylemişsindir diye düşündüm."

"Hayır, yapmadım... Martin?"

Abigail bana başını sallıyor. Arkamızdan bir araba korna çalıyor, o da arkasındaki sürücüye özür dilemek için elini sallayarak uzaklaşıyor.

"Martin'e hiç söylemedim. Bu benim söyleyeceğim bir haber değil." Kaşlarımı çatıyorum ve burnumu kıvrıyorum.

"O zaman Jaxon tarama yaptırdığımı nereden biliyordu?"

"Beni aşar." Abigail omuz silkiyor. "Gerçi seni beklerken Jo'yu hastanede gördüm." Düşünürken bir elinin parmaklarını direksiyona vuruyor. "Ana giriş bölümüne geldi, sanki birini bekliyormuş gibi etrafa bakıyordu."

"Jo kim?" Taradığım fotoğrafları eskiz defterimin sayfaları arasına sıkıştırıp çantama geri koyuyorum.

"Jaxon'ın baldızı. Eski görünmcesi, Penelope'nin kız kardeşi." "Oh, doğru. Ondan hiç bahsetmedi."

"Sanırım bunun için bir nedeni yok. Yine de garipti. Beni gördüğüne şaşırılmış gibiydi. Normalde durur ve uzun uzun sohbet ederdi ama kaçmak istiyor gibiydi. Belki de sadece meşguldü, muhtemelen bekleyen bir hastası vardı."

"Hasta mı? O bir doktor mu?" Aklım Jaxon'da, taramada elimi tutuşunda ve bebek için çok endişeli görüldüğünde dolaşılıyor. Sonra çenemi tutup beni öpüşü, sanki söylemek istediği ama söyleyemediği çok şey varmış gibi beni öpüşü.

"Onkolog, inanılmaz biri. Martin'i o tedavi etti." Abigail onun adını söylerken gülümsüyor.

"Gerçekten mi?"

"Mmm-hmm. İnanılmaz biri. Harley Street'te bir danışma kliniği var ama sık sık hastaneye de geliyor."

Abigail, Articulate binasının önünde duruyor.

"Bıraktığın için teşekkürler." Ona gülümsedim. "Şimdi tek yapmam gereken Phil geç kaldığımı fark etmeden içeri sızmak ve Lydia'nın dikkat dağıtma gücünün işe yaramasını ummak."

"İyi şanslar!"

Gözlerimi deviriyorum. "Teşekkürler. İçimden bir ses ihtiyacım olacağını söylüyor. Hey, işten sonra Barre dersine gitmek ister misin? Eve gidip tekrar pijamalarımı giymeme engel olur."

Abigail'in gözleri parlıyor. "Evet! Bu harika olur. Martin bu gece Jaxon'da kalıyor, yani kuş gibi özgürüm."

"Erkekler yatıya mı kalıyor?" Kaşlarımı çatıyorum, öfke kılığına bürünmüş bir kıskançlık acısı beni vuruyor. Martin'le vakit geçirecek ama bebeğinin tarama randevusunun tamamına bile kalmayacak.

"Evet, ben de aynı şeyi düşündüm. İzlemek istedikleri bir maç varsa ve geç bitiyorsa bazen kalıyor. Ama asgari düzeyde bilgi alıyorum. Yine de bu sefer konuşmayı kesmedi. Bir şeylerin peşindeyken yaptığı gibi. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Sanki yüzde yüz dürüst olmamasını aşırı telafi ediyor."

"Yalan söylediğini mi düşünüyorsun?"

Abigail alt dudağını çiğniyor. "Jaxon'a gitme konusunda yalan söylediğini sanmıyorum. Ama bence söylediğinden daha fazlası var."

"Belki de kitabı üzerinde çalışıyorlardır?"

Abigail başını sallar. "Sanmıyorum... Bilmiyorum. Belki de ortada hiçbir şey yokken ben bir şeyler okuyorumdur."

Eğildim ve ona sarıldım. "Ne yaparlarsa yapsınlar, bu akşam için seni alacağım anlamına geliyor. Yani bu iyi haber."

"Kesinlikle." Sırıttıyor. "Sonra görüşürüz."

Ofise girdiğimde kimse gözlerini masasından kaldırmıyordu bile. Phil'in ofisinin kapısı kapalıdır ve Lydia'dan hiçbir iz yoktur.

Bilgisayarımı açıyorum ve e-postalarımı gözden geçiriyorum. Çoğu olağan ofis bildirimleri, Phil insanların buzdolabına koydukları öğle yemeklerini açıkça etiketlemeleri ve tarih atmaları konusunda ısrar ediyor. Görünüşe göre birisi haftalar önce buzdolabında tarihi geçmiş krem peynir bırakmış ve şüpheli yeşil bir tüy çıkmaya başlamış.

King Yayıncılık'tan T. Laverty'den gelen bir e-postaya tıklıyorum.

Günaydın Megan,

Bu projede sizinle tanışmanın ve birlikte çalışmanın ne kadar büyük bir zevk olduğunu bir kez daha söylemek istedim. Son derece yetenekli bir illüstratörsünüz. İster Articulate'de ister başka bir yerde olsun, geleceğin senin için harika şeyler barındırdığını biliyorum.

Umarım bu yollarımızın son kesişmesi olmaz ve tekrar birlikte çalışma şansımız olur. Beni istediğiniz zaman arayabilirsiniz. İş, fikir ya da sadece sohbet etmek için.

Tina.

Koltuğuma geri oturdum. Çok nazik. Tina ile çalışmak bir rüya. Phil'e hiç benzemiyor. Ona hamile olduğumu söylesem bana "bir tane daha olmaz" bakışı atacağını hayal bile edemiyorum. Geçen yıl tasarım ekibinden biri hamile kaldığında Phil'in yaptığı gibi değil. Esnek çalışma başvurusunu geri çevirdi ve kızın masası artık ofisteki fazladan dosyalar için bir çöplük haline geldi. Çoğunu Lydia'ya yaptırmasına rağmen onları hâlâ düzenleyemedi.

Bu konuşmayı yapmak için sabırsızlanıyorum. Hâlâ ne yapacağımı bilmiyorum. Uygulanabilir seçeneklerimin ne olduğunu. Dokuz aylık doğum izni mi alayım? Sonra ne olacak? Tam zamanlı olarak geri dönüp maaşımın çoğunu çocuk bakım masraflarına mı harcayayım?

Parmak uçlarımla şakaklarımı ovuyorum. Şu anda düşünmek için çok fazla şey var.

"Hey, ateşli anne." Lydia belirdi, masamın üzerine tünedi, üzerinde sadece şimdiye kadar yapılmış en seksi iş elbisesi olarak tanımlayabileceğim bir şey vardı.

"Lyds!" Daracık siyah elbiseyi gördüğümde gözlerim açılıyor.

Onu tüm doğru yerlerden sarar ve etek ucunun etrafında kırmızı bir dantel kenarı ve dekolte tatlı yakasından dışarı bakan kırmızı bir dantel vardır.

"Biliyorum, çok tatlı, değil mi?" Parlak kırmızı dudakları parlayarak bana suratını asıyor. "Yine de işe yaradı. Phil bütün sabah uslu bir çocuk gibi masasında otururken ben de onun ofisinde daha fazla dosyalama yaptım."

Başımı sallıyorum ve ona

sırıyorum. "Sana borçluyum.

Teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen, arkadaşlar bunun içindir. Ayrıca, siyah Tim'in daha şairane yanını uyandırmış gibi görünüyor." Yüzüne hınzır bir sırıtış yayılmadan önce dudağını ısırtıyor.

"Bilmek istiyor muyum?" Yüzümü ona döndüm.

"Muhtemelen hayır. Ama şunu söyleyeyim, bu elbise bu akşam işten sonra daha da fazla dikkat çekecek." Sırıttıyor.

"Sen onu geri çevirdikten sonra hala seninle konuşuyor, öyle mi?"

"Tabii ki öyle. Her şey ayarlandı. Ona, önümde dizlerinin üzerine çökmeyi, daha sonra onun için aklımda olan şey için bir alıştıırma olarak düşünmesini söyledim."

Kulaklarımı kapatıyormuş gibi yapıyorum.

Lydia masadan kayarken kıkırdıyor. "Peki. Bana bu sabahı anlat. Nasıl geçti?"

Çantamdan eskiz defterimi çıkarıp tarama resimlerinin olduğu sayfaya kadar açıyorum ve Lydia'ya uzatıyorum.

"Meg. Bu senin bebeğin." Bana bakıyor, gözleri parlak ve enerji dolu.

"Öyle görünüyor." Gülümsüyorum.

"Bu gerçekten oluyor," diye fısıldıyor, yüzüne yapışmış bir sırıtışla. "Çok havalı bir teyze olacağım."

"Evet, öylesin." Gülüyorum. "Yine de uygun dil ve sohbet konuları hakkında bazı temel kurallara ihtiyacımız olabilir."

Omuzlarını silkiyor. "Uslu durabilirim. Sıkıcı bir yetişkin olmak o kadar eğlenceli değil ama Lyds teyzenizi çok seveceksiniz," diye cıvıldıyor fotoğraflara.

Gülüyorum. Onu bir bebek olarak düşünemezdim. Genç ve kaygısız, hafta sonları partilere gidiyor ve seyahate çıkma hayalleri kuruyor. Lydia özgür bir ruh. Sanırım başkalarının bebeklerini sevmek, kendi bebeğine sahip olmaktan tamamen farklı. İş konusunda ne yapacağına dair hayatını değiştirecek seçimler yok, gece beslemeleri, bebek bezleri, ağrıyan göğüsler, çatlaklar yok, doğum yapmak yok. Ürperiyorum.

Çantamdaki telefonum çalıyor ve onu çıkarıyorum.

"Annem arıyor," diyorum Lydia'ya.

Bana küçük bir el sallıyor ve asansörlere doğru ilerlerken "sonra görüşürüz" diyor. Muhtemelen Tim'e ne sakladığını göstermek için hesap vermeye gidiyordu.

Cevap

tuşuna

bastım.

"Merhaba

anne."

"Merhaba, Megan. Seni rahatsız etmiyorum, değil mi? Sadece bu sabah taramanın nasıl geçtiğini görmek istedim." Sesi nefes nefese, sanki merdivenleri koşarak çıkmış gibi.

"İyiymi. Her şeyin normal görüldüğünü söylediler. Bebek sağlıklı."

Elim karnıma düşüyor. Şişkinlik dışında henüz bir şey yok. Phil bir şey fark etmeden önce iş konusunda ne yapacağıma karar vermek için zamanım olmalı.

"Oh, bu harika bir haber. Tek kelimeyle harika," diye pufluyor. "Dinle, baban ve ben konuşuyorduk. Bizimle birlikte eve geri taşınman gerektiğini düşünüyoruz. Bebek küçükken. Yardım edebiliriz. Londra'da kirayı ve çocuk bakımını tek başına asla karşılayamazsın."

Dudaklarımı birbirine sürttüm. O haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Rakamlar birbirini tutmuyor. Ama annemle babamın yanına geri dönme fikri bir şekilde pes etmek gibi geliyor.

Cevap vermediğimde, "Bunu bir düşün," diyor. "Bu da bir seçenek Megan."

"Tamam anne. Teşekkür ederim."

"Güzel." Büyük bir nefes daha çekiyor.

"Anne, ne yapıyorsun?"

"Sadece dışarıdayım... yürüyüş yapıyorum. Babanla birlikte." Daha fazla üfleme ve bu sefer arka planda babamın kusursuz hırıltısı.

"Anne! kalp krizi geçirecekmiş gibi geliyor."

"Oh, o iyi. Değil mi?" Arka planda küçük bir anlaşma mırıltısı duyuldu.

"Babamla güç yürüyüşüne başladığınızı bilmiyordum?"

Bu uzun zamandır duyduğum en tuhaf şey. Babamın bir bira ve bir paket domuz eti kazıtması için yerel bara yürümekten daha yorucu bir şey yapması fikri tamamen karakter dışı.

"Daha sağlıklı seçimler yapmak için hiçbir zaman geç değildir. Ayrıca, torunumuzun büyüdüğünü görmek için etrafta olmak istiyoruz."

"Anne, o kadar da yaşlı değilsin." Tarama görüntülerini incelerken gülümsüyorum. Beyaz kıvrımlar ve çıkıntılar. Küçük bir kafa, minik bir karın. "Babam bir dahaki sefere barı bırakacak."

"Azaltacak." Sesini alçaltıyor, "Bu sabah yeşil smoothie bile içirdi. Antioksidanlar ve kanserle savaşan serbest radikallerle dolu. Gazetede okudum."

"Etkilendim. Babamın kanserle savaşan yeşil bir şey içeceğini hiç düşünmezdim-" damarlarıma buz yayılırken kalbim göğsüme düşüyor.

"Anne," sesim boğazımda cızırdıyor, "seni sonra arayabilir miyim?" "Tamam canım. Sonra konuşuruz," diye pufluyor.

Aramayı sonlandırıp Abigail'i arıyorum, kalbim kaburgalarımın çarparken kan kulaklarıma hücum ediyor.

"Hey, Meg. Ne-"

"Abigail," diye . "Ya Jaxon tarama için hiç orada olmasaydı?" "Ne?

Anlamıyorum."

"Kahretsin, patronum sinsi sinsi dolaşıyor. Gitmem gerekiyor. Bu konuyu akşam konuşuruz."

Phil ofisinden çıkarken aramayı sonlandırıyorum.

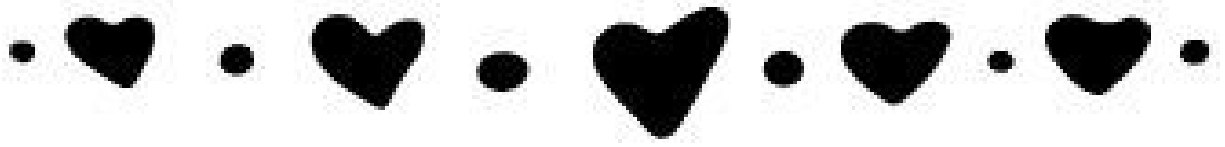
Zihnim olasılıklarla dolup taşıyor. Hiçbiri iyi değil. Olamaz.

Kendimi kaptırıyorum, her şeyi çok fazla yorumluyorum. Bu sadece bir tesadüf. Jaxon bana kendisi söyledi, bu işe karışmak istemiyor çünkü tekrar babalık yapmak için çok yaşlı.

Hepsi kadar.

Yine de bu bahanenin ne olduğunu ben de onun kadar iyi biliyorum.

Saçmalık.

Sıcak çikolatamı üflerken Abigail'e "Bunu bir düşün," diyorum.

Az önce yaptığımız Barre dersindeki tüm çalışmalarımı muhtemelen geri alıyor olmam umurumda değil. Annemle konuştuğumdan beri zihnim dönüp duruyor. Şekere ihtiyacım var.

"Bilmiyorum. Sadece bir tesadüf olabilir." Kaşlarını çatarken kaşlarının arasında iki çizgi beliriyor.

Bu konuyu ikinci kez ele alıyoruz ama hâlâ bir çözüm bulabilmiş değiliz.

"Umarım öyledir. Sadece bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamıyorum. Eğer ona taramadan bahsetmediysen ve Martin de bilmiyorsa.... bunu bilmesinin başka bir yolu yok. Ya tarama için orada değilse? Ya başka bir nedenle oradaysa?"

"Ne gibi?" Abigail bardağın kenarından bana bakarken içkisinden bir yudum alıyor.

"Bilmiyorum." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Yani, bazı testler yaptırıyor olabilir mi? Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama Jo'yu orada gördüğünü ve birini arıyor gibi göründüğünü söylemiştin. Sence Jaxon olabilir mi? Yoksa sadece paranoyaklaştığımı mı düşünüyorsun?"

Kupasına bakıyor ve benim çılgın teorimi ciddi bir şekilde değerlendiriyor gibi görünüyor. "Yani, bu mümkün. Ya da belki hastanede birini ziyaret ediyordu?"

Başımı salladım. "Öyle olsaydı mutlaka söylerdi. Ayrıca, randevusu bitmeden o kadar çabuk gitti ki... Ona çok kızmıştım, aceleyle bir işe gittiğini düşünüyordum. Telefonunu gördüm. Daha önce bir araya getirmemiştim. Ama ekrandaki isim... Joanna onu arıyordu. Bu beni düşündürdü. Yengesinden bahsettiğinde, Jo-"

"Joanna'nın kısaltması," diye araya giriyor Abigail, gözleri irileşerek.

Başımı salladım. "Aynen öyle. Söyle bana, neden onu arasın ki? Gitmesi gerektiğini söyledi ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, Abigail-" Ellerimi yanaklarıma sürttüm, "yıkılmış görünüyordu."

Kollarını aramızdaki masanın üzerine koyuyor ve öne doğru eğiliyor.

"Tamam. Diyelim ki Joanna ile bir sağlık sorunu için buluşacaktı. Neden bunu sana söylemedi ki? Bir bebeğiniz olacak."

"Bilmiyorum. Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. Başından beri benim için iyi olmadığını söylemeye çalıştı. Ama sonra işler değişti ve harikaydı. O harikaydı. En azından iki dakika sürdü," diye mırıldanıyorum.

"O zaman her şeyi o zaman mı bitirdi?"

Göğsümdeki sıkıcı ağrıyı geçip nefes alıyorum.

"Evet. O zaman birdenbire her şeyi bitirdi. İş yerinden hastaydı, ki iş arkadaşı Tina bunun asla olmadığını söyledi. Ve evine gittiğimde, bahşiş vardı. Abur cubur alemindeymiş gibi görünüyordu."

"Jaxon, ve abur cubur?"

"Kesinlikle," gözlerimi Abigail'inkilere kaldırıyorum, "ikisi nadiren bir araya gelir. O içki bile içmez."

"Biliyorum. Martin'e her zaman sağlığına dikkat etmenin ne kadar önemli olduğunu söyler. Özellikle de teşhis konulduktan sonra."

Birkaç dakika sessizliğe gömüldük.

"Martin'i arıyorum."

"Ne?"

Abigail bana bakıyor, gözlerinde çelik gibi bir kararlılık var.

"Şu anda orada, Jaxon'la birlikte. Erkekler gecesi yapıyorlar. Erkek gecesiymiş, kışımın kenarı. Bir şeylerin peşindeler," diye homurdanıyor.

Telefonunu masada aramıza yerleştiriyor, hoparlör düğmesine basmadan önce bir parmağını dudaklarına götürüyor.

"Selam bebeğim," diye cevap veriyor Martin, sesi her zamanki gibi çıkıyor. "Beni şimdiden özledin mi?"

"Sen öyle san." Abigail gözlerini devirir. "Bu gece yatağın bana kalmasının tadını çıkaracağım."

Martin kıkırdar.

"Ee, ne yapıyorsunuz çocuklar?"

Abigail bana bakıp kaşlarını kaldırırken, "Ah, bilirsin..." diye devam ediyor.

"Oyun iyi mi?" "Ne?"

"Maç mı? Bu akşam maç izleyeceğinizi söylemişsiniz." "Oh, evet, evet... bu iyi." Bazı boğuk sesler var, sanki

Martin telefonu kapatıyor ve başka biriyle konuşuyor. "Ne izliyorsun? Rugby mi?" Abigail bastırıyor.

"Hayır... beyzbol maçı. Jaxon'ın çok para ödediği süslü püslü ekstra TV kanallarından birinde."

"Jaxon ?"

Martin'in sesi tereddütlüydü, "Ne demek , o nasıl?"

"Sadece bu." Abigail sesini hafif tutuyor. "Arkadaşımızın hatırını soramaz mıyım?" "O iyi. Adı Jaxon. Her zamanki gibi. Normalden bir farkı yok."

Martin

hızlıca söylüyor, sesi düzensiz.

Abigail bana yarım bir gülümsemeyle

bakıyor. "Tamam o zaman bebeğim. Sizi bırakayım çocuklar."

Martin rahatlamış bir sesle, "Tamam bebeğim," diye iç geçirdi. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonunun düğmesine basıyor. "Gördün mü? Sana söylemiştim!

Dişlerinin arasından yalan söylüyor."

"Sesi biraz telaşlı geliyordu," diye katılıyorum, telefonuna bakarak. "Yalan söylediğini her zaman anlarım. Bu konuda çok kötü."

Sandalyemde arkama yaslandım. Keşke Jaxon'ı anlamak bu kadar kolay olsaydı. Belki de iyi adam rol yapıyordu? Ve bu gerçek o mu? Buna inanmama izin veremem. Onun nazık ve samimi tarafını gördüm. Bu gerçek. Sahtekar olan diğer Jaxon.

Abigail parmaklarını masaya vurur. "Oraya gitmeliyiz. Gerçekten ne yaptıklarını görelim."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Her ne kadar ne sakladığını öğrenmek ve davranışlarının nedenini bulmak istesem de, bu gece haber vermeden evine gitmek doğru bir yol değil. Ne de olsa geçen sefer ne kadar iyi sonuçlanmıştı. Bunu söyleyerek, beni çoktan terk etti ve uzaklaştırdı. Başka ne kaldı ki?

Abigail kollarını kavuşturur ve bir iç çeker. "Evet, haklısın. Martin onun peşinde olduğumu biliyor. Yarın eve döndüğünde ter içinde kalacak. Belki ağzından bir şeyler kaçırır."

"Evet, belki. Biliyor musun?" Koltukta sırtımı dikleştiriyorum. "Neler olduğunu öğrenemesem bile ona ihtiyacım yok. Bunu tek başıma yapabilirim."

"Yalnız değilsin Meg." Elim tutmak için uzandı.

"Biliyorum, teşekkür ," diye fısıldıyorum. "Annem ve babam da onlarla birlikte eve dönmemi teklif . Yani bu da bir seçenek."

"Sesini beğenmediğin bir tane mi?" Yüzümü incelerken kaşlarını çatıyor.

"Tanrım, çok nankör , değil mi?" Yüzüm yedek elime düşüyor. "Tabii ki hayır! Otuz yaşında, kariyer sahibi bir kadınsın. Neden tüm bunlardan vazgeçip ailenizin yanına taşınmak ister miydiniz?"

"Biliyorum. Sadece... ya böylesi daha iyiye? Bebek için? Etrafımızda daha fazla destek olur ve belki de istediğim gibi serbest çalışabilirim."

"Ama hayatını geride bırakacaksın. Arkadaşlarını, Articulate'deki işini."

Sırıttıyorum. "Phil gibi bir patronu geride bırakmak o kadar da kötü bir şey gibi görünmüyor... Ama yine de işsiz kalıp aileme bağımlı olmaktansa onu seçerdim diye düşünüyorum. Yetişkin olmak neden bu kadar karmaşık olmak zorunda?"

"Beni yener." Abigail gülümser.

"Annem önce kardeşimi sonra da beni doğurduğunda hayallerinden vazgeçti. Benimkilerden vazgeçmek istememem bencillik mi?"

"Bu bencillik değil Meg. Sen de insansın."

"Biliyorum ama bu artık benimle ilgili değil, değil mi? Düşünmem gereken başka biri var."

"Evet. Ayrıca bakmanız gereken bir de kendiniz var. Çocuğunuz olduğunda bir birey olarak varlığınız sona ermiyor. Hala kendi hayallerinize ihtiyacınız var. Ayrıca, hala hayallerinin peşinden koşan bir anneden daha iyi bir örnek olabilir mi? Bebeğiniz için bundan daha iyi bir örnek olamaz." Bana gülümsüyor, gözleri sıcaklıkla dolu. "İyi olacaksın Meg."

Beynim Jaxon'a neler olabileceğine dair teori üstüne teori üretirken ben de ona gülümsüyorum.

Belki ben iyi olurum.

O iyi olacak mı?

Bölüm 25

Faxon

ON EYLÜL.

Bebeğimiz 10 Eylül'de doğacak.

Telefonumda Megan'ın dün bana gönderdiği resmi açıyorum. Bebeğimizin siyah-beyaz küçük bir fotoğrafı. Bütün gece ona baktım. Artık sonsuza dek hafızamda yer etmişti.

On Eylül.

Kendimi kanepede yeniden konumlandırırken keskin bir nefes çekiyorum. Hayalarım sanki bir at onları ezmiş gibi hissediyor. Yani, kalan tek topum. Buz torbasını tekrar şortuma bastırıyorum. Ameliyat bir saat içinde bitmişti. Anestezinin etkisinin geçmesi için bir süre daha hastanede kalmam gerekti. Ama ondan sonra Joanna beni arabamla eve bıraktı ve Martin de gece için geldi. Hâlâ neler olduğunu ve önümüzdeki hafta neden evden çalışacağımı bilen tek iki kişi onlar. Joanna iki kişi için ısrar etti ama bu tartışmayı ben kazandım.

Bir şeyler kazanmalıyım.

Elimdeki telefonun ekranında onun adı yazıyor. Altıncı hissi olmalı.

"Merhaba Joanna," diye cevap veriyorum.

"Selam, Jaxon. Nasıl hissediyorsun?"

"İyiym. Bu sabah aradığın zamanki gibi. Ve ondan sonraki zaman."

İç çekiyor. "Berbat bir hastasın, biliyor musun?"

Başımı kanepeye yaslayıp tavana bakıyorum. O sadece işini yapıyor. Ameliyat sonrası garip bir komplikasyonla bayılmadığımdan emin olmak.

"Özür dilerim. Biraz ağrıyor ama Martin'i kovduğumdan beri gayet iyi hareket ediyorum."

Yemin ederim elinden gelse daha fazla kalırdı. Kokuşmuş ayaklarını kaldırmış kanepemde kendini evinde gibi hissediyordu. Eve gitmeyi ertelediğini söyledi ama Abigail'in dün geceki telefon konuşmasından sonra oyalandığı izlenimine kapıldım.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Az önce söyledim ya."

Kaşlarımı çattım.

"Yani. Kendi içinde? Daha olumlu hissediyor musun?" Joanna dikkatle sorar.

Omuz silkiyorum ve bir elimi çenemde gezdiriyorum. "Hala geri gelme ya da başka bir yerde başka bir tür geliştirme riskim var."

"Jaxon," sesi kırılmıştı, "bunu aşmıştık. Kanser yayılmadı. Yok oldu. İzleme dışında başka bir tedaviye ihtiyacın yok. Memnun olursun sanmıştım. Rahatladın mı?"

"Şimdilik gitti," diye mırıldandım. "Bu da demek oluyor ki, ikinci saldırısını ne zaman gerçekleştirip beni tamamen ortadan kaldırmayı planladığını bilmiyorum."

"Jaxon," sesi yorgun, "bunu kendine neden yapıyorsun?"

"Yine de doğru, değil mi? Doktor olan sizsiniz. Bunun tekrar olma ihtimalinin daha yüksek olduğunu biliyorsun."

"Bu bir garanti değil, Jaxon."

"Büyük olasılıkla," diye
hayıflanıyorum.

"Bak," diye iç geçirdi, sesi bıkkın geliyordu, "bunun üstesinden gelmelisin. Sizin için ne uygunsa. Eğer birilerine ihtiyacın varsa, sana şunları tavsiye edebilirim
."

"Hayır, teşekkür ederim."

"Jaxon. Eğer izin verirsen bu seni yiyip bitirecek. Kanser gitti. Kanser gitti. Devam edin."

Hala bir şansımız var.

"Ben iyiyim, Joanna. Gerçekten iyiyim. Birkaç gün daha ağırdan alacağım. Sonra işe geri döneceğim. Eskisi gibi."

"Birkaç hafta. Birkaç hafta dinlenmen gerekiyor."

"Biliyorum. Bir hafta boyunca ofisten uzak duracağımı söyledim ve yakın zamanda herhangi bir koşuya çıkmayacağım. Ama bu hafta sonu Martin'in yardım amaçlı paraşütle atlayışı var. İzleyeceğimi söyledim. Bunu kaçırmamın imkanı yok."

"Ona katılmak için ani bir dürtü duymadığınız sürece sorun yok."

"Bunun olmayacağını rahatlıkla söyleyebilirim."

Joanna sonunda gülecek kadar rahatlar. "Yine de bunu görmek oldukça eğlenceli olurdu. Jaxon King konfor alanının dışına çıkıyor ve hayatında bir kez olsun kontrolü elinden bırakıyor."

"Hmm, bu hoşuna giderdi, değil mi?"

"Evet, aslında hoşuma giderdi."

O gülmeye devam ederken küçük bir glmsemi azımın kenarını çekiştiriyor. Bugün birimizin gülecek bir şey bulmasına sevindim.

"Tamam. Sizi rahatlatmanız için yalnız bırakayım. Unutma, kendini zorlamak yok. Ve seks yok. En az iki hafta boyunca," diye talimat verdikten sonra vedalaşıp telefonu kapatıyor.

Seks yok.

Ellerimi yüzümden aşağı srklyorum.

Böyle bir şansımız yok. Hem de hiç.

Birlikte olmak istediğim tek kadın Megan. Ve şimdi bebeimizi taşıyor.

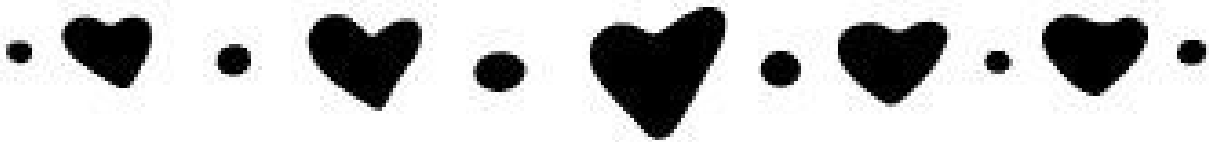
Joanna kanserin geçtiğini söylüyor. Ama bunun uzun sreceine gerçekten inanabilir miyim? Çünkü eğer hayatıma devam etseydim ve sonra geri gelseydi... Düşünmeye bile demezdi. Çocuğumun bir babayı kaybetmenin acısını yaşamasını istemiyorum. Megan muhtemelen artık beni tanımak istemiyordur. Onu suçlayamam. Ben ne tür bir pisliliim? Bir an onu kendimden uzaklaştırıp, bir an sonra kendimi ona kaptırıyorum? Sonra da ona gerçeği söylemek yerine bebeimize babalık yapamayacaımı söyleyip aptalca bir bahane uyduruyorum.

Muhtemelen benden nefret ediyordur.

"Tanrım." ok hızlı bir şekilde ne doğru oturuyorum ve kasıklarımıdaki sızı bir ağrıya dönüşüyor.

Hızlı bir yere gidecekmişim gibi görünmüyor. En azından bugün. Tekrar kanepeye yaslanıyorum ve Megan'ın mesajını geri getiriyorum.

On Eylül.

"Biliyor musun, eğer yeni ameliyat olmamış olsaydın, benimle oraya geliyor olurdun." Martin bana sırttı.

Kıkırdıyorum. "Ne yazık. Belki bir dahaki sefere."

"Hey, kıskandığını biliyorsun. Seksi bir takım elbise ve her şeyi giyebiliyorum."

Gözlerim onun parlak mavi tulumuna takılıyor. Daha çok küçük çocukların kuru kalmaları için giydikleri su birikintisi kıyafetlerinden birine benziyor. Tek ihtiyacı olan üzerine küçük trenler basılması.

"Ayrıca, kızlar bu tür şeylere bayılır. Sana söylüyorum, tüm bu adrenalin ve heyecan... Abigail daha sonra üzerime çullanacak."

Gözleri Abigail'in ve izlemeye gelen diğer arkadaşlarının ve ailesinin üzerinde. Ne konuştuğumuzu duymak için uçak hangarından yeterince uzakta, izleme alanında duruyorlar. Oldukça kalabalık bir katılım var. Hatta yerel bir haber ekibi Martin ve diğer atlayıcılar yere indiklerinde onlarla röportaj yapmak için burada. Bir erkek kanseri hayır kurumu için hatırı sayılır miktarda para topladılar ve bu da basının ilgisini çekti.

Abigail bize el sallıyor. Pazartesi sabahı hastanede gördüğümünden beri onu ilk kez bugün görüyorum. Bugün bana ölüm bakışları atmıyor, bu da bir ilerleme.

"İyi şanslar Marty. Seninle gurur duyuyorum." Sırtına bir tokat attım ama o beni kucaklamak yerine kendine çekti.

"Teşekkürler, Jax. Bunu babalarımız için yapıyorum. Ve bizim için."

Boğazımdaki yumruyu temizlemek için öksürüyorum ama lanet şey yerinden kımıldamıyor. "Ben Abigail'e katılacağım. Sağlam zeminde görüşürüz."

Martin beni bırakırken gülüyor ve ben de Abigail'e doğru yürüyorum. yolu yarılamaştım ki yanında bakır buklelerin parıltısını gördüm. Abigail'in

Beni çoktan gördüler, bu yüzden belli etmeden rotamı değiştiremem, kabalıktan bahsetmiyorum bile. Derin bir nefes alıyorum ve onlara doğru yürüyorum.

"Merhaba, Abigail."

Bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Merhaba, Jaxon."

Sonra dikkatimi Megan'a veriyorum. Bana bakıyor ve gözlerimiz kilitleniyor.

"Merhaba, Megan."

"Jaxon." Başıyla selam verdikten sonra bakışlarını Martin ve diğer paraştclerin bindiği uçağa .

Havaalanında bir rüzgar esiyor. Burası düz ve .

Megan paltosunu kendine daha sıkı sarar.

"Nasılsın?" Eşarbımı çıkarıp omuzlarına sararken soruyorum.

Hareketim onu şaşırtıyor ve ne yaptığımı fark edemedten irkiliyor. Abigail yüzünde sinir ve endişe karışımı bir ifadeyle uçağı izlemekle meşgul olduğu için dikkatini veremiyor.

"Ben iyiyim, Jaxon. Bunu yapmana ihtiyacım yok," diye itiraz ediyor eşarbt n tarafına sararken.

Ya bu olacak ya da onu sıcak tutmak için kollarımı ona dolayacağım ve bu jestin pek hoş karşılanacağını sanmıyorum.

"Bebek nasıl?"

Beni duymamış gibi davranıyor, dudaklarını büzüyor ve bakışlarını uçağa sabitliyor.

"Megan, nasıl-"

"İyi," diye tersliyor, "her şey yolunda."

"Mesajımı aldın mı?"

"Evet." Hâlâ bakışlarımı kaçırıyor. Omuzları geride ve yüzü sakın, burnunun ucu soğuktan pembeleşmiş.

Daha yakına eğildim. "Konuşabilir miyiz? Sadece konuşmak istiyorum."

Dümdüz önüne bakarken gözünün kenarındaki seğirmeyi görebileceğim kadar yakıным.

"Söyleyecek başka ne var?"

"Megan, bana bak, lütfen."

İç çekiyor ve bana bakıyor. Artık ona yalan söyleyemiyorum. Bütün hafta beni yiyip bitirdi.

Taramadan erken çıktığımda gözlerindeki ifade aklımdan çıkmıyor. İşin benim için kendisinden daha önemli olduğunu düşünüyordu.

Bebeğimizden daha önemli.

Hayatlarının bir parçası olmamayı bu kadar kolay seçtiğimi düşündüğünü bilerek kendimle yaşayamam. Babama veda ettikten sonra hayatımda yaptığım en zor şey bu.

Ona birlikte olamamamızın gerçek sebebini söylemeliyim. O zaman anlayacaktır. Neden böyle olması gerektiğini bilecek. Nereden geldiğimi anlayacaktır, bundan eminim.

"Ne oldu, Jaxon?" Sesi yenilmiş gibi geliyor, bana bakarken gözleri hüznü dolu.

Sorumlunun ben olduğumu bildiğim için göğsüm daralıyor. İçlerindeki parıltıyı söndüren bendim.

Bu benim hatam.

"Sadece konuşmak istiyorum. Lütfen."

"Abigail ve Martin beni eve bırakacaklar."

"Bana gel de konuşalım. Sonra seni eve götüreceğim."

Etrafımızı saran seyirci kalabalığına bakarken eldivenli ellerini paltosunun ceplerine sokarak ayaklarını sürüyerek yürüyor. "Eğer hayır dersem?"

"O zaman burada konuşmamız gerekecek."

Kaşlarını çatıyor ve tekrar etrafına bakınıyor.

"Tamam. Ben de geleceğim." Omuzlarım rahatlayarak düştü. "Teşekkür ederim."

Burnunu kırıstırıyor ve küçük bir tiksinti sesi çıkarıyor. "Bunu senin için yapmıyorum."

Kaba ses tonu suratıma bir tokat gibi indi.

Çenemi kaldırıyorum ve dikkatimi pistte hızla ilerleyen uçağa veriyorum. Uçak havalanıyor ve Megan da dahil olmak üzere grup etrafımda tezahürat yapıyor. Abigail'in elini tutuyor ve ona sırtlıyor.

"Bu çok heyecan verici! Onunla çok gurur duyuyor olmalısınız."

"Evet, o kadar da kötü değil." Abigail gülümsüyor. "Çok şey yaşadı ama devam ediyor. Bu onun yaşamasına engel değil."

Gözüme çarptı.

"Bence ikiniz de inanılmazsınız. İkinizin yaşadıklarını yaşamak güç ister." Megan Abigail'e doğru eğilir ve başını onun omzuna yaslar.

"Bu sadece sevgi gerektirir, Meg." Abigail Megan'ın saçlarının üstünden bana tekrar bakıyor. "Eğer birbirinizi seviyorsanız, o zaman her şey çözülebilir."

Megan hiçbir şey söylemiyor. Söylese bile göğsümde atan kalbimin sesinden duyamıyorum.

Keşke bize gereken tek şey sevgi olsaydı. Üçümüze yetecek kadar var.

Martin ve diğerlerinin bulunduğu uçak gerekli olan on bin feet'e tırmanırken ve geri dönerken durup izliyoruz. Uçağın açık penceresinden ilk mavi nokta düşerken sağımdaki bir kadından heyecanlı bir soluk geliyor.

Kapı. Buradan kim olduğunu söylemenin bir yolu yok. Altı atlayıcı var ve hepsi deneyimli eğitimcilerden birinin önüne bağlanmış durumda.

Megan ve Abigail aşağı yukarı zıplıyor, alkışlıyor ve ıslık çalıyor, altısı da teker teker düşüyor. Gözlerimi Megan'ın yüzünden ayıramıyorum. Gözleri ıslık ve gökyüzüne bakarken kulaktan kulağa sırtıyor.

"Aman Tanrım! Jaxon, bunu izliyor musun?" Bana dönüyor, yüzünün her yerinde zevk var, diğer her şey geçici olarak unutulmuş.

Kısa bir an için, sadece ikimiz bir huşu anını paylaşıyoruz. Şu anda havada süzülen tek kişi Martin değil. Ona tekrar bakarken nefesim ciğerlerimi terk ediyor.

Bu an... .. çok güzel.

O izlemek için arkasını dönerken gözlerimi sıkıca ona yapıştırıyorum. Aklım başımdan gitti. Abigail ile gülümsemesini izlemek... yüzündeki neşe... bu kadın...

İlk paraşüt açılana kadar sadece otuz saniye geçmiş olmalı, onu diğerleri takip ediyor. Teker teker aşağı süzülüyorlar, berrak gökyüzünde çok sakin ve dingin görünüyorlar.

Kıskançlık içimi kemiriyor.

Belki de sadece dünyaya tepeden bakmanın verdiği huzur dışında başka hiçbir şeyin olmadığı o değerli saniyeler için orada olmalıyım.

Arkamızdaki tarlaya inmeye başlıyorlar, paraşüt ekibinin diğer üyeleri onlara yardım etmek için bekliyor. Abigail koşarak Martin'le buluşmaya gidiyor ve ben Megan'ın önünde kalakalıyorum. Yanakları kızarmış, gözleri ıslık ıslık.

"Bu inanılmazdı! Bunu yaptığına inanamıyorum!" Hepsinin indiği alana bakıyor ve sonra bana dönüyor, beni hissediyor

onu izliyordum. "Ne?"

"Seni gülümserken görmeyi seviyorum."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda hatamı anlıyorum. Megan'ın yüzü kapanıyor, gülümsemesi sadece bir anı olarak kalıyor.

"Martin'i görmeye gidiyorum," diye mırıldanıyor. Ama o daha kıpırdayamadan, saçları karmakarışık bir halde sırtarak Martin belirir.

"Bu... bu çok heyecanlıydı! Woo!" Abigail yanında kıkırdarken geriye atıp gökyüzüne doğru bağılıyor. "Jax, dostum, bir dahaki sefere benimle yapmalısın." Sırtına bir tokat attı.

"Bir dahaki sefere mi?" Abigail ona bir kaşını kaldırır.

"Bebeğim, bu inanılmaz. Düşüyormuşum gibi hissedeceğimi sanmıştım ama öyle olmadı. Bir hava yastığının üzerinde süzölmek gibiydi. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Yaşadığımı hissediyorum!" Demek istediğini vurgulamak için havayı yumrukluyor.

", Bay Adrenalin keşi. Gidip üzerinizi değıştirelim. Sonra atlayan diğerleriyle sohbet edebiliriz." Abigail bir kolunu onun beline doluyor.

"Megan, hala buralarda mısın? Seni geri bırakalım mı?" İkimizin arasına bakıyor.

"Aslında, Jaxon beni eve götürmeyi teklif etti. Siz acele etmeyin. Eminim haber ekibi Martin'le konuşmak ve fotoğraf çekmek isteyecektir."

"Eğer eminsen?" Abigail'in bana bakarken dudaklarının kenarları aşağı doğru dönüyor.

"Evet, her şey yolunda," diye cevaplıyor Megan zoraki bir gülümsemeyle, sesi doğal olmayan bir şekilde yüksek.

Vedalaştıktan sonra Abigail bizden ayrıldığı için mutlu görünmüyor. Martin onu soyunma odasının olduğu hangara doğru götürüyor. Birden fazla kez omzunun üzerinden bakıyor, Megan'la göz teması kuruyor ve bir tür gizli kadın dilinde iletişim kuruyor.

"Gitmeye hazır mısın?"

Megan, "Elbette," diye
yanıtlar.

Sessizce yan yana yürüyoruz. Jaguar'ın kapısını onun için açıyorum ve o da içeri kayıyor, eşarbım hala ona sarılı. Onun yanındaki sürücü koltuğuna geçiyorum ve motoru çalıştırıyorum.

Evime giden yol uzak değil ama dayanılmaz derecede yavaş geliyor. Megan bana tek kelime etmiyor, ben de daireme girip kapıyı kapatana kadar saçma sapan konuşuyorum -kibarca tek taraflı küçük konuşmalar-.

"Bana neden konuşmak istediğini söyle, Jaxon." Megan içeri girdiğimiz anda yüzünü bana döndü.

"Paltonuzu alabilir miyim?" Ona doğru bir el uzattım.

Tereddüt ediyor. Onu çıkarması, bunun sadece kısa bir konuşma olmayacağını kabul etmesi demek.

Birkaç dakika sonra iç geçirerek atkımla birlikte bana uzatıyor. Onları girişteki paltomun yanına asıyorum ve içeriye, açık planlı mutfak ve yaşam alanına geçmesi için işaret ediyorum. Bir süre öylece duruyor, gözleri nereye oturacağını ya da nerede duracağını bilemiyormuş gibi etrafta geziniyor.

"Sana sıcak bir içecek hazırlayayım mı? Havaalanında hava çok
soğuktu." "Tamam." Başını salladı. "Zencefil çayı, lütfen."

"Hâlâ sabah bulantısı çekiyor musun?"

Gözlerime bakmak istemeyerek dudaklarını
büzüyor. "Pek değil. Sadece çayı seviyorum."

"Seni dönüştürdüm." Gülümsüyorum, onu rahatlatmaya çalışıyorum.

Kendimi rahatlatmaya çalışıyorum.

Oturma alanındaki doğru ilerlerken bana sıkı bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Sen mi?" Raftaki bir fotoğrafı işaret ediyor.

Çaydanlığı kaynamaya bırakıyorum ve arkasından yürüyorum, omzunun üzerinden çerçeveye bakarken ona bu kadar yakın olmak kendime işkence ediyor.

"Evet. Ben ve babam, ölmeden yaklaşık altı ay önce. Teşhisten son gününe kadar dört ay geçti."

"Özür dilerim, Jaxon," diyor Megan sırtını bana dönerken nazikçe.

Ellerimi kaldırıyorum, yumruk yapıyorum ve hızla indiriyorum - ellerimi beline dolama ve onu kendime yaslama dürtüsüne yenik düşmeden önce kendimi durduruyorum.

"Keşke o fotoğrafın çekildiği güne geri dönebilseydim. Neyin geldiğini bilmeden önce. Sadece onunla tekrar birlikte olmak için. Sesini, gülüşünü duymak için."

Kendimi ayırıyorum ve Megan'ın çayını yapmak için mutfığa dönüyorum, kendime de bir tane dolduruyorum.

"Al." Ona uzattım ve birlikte geniş kanepeye oturduk. "Teşekkür ."

Burnunu kenara doğru eğiyor ve gözlerini kapatıyor.

Nefes alıyor.

"Megan,

ben..."

Kupasını sehpanın üzerine koyuyor ve bana bakıyor, bekliyor. Ben de kupamı onunkinin yanına koyuyorum ve öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayıyorum.

"I..." Duraklıyorum, sanki doğru sözcükler önlerinde belirecekmiş gibi gözlerim odanın içinde dolaşıyor. Derin bir nefes alıyorum. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Bununla başlamalıyım."

Ona bakıyorum. Ayağa fırlayıp buradan kaçacakmış gibi görünmüyor ama rahat da görünmüyor. Koltuğun kenarına oturmuş, kollarını iki yanına sarmış.

"Üşüyor musun? Giymek için bir kazak ister misin? Ya da battaniye?"

Sözleri beni durdurduğunda ona bir tane getirmek için hareket ettim.

"Hayır, Jaxon. Ben iyiyim. Ne söylemek istiyorsan söyle." Sesi dengeliydi ve şu anda hangi duyguyu hissettiğine dair hiçbir ipucu vermiyordu. Patlamak ve çayını üzerime fırlatmak üzere olabilir ya da oturup sakince dinleyebilir. Hiçbir fikrim yok. Bir şey yapsa ya da söylese daha kolay olurdu.

Tekrar kanepeye oturdum.

"Sana bir açıklama borçluyum." Gözlerimi kapatıyorum ve bir elimi enseme . Tenim yanıyor. "Bir iş toplantısına gitmek için taramadan erken çıktığımı düşünmeni istemedim."

"Tarama yaptıracağımı bilmiyordun, değil mi?" Bana bakarken oturduğu yerde kaskatı kesilmişti.

"Hayır, . Tarama için orada değildim."

"Bilseydin gelir miydin?" Gözleri benimkilere dikilmiş, cevabımı bekliyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, Megan... evet, umarım yapardım."

Derin bir nefes aldım. Önceden bilseydim gitmek akıllıca olmazdı. Ama orada olduktan sonra... bebeğimizi gördükten sonra... bunun bir parçası olduğum için çok minnettarım. Onunla o anı yaşayabildim.

Ve bunun değerini her zaman bileceğim.

Ona dönüp bakmadan önce uzun bir nefes veriyorum.

"Bebeğimiz Megan'ı doğururken her seninle, senin yanında olmaktan başka bir şey istemezdim."

Bana bakıyor, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "O zaman sen neden değilsin?"

"O gün hastanedeydim. Ameliyat için oradaydım." Gözlerim yere düşüyor ve ayağına dayanıyor. "Ben... Ben..." Ovuyorum.

parmaklarımı gözlerimin üzerine koydum. En azından kelimeleri çıkarabileceğimi düşünmüştüm. Onu bile yapamıyorum.

"Joanna ile mi buluşacaktın?"

"Nasıl-" Megan'a bakıyorum, dudağını çiğniyor ve ben de uzanıp onu çekiştirmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Abigail onu görmüş. Joanna'nın birini arıyor gibi görüldüğünü söyledi. Tarama randevusunu bilmenin mümkün olmadığını fark ettiğimde bu bana çok fazla tesadüf gibi geldi."

Başımı sallıyorum ve yanmaya başlayan göğsümü ovuyorum.

"Evet, Joanna ile buluşacaktım. Testis kanseri için beni tedavi ediyordu."

Omuzlarım düşüyor, sonunda itirafımı açıklamakla aldatmanın ağırlığı üzerimden kalkıyor.

Saklamaya çalışıyor ama Megan'ın eli ağzını kapatırken yine de nefesini yakalıyorum.

"Bütün bunlar bunun mıydı? Kanser mi oldun?"

"Evet." Söyleyebildiğim tek şey bu. Boğazım sanki biri içine mendil doldurmuş gibi kalın.

"Yani sen benden büyüksün?"

"Yalan," diye fısıldıyorum.

Megan'dan büyük olmam değil. Farkına bile varmıyorum.

Onunlayken tek gördüğüm o. Tek hissettiğim neşe, saf neşe.

"Martin benim en yakın arkadaşlarımdan biri ve senden daha genç Megan. Bağlandığımız biriyle birlikteyken yaşın hiçbir önemi yoktur."

Bana göz kırparken eli dudaklarından uzaklaşıyor. Keşke ne düşündüğünü bilseydim. Bu davranışım için bir mazeret değil, ama belki ona neden böyle davrandığımı açıklamak için yol gösterecektir. Eğer o hiç

Bir an için yanlış bir şey yaptığını, yeterli olmadığını düşündüm... Bu fikir kalbimde kızgın bir demir gibi bir delik açtı.

"Ne zaman öğrendin?" Gözleri gözlerimi ararken sesi bir fısıltıdan öteye geçmiyor.

"Tanıştığımızın ertesi günü şüphelenmiştim. Tüm testleri yaptırdım ama geçen haftaya kadar emin olamadım."

Dinlerken kaşları birbirine kenetlenmiş.

"Bu yüzden seni hiç aramadım. Numaran bende vardı. Her gün baktım ve seni aramak istedim. Sadece... Neyle bilmem gerekiyordu... Seni neyin içine çektiğimi. Sonra birlikte çalışmaya başladık." Devam etmeden önce kısık bir inilti çıkardım, "Birlikte çalışmaya başladık ve kendimi uzak tutamadım. Sürekli senin yanında olmak istedim Megan. Bir çiçeğe konan kanlı bir arı gibiydim. Tek düşünebildiğim sana ne kadar hayran olduğum, senden ne kadar etkilendiğimdi. Seni tüm bunların içine çektiğim için bencil bir aptaldım. Uzak durmalıydım."

Gözleriyle tekrar buluşmadan önce ellerimi saçlarımda gezdirip avuç avuç tutuyorum.

Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyor.

"Uzak durmanı istemedim. Ben de aynı şeyi hissettim. Sanki sen yanımdayken uğultulu bir enerjiyle doluyorum."

Göğsümdeki yanma beni yutmak üzere. Sebebinin ben olduğumu bile bile onun ağladığını görmeye dayanamıyorum.

"Ameliyatta ne yaptılar?" Parmaklarıyla yanaklarını siliyor.

"Birini çıkardılar-" Boğazımı temizliyorum, "bir tanesini çıkardılar-" "Diğeri hâlâ sende mi?" Gözleri yüzümü arıyor. Hiç acıma yok. sadece endişe.

Bana acıysaydı bununla başa çıkamazdım.

"Evet, hala bir tane var. Şişlik indiğinden beri o kadar da farklı hissetmiyorum."

"Daha fazla tedaviye ihtiyacın var mı? Kemoterapi? Radyoterapi? Üzgünüm, bu konuda pek bilgim yok."

Yüzüne baktım.

Açık ve şefkatli ve kendimi daha da piç gibi hissetmeme neden oluyor. "Sadece izliyorum. Kanserin tamamı alındı."

"Ama bu harika bir haber, değil mi? Mutlu görünmüyorsun?" Sesindeki endişe, içeri sızan şüphenin yerini alıyor.

Ona zar zor bakabiliyorum.

"Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim Megan. Göz açıp kapayınca kadar geri gelebilir. Şu anda eskisinden daha yüksek bir risk altındayım."

"Ama izleneceksiniz. erkenden yakalarlar. Şansımız o kadar da yüksek değil, değil mi? Abigail dedi ki-"

"Abigail ve Martin için durum farklı," diye araya girdim, "onların bebekleri olmayacak."

Megan bana bakarken alnı kırışıyor. "Bunun konuyla ne alakası var?"

"On iki yaşımdayken babamı kaybettim. Bu annemi mahvetti. Bunu sana ya da bebeğimize yapamam."

Gözlerini kocaman açmış bana bakıyor ve sözlerimin anlamını tam olarak kavradığı saniyeyi söyleyebilirim. Gözlerindeki küçük umut pırıltısı kayboluyor - yok oluyor - ve kendime olan inancımın yüzde yüz hak etmeyen bir piçten başka bir şey olduğuma dair son kırıntısını da beraberinde götürüyor.

"Hâlâ bu işe bulaşmak , değil mi?" diye fısıldıyor.

Yüzü solgun ve gözlerinin altında aniden koyu halkalar beliriyor. Son zamanlarda zorlanıp zorlanmadığına dair herhangi bir soru varsa, o zaman cevap kör edici bir şekilde açıktır.

Göğsüm o kadar yanıyor ki kelimeleri çıkarırken boğulacakmışım gibi hissediyorum.

"Başka bir şey istemiyorum, Megan. Ama yapamam. Bunu ikinize de yapamam." Gözyaşları alt göz kapaklarında birikirken başını sallıyor.

"Ne? Hayatını yaşayamıyor musun? Mutlu olamıyor musun?" Kazağının koluyla yanaklarını ovalarken sesi yüksek çıkıyor. "Öylece oturup hiç gerçekleşmeyecek bir şeyi mi bekleyeceksin?"

"Megan-"

"Sakın bana 'Megan' demeye cüret etme!" Ayağa kalkıyor, elleri iki yanında titriyor. "Sen bir korkaksın, Jaxon King. Sen lanet bir korkaksın! Benim için en iyi olanı yaptığını sanıyorsun. Sen kimsin ki, neyin en iyisi olduğuna karar verebileceğini sanıyorsun?"

Gözlerindeki yaşlar dökülüyor, yanaklarından aşağı akıyor, ama şimdi orada bir ateş var.

Hiçbir gözyaşının söndüremeyeceği kadar parlak ve yanan bir ateş o.

kalktım, yüzüm ona dönüktü. "Megan-"

"Hayır, Jaxon! Artık senin *saçmalıklarını* duymak istemiyorum. Sen Burada acı çeken tek kişi sensin, biliyorsun. Sana *ihtiyacım vardı*. Hamile olduğumu öğrendim ve korktum. Benim için orada olmana ihtiyacım vardı... *bizim* için. Benim için en iyisinin ne olduğunu söylemene ihtiyacım yok. Kendi kararlarımı kendim verebilirim. Yaşayacak yılların, haftaların ya da ayların kalsa da, yine de seninle olmak isterdim. Sana aşık oluyorum. Bunu göremiyor musun?"

Pantolonunu indirip kaldırırken gözleri benimkileri arıyor, göğsü inip kalkıyor. Ben de ona bakıyorum, sözlerini değerlendiriyorum.

Bir nefes çekiyorum, sesim çatlarken duygularım ağırlaşıyor.

"Seni seviyorum, Megan. Uzun zaman önce düştüm."

Gözleri bir an için parlıyor ve bu çok fazla. Sıcak gözyaşları gözlerimi yakarken görüşüm bulanıklaşıyor.

Bana doğru bir adım attı. "Jaxon, yapabiliriz-"

Geriye doğru hareket ediyorum. Bana ulaşırsa onun rahatlığına karşı koyacak kadar güçlü değilim.

Bunu hak etmiyorum.

"Çünkü seni seviyorum, Megan. Bu yüzden böyle olmalı. Başka biriyle tanışabilirsin. Hiç beklemediğin bir anda patlayıp hayatını paramparça etmeyi bekleyen bir el bombası olmayan biriyle."

Kendimi ayakta tutmak için tüm gücümü harcıyorum.

"Hayır..." Başını sallayıp geri adım atmadan önce gözleri bir an benimkileri arıyor. "Bizden vaz mı geçiyorsun? Hayatımızın bir parçası olmamayı mı tercih ediyorsun?"

"Megan, ben..." Elimi yüzümde gezdiriyorum. Ne diyebilirim ki?

Onu sevmeme rağmen hala bunu yaptığımı mı? Hala tek seçeneğim bu mu?

Elimdeki tek seçeneğin bu olduğunu nasıl göremez?

Geçmişin tekrür etmesine izin veremem.

Bana bakıyor, sesi kırılıyor. "Eğer şimdi o kapıdan çıkarsam, Jaxon.

Oradan asla geri dönmeyeceğim. Anlıyor musun?"

Gözlerinin içine bakıyorum, keşke olmasaydı diyorum. Bana yansıyan acının orada olmamasını diliyorum.

Konuşamıyorum.

Tek yapabildiğim sessizce izlemek.

Yüzünün daha fazla gözyaşına boğulmasını izleyin... ceketini giymesini... ön kapıyı açmasını... kapıdan içeri adım atmasını izleyin.

Arkasını dönmüyor.

Arkasına bakmıyor.

Kapı yumuşak bir tıkırtıyla arkasından kapanıyor ve sehpanın üzerinde dolu bir fincan zencefil çayı bırakıyor.

Ve boş kalbim göğsümde paramparça oldu.

Bölüm 26

Megan

Eteğimin arkasındaki fermuarı çekiyorum. Belki de hayal görüyorum ama şimdiden daralmaya başladığına yemin edebilirim. Gösteriye çıkmadan önce hâlâ birkaç haftam olmalı, değil mi? İş seçeneklerimi düşünmek için daha uzun sürem olmasını umuyordum ama Lydia ve Tim'in teklif şovundan beri ofiste söylentiler dolaşmaya başladı bile.

İnsanların testin gerçekte kime ait olduğunu anlaması an meselesi.

Derin bir iç çektim. Bir pazartesi sabahı daha. Cumartesi günkü olaylardan sonra bitkin düşmüştüm. Jaxon'ın evinden bir taksi çağırdım ve eve geldiğimde doğruca pijamalarımı giydim. Onları sadece birkaç saat önce işe hazırlanmak için çıkarmıştım. Haftalardır kanser testleri ve tedavisi gördüğünü bilmek midemi bulandırıyor. Bunu nasıl kendine saklayabildi? Yanında olup ona destek olabilirdim. Tüm bunları tek başına yaşıyordu.

Titrek bir nefes aldım. Bana söylediğinde yüzündeki ifade. Beni kendinden uzaklaştırarak en iyisini yaptığını sanıyor. Ama o da çok yanlış yapıyor.

Geçmişte yaşamaktan bıkip geleceği, birlikte mutlu olabileceğimiz bir geleceği düşünmeye başladım.

Artık umut edemiyorum ya da *keşkeleri* düşünemiyorum. Nasıl hissettiğini açıkça belirtti ve bunu kabul etmekten başka seçeneğim yok.

Artık devam etmeliyim.

Daha fazla umutlanmama izin verirsem, sahip olduğum her türlü mutluluk şansını yok edeceğim. Bu beni içten içe yiyip bitirir. Kutsanmış durumdayım. İçimde büyüyen yeni bir hayat var. Onu sevgi yağmuruna tutmaya hazır iki büyükanne ve büyükbabası ve sayısız arkadaşı olan bir hayat... ve Jaxon'ın bıraktığı hiçbir boşluğun kalmamasını sağlamayı hayatının odak noktası haline getirecek bir ebeveyn - kuşkunun içeri sızması için zayıf bir çatlak bile yok. Bu bebeği ikimize de yetecek kadar çok seveceğim. Çok korkuyorum. Bunu tek başıma yapacağımı hiç düşünmemiştim. Ama aynı zamanda kendimi güçlü hissediyorum.

Hayal gibi ama elimden gelenin en iyisini yapacağım. Ve bunu *başaracağım*.

Aynada parlak kırmızı bir ruj sürüyorum. İşe yarıyor ve dikkati yorgun, şiş gözlerimden uzaklaştırıyor. Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum ve bluzumu düzeltiyorum.

Devam etme zamanı.

Tuvaletlerden çıkıyorum ve koridorda ilerlerken Lydia'yı görüyorum. Hızlanıyor, dirseğimden tutuyor ve beni küçük mutfağa doğru çekiyor.

"Hey, neler olduğunu biliyor musun?" Gözleri arkamdaki açık kapıya kaydı.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Yüzü, ofis dedikodusuna değecek önemli bir olay olduğunda olduğu gibi aydınlanıyor.

Dolaptan kupamı alıyorum ve çantamdan küçük bir kap doğranmış zencefil çıkarıp kupaya boşaltıyorum. Doldurmak için kazanın musluğunun altına yerleştiriyorum. Jaxon'ın ev tarifiyle aynı değil ama ona tarifini nasıl kopyalayacağımı sormaktansa tırnaklarımı sökmeyi tercih ederim.

"Phil." Kaşlarını kaldırıyor.

"Peki ya o?" Kaşlarımı çatıyorum, kupamı karıştırıyorum ve sakinleştirici kokuyu içime çekiyorum. En azından Jaxon bunu benim için mahvetmedi. Bana onu düşündürse bile, sadece bir kupanın bana getirdiği sakinliği elde etmek için buna değer.

Lydia sesini alçaltıp daha yakına eğiliyor, "Bugün gelmediğini fark etmedin mi? O her zaman bizden önce burada olur."

Başımı salladım. Fark etmemiştim. Ama aklım başka yerdeydi, iş konusunda ne yapacağımı düşünüyordum.

"Görünüşe göre açığa alınmış. Uygunsuz davranışlarla ilgili bir soruşturma. Ruth'un hesaplarının kapalı olduğu zamanla ilgili bir şey."

"Ne?" Kimsenin içeri girmek üzere olmadığından emin olmak için omzunun üzerinden bakıyorum. "Bunu nereden duydun?"

"Her departmana yardım ettiğinde duydukların inanılmaz, Meg. Mesela, postacı adamın tam bir çizgi roman ineği olduğunu biliyor muydun? O kongrelere kötü adam kılığında gidiyor. Yine de, işin içine girdiğinde gerçekten kötüyse seksi olabilir." Kollarını kavuşturuyor ve boşluğa bakıyor.

"Lyds, odaklan," diye bağıriyorum.

"Özür dilerim. Sana söylüyorum. Kesinlikle bir şeyler oluyor." Frankie içeri girdiğinde konuşmayı kesiyor ve tatlı tatlı gülümsüyor.

"Günaydın, Frankie." Onu geçip dışarı çıkarken gülümsüyorum.

El sallayıp masama Lydia bana 'sonra konuşuruz' gibi bakıyor.

Bu çılgınlık. Ekibin çoğu içerde, her zamanki gibi çalışıyorlar. Başka kimse farklı bir şey fark etmemiş gibi görünüyor. Oturup e-postalarımı açarken Phil'in kapalı ofis kapısına gizlice bakıyorum. Ondan hiç hoşlandığımı söyleyemem; onda hep bir gariplik vardı.

En yeni e-postaya tıklarken ürperiyorum.

Ne oluyor be?

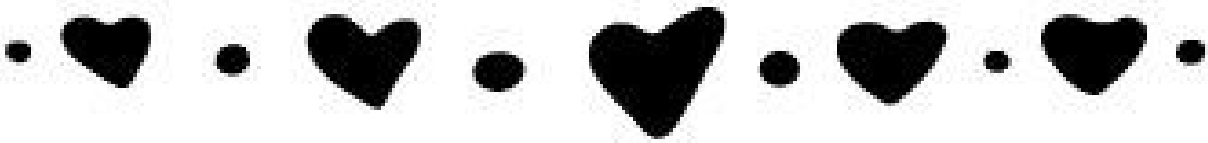
Lydia haklı. Bir şeyler dönüyor olmalı. İnsan Kaynakları müdürü yarım saat içinde bir toplantıya katılmamı istedi.

Phil hakkında benimle görüşmek istiyor olmalılar. Eminim herkesi tek tek sorguya çekmek istiyorlardır. Bu soruşturmalar böyle yürütülüyor, değil mi? Herkesi teker teker sorgulamak?

Çayımдан bir yudum alıyorum. Nasıl yardımcı olabilirim? Onu bir yönetici olarak değerlendirmiyorum. *Beyaz Ateş* projesinden önce bana saçma sapan görevler verirdi. Her zaman erkekleri kayırır ve konuşurken küçümseyici ve düpedüz kaba olmaktan çekinmez. Ama bana hiç ürkütücü bir şey söylemedi ya da yapmadı. Sadece dürüst olacağım. Benimle on dakikadan fazla konuşmak zorunda kalacaklarından bile şüpheliyim.

E-postayı kapatıp onun yerine şirketin annelik politikasını arıyorum ve ekranda tam sayfa dosya adı belirince bir iç çekiyorum.

Okusan iyi olur.

"Merhaba anne."

"Selam, Megan. Nasılsın canım? Günün nasıl geçti?"

Yatak odamda dolaşırken annemin sesiyle gülümsüyorum ve spor çantamı gardıroptan çıkarıyorum.

"İyiymi. Barre dersi için arkadaşım Abigail'le buluşmaya hazırlanıyorum."

Çantamın içine temiz bir havlu koyuyorum ve spor salonu kartımın her zaman sakladığım dış cepte olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Söylediklerim hakkında daha fazla düşündün mü? Baban ve benimle kalmaya gelmeyi?"

Alt dudağımı dişlerimin arasında çiğniyorum. Onu üzme ya da hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Yardım teklif ettiklerini biliyorum ve bu onlar için çok cömertçe. Ama eve taşınmam. Bu doğru gelmiyor. Otuz yaşımdayım. Ailemin yanına geri dönemem.

"Anne... çok teşekkür ederim... sana ve babama. Ama ben burada kalmak istiyorum. Arkadaşlarım ve işim burada."

Annemin sesi yumuşak ve anlayışlı, "Bunu yapacağını biliyordum Megan. Babana bize güvenmek istemeyeceğini söyledim; sen çok bağımsızsın. Her zaman çok azimliydin. Seninle gurur duymamın bir nedeni de bu."

Yatağıma oturdum. "Hep bir yuva kurmamı ve bir aile sahibi olmamı istediğini düşünmüştüm."

"Benim gibi mi?" diye kıkırdarak araya giriyor. "Megan. Sahip olduklarımdan ve işlerin gidişatından memnunum. Bir saniye bile değiştirmezdim. Ama bir zamanlar ben de hırslıydım."

"Biliyorum," diyorum. Annem yetenekli. Kardeşim ve ben gelmeden önce başarılı bir kariyeri olabilirdi.

"Sevdiğin şeyi yaptığın ve hayallerinin peşinden gittiğin için seninle gurur duyuyorum. O kadar da yaşlı değilim, biliyorsun. Asla çok geç değil. Aslında, yerel üniversitede bir kursa kaydoldum."

"Gerçekten mi?" Sesimdeki şaşkınlığı gizleyemiyorum. "Evet, iç tasarım," diyor gururla.

"Oh, anne. Bu harika!" Bana kursu anlatırken gülümsüyorum, heyecanı kelimelerinden taşıyor.

Bu onun her zaman tutkusuydu. Sonunda bunun peşinden gittiğini duymak tüylerimi diken diken ediyor. Belki de her zaman bir şey ya da diğeri olmak zorunda değildir. İşler beklediğiniz gibi gitmeyebilir ama bir hayaliniz için diğerinden tamamen vazgeçmek zorunda değilsiniz.

Sözlerine devam ederken gülümsediğini duyabiliyorum.

"Bu, bebeğin yanı sıra dört gözle bekleyeceğimiz yeni ve heyecan verici bir şey. Çok yetenekli olduğunu biliyorum Megan. Ama yardım istemek için fazla gururlu olma. Baban ve ben o kadar uzakta değiliz ve elimizden geldiğince yardım etmek isteriz."

"Biliyorum, teşekkürler anne."

"İşyerinize bundan bahsettiniz mi?"

"Evet. Onlara bugün söyledim." Yataktaki yastıklara yaslanıyorum. "Aslında tuhaf bir gündü. Patronum açığa alındı ve soruşturma altındayken onun yerine tasarım müdürü olarak benim geçmemi istiyorlar."

"Megan! Bu harika!" Annem fişkırıyor. "Bu fırsatı hak ediyorsun, canım. Kendi annesinin doğum günü kartını bile alamayan bir adamdan daha çok hak ediyorsun."

Gülüyorum. "Teşekkür ederim. Bana teklif ettiklerinde onlara bebekten bahsetmek zorunda kaldım. Altı ya da daha fazla ay sonra doğum iznine ayrılacağımı bilmeden kabul etmek adil görünmüyordu. O kadar uzun sürmeyebilir ama eğer geri dönmezse bir ihtimal olabilir."

"Ve?" diye bastırıyor.

"Ve bu konuda gerçekten harikaydılar. Bana ellerinden gelen her türlü desteği vereceklerini ve işlerin nasıl gittiğini görmek için düzenli toplantılar yapabileceğimizi söylediler. Her seferinde bir adım atılması gerekiyor. Uzun vadede ne olacağını kimse bilemez."

"Yine de bu harika. Senin adına çok sevindim, canım. Sen, şey... Jaxon'dan haber aldın mı?" diye soruyor, sesinde bir parça beklenti var.

Yataktan kalkıp çekmecelerime yöneldim ve spor kıyafetlerimi çıkardım.

"Fikrini değiştirmedim."

Ona kanserden bahsetmenin bir anlamı yok. Umutlanacak, tıpkı bana ilk söylediğinde benim yaptığım gibi. Artık bunu paylaştığına göre hayatımıza devam edebileceğimize dair yanlış bir umut. Hayatımıza devam edip gelecek için planlar yapabiliriz.

Birlikte.

İç çeker ve kendi kendine söylenir. "Bizi yakaladın Megan. Ve insanların sana verdiğinden daha güçlüsün. Her şey yoluna girecek."

Derin bir nefes alıyorum. Haklı olduğunu biliyorum. Onun söylediğini duymak, beni , benim de buna inanmama yardımcı oluyor.

"Teşekkürler anne."

"Pekâlâ, hazırlanman için seni yalnız bıraksam iyi olacak, böylece dersine geç kalmazsın. Keyfini çıkar, canım. Kendine iyi bakman şimdi daha da önemli, biliyorsun."

Gözlerimi deviriyorum ve gülümsüyorum.

"Biliyorum anne. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum, tatlım."

Aramayı sonlandırıyorum ve iş kıyafetlerimi çıkarıp tozluklarımı, egzersiz sütyenimi ve tişörtümü giyiyorum.

Bu gün sürprizlerle doluydu - annemin bir kursa başlaması, Phil'in iş teklifini almam - bu çılgınca. Bir anda çok şey değişiyor gibi görünüyor.

Ev arkadaşım Rachel, kocasıyla uçakta tanıştıktan sonra oraya taşınan arkadaşımız Holly'yi ziyaret etmek için Los Angeles'a . Kendisi Amerikalı ve ilk bebeklerini yeni dünyaya getirdiler. Mümkün olduğunda Rachel'a katılmak istedim ama şu anda işte olan biten her şey yüzünden izin istemek için en kötü zaman.

Spor çantamın fermuarını çekerken göğsüm sıkışıyor.

Holly ve kocası Jay bir rüyayı yaşıyorlar. Birbirlerine ve yeni bebeklerine sahipler. Bunu bir aile olarak birlikte yapıyorlar.

Ve sonra ben varım. Ve Jaxon.

Ayrı ayrı.

Bu düşünceyi kafamdan silkeliyorum. Kendime acımama ya da 'zavallı ben' çukuruna düşmeme izin vermeyeceğim. Bunu onsuz yapıyorsam ne olmuş yani? Eskiden yeterince iyi olmadığımı düşünürdüm... sanat okulu için... Articulate'deki rolüm için. Ama yıllar önce bana bir yer teklif edildi ve şimdi Phil'in yerini dolduruyorum. Kendime verdiğim değerden çok daha fazlasını yapabilecek kapasitedeyim.

Bunu Jaxon olmadan da yapılabilir.

Kaçıran o ve bu onun kaybı. Artık kendimden şüphe etmek yok.

Artık başarabileceklerimi küçümsemek yok.

Ayağa kalkarken omuzlarımı geriye atıyorum ve çantamı alıp aşağıya iniyorum.

Yeni başlangıçlara.

Bölüm 27

Faxon

"Hey adamım, nasıl gidiyor?" Kapıyı açtığımda Martin kendi şakasına kıkırdıyor ve daireme giriyor.

"Biraz daha hafif," diye cevap veriyorum.

"Hey! Şaka yaptı! Daha iyi hissediyor olmalı." Martin mutfaktaki kahvaltı barında bir tabureye kayarken gözleri parlıyor.

"Oraya varıyorum. İşe döndüğüm için mutluyum. Veronica'ya neden izin aldığımı söyledim. Bir hafta daha izin almam gerektiğini düşünüyor. Tüm toplantılarımı yeniden ayarlamaması için ona verdiğim ekstra tatili iptal etmekle tehdit etmek zorunda kaldım." Gülümseyerek başımı sallıyorum.

Yıllardır benim için çalışıyor. Kalbi doğru yerde ama işe geri dönmem gerekiyor. Sadece *Beyaz Ateş* lansmanı ile ilgili değil; meşgul olmam gerekiyor. O kadar meşgul olmalıyım ki başka bir şey düşünemem.

Megan'ı düşünemiyorum.

"Sadece bir hafta izin aldığına inanamıyorum," diyor Martin alaycı bir tiksintiyle, meyve kâsesinden bir elma alıp çıtırdatırken.

"Patron olmanın bazı avantajları olmalı değil mi?"

"Öyle. Herkes iki hafta izin almam gerektiğini düşünürken sadece bir hafta izin almak gibi."

Martin başını sallar. "İşkolik."

"Peki ya sen? Tedaviler bittiğine göre plan yaptın mı?" Onun yanındaki mutfak tezgahına yaslanıyorum.

Martin başını bir o yana bir bu eğiyor. "Evet, iki toplantı ." "Bu harika."

Gülümsüyorum.

Elmadan bir ısırık daha alırken bana gülümsüyor. Tüm o aptallıklarına rağmen kafası yerinde. Teşhis konulduğunda ödemesi yapılan harika bir sağlık sigortası poliçesi vardı. Bu, mimar olarak serbest çalıştığı işinden izin alabileceği ve Abigail'le birlikte sahip olduğu evin ipoteğini ve faturalarını ödeme konusunda endişelenmeyeceği anlamına geliyordu.

"Hepsi bu kadar da değil." Bana bakıyor, yüzünde ciddi bir ifade var, elini cebine atıyor, kapağında altın kabartmalı bir desen olan küçük siyah bir kutu çıkarıyor ve mermer tezgahın üzerinden bana doğru uzatıyor.

"Bu da ne?"

Kapağı açtım. Sormaya gerek yoktu. Daha açmadan ne olduğunu biliyordum.

Platin bir bant üzerine yerleştirilmiş tektaş, pırlanta kesim bir elmas bana doğru parılıyor. Gözlerimi Martin'e kaldırdığımda dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor.

"Sence beğenecek mi?" Yüzüğe bakarken kaşları çatılır.

"Bence buna bayılacak! Tebrikler." Kolumu uzattım ve sırtına bir tokat attım.

Gergin bir kahkaha attı. "Uzun zamandır ona sormak istiyordum ve sonra tedavi bittiğinde..." bana bakıyor, "zamanın geldiğini biliyordum,

Anlarsın ya? Her şeyde yanımdaydı. Bir kez bile şikayet etmedi. Bizimle ilgili, geleceğimizle ilgili şüpheleri olduğunu düşünmem için bana hiçbir sebep vermedi."

"O çok özel biri. Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız."

Kutuyu ona geri veriyorum ve kapağı kapatmadan önce yüzüğe bir kez daha bakıyor.

"Evet, o... gerçekten özel biri." Martin boğazını temizlemeden önce ellerine bakıyor. "Megan'la aranızda neler oluyor? Çıkıyordunuz, değil mi? Son zamanlarda ondan bahsettiğini duymadım ama ne zaman Abigail'le senin adın geçse çok komik bir ruh haline bürünüyor."

Ağzımı sıkı bir çizgi haline getiriyorum. "Karmaşık bir durum."

Martin bana bakıyor. "Burada benimle konuşuyorsun. Karmaşık olduğunu biliyorum. İçini dökmek mi istiyorsun?"

Bir noktada ona söylemeliyim ve birbirimizi on yıldır tanıyoruz. Anlayacak biri varsa o da Martin'dir. O da babasını çocukken kaybetti. İkimiz de kanserle gölgelenmiş bir çocukluğun çiğnenmiş ve tükürülmüş ürünleriyiz. Elimi çenemde gezdirirken gözleriyle karşılaşıyorum.

"Megan hamile."

kelimeleri söylerken bile hala alışmaya çalışıyorum. O hamile.

Bizim... hayır, *onun* bir bebeği olacak.

Benim bebeğimi doğuruyor ve bunun bir parçası olamayacağımı bilmek kalbimi sıkı bir yumruk gibi, uzun, pis siyah pençelerle deliyor.

"Ne?" Martin'in gözleri parlıyor ve kollarını açarak tabureden aşağı atlıyor.

Başımı sallıyorum ve yüzüm her şeyi anlatıyor olmalı ki tekrar oturuyor, yanaklarını şişiriyor, sonra gevşetiyor.

"Özür dilerim. Kimin bu?"

"Ne? Hayır. Hayır. Başka biriyle görüşmüyor." Kaşlarımı çatıyorum, ellerimi tezgahın üzerinde yumruk yapıyorum.

Tanrım, bunu yapsaydı her şey çok daha kolay olurdu. Bunu yapsaydı tanıdığım Megan olmazdı.

O benim aşık olduğum Megan olmazdı.

"Bebek senin mi?" Martin yüzünü kaşıyor, kaşları birbirine yaklaşmış.

"Evet, bebek benim," diyorum, sesim düz.

". Neden mutlu değilsin? Bu harika, Jax!"

Seçtiği kelimeler karşısında irkildim. "Ebeveynini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirsin Martin. Daha çocukken... büyümek ve hiçbir çocuğun yaşamaması gereken şeylerle uğraşmak zorunda kalmak."

"Evet," diyor yavaşça, "bunun ne ilgisi var?" Başımı göğsüme indiriyorum. "Bunu çocuğuma yapamam."

"Anlamıyorum. Bana kanserin tamamının alındığını, daha fazla tedaviye ihtiyacın olmadığını mı söyledin?" Martin tezgâha doğru eğilmiş, bana bakıyor, bu yüzden gözleriyle buluşmaktan başka çarem yok.

"Öyleydi. Bilmiyorum."

"Peki, neden boynuna ilmik geçirilmiş gibi ?" "Geri gelebilir. Bundan aylar sonra da olabilir... Birkaç yıl sonra da olabilir. Bir gün çocuğumu salıncakta itiyor olabilirim ve bana bir sonrakini yaşamak için haftaları var. Babam gibi, Martin. Tıpkı babam gibi." "Bunu her şey için söyleyebilirsiniz. Buradan çıkıp gidebilir ve bir otobüs çarpar, bir elmada boğulur." Yıkılmış çekirdeği elinde tutuyor.

Sanki ne demek istediğini göstermek istercesine elini uzattı. "Bir gün bir şey *olacak* diye hayatınızı yaşamayacak *değilsiniz*. Kolaylıkla olmayabilir de."

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Kahretsin, Jaxon," gözleri büyüdü, "ciddi değil misin?"

Bana bakarken başını sallıyor, gözlerini bana dikerken ifadesi sertleşiyor.

"İnanılmazsın! Onun hakkında nasıl konuştuğunu duydum. Adını söylediğinde yüzündeki ifadeyi gördüm. Yine de, tüm bunları ne için bırakacaksın? Çünkü korkuyorsun!"

"Bu kadar basit değil, Mart-"

"Evet! Bu basit işte! Sevdiğin kadını ve kendi *bebeğini* kaybedeceksin çünkü sen geçmişini unutamayan bir korkaksın."

Tabureden kalkıp yüzüme bakarken ona ters ters bakıyorum, ani patlamasından dolayı göğsü kabarıyor.

"Ne kadar şanslı olduğunu bilmiyorsun," diye tıslıyor ve parmağını göğsüme saplıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve başını bana doğru sallayıp gözleri parlarken omuzlarımı geriye çekiyorum.

"Abigail çocukları çok seviyor. Hatta bir ilkokulda çalışıyor, etrafı onlarla çevrili. Ama tüm bu kemoterapi... Asla baba olamayabilirim. Ona bunu verip veremeyeceğimi bilmiyoruz." Bir hıçkırığı bastırıp boğazını temizlerken sesi geriliyor. "Bensiz daha iyi olacağını düşünmediğimi mi sanıyorsun? Ona bunları verebilecek başka birini bulabileceğine onu ikna etmeye çalışmadığımı mı sanıyorsun?"

Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir bakış var.

Korku.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve parmaklarımı gözlerim üzerinde gezdiriyorum. Başımdaki gürültü ve gözlerimdeki sızı yeniden başladı. Martin'i daha önce hiç korkmuş görmemiştim. Bunu ima ettiğini bile duymamıştım. İlk teşhis konulduğunda bile, henüz yirmi beş yaşındayken. Yaşadığı yıllar boyunca çok şeyle uğraştı, ama her zaman kendini toparladı, kendini her şeye attı. Yardım maratonları, paraşütle atlama, kitap yazma. Kendini hep *yaşamaya* verdi. Oğlumla aynı yaşta, benden on sekiz yaş küçük ama bunun onu etkilemesine izin vermiyor.

O benden daha iyi bir adam.

Gözlerimi açtığımda boğazımdaki dev yumruyu yutuyorum.

"Tek korkan sen değilsin, Jaxon. Ben de burada taş kesilmiş durumdayım," diye fısıldıyor yüzük kutusunu elinde tutarak. "Tüm bunların bir gün sona erebileceğinden korkuyorum. Benim ona veremeyeceğim bir şeyi istediğine karar verecek diye. Ama ne var biliyor musun? Asla yapmayacağım bir şey mi?" Gözleri benimkileri arıyor. "Savaşmadan asla pes etmeyeceğim, Jax. Asla pes etmeyeceğim. Çünkü bunu yaparsam, ne anlamı kalır ki? Her şeyin ne anlamı kalır?"

Bana doğru bir adım atıyor, elini omzuma koyarken göğsü iniyor. Bana hüznle bakarken birkaç saniye önceki tüm öfkesi kayboluyor.

"Artık sadece sen değilsin. Megan'ı düşün. Gerçekten başka bir adamın onunla evlenmesini istiyor musun? Çocuğunun sana 'baba' demesini? Neler kaçırdığını bilerek bir altmış yıl daha cehennemde yaşayabilirsin. Ya da belki sadece altı yıl yaşarsın, onun bir parçası olursun. Onları severek, sadece yapabildiğin şekilde. Ben neyi seçeceğimi biliyorum." Omzumu sıktı. "Sana ihtiyacı var, Jax." Son bir kez gözlerimin içine bakıyor ve kapıya doğru yürürken omzumu okşuyor. "Çok geç olmadan bunu bir düşün," diye ekliyor bana bir kez daha bakıp yenilgiyle başını sallarken.

Sonra kapıdan çıkar ve kapı tık diye kapanır.

Son zamanlarda herkes o kapıdan çıkıyor gibi görünüyor.

"Annen sana geçen hafta sonu Christopher'ı ziyaretinden bahsetti mi? Harika vakit geçirmişler gibi görünüyor," diyor Penelope.

"Evet, öyle yaptı. Az önce onun evinden geldim."

"Bu çok güzel. Şimdi nereye gidiyorsun? Ofise mi?" Park halindeki Jaguar'ın camından dışarı bakıyorum.

"Evet, ama önce hızlıca bir yere daha uğramamız gerekiyor."

"Krematoryum , değil mi?" Penelope söylüyor. Gülümsüyorum.

"O kadar tahmin edilebilir miyim?"

"Yirmi yedi yıl, Jaxon." Gülüyor. "Her şey yolunda mı?" Sesi sıcak ve anlayışlı.

Derin bir nefes çekiyorum.

"Yeniden baba olacağım, Pen."

Sesinde biraz şaşkınlık var ama onu gülümsemesini de duyacak kadar iyi tanıyorum.

"Megan mı? Bana bahsettiğin kadın mı?"

"Evet," diye nefes alıyorum.

"Bu harika bir haber. Tebrikler."

Sesindeki gerçek mutluluk karşısında gözlerimi kaçırıyorum. Bana ne oldu bilmiyorum. Son zamanlarda her şeye bir bebek gibi ağlıyorum.

"Gerçekten. Mutluluğu hak ediyorsun, Jaxon. Christopher'la ikimiz de harika bir iş çıkardık. Tıpkı babası gibi olağanüstü bir adam oldu. Kendini yeniden yaşama bırakmanın zamanı geldi. Senin için."

"Teşekkürler, Pen." Sesimi eşit tutmayı başarıyorum.

"Şimdi git! Git babana haberleri ver." Kıkırdıyor.

Telefon görüşmesini bitirip arabadan inerken gülümsüyorum ve doğruca babamın anıt plaketine gidiyorum.

Görkemli bir erken bahar sabahı. Güneş ağaçların arasından süzülüyor ve bahçeler boyunca kıvrılan çimlerin ve patikaların üzerinde sıcaklık lekeleri bırakıyor. Ağaçlar yeni başlangıçları simgeleyen tomurcuklarla kaplı. Bahar çiçekleri soğanlarından fırlamış, yol kenarındaki çiçek tarhlarına renk katıyor.

Babamın plakentinin yanına çömelıyorum ve mendilimi çıkarıp zaten parlak olan yüzeyi parlatıyorum. Annemin buraya bıraktığı bir saksı nergis var, kartın üzerinde benimkine çok benzeyen o tanıdık el yazısı var.

Ayrı kaldığımız her gün seni özlüyorum ve bir araya geldiğimiz her gün için şükrediyorum.

Okuduktan sonra tekrar yerine koyuyorum.

Son birkaç gündür düşündüğüm her şeyi pekiştiriyor. Megan'la konuşmamdan beri, Martin'in ziyaretinden beri. Neredeyse hiç uyumadım. Onun yerine, bütün gece ayakta kalıp ruhumu aradım. Parça parça yıkıp yeniden inşa etmek için. Bu sefer doğru temelle.

Keder benim gücüm olmak, beni ileri itmek, başarılı olmak için çabalamamı sağlamak yerine - babam her neredeyse onu gururlandırmak için yapmak istediğim gibi - onu sevgiyle yeniden inşa ettim. Megan'a duyduğum sevgi, onu bulduğum için duyduğum sevinç, beni geri istediği için duyduğum sevinç, onu her gördüğümde, ona dokunduğumda, sesini duyduğumda göğsümde oluşan önlenemez kabarma.

Ve en önemlisi, birlikte yarattığımız yaşam mucizesi.

Bazı şeylerle başa çıkmak için hâlâ önümde bir yol var. Ama bunu şimdi yapmak istiyorum. Kendimi toparlamak ve ikisinin de hak ettiği gibi bir adam ve baba olmak için bir nedenim var, iki *nedenim* var. Onu arayıp daha önce bahsettiği terapistin numarasını istediğimde Joanna'nın sesindeki rahatlamayı duyabiliyordum. Megan'ın beni affetmesi için bir umudum varsa, ona ilerlemek için elimden gelen her şeyi yaptığımı göstermeliyim.

Artık ne istediğimi biliyorum, her zaman ne istediğimi.

Ancak şimdi kendime buna sahip olma izni veriyorum... *tabii çok geç kalmadıysam.*

Son birkaç günün duyguları üzerimden geçerken göğsüm kabarıyor.

"Özür dilerim baba. Beni çok hayal kırıklığına uğrattırdın. Her şeyi gerçekten berbat ettim," diye hıçkırarak yere oturuyorum. "Seni kaybetmenin hayatımda yaptığım en zor şey olduğunu sanıyordum. Ama şimdi biliyorum ki sana hiç sahip olmamak çok daha zor olurdu."

Gökyüzüne bakıyorum, beni duyabilmesi için sessizce dua ediyorum. Bahçeler sessiz. Görünürdeki tek ziyaretçi benim.

"Neyin önemli olduğunu unuttum baba. Bana öğrettiklerini unuttum. Sevginin en büyük hediye olduğunu. Seni çok seviyorum baba ve Megan'ı da seveceğini biliyorum. O zeki ve yetenekli. Çok narin görünüyor, ama düşündüğünden daha güçlü. Hayalleri var, kendi başına peşinden gittiği gerçek hayaller. Ve hayal kuruyor." Kıkırdıyorum. "Yüzünde bir ifade var ve özellikle resim yaparken kendi küçük dünyasında olduğunu anlayabiliyorum. O çok güzel baba," diye iç geçiriyorum.

"Bebeğimizi doğuruyor. Korkakça davrandım. *Aptal* bir salak. Neyin önemli olduğunu gözden kaçırdım. Onu hayal kırıklığına uğrattım; seni hayal kırıklığına uğrattım. Kendimi hayal kırıklığına uğrattım. Beni affedeceğini hiç sanmıyorum. Bunu düzeltmeme yardım et, lütfen," diye fısıldadım.

Bir süre oturup huzurun tadını çıkarıyorum. Buraya yeterince gelmiyorum ama gelmeliyim. Babama yakın hissetmek düşüncelerimi daha net organize etmeme yardımcı oluyor. Sanki tüm gürültüden uzaklaşıp sadece *olmam* gerekiyormuş gibi. Sadece oturup düşüncelerimin işlenmesine izin vermeliyim. Ben her zaman bir kontrol manyağı olmuşumdur. Her şey mükemmel olmalı, bir düzene sahip olmalı. *Düzeltmek* zorundayım. Babamı düzeltemedim. Gitmesini engellemek için hiçbir şey yapamadım. O zamandan beri yaptığım her şey bir şeyleri düzeltmeye, kontrolü elimde tutmaya çalışmak oldu. Penelope ile evlenmek, Christopher'ı birlikte büyütmek, işimi kurmak.

Kontrol ettiğim, en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptığım, kederimden güç aldığım tüm durumlar.

Megan'a kadar.

Kontrol edemediğim pervasız bir yanıma ortaya çıkardı.

Yapmam gerektiğini düşünmeme rağmen ondan uzak duramadığım yer.

Yapmam *gerektiğini* düşündüm.

Onunlayken kontrolüm yok ve bu beni çok korkutuyor.

Ayağa kalkıp derin bir nefes alıyorum.

"Hoşça kal baba. Dinlediğin için teşekkürler."

Geldiğim yoldan yüz otuz sekiz adım geri yürüyorum. Ama artık yeni bir yönüm var.

Amaca yönelik her adımda kararlılığım artıyor.

Hayatıma geri dönüyorum.

Ama şimdi, bunu yaşamaya niyetliyim.

Bölüm 28

Megan

"Bunu NEREDE İSTİYORSUN Meg? Yoksa artık sana Bayan Curtis mi demeliyim?" Lydia, masanın iki numaralı çekmecesinin içindekileri içeren bir kutu taşıırken sırtıyor.

"Yapmasan iyi olur," diye gülümsüyorum, "ve şuraya, lütfen." Phil'in masasının üstünü gösteriyorum.

Benim masam.

"Eminim burada olmak garip hissettiriyordur." Lydia etrafına bakınırken gözleri kapıdaki isim levhasına takılıyor.

Megan Curtis - Tasarım Müdürü

Teknik olarak Tasarım Müdürü olmadığım için bu geçici bir görev; Phil öyle. Ben sadece yerimi dolduruyorum. Ancak her zamanki masamda birkaç gün çalıştıktan sonra İK, 'alana ve mahremiyete ihtiyacım olacağı' için ofise taşınmam konusunda ısrar etti. Bu sabah buraya geldiğimde isim levhası oradaydı.

Belki de Phil hakkında söylediklerinden daha fazlası vardır, çünkü beni rahat ettirmeye çalıştıkları kesin.

"Belki de bir tür şeytan çıkarma ayini yapmalıyız? Bilirsiniz, ofisi kötü yöneticilerden, sapık hislerden arındırmak için." Lydia kışını masaya dayayıp bacaklarını sallıyor.

Sırıtiyorum. Bazı şeyler asla değişmeyecek.

El çantamı karıştırıyorum. "Lyds, eskiz defterimi görmedin, değil mi?"

"? Tonlarca var mı?"

"En sevdiğim. Yanımda taşıdığım kişisel silahım."

Çantamın içindekileri boşaltırken kaşlarımı çatıyorum. Burada olmadığını biliyorum ama yine de tekrar bakıyorum. Pantolonuma silerken ellerim nemli.

Eğer bu eskiz defterini gören olursa... benim günlüğüm gibi, umutlarım ve hayallerimin çeşitli çizilmiş halleriyle dolu. Bazıları diğerlerinden daha eksiksiz. Çoğu kimsenin görmesini istemediğim kişisel çizimlerim.

İnliyorum ve şakaklarımı ovuyorum.

Masaya doğru yürüyorum ve bulmayı umarak kutuyu açmaya başlıyorum. Ama çoğunlukla birlikte çalıştığım müşterilerin kartvizitleri vardı. Onlar için şu düzenleyici şeylerden bir tane almalıyım.

Parmaklarım küçük gri bir zarfın pürüzsüz, saten yüzeyinde geziniyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Burada olduklarını bile unutmuştum.

Titreyen parmaklarımla açtım ve kartları çıkarıp tek tek okudum.

Bunu deneyin. Gelecekte bazı şirket mülklerini kurtarabilir. Beni affet, Megan. Sizi üzmemiştim. Sen harika bir yetenek; umarım birlikte çalışmaya devam edebilirsiniz ve belki arkadaş bile olabiliriz? JK

Bu küçük kural bozucuları gördüm ve aklıma sen geldin. Bu geceyi dört gözle bekliyorum, Megan. J

Ne demişler? Bütün iyi şeyler üçer üçer mi gelir? Mantıklı. Üçüncü karttan kısa bir süre sonra her şey yüzüme patladı - Jaxon King hat-trick'im tamamlandı.

"Oh." Gözleri kartlara kayarken Lydia'nın ses tonu bilmişti.

"Gerçekten de öyle," diye mırıldanıyorum ve tekrar zarfın içine koyup masanın yanındaki küçük çöp kutusuna atıyorum.

Bir gümbürtüyle yan tarafa çarpıyor ve dibe düşüyor, ağdaki boşluklardan bana bakıyor.

Lydia, "Tebrikler, tasarım müdürü olarak ilk kararını verdin," dedikten sonra sesini alçaltarak, "Cidden Meg, iyi misin?" diye sordu.

Masanın arkasındaki sandalyeye çöküyorum ve kollarımı kavuşturuyorum.

"Hayır. Ama olacağım. Phil'in yerini doldurarak kazanacağım ekstra para bir tasarruf hesabına yatırılacak. Doğum sırasında yardımcı olacak. Görünüşe göre Rachel ve erkek arkadaşıyla işler yoluna girmiş. Her şeyi halletmeyi başardılar. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

Gülümsüyorum ve kalbim kabarıyor. Rachel hayatında yaşadığı şeyden sonra mutluluğu tanıdığım herkesten daha çok hak ediyor.

"Onun yanına taşınırsa evde kirasız kalabileceğimi söyledi. Yani her şey iyiye gidiyor."

"Evet, kulağa harika geliyor. Senin adına rahatladım... ama sen nasıl *hissediyorsun?*

Jaxon seninle hiç iletişime geçmeye çalıştı mı?" Lydia bana endişeyle bakıyor.

Ona, Rachel'a ve Abigail'e Cumartesi günü onun evinde olanların tüm hikâyesini anlattım. Kanseri, babasını kaybettiği gibi onu da kaybetmemizden korktuğu için bu işe karışmak istememesini.

Bu konuda konuşmak ve onların desteğini almak iyi hissettirdi. Ama bir yandan da Jaxon'a ait bu kadar kişisel bir şeyi onlara anlatmanın verdiği suçluluk duygusu var. Babasını kaybetmesi bir sır değil ama kanserden başka kime bahsettiğini bilmiyorum. Yine de bununla tek başıma başa çıkmamı bekleyemez. Kızlara güveniyorum ve şu anda hikâyenin tamamını bilen ve kafamdaki karmaşayı çözmeme yardımcı olabilecek tek kişiler onlar. Abigail, Martin'in bildiğini söyledi. Ondan öğrenmiş. Haklıydı, yalan söylüyordu ve şimdi her şey daha mantıklı geliyor.

Onu aradığımız gece Jaxon'ın evinde spor izlemiyordu. Ameliyattan sonra Jaxon'a yardım etmek için oradaydı.

Dirseklerimi masaya yaslarken burnumun kenarını sıkıyorum. "Evet. Salı gününden beri bana durmadan mesaj atıyor."

"Son üç gündür sana mesaj mı atıyor?"

Başımı salladım. "Evet. Ve arıyorum. Ve sesli mesaj bırakıyor." "Ne diyor? Sesi nasıl geliyor?" Lydia soruyor.

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Hiçbirine cevap vermedim ya da dinlemedim. Mesajlarının hiçbirini de açmadım. Sadece biraz boşluğa ihtiyacım var. İstedikini söyledi. Şimdi bir süre kendi düşüncelerimi duymak için yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Lydia gülümser. "Bunu anlayabiliyorum."

"Ayrıca, eğer acil bir durum olsaydı, Martin aracılığıyla Abigail'den haber alırdım." Dudağımı çiğnedim.

Lydia başını sallar. "Evet, ."

"Yani... Eminim iyidir... muhtemelen sadece biraz daha konuşmak istiyordur... beni kendisiyle aynı fikirde olmaya ikna etmeye çalışıyordur... bana yine en iyisinin bu olduğunu söylüyordur."

Elimi umursamazca havada sallıyorum ve burnumun kırıştığını hissediyorum ve onun nasıl olduğunu merak ediyorum.

"Evet, kesinlikle öyle. Bencil herif," diye mırıldanıyor Lydia nefesinin altında. "Neyse, onun hakkında düşünmek yeter." Ben parlak bir şekilde Lydia'ya bakıyorum, Tekrar odaklanıyorum. "Eşyalarımı yerleştirmem gerekiyor."

"Evet, öyle!" Sırtarak masadan iniyor ve kapıya doğru ilerliyor. "Ve şimdi hatırladım! Eski masanın üzerinde eskiz defterini gördüm. Senin için getireyim."

"Ah, harika! Teşekkür ederim." İçim rahatlarırken ellerimle bir dua sembolü yapıyorum.

"Biliyorum, çok şaşırdım-" Neredeyse Jaxon'ın göğsüne çarpacakken kısa kesiyor. "Hey, ne oluyor...? Oh, sensin."

Onu bir aşağı bir yukarı süzerken sesindeki tiksintiyi gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

Gözlerim koyu gri takım elbisesinin üzerinde gezinirken nefesimi içime çekiyorum; gözlerini yoğun bir şekilde parlatan ve saçlarındaki gümüş benekleri öne çıkaran bir takım.

Kısacası, onu bacakları üzerinde seks gibi gösteren.

Neden bir bok çuvalı gibi görünmüyor? Şu an hissettiğim gibi mi?

"Günaydın, Lydia." Kibarca başını sallıyor.

Gözlerini ona diyor, iyi davranmakla , ama o hiç etkilenmiş görünmüyor. Onun yerine, kara kara düşünen bir kral gibi kapı aralığında yükseliyor ve koyu renk gözleri yüzüme dikilip göğsümün sıkışmasına neden oluyor.

"Meg, kalmamı mı istiyorsun?" Lydia ona şüpheli bir bakış fırlatır.

Kız ona hançer fırlatırken orada durup nasıl bu kadar sakın görünebildiğini bilmiyorum.

"Hayır, Lyds, sorun değil. Teşekkür ederim." Birbirimize bakarken gözlerim onunkilere yapıştı.

Bakışlarımı ararken, gözlerinde çok yoğun bir duyguyla ararken, köşelerinde en ufak bir hareket var. Ama tam olarak hangi duygu, emin değilim.

Lydia kapıyı kapatmadan önce Jaxon'a bir kez daha pis pis bakıyor. Bu konuşmanın kapının sıkıca kapatılmasını gerektirdiğini hissetmiş olmalı ve hareketlilikle uğuldayan ana ofise geri dönerken ihtiyatlı davrandığı için ona minnettarım. Phil zorunlu izne ayrıldığından beri tüm hava değişmişti.

Jaxon bana bakmaya devam ederken başımı eğiyorum ve bir şey söylemesini bekliyorum.

Bana doğru yürürken boğazını temizliyor ve tıraş losyonunun kokusunu aldığımda kalp atışlarım göğsümde çılgına dönüyor.

Tanrım, şu koku. Neden bu kadar güzel kokmak zorunda?

"Bunu dışarıda buldum. Yere düşmüştü." Bana eskiz defterimi uzattı.

Titreyen ellerimle almak için uzandım ve bakışlarını nihayet benimkilerden ayırırken masanın üzerine koydum.

O geldiğinden beri aldığım ilk düzgün nefesi alırken göğsüm rahatlıyor.

Elleri cebinde, astığım yeni sanat eserlerine bakarak odanın içinde dolaşırken gözlerimle onu takip ediyorum. Aramızda olan onca şeyden sonra nasıl bu kadar sakin görünebiliyor?

Ama sonra, bu Jaxon. Sakinliğin ve kontrolün kralı.

"Burası harika görünüyor, Megan. Sana çok yakışmış. Tebrikler." Yüzünü bana döndü.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve içimdeki ateş alevleniyor.

Söylediği ve yaptığı onca şeyden sonra üzerimde böyle bir etki bıraktığı için ona lanet olsun.

Sandalyemde oturmaya devam ediyorum ve onun ortaya çıkışının günüm için sadece bir rahatsızlık olduğu izlenimini vermeyi umuyorum.

Gerçek sebepten ziyade, ayakta durursam bacaklarımın beni taşıyacağından emin değilim.

"Burada ne yapıyorsun, Jaxon?" İçimi çekiyorum, ellerimin titrediğini görmemesi için kollarımı kavuşturuyorum.

Masamın arkasındaki boş duvara bakıyor. Doldurulması gerektiğini biliyorum. Sadece henüz oraya koyacak doğru parçayı bulamadım. Ayrıca, İK bunun kalıcı olabileceğini ima etmiş olsa da, burada bu kadar çok değişiklik yapmak hala garip geliyor. Astığım diğer tüm parçalara zaten sahiptim ve duvarlarda zaten bulunan kancaları kullandım.

Yeni bir şey satın almak ve onu masanın arkasına koymak yepyeni bir başlangıcı simgeleyecektir.

Yapmam gerektiğini bildiğim bir şey... ve neredeyse yaptım. Sadece bir adım daha atacağım ve eylemlerim sözlerimi yakalayacak.

Ve kalbim... O da bir gün gelecek, belki.

"Aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermedin," diyor, gri gözleri yüzümde geziniyor, sanki hafızasına kaydetmiş gibi her açıyı ve kıvrımı inceliyor.

Bakışları altında istemsizce titriyorum.

"Neden yapayım ki? Geçen Cumartesi bilmem gereken her şeyi anlattın bana." "Megan," gözleri benimkilerle buluştuğunda kaşları çatıldı, "seninle konuşmam gerek.

Konuşmamız gerek. Lütfen."

Muhtemelen nafaka ödemelerini konuşmak istiyordur. Bana zaten para konusunda endişelenmeme gerek olmadığını söyledi. Ama o bu işe dahil olmak istemezken ondan bu parayı kabul etme fikri... Bu konuda ne hissettiğimden henüz emin değilim.

"Beklemek zorunda, Jaxon. Henüz bu konuşmalara hazır değilim. Bunları yapmak için altı aydan fazla zamanımız var," diyorum, sesim hissettiğimden çok daha güçlü çıkıyor.

Bana bakıyor, çenesi gergin. "Megan, beni anladığını sanmıyorum, ben-"

Bir elimi kaldırdım. "Çok iyi anlıyorum. Sakıncası yoksa gitmeni istiyorum, lütfen. İsteyim ve artık birlikte çalışmadığımıza göre," gözlerinin içine bakarken yutkunuyorum, "değiliz... burada olman için bir neden yok."

Başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama ben çenemi kaldırıp ona bakıyorum. Kalbim göğsümde öyle bir çarpıyor ki kulaklarımdan buhar çıkmadığına şaşıyorum.

Uzun bir süre bana bakıyor, gözleri gözlerimi arıyor, sonra bir elini gözlerine götürüyor, göğsü iniyor.

"Haklısın. İsteyken sözünü kestim ve kabalık ettim. Özür dilerim, Megan." Kapıya doğru yürüyor, eli kapı kolunun üzerinde gezinirken arkasını dönüyor. Gözleri tekrar benimkileri arıyor. "Lütfen hazır olduğunda benimle buluş."

Ona küçük bir baş selamı veriyorum. İçimde tuttuğum hıçkırığı ele vermemek için sesime güvenemiyorum. Üzerimde nasıl böyle bir etkisi olabilir? Bunun kafama dank etmesi için neredeyse bir haftam vardı ve bu sadece kanserin ortaya çıkmasından bu yana. Ondan önce de ayrılmıştı zaten. Yine de şimdi ona bakarken, gözleri duygu dolu, beni yeniden sersemletiyor. Gözyaşlarım her an dökülebilir.

Kafamın içinde gitmesini isterken bana son bir kez bakıyor.

Ben kırılmadan git.

Gözleri yüzümde son bir kez gezinirken dudaklarını yuvarlıyor.

"Hazır olduğunda burada olacağım Megan... Ne kadar sürerse sürsün, seni bekliyor olacağım."

Kapı arkasından kapanıyor ve ben sandalyeme geri yığılıyorum, elimi ağzıma kapattığımda gizli hıçkırık boğuk bir şekilde çıkıyor, gözlerim sıcak gözyaşlarıyla yanıyor.

Kim olduğunu sanıyor bu? Bana her şeyin bittiğini söyleyen kendisiyken habersizce buraya geliyor.

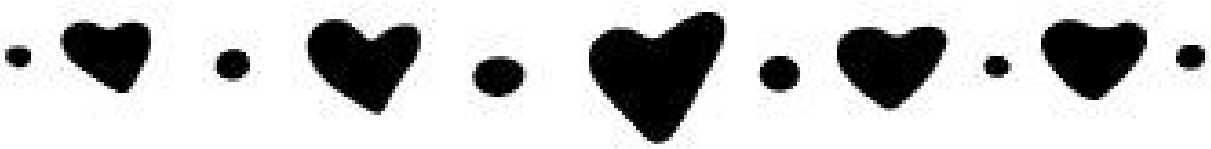
Kalbimi paramparça eden oyken.

Eskiz defterimi kaldırıp sayfalarını çeviriyorum. Bu noktaya gelene kadar geçen her an burada. Sayfalar dolusu kalbim. Tanıştığımız geceden sonra Jaxon'ın yüzünün çizimleri, geceyi onun evinde geçirdikten sonra birbirine kenetlenmiş parmaklarımızın eskizleri. Ve en sonuncusu... Bebeğin tarama görüntüsünün çizimleri. Tüm ruhum bu eskiz defterinin sayfalarında. Bir daha asla onu ortalıkta bırakacak kadar dikkatsiz olamam. Tıpkı Jaxon söz konusu olduğunda artık kalbime karşı dikkatsiz olamayacağım gibi.

Öfkeyle yanaklarımı siliyorum ve bilgisayar faresine tıklayarak ekranı yeniden canlandırıyorum.

Bugün daha fazla enerjimi alamayacak.

Yapmam gereken bir iş var.

Hafta sonu, önümüzdeki hafta yapılacak toplantılar için yeni müşteri brieflerini okumakla geçiyor. Eğer bu işin üstesinden gelmek istiyorsam yapmam gereken çok şey var. Phil'in organizasyon becerileri arzulanan çok şey bırakıyor ve

İşler bu haldeyken başımı suyun üstünde tutabilmek için mücadele ediyorum.

Pazartesi sabahı içeri girdiğimde Lydia ofisimde beni bekliyordu.

"Sanırım biraz daha yüksek. Oh, işte burada! Ona kendin sorabilirsin."
Sırtarak bana döndü.

"Neler oluyor?" Arkasında '*bakım ekibi*' yazan bir tişört giymiş bir adama bakıyorum. Masanın arkasındaki duvara yaslanmış dev bir çerçeve tutuyor.

"Scott senin resmini asıyor," diyor Lydia. "Mükemmel bir seçim Meg. Neden bunu seçtiğini anlayabiliyorum." Geride durup sanat eserini inceliyor.

Yanına gidiyorum ve başımı kaldırıyorum. "Ama ben hiç sipariş vermedim-"
"Gözlerim açılıyor ve nabzım ateşlenerek vücuduma adrenalin yayıyor.

Hayır, yapmadı.

Ofise girmiş olan tanıdık sanat eserini gördüğümde ağzım açık kalıyor.

Bunu şimdi isteyeceğimi düşünmesine inanamıyorum.

Masamın üstünde asılı durursa tek düşüneceğim şey *o* olacak.

Eğer bir şans verseydi neler yapabileceğimizi her gün hatırlatacak.

Bir gelecek için şansınızı deneyin. Korkuyu seçmek yerine mutluluğa bir şans .

Bu kadarı da fazla. Bunu göndererek çizgiyi aştı. Acı verici hatırlatmalar istemiyorum.

Bugün

olmaz.

Asla

olmaz.

"Meg? Nereye gidiyorsun?" Lydia arkamdan sesleniyor. Kapı aralığından ona doğru dönüyorum, içimde bir öfke kabarıyor.

"Onu asma. Geri gidecek." Dişlerimi gıcırdatıyorum ve parmağımı resme doğru uzatıyorum.

Anlamaya başlamadan önce bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Git söyle ona Meg. Ve kendini tutma," diyor, yüzüne bir gülümseme .

"Toplantı için saat onda döneceğim," diye sesleniyorum koridorda aceleyle ilerleyip asansöre binerken, zemin kat düğmesine gereğinden fazla sert basıyorum.

Lanet olası Jaxon King.

Asansörden hışımla çıktım ve dışarıda siyah bir taksiye bindim, tam da biri inerken. Şoföre King Publishing'in adresini verip arkama yaslanıyorum ve kısa yolculuğumuz sırasında parmaklarımı kalçama vuruyorum. Üzerimdeki yeşil elbiseyi iyi ki seçmişim. Şık ve zarif ve yüksek rugan siyah topuklarıyla '*benimle uğraşma*' diye bağıyor. Daha fazla uymayacak ama bugün için mükemmel.

Para üstünü beklemeden şoföre on poundluk bir banknot veriyorum ve çantamı kaptığım gibi King Yayıncılık ofislerinin önüne çıkıyorum.

Şirketi binanın tamamına sahip ancak katları diğer işletmelere kiralyor. King Yayıncılık, yayıncılık ekipleri, çevrimiçi e-kitap ekipleri ve pazarlama ekiplerinden oluşan en üst birkaç kata sahiptir. Kendi tasarım ekibine sahip olmalı. O zaman son birkaç aydır onunla çalışmak zorunda kalmazdım. Beni daha fazla sinirlendirmezdi.

Tümü cam, mermer ve kromdan oluşan şık fuayeden geçip resepsiyon masasına koşuyorum.

Güzel sarışın bir kadın bana gülümsüyor. "Günaydın. Benim adım Sienna. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Jaxon King," diyorum, sesimden zorlukla gizlenmiş bir öfke damlıyor.

Parlak bir şekilde gülümsemeden önce genç yüzünde bir kaş çatma izi geçiyor. "Randevunuz var mı?"

"Hayır. Ama beni görecek."

"Adınız?" Şu anda diken üstünde bir kadın gibi görünmeme rağmen profesyonel tonunu koruyor.

"Megan."

Bir telefonu kaldırıp bir düğmeye basarken bakışlarını benden ayırmıyor. "Alo, Veronica? Megan'ı Bay King'i görmeye getirdim. Onun bir uygulaması yok-" Telefonu bırakmadan önce duraksıyor. "Bay King şimdi seni görmekten mutlu olacak, Megan."

Bundan şüpheliyim. Onunla işim bittikten sonra olmaz.

"İlk asansöre bin, en üst kata." Parlak bir şekilde gülümsüyor.

Kibar bir gülümsemeyle karşılık verip teşekkür ediyorum. Buraya gök gürültüsü gibi bir suratla girmem onun suçu değil. Bundan sorumlu tek bir kişi var. Asansöre yöneliyorum ve en üst kata çıkıyorum, yolda yumruklarımı sıkıp açıyorum, kendi kendime ona karşı kullanabileceğim alaycı yorumlar mırıldanıyorum.

Lanet olası Jaxon King, her şeyi kontrol edebileceğini sanıyor.

Ona haberlerim var. Onun saçmalıklarından bıktım artık! Beni dinlemeye hazır olsa iyi olur, yoksa Tanrı yardımcısı olsun...

Kapılar açıldı ve sanki beni bekliyormuş gibi elleri cebinde orada duruyordu.

"Megan, çok memnun oldum-" Gözleri benimkilere dikiliyor, bana bir bakış attığında yüzündeki gülümseme donup kalıyor.

"Çizimi istemiyorum. Lütfen mümkün olan en kısa sürede iade edilmesi için gerekli düzenlemeleri yapın," diye adeta bağıryorum, derin bir nefes alarak

ona baktı.

Nefes alırken göğsü yükseliyor, çenesindeki kaslar seğiriyor ve gözleri kısa bir süre kıyafetimin üzerinden geçip tekrar yüzüme bakıyor.

"Neden ofisime gelmiyorsun, bunu tartışabiliriz?"

"Tartışacak bir şey yok," diyorum ama yine de yanından geçip ofisine gidiyorum. Artık buradayım ve ne için geldiğimi söylemek istiyorum.

Veronica masasından bana gülümsüyor, gözleri parlıyor. "Günaydın, Megan. Güzel elbise."

"Teşekkür ederim."

Adımlarım duraksıyor ve damarlarımda akan kanın ona gülümseyecek kadar yavaşlamasını istiyorum.

Gözlerim etrafı tarıyor. Masasının etrafındaki bekleme alanı büyük kutularla dolu, sanki bir teslimatı sıralamanın ortasındaymış gibi. Neler olduğunu sormak için ağzımı açıyorum ama Jaxon bir anda arkamda beliriyor, beni ustalıkla manevra ettirirken kocaman vücudunun sıcaklığı üzerime çöküyor, böylece önümde dururken geniş göğsü görüşümü engelliyor.

"Önden buyur, Megan." Kolunu açık ofis kapısına doğru uzatıyor, ben ona bakıp içeri girmek için dönene kadar.

Beni takip ediyor ve kapıyı arkasından kapatarak ikimizi de içeriye hapsediyor. Koyu renk gözleri benimkilere takılıyor ve donup kalıyorum.

Ona o kadar kızgınım ki bağırıp çağırmak istiyorum. Bana hala hediye göndererek ne halt ettiğini sanıyor diye sormak istiyorum.

Ama küçük bir parçam kaçmak istiyor. Artık bana zarar veremeyeceği kadar uzak bir yere. Ancak böyle bir yerin varlığından emin değilim.

Vücudum bir konuda hemfikir... Onu tekrar görmek kalbimin küt küt atmasına neden oluyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Ona tısladım.

"Ne demek istiyorsun?" Gözleri dudaklarıma düşüyor ve boğazını temizlerken tekrar yukarı kalkıyor.

Bir elini kaldırıp düşünceli bir şekilde çenesini ovuştururken bakışlarının sıcaklığı altında tenim karıncalanıyor. Bu hareket gözlerimin ağzına kaymasına neden oluyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, zihinsel olarak kendimi böyle hoppa olduğum için azarlıyorum. Belki de bir göz bağı takmalıyım. Ona kızmak ve fikrimi söylemek çok daha kolay olurdu. Dudaklarına ya da uzun becerikli parmaklarına bakmak yok... dikkatimi dağıtacak hiçbir şey yok.

Kara kaşları gözlerinin üzerinde çatılıyor. "Bu çizimi sevdiğini sanıyordum, Megan?"

Kahretsin... Hala onun sesi var.

O rüya gibi ses, şeytani üst sınıf İngiliz tınısıyla her şeyi lezzetli ve pis bir hale getirebilir.

"Evet. Çok güzel," diye itiraf ediyorum, sanat eserini düşünüp beni sakinleştirmesine izin verdiğimde öfkem bir anlığına duruyor.

Calvin'de Jaxon'la yemek yerken gördüğüm an bayıldım.

Sayfanın dışında, sadece kendisinin görebildiği biriyle ellerini sıkıca kavuşturmuş bir kadının elle çizilmiş taslağı. Gözlerinde saf sevgi ve bağlılıkla onlara gülümsüyor. Bunu düşünmek bile içimde bir şeyleri harekete geçiriyor.

kişiye olan sevgisini *hissettiriyor*.

"O zaman neden iade etmek istiyorsun?" Jaxon kaşlarını çatıyor, elini çenesinde gezdirmeye devam ederken kaşlarının arasında iki çizgi belirliyor.

Gözlerim elini takip ediyor, dudaklarını tekrar içine çekiyor. Tenime değen yumuşaklıklarının anısını bir kenara itiyorum. Yeni tıraş olmadığı zamanlarda çenesindeki sert kirli sakalla karışan yumuşak hassasiyeti.

Uzaklara, ofisine bakıyorum. Masası tertemiz, ben gelmeden önce üzerinde çalışıyor olması gereken tek bir evrak yığını. Bu onu özetliyor, düzenli, kontrollü, her şey yerli yerinde ve tüm kararları o veriyor.

Ben kendi yerimde, ondan ayrı.

Bensiz aldığı bir başka karar.

"Çünkü senden geliyor," diye , gözleriyle bir kez daha buluşuyorum. Anlamıyor.

Şu anda ondan hediye almanın kalbime saplanmış bir hançer gibi olduğunu anlamıyor.

Elini yanına indiriyor, sanki sözlerim onu fiziksel olarak incitmiş gibi gözlerini sıkarak kapatıyor.

"Bu bir kutlama hediyesiydi, Megan. Yeni pozisyonun için. Ama eğer saklamak istemezsen, o zaman toplanması için gerekli ayarlamaları yaparım." Gözlerini açar ve iki kanepeyi işaret eder. "Lütfen oturur musunuz? Konuşmamız gerek."

"Ayakta durmayı tercih ederim, teşekkürler. Kalmayacağım."

Ellerini ceplerine sokup devam etmemi beklerken yüzü düşüyor. Çok kederli, çok incinmiş görünüyor. Aramızda ne olursa olsun, onu böyle görmekten nefret ediyorum.

Derin bir nefes alıyorum, öfkemi körükleyen sıcaklık bir kademe düşüyor.

"Farklı koşullar altında, bu harika ve düşünceli bir hediye olurdu."

Boğazını temizliyor. "Ama?"

Ellerim başımın iki yanında havaya kalkıyor.

"Ama buna bir son vermelisin, Jaxon! Bana bu işe bulaşmak istemediğini söyledin. Ofisime gelip duramazsın. Göndermeye devam edemezsin

Bana hediyeler. Bu adil değil. Bu bana sadece birbirimiz için neler yapabileceğimizi hatırlatıyor. Birbirimiz için *asla* olamayacağımız şeyleri."

Bana doğru yürüyor ve o kadar yakınımda duruyor ki tıraş losyonunun kokusunu alabiliyorum - odunsu, seksi, güçlü. Nefes alıyor, gözleri gözlerimi tutuyor.

"ok zgnm, Megan. Gerçekten. İşleri koymak istiyorum."

Sesimi sabit tutmak, bunu ne kadar zor bulduğumu ona göstermemek için her şeyimi harcıyorum.

"O zaman bana hediye göndermeyi bırak. Bana seni düşündürmeyi bırak." Ona bakıyorum. "Beni yalnız bırakmalısın. Bırak kendi başıma ilerlemenin bir yolunu bulayım."

Jaxon bana bakıyor, gri gözleri ruhumun derinliklerine uzanıyor ve son birkaç haftadır saklamaya çalıştığım, geçmişte bırakmak için elimden geleni yaptığım harekete geçiriyor.

"Seni yalnız bırakamam. Hatalıydım, çok hatalıydım. Seninle olmak istiyorum, Megan." Sesi atlarken gözleri karnıma düşüyor. "Bir aile olmamızı istiyorum."

Bir adım geri çekildim... ondan uzaklaştım. "Ne?" Boğuldum.

Onu doğru duymuş olamam.

Tüm bu zamanı beni uzaklaştırarak geçirdi ve şimdi... şimdi yanıldığını mı söylüyor?

Bu bir şaka mı? Bana oynadığı zalim bir şaka.

Yoksa rüya mı görüyorum? Belki de bu sabah işe hiç gitmedim.

Belki de hala evde, yatağımda uyuyorumdur.

Zihnim koşuşturuyor. Neler olup bittiğini anlayamıyorum.

Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum ve Jaxon uzanıp beni sabitlemek için güçlü bir eliyle dirseğimi kavırıyor.

"Prenses. İyi misiniz?"

Midem dans ediyor. Alaycı, dönen bir dans, panayırdaki çay fincanları gibi, hangi yönün yukarı olduğunu bilemeyene kadar daha hızlı ve daha hızlı dönüyor.

Prenses.

Neden bana öyle diyor? Ben onun prensesi değilim, artık değilim. Hiç prenses oldum mu emin değilim.

Diğer elini yanağıma koyup avucunun içine alıyor. Ona doğru eğilmek istiyorum. Beni daha yakına çekmesine izin vermek çok kolay olurdu, ama bunun yerine ona bakıyorum, dudaklarının hareketini izlerken yüzüm bomboş.

"Özür dilerim, Megan. Çok üzgünüm. Tek düşünebildiğim sensin. Uyuyamıyorum. Sensiz yapamıyorum. Martin'le konuştum ve bazı şeyleri daha net görmeme yardım etti. Çok yanlış anlamışım. Tıpkı babamı kaybettiğimde olduğu gibi, her şeyin bir gün sona erebileceği endişesiyle yaşamamanın beni mahvedeceğini düşündüm. Ama ben bir aptalım. Bunu şimdi görebiliyorum. Babamla on iki yıl geçirip onu kaybetmenin acısını yaşamayı, ona hiç sahip olmamaya tercih ederim." Duraklıyor, cam gibi gözleri yalvarıyor. "Sensiz yaşamak istemiyorum, Megan. Lütfen. İşleri yoluna koymak istiyorum."

Tutuşundan kurtulup yanağımı avucundan ayırıyorum, hislerim geri dönerken midemde ateş yanıyor.

ne cüret?

"Bana fikrini değiştirdiğini mi söylüyorsun? Bunca hafta beni itip geri çektikten sonra, ipin ucundaki bir kukla gibi?" Tıslıyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Megan, en iyisini yaptığımı sanıyordum. Başka seçeneğim olduğunu düşünmedim."

"Kimin için en iyisi?" Gözlerimden öfkeli yaşlar süzülürken sesim yükseliyor. "Kendin için en iyisi mi? Çünkü bebeğimin babası tarafından terk edilmek kesinlikle benim için en iyisi değil! Hiçbir konuda seçme şansım yoktu! Beni dışladın!"

Ben devam ederken bana bakıyor. İyi gidiyorum.

Parmağımı göğsüne sokuyorum. "Sana ihtiyacım vardı ve sen benden saklandın." Yüzümü buruşturuyorum. "Sana *güvenemem*. Gelecek hafta yine fikrini değiştirebilirsin ve bu beni nerede bırakır? *Bizi bırakır mı?*" Elim karnıma düşüyor.

Sesi gergin çıkıyor, fısıltıyla, "Megan, lütfen. Seni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağım. Hayatım üzerine yemin ederim. Sen benim her şeyimsin. İkiniz de."

Jaxon elini kaldırıp benimkini tutuyor. Benimkini dudaklarına götürüp bileğimi öperken eli sıcak ve güçlü. Midem düğüm düğüm. Acı verici düğümler, her düşünceyle daha da kıvrılıyor, her umut karanlığın içinden geçmeye çalışıyor.

"Hayır!" Elimi geri çektim. "Yapamam... Bunu tekrar yapamam. Bunu bana tekrar yapmana izin veremem." Sesim çatlıyor.

"Megan, seni seviyorum. İkinizi de seviyorum." Jaxon'ın sesi bana bakarken çaresizlikle kalınlaşıyor. Varlığımın her zerresi onun bu sözleri söylediğini duymak ve bunları kastettiğine inanmak için acı çekiyordu. Ancak şimdi bunu yaptığına göre, sanırım artık çok geç.

"Bu yeterli değil," diye fısıldıyorum.

"Öyle deme. Sana bunu kanıtlayacağım. Bana bir şans daha vermen için her şeyi yaparım. Gerekirse yalvarırım."

Dizlerinin üzerine çöküyor, bana bakarken gözleri parlıyor. Yüzü karnımla aynı hizada ve öne doğru eğilip elbisemin yeşil kumaşına bir öpücük kondururken bakışlarımı tutuyor.

"Lütfen, Megan. Hayatıma girdin ve beni büyüledin. Seni ilk gördüğüm gece, gözlerimi senden alamadım. Sen güzelsin. Senden yayılıyor, sanat hakkında konuşurken gözlerinden.

Sevdiğiniz insanlardan bahsederkenki sesiniz, ruhunuzu kattığınız çizimleriniz. Nefesimi kesiyorsun. Her seferinde. Tek. Gün. İkiniz için *her şeyi* yaparım."

Nefes almak için savaşıırken göğsüm titriyor. Ciğerlerimi dolduramıyorum. Nefesim her seferinde boğazımda düğümleniyor ve bunun ağladığım için olduğunu fark ediyorum. Kocaman gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. Jaxon bana bakıyor, elleri kalçalarımı sıkıyor, başparmakları elbisemin üzerinden karnımın yanlarını okşuyor.

"Ağlama, Prenses. Benim yüzümden ağlamayı asla istemiyorum." "Ayağa kalk." Sesim, ellerim ve tüm vücudum titriyor.

Ayağa kalkıyor ve bir elinin parmaklarını çenemin altına yerleştirerek yüzümü ona doğru eğiyor.

"Seni seviyorum, Megan. Ciddiyim. Bunu telafi etmek için *ne* gerekliyorsa yapacağım. Lütfen denememe izin ver." Sesi sessiz, ama bir kısıklık var, kelimelerindeki duygunun ağırlığı bastırıyor.

Eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve ben onun içine gömülmek istiyorum.

Kendimi onun kollarına bırakmak ve görünmez bir melodi eşliğinde dönmek istiyorum. Bir olana kadar kendimi onunla birlikte şekillendirmek.

Bütün, parçalanmamış.

Ama yapamam.

Henüz değil.

Belki de hiç.

"Jaxon," diye nefes alıyorum, ellerimi göğsüne koyup geri çekiliyorum.

Yüzü düşüyor ve kalbim midemdeki iç burkucu hisle birlikte çarpıyor.

Onu seviyorum. Ruhumun derinliklerinde onu sevdiğimi biliyorum.

Bana bakışı, sözlerindeki ateş, gözlerinin arkası... Onun da ciddi olduğunu biliyorum. Beni sevdiğini biliyorum. Ama ya bu yeterli değilse? Fikrini değiştirdiği konusunda çok kararlı görünüyor. Ona inanmak istiyorum, gerçekten, ama...

"Düşünmem gerek Jaxon. Bana bir gün fikrini değiştirdiğini söyleyip son birkaç haftayı unutmamı bekleyemezsin. Bana bu işe dahil olmak istemediğini söylemiştin."

Ellerini yüzünde gezdiriyor, gözlerinde perili bir ifade var. "İstedim. Başka bir şey istemedim! *Yapamayacağımı* düşündüm. Korkuyordum, Megan. Gelecekte neler olabileceğini düşünmek beni iliklerime kadar ürpertiyor."

"Yapma. Ne bilmiyorsun. Kimse bilmiyor," diye fısıldıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyor.

Başını sallıyor. "Biliyorum. Ve bunu düşündükçe daha da netleşiyor. Benim için ölümden daha korkutucu olan tek şey, eğer beni affetmezsen, sensiz *yaşamak* zorunda kalacağımın farkına varmak. Bunu istemiyorum, Megan. Her günümü seninle ve çocuğumuzla geçirmek istiyorum. İkinizi de severek."

"Jaxon-"

"Ne istersen Megan. şeyi yaparım," diyor hızla, gözlerinde akmamış yaşlarla gözlerimin içine bakarak. Ona inanmak istiyorum. Ona inanmak için kalbim ağrıyor. Ona bir şans daha vermek için. Ama yapabilir miyim bilmiyorum. Ya beni *-bizi-* tekrar iterse, parçalanacak parçalarımı toplayacak kadar güçlü değilsem?

"Bana zaman ver, Jaxon. Zamana ihtiyacım var." Geri adım atıp aramızdaki mesafeyi açarken gözlerindeki kalp kırıklığı nefesimi kesiyor. Bana tekrar uzanacak gibi görünüyor ama bunun yerine daha iyisini düşünüyor. Gözyaşlarımı tutamıyorum

gözlerini kaçırıyor. Özel dikim takım elbisesi içinde bir kral gibi; güçlü, buyurgan, kontrollü. Yine de gözlerindeki mücadele bana altında sakladığını, diğer insanların göremediğini söylüyor - geçmişimizde yaşarsak mutluluğun işe yaramayacağını nihayet fark etmiş bir adam; asla işe yaramaz. Bunu çok geç fark ettiğinden korkan bir adam.

Gözleri benimkileri arıyor. "Sana bunu verebilirim. Elimden gelse sana evreni verirdim Megan."

Birbirimize bakıyoruz, hala konuşulmamış pek çok şey var. Burada onunla kalamam. Tek başıma düşünmek için zamana ihtiyacım var. Şu anda onun kollarına düşmek çok kolay olurdu. Ama son birkaç haftanın bana öğrettiği bir şey varsa, o da düşündüğümünden daha güçlü olduğumdur. Bu bebeği doğurmak için Jaxon'la birlikte olmama gerek yok. Onu affedeceksem, bunu istediğim için yapmalıyım. Daha iyi ya da kolay bir seçenek olduğu için değil.

Bunu tüm kalbimle ve ruhumla istemeliyim.

Ve şu anda, bırakın başka bir şeyi, öğle yemeğinde ne istediğimi bile bilemeyecek kadar başım dönüyor.

Bunu sindirmem gerekiyor ve o da bunu kendi yöntemlerimle yapmam için beni yalnız bırakmalı. "Konuşabiliriz... yakında," diye fısıldıyorum omzumdaki çantamı ayarlarken ve ofisinin kapısına doğru yürüdüm.

"Seni geçireyim." Ben itiraz edemedim yanımdan geçip kapıyı açtı.

Veronica'nın masasının önünden geçerken hüngür hüngür ağlıyormuş gibi görünmemeyi umarak yanaklarımı siliyorum. Yanında bir teslimatçı var ve masasına koyduğu paketi imzalarken bana gülümsüyor. Kutunun yan tarafında *delüks bebek zıpzıpı* yazıyor.

Jaxon'a bakıyorum ve o da elini sırtımın altına koyarak beni asansörlere doğru yönlendiriyor. Ama artık çok geç. Burada bulunan tüm kutuları alıyorum

geldiğimde. Tek amacım Jaxon'a ağzının payını vermek olmadığı için Şimdi her Şey çok daha net.

Bebek arabası, Bebek karyolası... Bebek, Bebek, .

"Bütün bunlar da ne?" Jaxon beni koridorda asansörlere doğru götürürken görmek için boynumu eğiyorum.

Boş koridorda durduğumuzda gözleri benimkilerle buluşuyor. "Geleceğinin bir parçası olmama izin vermeni umuyorum."

"Ama..." Ofisine doğru bakarken burnumu kırıştırıyorum.

Bütün o Şeyleri aldı. Bütün o bebek eşyalarını mı? Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Fikrini değiştirdiğini söylerken ciddi olmalı.

Deniyor, o...

"Ben... Jaxon..." Ne söyleyeceğimi bilemeden ağzımı açtım.

Öne doğru eğiliyor ve gevşek bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Başparmağı ayırık dudaklarımın üzerinde geziniyor ve elini geri çekmeden önce gözlerim kısa bir anlığına kapanıyor.

"Yakında görüşürüz, Megan," diye fısıldıyor.

Sersemlemiş bir halde bekleyen asansöre bindim. Jaxon orada duruyor, yüzünde ciddi bir ifade var. Gözlerindeki camsı parıltı, az önce yaptığımız konuşmanın duygusal ağırlığına dair tek ipucu.

Kapılar kapanırken içimde bir ağırlık hissediyorum.

Bölüm 29

Faxon

Kitaplıktaki babamın ve benim fotoğraflarımızı karton kutunun içine koydum ve kapağını kapattım.

Çoğu eşyayı topladığım için ev garip görünüyor.

Buzdolabına gidip yeşil bir meyve suyu şişesi alıyorum, kapağını açıp yarısını tek seferde içiyorum ve etrafıma bakarken susuzluğumu gideren bir iç çekiyorum.

Sağlıklı yeme ve içme alışkanlıklarına geri döndüğüm için şimdiden kendimi daha hafif ve enerjik hissediyorum. Ya da belki de bu taşınmanın getireceği yeni başlangıçların umududur.

Megan'dan iki haftadır haber alamıyorum. Bu bir işkence; bunu tarif etmenin başka bir yolu yok. Her gün telefonumu elime alıp numarasını açıyorum, onu aramak için yanıp tutuşuyorum. Ama onun istediği bu değil. Zaman istedi ve beni affetmesi için herhangi bir umudum varsa buna saygı duymalıyım.

Telefonumla yarı boş odanın hızlı bir fotoğrafını çekip Christopher'a '*taşınma günü neredeyse geldi*' yazarak gönderiyorum.

Çok garip. Burayı geride bıraktığım için üzgün değilim. Benim için hiçbir anısı yok. Burada hep yalnız yaşadım; burası bir üs, işten sonra dönüp uyuyabileceğim bir yer oldu. Pencereden görünen Londra manzarasını bile özlemeyeceğim.

Etrafınız insanlarla çevrili olabilir ama yine de kendinizi her zamankinden daha yalnız hissedebilirsiniz.

Tabandan tavana pencerelere bakarken meyve suyumun kalanını içiyorum. Özleyeceğim tek şey Megan'ın burada benimle birlikte olduğu anı. Burada çok zaman geçirdiğinden değil. Ama yine de banyoda duş alır, bu kahvaltı barında oturur ve brunch yerdı. Hala yatak odamda uyuyor, bakır bukleleri altındaki yastığın etrafına yayılıyor, onu büyü - bu dünya için fazla güzel - gösteriyor.

Burası nakit alıcıya bu kadar çabuk satıldığı için şanslıyım. Gerçi Londra piyasası bu, beklenen bir şey. Bu da yeni evime hızlıca taşınabileceğim anlamına geliyordu.

Telefonum çalarken tekrar etrafıma bakıyorum.

Bu yeni bir başlangıç baba. Seni seviyorum.

Cevap gönderirken gülümsüyorum.

Uzun, duygusal bir video görüşmesi yaptık ve ona kanserle ilgili her şeyi anlattım. Megan hakkında her şeyi.

Her şey bebekle ilgili.

Daha fazla destek olamazdı. Pen ve ben nasıl bu kadar şanslıyız bilmiyorum. İyi bir genç adam oldu, nazik ve anlayışlı. Bu hafta sonu dekorasyona yardım etmeye geliyor. Yeni evin yenilenmiş olması nedeniyle buna ihtiyacı olduğundan değil, ama Megan görmeden önce değişmesi gereken bir oda var.

Eğer görürse.

Umudumu yitiremem.

Martin beni Abigail'den haberdar etmeseydi, onu görmeden ya da sesini duymadan bu kadar uzun süre hayatta kalamazdım. İşinde iyi gidiyor. Öyle olacağını biliyordum. Onu hafife alan herkes aptaldır.

"Hey, aç kapıyı ihtiyar!" diye sesleniyor bir ses, ön kapı yüksek sesle vurularak titreşirken.

Kapıyı açtım ve Martin içeri daldı.

"Yatma vaktin geçmedi mi?" Şaka yapıyorum. "Evet dedi!"

Beni kucaklarken gözleri parlıyor, nefesi merdivenleri koşarak çıkmış gibi sığ ve hızlı geliyor. Kucaklaşırken sırtını sıvazlıyorum. Tedavisi bittiğinden beri iyice kilo almış. Onu her gördüğümde daha güçlü ve sağlıklı görünüyor.

"Abigail?"

"Evet! Evet dedi! Buna inanabiliyor musun?" Geri çekildi ve bana baktı.

"Çıldırılmış olmalı." Elini tutup sıkmadan önce kıkırdıyorum.

"Tebrikler. Bunu hak ettiniz. adına da mutluyum."

"Teşekkürler." Martin inanamıyormuş gibi sırtıyor. "Çılgıncaydı. Ona sorduğumda titriyordum. Buna inanabiliyor musun?"

Aklım Megan'a ve iki hafta önce ofisimi ziyaret ettiğinde başımın nasıl döndüğüne gidiyor. Onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmeden asansörle gidişini izlerken ellerim titrediği için bütün bir kahve plantasyonunu tüketmiş gibi hissediyordum.

"Evet, buna inanabilirim," diyorum.

"Evet dediğine inanamıyorum. Tedaviyi bitirdiğim gün bile bu duygunun üstüne çıkamaz."

"Bunu hak ediyorsun. Gerçekten hak ."

Sırtını tekrar sıvazlıyorum, onu bu kadar mutlu görmekten çok memnunum. Yüzündeki bu mutlak sevinç ifadesini görmek için on yıllık bir dostluk gerekti. İlk tanıştığım on altı yaşındaki kederli genç adamla tam bir tezat oluşturuyor.

Martin odaya bakarken, "Hey, görünüşe göre toparlanma konusunda iyi ilerleme kaydediyorsun," diyor.

"Evet, oraya varıyorum."

"Ondan hâlâ haber alamadın mı?" Gözleri tekrar yüzümde dinlenirken sesi yavaşlıyor.

Başımı sallıyorum ve Martin'e yeşil bir meyve suyu getirmek için buzdolabına yöneliyorum. "lahana var. İç bakalım" O sırtırken ben de kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum.

Yanıt.

"Güçlü yiyeceklere geri döndün, ha? En azından artık paket servis pizzalar ve aşırı kahve tüketimiyle kendini öldürmeye çalışmadığını biliyorum."

Dudaklarım kıvrılıyor. "İnsanlar nasıl sürekli böyle yemek yiyor anlamıyorum. Kendimi çok kötü hissettim."

Martin omuz silkiyor. "Kendini kaybolmuş , ama şimdi yoluna geri döndün. 'Bedenim bir tapınaktır' olayını tekrar yapabilirsin."

Kıkırdıyorum. "Beni bir keşiş gibi gösteriyorsun."

Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Hayal edebiliyorum. Cübbe, ilahiler." Sessizleşmeden önce kendi kendine kıkırdıyor. "Megan'la aranızda olanları duyduğuma üzüldüm."

Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve ciddi olduğunu anlıyorum.

Ona bebekten ve onu uzaklaştırdığımdan bahsettiğim gün bana pek çok gerçeği anlattı. Duymam gereken pek çok gerçeği.

Keşke daha önce dinleseydim.

"Teşekkür ederim."

"Hâlâ zaman var. Fikrini değiştirebilir."

Umut dolu yüzüne bakıyorum. "Beni daha iyi hissettirmeye çalışıyorsun. Yapma. Bunu hak etmiyorum," diye mırıldanıyorum, gözlerimi kaçırarak.

"Hey. İkinci bir şansı hak eden biri varsa, o da sensin. Sen tanıdığım en iyi adamsın, Jax."

"Şimdiye kadar en az üçüncü şansımı kullandığıma eminim. Beni affetmeyecek, Martin." Bir elimi gözlerime sürerken omuzlarım çöküyor. "Bir mucize gerekecek."

"Bu yıl ikimiz de kanserin kışına tekme bastık. Görünüşe göre mucizeler var." Bana bakarken başını öne eğdi. "Sakın pes etme. Henüz değil. Abigail geçen gün seni sorduğunu söyledi."

Elimi bırakıyorum ve gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Megan?"

Gözlerini deviriyor. "Hayır, Kraliçe. Evet, Megan! Nasıl olduğunu bilmek istedi. Abigail'in seni görüp görmediğini sordu."

Vücudumun her yeri karıncalanıyor gibi hissediyorum. Karnım hariç. O da pervane gibi . Yanıp yanmayacağını sadece zaman gösterecek.

"Beni mi sordu?"

Martin başını sallıyor. "O yaptı. Sakın vazgeçme. Şu anda yüzünü görmek istemiyor olabilir ama senden nefret etmiyor."

Martin bir süre kalıyor ve iş toplantılarının nasıl geçtiğini konuşuyoruz. Abigail'in annesinin nasıl şimdiden bir düğün koordinatörüne dönüştüğünü ve kırtasiye örnekleri sipariş etmeye başladığını ve Paskalya'da ailesini nasıl ziyaret etmeyi planladıklarını.

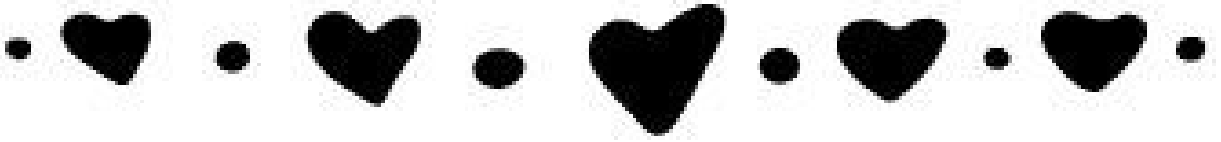
Dinliyorum ama aklım sürekli onun sözlerine gidiyor; onları unutamıyorum.

Beni sordu. Megan beni sordu.

Bu onun affetmesi olmayabilir ama bu bir başlangıç. En azından ben yokmuşum gibi davranmıyor.

Merak ediyor.

Umarım benimle konuşmak ya da beni bizzat görmek isteyecek kadar meraklıdır. Bu umuda tutunmalıyım.

"Hafta sonunuz nasıl geçti, Bay King?" Veronica soruyor.

"Verimli geçti, teşekkürler Veronica. Seninki nasıldı?" Masasına uğradığımda sordum.

"Çok güzel, teşekkür ederim..." duraklıyor, kaşları kalkıyor, "her şeyi taşıdınız mı?"

Ona gülümsedim. "Gülümsedim. Son birkaç haftadır buraya yapılan tüm teslimatları organize ettiğin için teşekkür ederim."

Bana bir el salladı. "Oh, önemli bir şey değildi. Hepsinin imzaya ihtiyacı vardı. Gün boyunca evde değilken başka ne yapabilirdin ki? Ayrıca hoşuma gitti. Kitaplardan bir farkı var," diye sıcak bir şekilde cevap veriyor.

"Evet. Her zamanki teslimat türümüz değil."

Masasının üzerinde öne doğru eğilirken gözleri parıltıyor. "Bana tüm bunları yaptığın zamanları hatırlattı. Yıllar önce, diye ekleyebilirim." Kıkırdıyor.

"Çok fazla olmadığına eminim." Ona gülümsüyorum. "Oh, büyücü," diyor.

Cebimde telefonum çalıyor. Çıkardım ve kalbim göğsümde durdu.

Veronica'ya "Buna bakmam lazım," diyorum ve ofisime gidip kapıyı kapatıyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve cevap tuşuna basıyorum. "Megan?"

"Selam, selam Jaxon."

Sesi boğazımda bir yumruya neden oluyor ve kalbim yeniden hızlanmaya başlıyor.

"Sesini duymak çok güzel. Nasılsın?" Bir kanepeye doğru yürüyüp kenarına tünüyorum ve ayakkabılarımın parlak uçlarına bakıyorum.

"Ben iyiyim. Ben... işim yoğun. Yeni rol... üstlenmem gereken çok şey var. Phil geri dönecek gibi görünmüyor, o yüzden..." diye devam ediyor.

"Bu anlaşılabilir bir durum. Yeni bir şey yapan herkes için böyledir. Eminim inanılmaz bir iş çıkarıyorsunuzdur." Çok hızlı konuşuyorum, kelimelerim kalbimin atışına ayak uydurmaya çalışıyor.

"Teşekkür ederim," diyor sessizce. "Daha önce arayacaktım; sadece... şey, meşguldüm."

"Elbette, elbette. Anlıyorum." O konuşurken başımı sallıyorum, sonra ne kadar aptalca davrandığımı fark ederek aniden duruyorum. Beni göremiyor.

"Nasılsın? O zamandan beri nasılsın...?"

Seni uzaklaştırarak hayatımı mahvettiğimden beri mi? Hayatımın kendisinden daha çok sevdiğim kadın, bebeğime hamile olan?

"Senden haber aldığım için daha iyiyim." Sesimdeki hevese engel olamıyorum. "Hâlâ nasıl hissettiğimi bilmiyorum, Jaxon. Bu arama-"

"Biliyorum," diye usulca araya giriyorum, beni aramak için adım atmışken onu korkutup kaçırmaktan korkuyorum. "Biliyorum. Ve sana baskı yapmayacağım, Megan. Söylediğimde ciddiydim. Ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim."

"Tamam," diye fısıldıyor.

Sesi çok emin değil, kafası çok karışık. İçine bu şüphe tohumunu ektiğimi bilmek - bir ot gibi yayılıp ikimizi de sarana kadar ektiğimi bilmek - boğazımda safranın yükselmesine neden oluyor. Zamanda geriye gidip ona yaşattığım tüm acıları geri almak için her şeyimi verirdim.

"Abigail daireni sattığını mı söyledi?" Megan sesini yükselterek söylüyor.

Gözlerimi halıya dikiyorum. "Evet, . Yeni bir başlangıç yapmanın zamanı gelmişti." "Oh," diye iç geçiriyor, sesi sönük çıkıyor.

Ondan demek istemiyorum, asla ondan değil. Tanrım, böyle bir yeni başlangıç istemiyorum. Onu içermeyen bir şey değil. Bu fikir kanımı donduruyor.

"Sana yeni evi göstermeyi çok isterim. Bir gün. Hazır olduğunuzda. Eğer istersen yani?" Gözlerimi kapatıyorum ve sessizce kendime lanet ediyorum.

Onu zorluyorum. Tam olarak söylediğim şeyi yapıyorum.

Geri çekilecek ve ben onu tekrar kaybedeceğim.

"Bu hoşuma giderdi."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Yapar mıydın?"

"Evet. Bu hafta sonuna ne dersin? Cumartesi?" Sesi sabit. Telefonu kulağıma götürürken titreyen ellerimden daha kararlı.

Yutkunuyorum. "Evet, bu... bu kulağa harika geliyor. Sizi alabilirim."

Boğazını temizliyor. "Hayır, sorun değil, teşekkür ederim. Bana adresi gönderinben size gelirim. Dört uygun mu? Sabah için bazı planlarım var."

"Elbette, kesinlikle, dört mükemmel." Sesimi eşit tutmak için mücadele ediyorum. "Harika. Görüşürüz o zaman," diyor ve sonra gidiyor.

Kanepeye geri yatıyorum, gözlerim tavana doğru gidiyor.

Beni aradı.

Aradı ve beni görmek istiyormuş.

Uçuyormuşum gibi hissediyorum - son iki haftanın beklentisi vücudumdan
hemen kalkıyor.

Gitti. Aynen öyle.

Bir geleceğimiz olduğunu göz ardı . Hala
bir şansım var.

Bu sefer .

Bölüm 30

Megan

Kapıya bakarken ellerimi birbirine kenetliyorum.

Bu çok saçma.

Saçmalıyorum.

Bugün buraya gelmeyi ben önerdim, Jaxon değil. Bana baskı yapmadı. Tıpkı istediğim gibi bana zaman verdi. O sözünü tuttu, ben de benimkini tutmalıyım. Ona düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu söyledim ve bunu yaptım. Son birkaç haftadır düşünmekten başka bir şey yapmadım. Neye karar verdiğimi ona söylemeliyim. Onu bekletmek hiç adil değil. Ve kendime karşı dürüst olmak gerekirse, onu görmek istiyorum, yeni evini görmek istiyorum.

Bakalım hayatına nasıl devam edecek.

Bu sabah Rachel'ı benimle gelmekten vazgeçirmek zorunda kaldım. Gelmemem konusunda çok kararlıydı. Beni önemseydiği ve incindiğimi görmek istemediği için endişelendiğini biliyorum. Aynı Lydia, Abigail ve ailem gibi... Hepsi benim mutlu olmamı istiyor.

Ama bu mutluluğun benim için nasıl bir şey olduğunu sadece ben biliyorum.

Ya da en azından, kapının diğerk tarafını görüp kararımı teyit ettikten sonra bunu yapacağımı umuyorum.

Soluk gri kapıda pirinç aslan başlı bir kapı tokmağı vardır. Tokmak kısmı aslanın dişleri arasında tutulur ve onu sıkıştırıp parçalayabilecek keskin, sivri dişler arasında asılı durur.

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor.

Burada duran tokmak gibi hissediyorum.

Yine de dişlerin korkusuyla donup kalırsam, kapı kapalı kalmaya devam edecek. Ve kapının diğerk tarafında çok daha fazlası var.

Umarım.

Eve bakarken derin bir nefes alıyorum. Yakın zamanda yenilenmiş, büyük pencereli ve dış cephesi yeni beyaz boyalı müstakil bir Gürcü evi. Çakıllı araba yolunun kenarları kamelya çalılarıyla çevrili ve bir pencerenin önünde yalnız bir manolya ağacı büyüyor. Çiçeksi, sabunlu koku taş basamaklarda durduğum yere kadar ulaşıyor.

Başka bir deyişle, bu ev çok *güzel*.

Tasarımcı evleri dergilerinde yer alacak türden bir ev. Londra'nın yapraklı bir banliyösünde. Şehrin tüm ofislerinden ve gürültüsünden yeterince uzak, ancak Jaxon'un ofise gidip gelmesinin yoğun saatlerde bile kırk dakikanın altında olduğu kadar yakın.

Planladığı bir ayrıntı olduğuna şüphe yok. Her zaman pratiktir.

Her zaman organize.

Sinirlerim midemde dans ediyor ve arkamı dönmek istiyorum. Ama saklanmaya devam edemem, zamanı geldi.

Uzanıp kapı tokmağını parmaklarımın arasında kavriyorum. Ceketimin kolu yukarı kalkıyor ve saatim dördü yedi dakika geçtiğini gösteriyor. Ben

Yedi dakikadan fazla bir süre boyunca burada olup olmamam gerektiğine dair iç mücadelemi dinledi. Bir gün burada olmam, bu konuşmayı yapmam gerektiğini biliyorum; sonsuza kadar bekleyemez. Yine de Jaxon'ı tekrar görme düşüncesi beni hem heyecanlandırıyor hem de aynı ölçüde korkutuyor. Ama Lydia ve Abigail'in bu sabah toplantı öncesi kahve içip moral konuşması yaparken söyledikleri gibi, içgüdülerim bana doğru kararı verip vermediğimi söyleyecek. Kalbime güvenemem, çünkü Jaxonı gördüğüm anda bana ihanet edecektir. O benim bu uzun zaman önce ele geçirdi. Ama içgüdülerim... içgüdülerim bana yapmak üzere olduğum şeyin doğru olup olmadığını söyleyecektir.

Kapı tokmağı sert bir gümbürtü çıkardığında kalbim hızla çarpıyor ve kolum daha yanıma gelmeden kapı uçarak açılıyor.

Bunca zamandır orada, diğer tarafta mı duruyordu? Kapıyı çalacak cesareti bulmamı mı bekliyordu?

Jaxon görüş alanıma girdiğinde sessiz duruyorum.

Vefasız kalbim kalkıyor, tıpkı bildiğim gibi.

Siyah kot pantolon ve gri bir tişört giymiş, ayakları çıplak. Bu onu şimdiye kadar gördüğüm en gündelik kıyafeti, hasta olduğu için işten izin aldığı zaman hariç. Hatırladıkça göğsüm sıkışıyor.

Takım elbiseler için yaratıldığını sanıyordum. Ama onu şimdi böyle görmek beni hazırlıksız yakaladı. Rahatlamış görünüyor, saçları sanki az önce elleriyle karıştırmış gibi dağınık.

İyi, seksi görünüyor.

Ona bakarken yanaklarım kızarıyor.

"Megan." Gülümserken koyu renk gözlerinin kenarları kırışıyor. "Lütfen, içeri gel. Ceketini alayım. Buranın yolunu buldun mu, tamam mı?"

"Evet." Başımı sallıyorum ve fuayeye, orijinal karo zemine benzeyen, cilalanmış ve restore edilmiş, böylece yeni gibi görünen bir yere adım atıyorum.

Jaxon kapıyı kapatıyor ve ceketimi çıkarmama yardım etmek için uzanıyor. Arkamda durup ceketini omuzlarımdan aşağı indirirken parmakları boynumdaki derinin tozunu alıyor. O kadar yakın ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum, kaslı göğsü sırtımdan sadece birkaç santim uzakta. Nefesi tenimde gezinirken ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Geldiğine çok sevindim Megan."

"Ee, yeni ev?" Kalbimin hızının kesilmesini isteyerek söylüyorum.

"Eskisinin kapısından bir daha asla geçmeyeceğini söylemiştin. Bu iyi bir çözüm gibi göründü," diyor ben dönüp ceketimi asmasını izlerken, güçlü ön kollarındaki damarlar görünüyor, oradaki deride küçük soluk boya lekeleri var.

"Dekorasyon," diye açıklıyor bakışlarımı takip ederken. "Ev yeni yenilendi, bu yüzden fazla bir şeye ihtiyacı yok. Ama değiştirmek istediğim birkaç şey vardı." Bir kolunu uzatıyor ve ben de onun davetini kabul ederek koridorda ilerliyorum. "Bize bir içki hazırlayayım, sonra size evi gezdiririm."

"Teşekkür ederim, kulağa hoş geliyor-" Evin arka tarafında girdiğim açık plan mutfak ve oturma alanına bakarken sesim cümlemin ortasında kesildi.

Her şey yeni ve tertemiz. Mutfak koyu mavi renkte ve çekmecelerin üzerinde bakır kulplar var. Tezgahlar beyaz kuvarstır ve tüm alan fener çatısından ve bahçeye açılan cam duvardan gelen ışıkla doludur.

"Jaxon, bu muhteşem!" Gözlerim etrafta gezinirken heyecanla dönüp koluna yapışıyorum. "Üzgünüm, ben..." Ne yaptığımın farkına vararak ellerimi yanlarıma doğru geri çekiyorum. "Yani, bu çok hoş."

Uzaklaşmıyor. Onun yerine, odaya bakarken bana yakın duruyor. O kadar sakın ki. Sadece burada olduğum için bile nefes almakta zorlanıyorum. Yine de o hiç etkilenmiş görünmüyor.

"Evet, harika bir alan. Ve yaz aylarında bir bahçeye sahip olmak harika olacak."

Geniş güverteye ve ötesindeki düz çimenliğe bakıyorum. Yarı yolda ağlayan bir söğüt ağacı var, uzun dalları gizli bir sığınağı gizleyen perdeler gibi.

"Söğüt harika bir sığınak olur." Gözleri benimkilere takılıyor ve hızla gözlerimi kaçırıyorum. "Ya da okumak için bir yer..." diye ekliyor boğazını temizlemeden önce. "Zencefil çayı?"

"Lütfen."

Su ısıtıcısını açmasını ve dolaptan birbiriyle uyumlu iki gri fincan getirmesini izliyorum. Bir şey söylemek istediği izlenimine kapılıyorum. Tezgâha yaslanıp elini çenesinde gezdirerek derin düşüncelere dalıyor, ta ki çaydanlık kapanıp dikkatini tekrar kupalara verene kadar.

"Biliyor musun, kendim yapmayı denedim. Ama aynı şey değildi," diyorum, sesim hafif. Sessizliği bozacak her türlü küçük konuşmayı yapmaya çalışıyorum.

Omzunun üzerinden bana bakmadan önce bir elini ensesinde gezdiriyor ve şakacı bir sırıtış atıyor.

"Çünkü gizli yöntemi bilmiyorsunuz." Kıkırdıyor. "Her şey hazırlık aşamasında. Zencefili önce bir gece bal ve limon suyunda bekletiyorum."

Bana dumanı tüten bir kupa uzatıyor ve kokuyu içime çekiyorum, gözlerim bir anlığına kapanıyor.

Onları açtığımda beni izliyor.

"Özür dilerim, sadece çok güzel kokuyor," diyorum utanarak.

"Özür dileme, Megan." Başparmağını alt dudağıma götürüyor ve onu dişlerimden kurtarıyor.

Isırdığının farkında bile değildim.

"Beğendiğine sevindim. Nasıl hissediyorsun?"

Boştaki elim otomatik olarak karnıma giderken gözleri yüzümde kalıyor.

"İyiym. Kendimi iyi hissediyorum. Abigail ile Barre derslerime devam ediyorum. İşten fırsat buldukça geceleri daha erken yatmaya çalışıyorum."

"Işıl ııl görünüyorsun." Gözleri yüzümde geziniyor. "Tanrım," diye gülümsüyor ve bir elini çenesinde gezdiriyor, "kalbim göğsümde çarpıyor. Gelmeyeceksin diye çok endişelendim." Titrek bir nefes veriyor.

"*Gergin* misin?" Yüzüne bakıyorum.

Gergin olmasına imkan yok. Her zaman çok sakin ve kontrollü.

Başını sallarken gözleri parlıyor, dudaklarının bir köşesi yukarı kalkık.

"İçim titriyor." Bana bakarken dudaklarından gergin bir kahkaha kaçıyor.

Gerginlik bedenimi terk ediyor ve gülümseyecek kadar rahatlıyorum.

"Ben de öyle. Seni tekrar gördüğümde nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Bu... bu bir rollercoaster oldu," diye mırıldanıyorum, kupama bakarak.

"Benim için daha çok bir dehşet yolculuğu gibi," diyor, gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdığımda yüzünde daha önceki gülümseme büyüyor.

Tanıştığımız ilk gece bana nasıl baktığını, o zaman hissettiğim bağı hatırlayarak onların içine çekiliyorum.

Hâlâ orada, her zamankinden daha parlak yanıyor.

Bu adam benim ruhumda.

O ilk geceden beri oradaydı.

Boğazımı temizliyorum ve ayaklarımın üzerinde kıpırdanıyorum. Bunun ne anlama geldiğini kabul etmeye henüz hazır değilim. Aklım hâlâ kalbimle savaşıyor. Ama şimdi içgüdülerim taraf seçiyor ve bu beklediğim gibi değil. Hazırlandığım gibi değil.

Jaxon beni incelerken gülümsemesi yüzünü terk ediyor. Muhtemelen burnumu kırıstırıyorum. Görünürdeki 'söylemim'. Muhtemelen yüzümdeki kafa karışıklığını görebiliyor.

"Neden bana etrafı göstermiyorsun?" Hareket etme ihtiyacı duyarak öneriyorum. Bakışlarının altından çıkmam gerekiyordu.

Başını sallıyor, kaşlarının arasında iki kırıksıklık beliriyor. "Tamam. Aşağıdan başlayalım."

Odadan geçiyoruz. Bu ev çok özel. Tavan gülleri ve arşitravlar gibi orijinal özelliklerinin çoğunu korumuş. Yine de hayal tüm modern lükslere sahip. Üstü açılır küvetli mermer bir banyo, ikiz erkek ve kadın lavaboları, farklı açılarda ayarlanmış o kadar çok su jeti olan dev bir duşakabin ki sayısını unuttum. Gömme dolaplar, giyinme odaları.

Liste uzayıp gidiyor.

Sadece Jaxon için büyük bir ev.

Bana dönmeden önce kapalı bir kapının önünde durdu.

"Görmediğin iki oda kaldı Megan. İlki bu." Parmaklarını gözlerine bastırıyor, yüzünü gerginlik kaplıyor. "Sana göstersem mi göstermesem mi bilemiyorum." Elini bırakıyor ve bana bakıyor, yüzü endişeyle sıkışmış.

Midem bulanırken yutkunuyorum. Bu kapının ardında her ne varsa onun için bir şey ifade ediyor.

Tepkim onun için bir şey ifade ediyor.

"Göster bana."

Kapı kolunu çeviriyor ve kapıyı iterek açıyor, ben içeri girerken gözleri bana sabitleniyor. Etrafıma bakıyorum, kalbim küt küt atıyor.

"Bunu sen mi yaptın, Jaxon? Bütün bunları?"

"Christopher geçen hafta sonu yardım etti." Ben çocuk odasına bakarken gözleri hâlâ yüzümde.

Sesimin titremesine engel olamıyorum.

"Çok güzelmiş." Soluk bir yeşile boyanmış ve beyaz ahşaptan uyumlu mobilyaları var. Bir karyola, alt değiştirme istasyonu, gardırop, çekmeceli dolap. Pencerenin yanına büyük bir kayar sandalye ve tabure yerleştirilmiş. "Bunların içinde ne var?" Duvarlara asılmış boş beyaz çerçeveleri gösteriyorum.

"Bu sana bağlı, Megan. İçlerine kendi sanat eserlerinizden bazılarını koymak isteyebileceğinizi düşündüm."

"Oh." Olduğum yerde kalakaldım.

"Bebegin kalabileceği bir yer, eğer senin için de uygunsa? Yani... eğer biz... eğer bazen onlara bakmama izin verirsen?" Yüzümü ona döndüğümde kaşlarını çatı.

Bazen onlara bakmak mı? Bebeği burada, onunla bırak demek istiyor.

Burada birlikte yaşamak değil.

Boğazımdaki safra yükseliyor ve onu geri . Fikrini değiştirdi.

Tekrar.

Odadan geri çıktım.

"Ben..." sanki ihtiyacım olan kelimeler havada belirecekmiş gibi gözlerim etrafta geziniyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bugün buraya tekrar deneyip deneyemeyeceğimizi ona bildirmek için geldiğimi sanıyordum. Bana zamanı verdiğini sanıyordum. Beni yalnız bırakmadı çünkü fikrini tekrar değiştirdi ve bizi birlikte görmüyor.

Ona bakıyorum ve bana doğru uzanırken gözleri açılıyor. "Megan, sorun ne? . Ne dedim ben?" Beni kollarına çekiyor, ben de ona izin veriyorum.

Yanağımı göğsüne yaslarken beni sıcak, tanıdık kokusuyla sarmasına izin veriyorum.

Son bir kez daha.

Eğer birlikte bir geleceğimiz yoksa, o zaman sadece onun tarafından tutulmaya ihtiyacım var. Bir. Son kez. Zaman.

Saçlarıma bir öpücük konduruyor ve kolları sıkılaşırken nefes alıyor.

"Prenses, konuş benimle. Lütfen."

"Bana öyle demeyi kes," diye fısıldıyorum, gözlerimi .

Sertleşiyor. "Özür dilerim. Ben sadece..." Bir elini başıma götürüp saçlarımı okşuyor ve derin bir iç çekiyor. "Gitmeden önce sana son odayı gösterebilir miyim?"

Gitmeden önce.

Gitmemi istiyor.

Kolları beni bırakırken kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum.

"Elbette." Gülümsüyorum, gözlerime ulaşmadığını biliyorum ama yapabildiğimin en iyisi bu.

Başka bir kapıya doğru yürür. "Bunu sen aç."

Kapı koluna bakıyorum. Bana başka ne göstermek istediğini anlamıyorum. Bebek burada bensiz kaldığında kullanmayı planladığı çocuk odasını görmek yeterince zor.

Başka neyi kalmış olabilir ki?

"Lütfen, Megan," diye yalvarıyor.

Tokmağı çevirip kapıyı açıyorum, ardında yatan başka acılara kendimi açıyorum. Aydınlık bir oda. Güneş ışığı içeri süzülüyor ve içeride ne olduğuna odaklanmam bir saniye alıyor. Bir tarafta bir sehpanın üzerine yerleştirilmiş büyük bir çizim tahtası ve bir köşede dev bir masa var. Gözlerim duvardaki çizime takılınca nefesim boğazımda düğümleniyor.

"mı?"

"Ben yaptım." Jaxon yanıma geliyor, kolu koluma değiyor. "Bana seni hatırlatıyor."

Kollarımızın değdiği yerde tenim karıncalanıyor. Resimdeki kadın bize bakıyor, gözleri sevgiyle parlıyor, saç telleri yüzüne doğru savruluyor.

Calvin'in restoranından bir çizim.

Jaxon'ın Articulate'deki yeni ofisim için bana hediye etmeye çalıştığı çizim. "Neden?" Ona bakarak fısıldıyorum.

"Çünkü eğer beni affetmeyeceksen, Megan. O zaman senden geriye kalan tek şey o olur." Gözleri bana parlıyor.

"Ama çocuk odası... bebeğin *bazen* kalması için olduğunu söylemiştin." Sesim çatlıyor.

"Evet. Eğer istediğin buysa." Jaxon yüzünü bana dönüyor ve iki elimi de avuçlarının içine alıyor.

"Ne istiyorsun?" diye

sordum. Göğsü kabarıyor.

"Sana söylediğimin aynısını istiyorum Megan. Fikrimi değiştirmeyeceğim. *Asla*. Seni ve bebeği istiyorum. Bir aile olarak birlikte olmamızı istiyorum. Burada yaşamayı istiyorum. Buranın bizim evimiz olmasını istiyorum." Yüzümü arıyor. "Ben başladım

Joanna'nın kafamdaki şeylerle başa çıkmama yardımcı olması için önerdiği bir terapistle konuşmak. Her şeye nasıl tepki verdiğimi. Seni nasıl incittiğime." Bir an için gözlerini sıkarak kapattı. Onları açtığında, dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyorlar. "Ben birlikte bir gelecek istiyorum, Megan. Ama sen de bunu istemelisin. Seni hiçbir şeye zorlamayacağım. Sana bekleyeceğimi söyledim ve bunda ciddiydim. Eğer henüz karar vermeye hazır değilsen, o zaman bekleyeceğim. Sonsuza kadar bekleyeceğim. Benim için başka kimse yok. Sadece ikiniz varsınız."

"Fikrini yine değiştirdiğini sanmıştım."

Ellerini kaldırıp yüzümü kavırıyor, gözlerimin içine bakarken başparmakları yanaklarımda geziniyor ve alnını benimkine yaslıyor.

"Asla," diye fısıldar, "seni seviyorum."

Ben ona bakarken zaman durmuş gibi görünüyor. Etrafımızdaki her ses duruyor. Hava bile donmuş gibi. Varoluşta hala hareket eden tek iki kişi biz olana kadar her şey durma noktasına geliyor.

İşte bu kadar.

İçgüdülerimin bana söylediklerini dinlemenin zamanı geldi.

Özümün derinliklerinde hissettiklerimi dinleyin ve ona göre hareket edin - doğru olduğunu bildiğim şeyi yapın.

"Ben de seni seviyorum," diyorum.

Gözleri benimkileri yakarken köşeleri kırışıyor. Bana öyle bir yoğunlukla bakıyor ki, bunu tüm benliğimde hissediyorum.

"Ne diyorsun?" Sesi düzgün, sakın. Ama gözlerinde yaşlar var. Göğsümü bir çırpıntı kaplarken gözlerinin derinliklerine bakıyorum.

Bu, her şeyin değiştiği andır.

Yeni başlangıçlar, yeni kökler yerleştirilir, onlardan yeni hayatlar çıkarılır.

Tek bir kelimeyle... Eğer söyleyebilirim...

"Evet."

"Megan?" Jaxon havayı içine çekerken gözlerini arıyor.

"Evet diyorum, Jaxon. Evet, seni affediyorum. Ve evet, tekrar denemek istiyorum." "Megan." Gözleri yukarı doğru bakarken derin bir nefes alıyor.

"Teşekkür ederim.

sen."

Bana mı yoksa daha yüce bir güce mi teşekkür ediyor belli değil ama dudakları dudaklarıma yapıştığında artık kimi düşündüğünü biliyorum.

Ben.

Biz.

Beni hayatı buna bağıymış gibi öpüyor ve ben de ona açılıyorum, boşlukları doldurmasına, ayrı olmanın neden olduğu kırık parçaları iyileştirmesine izin veriyorum.

Onu geçmişim, şimdiki zamanım, geleceğim ve beraberinde gelen her şeymiş gibi öpüyorum.

Bu neye benzerse benzesin.

Ne getirirse getirsin.

"Megan, Tanrım, Megan, seni seviyorum, Prenses. Seni çok seviyorum," diye nefes alıyor ve öpüşmelerimiz daha acil, daha güçlü hale geliyor.

Onu kendime çekerken tişörtünü yumruklarım ile kavıyorum. Ona ihtiyacım . Çok uzun zaman oldu, çok uzun zaman.

"Yapamam... Yapmazdım-" Öpücükler arasında nefes nefese kaldım.

"Ne oldu?" Bana bakmak için geri çekiliyor, yüzümü tutarken gözleri benimkileri arıyor.

"Beni bir daha hayal kırıklığına uğratma," diye fısıldıyorum, gözlerim yanarken.

"Megan..." Gözlerini sıkarak kapatıyor, başparmakları yanaklarımı okşuyor. Gözlerini tekrar açtığında, daha önce onda görmediğim güçlü bir kararlılıkla doluyor. "Senin hak ettiğin adam olacağım, Megan. Sana söz veriyorum."

Ona bakıyorum, başımı sallarken nefesim kısa aralıklarla geliyor. "Olmalısın."

"Yapacağım, Prenses. Size söz veriyorum. Bir daha benden şüphe etmen için sana asla bir sebep vermeyeceğim." Hâlâ tişörtünü kavrayan elimle onu kendime doğru çekerken bana bakıyor.

"Tamam o zaman." Elleri yüzümden ayrılıp saçlarımın arasına girerken ona küçük bir gülümseme veriyorum.

Başımı geriye yatırıyor ve dilini ağzımın içinde kaydırıyor. Beyaz ateş, alevin üzerindeki cıva gibi içimde patlıyor.

Kıyafetlerini yırtıyorum, ona ihtiyaç duyuyorum, tenini tenimde hissetmeye ihtiyaç duyuyorum. Tişörtünü sürükleyerek kafasının üzerinden çıkarıyorum. Bana bakıyor, bakışlarında dile getirilmemiş bir soru var ve ben başımı sallayarak dudaklarını tekrar dudaklarıma çekiyorum. Elleri yanlarımdan yukarı kayıyor ve elbisemi çıkarabilmesi için kollarımı kaldırıyorum. Birbirimize sarıldığımızda tenlerimiz birbirine çarpıyor, bir şekilde odanın etrafına saçılana kadar her kıyafetten kurtuluyoruz.

Jaxon boynumu öpüp ısırırken, "Bunu özlemişim," diye inliyorum.

"Seninle ilgili her Çeyi özledim Megan," diye nefes alırken elleri göğüslerime gidiyor ve parmaklarıyla meme uçlarımdan izini sürüyor.

Ona doğru eğildim, meme uçlarımdan onun dokunuşuyla sertleşti. Göğüslerim hormonlar yüzünden şişmiş ve hassaslaşmış. Onlara dokunma hissi beni ona karşı kıvrandırıyor, bana vermek üzere olduğu her şey için çaresizim.

"Sana ihtiyacım var, Jaxon. Son seferinde... Yeni anılar yaratmaya ihtiyacım var.

Lütfen."

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor ve bir elinin tersiyle yanağımı okşuyor.

"Megan, sana yaşattıklarımı telafi etmek için hayatımın her gününü harcayacağım."

"Şimdi başla." Kollarımı boynuna doladım ve öne doğru eğilerek onu şefkatle öptüm.

Kollarını bana doluyor ve beni kaldırıyor. Bacaklarımı beline doluyorum ve o da yere çöküp beni derin tüylü halıya yaslıyor, dudakları dudaklarımdan hiç ayrılmıyor.

"Seni seviyorum, Megan." Gözlerimin içine bakıyor, bir elini karnıma götürüyor ve büyük, sıcak avucunu karnımın üzerine koyuyor. "İkinizi de seviyorum."

Gözlerine tekrar baktığımda içime bir sıcaklık yayılıyor.

"Yapabilir misin? Ameliyattan sonra...? Her şey yolunda mı? İyileşti mi?" Gözlerine bakarak soruyorum.

Ereksiyonunu kalçama bastırıyor ve gülümsüyor. "İyi olmalı, ama bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

"Kontrol etmeliyiz." Ben de ona gülümsedim.

"Evet, kesinlikle kontrol etmeliyiz." Eğiliyor ve alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor.

İnliyorum ve ayak bileklerimi arkasına bağlayarak onu kendime doğru çekiyorum. "Şimdi. Şimdi kontrol etmeliyiz." Dudaklarını kendime doğru çekiyorum.

Kendini hizalıyor ve geniş, ıslak ucu içeri kayarken beni geriyor.

Gözleri benimkilerde kalıyor ve bu doğru hissettiriyor.

Şu anda, her şey yeniden yoluna girmiş gibi hissediyorum. Bana.

Onu.

Biz.

Bir saniye kıpırdamadan birbirimize bakıyoruz, nefeslerimiz aramızdaki küçük boşlukta birbirine karışıyor, birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını anlayamıyoruz.

"Jaxon," diye inleyerek dudaklarını tekrar kendime çektim.

"Tanrım, Prenses, çok ıslaksın," diye inliyor ağzıma karşı.

Ellerimi saçlarına gömüyorum ve ona olan ihtiyacımı vurgulayarak etrafında kenetleniyorum. Bir elini yanağımda tutuyor, diğerini aşağıya ve popomun altına kaydırıyor, böylece onu kendisine doğru kaldırabiliyor.

"Bu çok iyi hissettiriyor." Açı daha derine itmesine izin verdiği için başımı geriye atıyorum.

Kendini çekirdeğimin derinliklerine it... kalbimin derinliklerine. "Aynen böyle, durma."

"Durmayacağım," diye nefes alıyor boynumu öperken. "Asla durmayacağım, Megan. Seni sevmekten, her gün benim için ne kadar önemli olduğunu göstermekten asla vazgeçmeyeceğim."

Yavaş ve derin pompalarken ona karşı öğütüyorum, nefesi her itişte daha da düzensizleşiyor. Açı ve birbirimize ne kadar sıkı bastırıldığımız, vücutlarımız her buluştuğunda teninin klitorisime baskı yapması anlamına geliyor. Yüzünü saçlarıma gömüp adımın inletirken vücudumdaki her kas gerilmeye başlıyor.

"Jaxon... Ben... oh, vay canına," zevk içimde büyürken, vücudumdaki her siniri uyandırırken gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Bana bak, Prenses." Gözlerimi açıyorum ve Jaxon'ın gözleri bana doğru parlıyor. "Bir daha asla sana olan aşkımdan şüphe etmen için bir sebep vermeyeceğim Megan. Kalbim, ruhum, hepsi sana olan aşkımdan güç alıyor. Bizim için."

"Seni seviyorum, Jaxon King," diye mırıldanıyorum o hızlanırken, bedenlerimiz birbirine bağlı ve birbirini arzuluyor.

Bunu daha iyi anlatacak bir kelime bulamıyorum.

Onu seviyorum.

Aşk mükemmel değildir. Her zaman kolay değildir, ama güzel ve çığdır ve şu anda, tıpkı ona olan ihtiyacım gibi bedenimi tüketiyor.

"Oh, Tanrım, bu çok..." Göbeğimde basınç artarken başımı arkaya yatırıyorum.

Jaxon çenesini kaldırıyor, ağzım açık kalıp nefesim boğazımda düğümlenirken ve vücudum gerilirken yüzünde memnun bir gülümseme beliriyor.

"Benim için gel, Megan. Bana bundan her gün görmeyi planladığım manzarayı göster."

Ayak parmaklarım karıncalanırken ve tüm vücudum titremeye başlarken ona bakıyorum.

İçimdeki ateş tutuşurken gözlerimi açık tutmak için savaşıyorum, vücudum serbest bırakıldığında beyaz-sıcak titremelerle vücudumu sarıyor, kendini onun etrafına sarıyor, onu daha derine çekiyor. Nabız üstüne nabız içimden akarken inliyor ve altında kıvranıyorum.

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Sadece adımı haykırırken kararıyor, boşalırken içimdeki ısıyı serbest bırakıyor.

Gözlerim ona sabitlendi. Başka tarafa bakamıyorum. Başka tarafa bakmak istemiyorum.

Gözlerindeki şefkat, saygı ama en çok da sevgiyle karışık huşu dolu bakış... en ham, en güzel şey.

Bunu varlığımın her zerresinde hissediyorum. İyi olacağız.

Bölüm 31

Faxon

Üç Ay Sonra

Soyunma odasından korkmuş bir çığlık geliyor. "Aptal şey!"

Megan'ın elbiseyi yere bırakıp odanın içinde bir tekme savurmasını izlerken kapının pervazına yaslanıyorum.

"Yardıma ihtiyacınız var mı,

Prenses?" Gülümsüyorum.

Bakışları üzerimde dönüyor.

Askıdan başka bir elbise alırken, "Beni bu duruma sokan senin ellerindi," diye homurdanıyor.

Ona doğru yürüyorum ve kollarımı arkadan doluyorum. İçini çekiyor ve başını omzuma yaslıyor.

Yeniden başlamayı ve benim yanıma taşınmayı kabul ettiğinden beri son üç ay cennet gibiydi. Her anı değerlendirdim. Ona ve bebeğe karşı aşırı korumacı olduğum konusunda şaka yapıyor ama gözlerinden her geçen gün şüphelerinin kaybolduğunu görebiliyorum. Güvenini geri kazanıyorum ve bir daha asla kırmayacağım.

Sadece Megan tarafından değil, hayat tarafından da bana bir şans daha verildi.

Göğsümde taşıdığım ve asla hafife almayacağım bir şans.

"Çok güzelsin." Ellerim büyüyen yumrusunu okşarken saçlarındaki dut kokusunu çekerek nefes alıyorum.

"Bu elbise geçen hafta üzerime oturdu. Şimdi göğüslerimin üzerine bile ."

Gözlerim göğüslerine takılıyor, yuvarlak ve dolgun, meme uçları sütyenin şeffaf kumaşını zorluyor.

"Belki sadece çıplak kalabilirsin? Bundan hoşlanacağımı biliyorum." Bunu kanıtlamak için boxerımın içindeki ereksiyonu ona doğru bastırıyorum.

"Doyumsuzsun," ama sesi, yüzünde olduğunu bildiğim gülümsemeyi ele veriyor.

"Beni kim suçlayabilir ki? En güzel kız arkadaşına sahibim. Şu anda karnında bebeğimizle inanılmaz seksi ve güzel görünen bir kız arkadaşım."

Megan yumuşak bir kahkaha atıyor ve başını eğiyor, böylece boynunun yan tarafını öpebiliyorum.

"Plaj topuna benzemeye başlayan bir kız arkadaş."

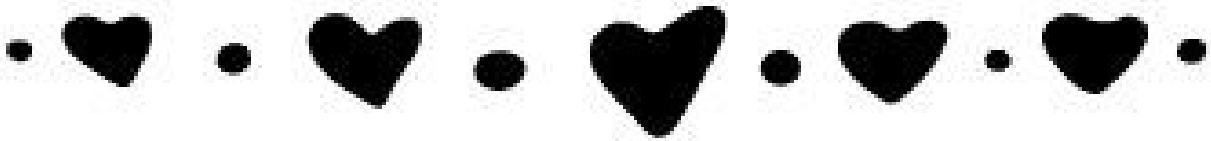
,"" diye fısıldıyorum, elim külotunun içine kayıyor. Şimdiden ıslanmıştı ve parmaklarımı ıslatan uyarılma hissi derin bir hırıltı çıkarmamı sağladı.

"On dakikan var. Sonra gitmek zorundayız," diye kıkırdıyor.

Boksörlerimi aşağı itiyorum ve elini geri yönlendiriyorum. Doğrudan sikimin etrafına sarıyor ve nazikçe sıkıyor.

Ağzımı kulağına götürüyorum.

"Tanrım, Prenses. Böyle yapmaya devam edersen beş dakikaya bile ihtiyacımız kalmayacak."

"Burası harika görünüyor!" Abigail sırtarak Calvin'in restoranının etrafına bakıyor.

"Öyle olmalı! Sevgili arkadaşımız her gün böyle heyecan verici haberler almıyor," diyor Megan kollarını Abigail'e sararken.

"Hey, bu sadece benimle ilgili değil. Bu ortak bir parti, biliyorsun." Megan omuz silkiyor. "Biliyorum. Ama senin için çok heyecanlıyım!"

Etrafımdaki balonlara ve süslemelere bakıyorum. Lydia gerçekten şehre gitmiş. Mekan inanılmaz görünüyor. Girişin üzerinde pastel balon kemerler var. Tavan tamamen daha fazla balonla kaplı ve kurdeleleri başımızın üzerinden aşağı sarkıyor. Üzerinde dev bir pasta ve giderek büyüyen bir hediye yığını olan büyük bir masa var.

Dünyanın en abartılı bebek partisinin fotoğraf çekimine girmek gibi bir şey.

"Hey, bebeğim. Gidip bir içki daha alacağız. Sen de ister misin?" Megan bana döndü, yüzü aydınlanmıştı.

"Ben iyiyim, Prenses." Eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

İkisi birlikte barda duran ve kollarını Tim'in boynuna dolamış, kulağına bir şeyler fısıldayan Lydia'ya doğru yürürler. Tim gözlüklerini burnuna geri itiyor ve ona sırtıyor.

"Bahse girerim onu canlı canlı yiyecektir." Martin kıkırdayarak yanıma geldi. "Bundan hoşlandığına eminim. Birkaç aydır onu ." I

Gülmek. "Megan gelecek yıl birlikte seyahate çıkmak için para biriktirdiklerini söylüyor." "Harika," diyor Martin.

"Nasıl hissediyorsun, müstakbel baba?" Ona yan gözle bakarak soruyorum. Odanın ucunda kıkırdayan ve birbirlerine sarılan kızları izlerken sırtıyor.

"Senin gibi, sanırım... korkudan altıma sıçtım."

Başımı arkaya atıyorum ve gülüyorum. "Evet, kulağa doğru geliyor. Yine de her şeye değer."

"Evet, biliyorum." Bana sırtıyor.

"Evlat edinme için resmi bir tarih belirlediniz mi?"

Martin başını sallar. "Henüz değil. Ama Noel'den önce olacak. Tüm evrak işleri çok uzun sürüyor. Ama bekleyemeyiz. Archie onu her gördüğümüzde daha da büyüyor. İlk doğum gününden önce bizimle olacağı için çok mutluyuz. O zaman böyle bir parti daha verebiliriz." Ona kaşlarımı kaldırıyorum, o da gülüyor. "Hadi ama. Bak kızları ne kadar mutlu ediyor."

Onlara tekrar bakıyorum. Lydia eğilmiş, elbisesinin üzerinden Megan'ın yumrusuyla konuşuyor, şampanya bardağını mini bir 'şerefe' ile şingırdatıyor. Çılgın bir arkadaş ve teyze olacak. Ama Megan'a karşı ne kadar koruyucu olduğunu ve onu ne kadar sevdiğini görmek yakın olmamızı sağladı.

Daha sonrası için küçük bir sürpriz planlamama bile yardım etti.

"Senin adına sevindim." Elimi Martin'in omzuna koyuyorum.

"Teşekkürler, Jax. Sana da."

Artık adımı söylediğinde irkilmiyorum. Babamı hâlâ özlüyorum. Ama enerjimi Megan'a ve bebeğe harcıyorum.

Bana ikinci bir şans verildi, onun hiç sahip olmadığı bir şey.

Ve bunu en iyi şekilde değerlendirmeyi ona borçluyum. Yukarıda bir yerde. Bunu biliyorum. Ve bebeğe büyükbabaları hakkında her şeyi anlatacağım.

O asla unutulmayacak.

"Görünüşe göre daha fazla misafir geldi." Christopher, annesi Penelope ve ortağı Pierce ile içeri girerken Martin başını girişe doğru eğiyor. Megan orada, herkesi kucaklıyor ve hoş geldiniz diyor.

onları içeri alır. Penelope elini Megan'ın yumruğuna koyuyor ve ikisi bir şeye gülüyorlar.

Annesi, babası ve ağabeyi Zack geldiğinde Megan'ın gözleri yeniden parlıyor.

Ailesiyle yaptığım uzun ve dürüst konuşmalardan sonra beni kabul ettiler. Kolay olmasını beklemiyordum. Kolay olmadı. Ama hak ettiğim buydu.

Ağabeyi beni affetmeden önce kızgın kömürlerin üzerinde taradı. Yine de başka türlüünü istemezdim. Megan'ı seviyorlar, tıpkı benim sevdiğim gibi. Hayatımın geri kalanında her gün yapacağım gibi. Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum. Mümkün olduğunca uzun olması için elimden geleni yapacağım. Ama bununla barıştım.

Asla gerçekleşmeyecek bir şey için endişelenmek yaşamının bir yolu değildir.

Daha fazla arkadaşı geldiğinde Megan'ın kahkahası odaya yayılıyor. Eski ev arkadaşı Rachel, yeni kocası ve Atlantic Airways'de birlikte uçtuğunu hatırladığım bir başka arkadaşı Matt ile heyecanla sohbet etmesini izliyorum.

Ona bakarken kalbim kabarıyor.

Yaşamaya niyetliyim ve eğer içime bir şüphe düşerse, nedenini hatırlamak için tek yapmam gereken ona bakmak.

"Şimdi neden her gün yüzünde o kendini beğenmiş piç bakışı olduğunu anlıyorum." Martin gülüyor. "Sizler lanet olası Brady Bunch gibisiniz!"

Gülüyorum. Ne diyebilirim ki? Haksız değil. Ailemiz eşsizdir. Hayatımda sevgiyi her şeyin üstünde tutan böylesine destekleyici insanlar olduğu için şanslıyım.

Kıkırdıyorum ve bir kolumu omuzlarına doluyorum. "Hadi, gidip merhaba diyelim."

Megan asansörden çıkarken, "Ayaklarım beni öldürüyor," diye inliyor. "Otel rezervasyonu yapmana gerek yoktu, biliyorsun değil mi?"

Gülümsüyorum ve onu odamızın kapısının önünde durduruyorum.

"İlk tanıştığımız yere geri dönmek uygun geldi." Elimi yumruğuna götürüp ovuyorum. Bana bakarken gözleri parlıyor. Bana böyle bakmasından asla bıkmayacağım. "İçeri girdiğimizde senin için ayaklarını ovacağım."

Başımı kapıya doğru eğiyorum ve Megan kapıya doğru bakıyor, gözleri parlıyor.

"Çatı katını mı tuttunuz?"

"Elbette." Gülümsüyorum ve saçının bir telini kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Benim için özel anılar barındırıyor. Güzel bir kıvılcık saçlı tarafından ilk kez orada büyülendim."

"Gerçekten mi?" Elini kaldırıp bileğini öperken kıkırdıyor.

"Evet. Bebeğimize de burada hamile kaldık. Benim için çok özel bir yer." "Ben de," diye fısıldıyor.

"Şimdi, içeri gir. Koridorda seninle sevişmeden önce." Kapının kilidini açıp onun için açık tutarken göz kırpyorum, o içeri girerken gözlerim elbisesinin içindeki vücudunun kıvrımlarına kayıyor.

"Jaxon! Bütün bunlar da ne?" Nefes nefese kalmış.

Tüm yaşam alanı peri ışıklarıyla aydınlatılmış, her yüzeye yapraklar serpiştirilmiştir.

Buraya gelirken uzun yoldan geldiğim için Rachel, Lydia ve Abigail biz gelmeden önce girip çıktılar.

"Bu senin için."

"Ama ben çoktan bebek partisi verdim." Megan önce odaya sonra da bana bakarken kaşları çatılıyor.

"Evet. Ama hediyelerin çoğu bebek içindi. Bu sizin için." "Neden , Bay King?" Sırıtarak bana döndü. Masaya doğru yürüdüm ve bir buket aldım.

"Sonsuz aşk için Gypsophila. Dahlias bağlılık için," diyorum.

Onları benden alıyor ve eğilip içine çekerken gözleri kapanıyor.

"Teşekkür ederim."

"Bir şey daha var."

Eskiz defterini masadan kaldırıp ona uzatırken kalbim göğsümde güm güm atıyor. Kitabı almak için uzandığında kaşları şaşkınlıkla çatılıyor.

"O gün özür dilemek için ofisinize gelmişim... İçeriye baktım," diye itiraf ediyorum.

Bana dönüp bakarken gözleri büyüyor.

"Hepsine baktın mı?"

Başımı salladım. "Her birini. Benden. Bizden. Bebeğin." Kitabı açarken gözleri sayfalara kayıyor. "Orada senin ruhunu görebiliyorum, Megan. Ve benimkinin sana ait olduğunu fark etmem bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm. Her zaman . Tanıştığımız günden beri."

Gülümsüyor. "Seni affediyorum. Yaşlılık bazen zihni yavaşlatabiliyor." Başımı sallayarak ona sırtıtıyorum. "Son sayfayı çevir, Prenses."

"Neden?" diye soruyor. Ama yapıyor. "Jaxon?" Elini ağzına götürürken bana bakıyor.

Eskiz defteri diz çöktüğüm yerin yanında yere düşüyor.

"Tanıştığımız ilk gece sana kelimelerle aramın pek iyi olmadığını söylemiştim. Görünüşe göre çizimde de pek iyi değilim." Gözlerim son sayfasına kadar açık duran eskiz defterine kayarken kıkırdıyorum.

Önüne daire şeklinde bir göbek çizilmiş bir çubuk kadının önünde diz çökmüş çubuk adamım kâğıtta gururla parlıyor.

"Ama sana şunu söyleyebilirim Megan. Hayatımın geri kalan her gününü seni severek geçireceğim. Ve yeni sayfaları birlikte kovalayabileceğimiz daha fazla hayalle doldurmana yardım ederek. Bir aile olarak." Elimi cebime atıp küçük kutuyu çıkarırken kalbim hızla çarpıyor. "Evlen benimle, Megan Curtis. Lütfen evlen benimle. Sensiz yaşayamam."

Kapağı kaldırıyorum ve içindeki iki karatlık prenses kesim pırlanta yüzüğü gösteriyorum. "Jaxon," diye fısıldıyor Megan, gözleri parlıyor. Yüzüne bakıyorum.

Göğsümdeki davul sesi artıyor. "Evet." Beni ayağa kaldırıyor, gözlerinden yaşlar dökülüyor. "Evet!"

Yüzüğü kutudan çıkarıp sol eline yerleştiriyorum ve o da bana bakmadan önce yüzüğe bakıyor.

Kollarını bana doladığında karnındaki bebeğimiz bedenlerimizin arasına yerleşiyor.

"Hayat bize ne getirirse getsin, Jaxon. Birlikte üstesinden geliriz."

Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum ve sözlerini tekrarlıyorum: "Evet. Birlikte. Her zaman."

Bölüm 32

Megan

Sonsöz

Üç ay ve yüz otuz sekiz dakika sonra.

"Merhaba ufaklık," diye sesleniyorum parmağımı tombul, pembe bir yanakta gezdirirken.

Jaxon yatağın yanındaki koltuğa oturur ve elini gözlerine siler.

"Sanırım kızın bir kez daha sarılmak istiyor, baba." Ona bakarak gülümsedim.

Gözlerini yüzüme diyor. Yorgunlar, kayıp gece uykusundan kırmızıya boyanmışlar. Muhtemelen birçoğunun ilkiydi. Yine de şikayet etmiyor.

Değerli bebeği kollarımdan alıp sandalyeye geri gömülürken yüzü aydınlanıyor.

Bana bakmadan önce ona "Merhaba güzel kız," diyor. "Şunu gördün mü? Burnunu kırıştırdı, tıpkı annesi gibi."

"Öyle bir şey yapmadı," diye gülerek cevap veriyorum.

Tekrar ona bakıyor, gözleri sevgi ve gururla dolu. "O çok mükemmel, Megan. Sen, o... Cenneteyim."

"Sen yaşlı bir yumuşaksın, bunu biliyor muydun?" Uzanıp elimi koluna koyuyorum.

"Kimseye söyleme." Sırıttıyor.

Kızımızı kucağına alırken gülümsüyorum.

Bizim güzel yeni başlangıcımız.

Articulate'e doğum izninden sonra geri dönmeyeceğimi söyledim. Frankie tasarım şefi olarak görevi devralıyor ve harika olacak. Tina da benden *Beyaz Ateş*'in diğer kitaplarının kapaklarını serbest bir iş olarak yapmamı istedi. Daha sonraki kitapların yayınlanmasına daha çok var, bu yüzden doğum izninde onlar üzerinde çalışmak için zamanım var.

Ve yeni bir tutku buldum.

Joanna ile tanıştığımdan ve Martin'in kitap tanıtımına gittiğimden beri, kanserden kurtulan bazı harika kişiler ve aileleriyle tanıştım. Portreler için talepler alıyorum. Bazıları iyileşme sonrası için, bazıları da çok erken çekilen fotoğraflarını kullanarak.

Yürek parçalayıcı.

Ama böyle bir şekilde sorulmak ve güvenilmek bir onurdur. Hayat değerli ve kırlıgandır.

Ama aynı zamanda harika ve güzel - tıpkı şu anda babasının kollarında hayal kuran sevimli küçük külçemiz gibi.

Büyük dünyayı ve yaşayacağı tüm maceraları hayal ediyor.

Kalbim patlayabilirdi. Bugün burada olacağımı hiç düşünmemiştim. Kolay olmadı ama döktüğüm her gözyaşına değdi. Her tümsek, her aksilik... Hepsi bu yolculuğun bir parçasıydı.

Ve henüz bitmedi. En

iyisi henüz gelmedi.

"Biliyorsunuz, herkes haber bekliyor olacak."

Jaxon bana baktı. "Tamam, hadi aramaları yapalım. Herkese hastaneye vardıktan tam yüz otuz sekiz dakika sonra nasıl geldiğini anlatın."

Başımı eğiyorum. "Babanın onu bize sağ salim getirmesine yardım ettiğini mi düşünüyorsun?" Jaxon bana babasının mezarına yaptığı ziyaretlerden bahsetti.

Oraya son gidişinde ben de onunla gittim ve o basamakları birlikte, yan yana saydık.

"Bunun aptalca olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bana doğru baktı. "Hiç de değil. Bence çok güzel."

"Adını bilmek isteyeceklerdir." Jaxon sandalyesinden kalkıyor ve yanımdaki yatağa tünüyor.

Başımı onun koluna yaslıyorum ve bize bakan kızımıza bakıyorum, gözleri odaklanmakta zorlanıyor.

"Cennette olduğunu ," diye mırıldandım.

Jaxon başımı öpüyor. ". Siz ikiniz benim cennetimsiniz."

"Nevaeh'e ne dersin? Cennet'in tersten okunuşu."

"Nevaeh," diyor, . "Sanırım sen ve ben hiçbir şeyi yapmıyoruz, değil mi?" Kıkırdarken gözlerinin kenarları kırışıyor.

"Bunun neresi eğlenceli?" Kıkırdıyorum.

"Nevaeh," diyor yine bana gülümserken.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Burada kızımız kucağında otururkenki görüntüsü, eskiz defterime çizebileceğim tüm çizimlerden daha güzel.

İşte bu sanat.

Gerçek, doğru, yaşayan ve nefes alan sanat.

Hayat bizi bir araya getirdi. Birbirimizin elinden kayıp gittiğimizi düşündüğümüz anlarda bile sevgi bizi birbirimize bağladı.

Ve o doğdu. En büyük
şaheserimiz.
Nevaeh.

Son.

Acknowledgements

İlk teşekkürüm inanılmaz TL Swan'a gitmeli. Daha önceki kitaplarımda olduğu gibi, bana bir hayalin peşinden gitme cesareti verdiniz. Sen de benim ve başkalarının hayatında büyük bir etki . Bu kadar özverili bir şekilde verdiğiniz destek için ne kadar teşekkür etsem azdır. Siz bir ilham kaynağısınız.

Bu yolculukta tanıştığım iki harika yazar arkadaşşıma teşekkür ederim; LM Fox ve V H Nicholson. Siz ikiniz artık benimle ömür boyu arkadaş olarak kalacaksınız! Bana kaç kez destek olduğunuzun sayısını unuttum, konuştum İçimde hissediyorum, benimle kutluyorum... İkinizle birlikte bu yolculuğa çıktığım için çok şanslıyım ve ikiniz de güzel, eşsiz yazarlarsınız.

Beta okuyucularım; Christi, Dana, Nicola ve Rita. Bu okunması kolay bir hikâye değildi. Hepimiz hayatımızın bir yerinde kayıp hissetmişizdir.

Teşekkür ederim.

kalplerinizi ve zihinlerinizi buna açmanız ve bana değerli geri bildirimlerinizi vermeniz.

Editörüm Ashley'e; teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim! Sen inanılmazsın! Gerçekten öylesin! Size ne kadar anlatsam az; hikayeyi doğru anlatma ve onu parlatma tutkunuz inanılmaz. Bir yazar olarak gelişıyorum.

bilgeliğimizin bir sonucu. Teşekkür ederim.

Abi'ye, Bay King'i kapağa taşıyan muhteşem yeteneğın için teşekkür ederim.

Onu mükemmel yakalamışsın.

Aileme teşekkür ederim. Kızlar, bana daha iyi bir insan olmam ve hayallerimin peşinden gitmem için bir neden veriyorsunuz çünkü kalbimde her zaman

Siz de kendinizinkini kovalayın ve asla bir inanç sıçraması yapmaktan korkmayın.

Son olarak, en büyük teşekkürüm siz okuyuculara. Megan ve Jaxon'ın hikayesini okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım . Zor geçen bir yılın ardından yazmak zor oldu. Lütfen bir yorum bırakmayı düşünün

Amazon. Diğer okurların yeni bir yazarı denemelerine yardımcı olmanın en iyi yollarından biri. Bu yolculuğa başlayana kadar ne kadar yardımcı olabileceklerini hiç fark etmemiştim.

Bir sonraki kitaba kadar...

Elle x

About the Author

Elle Nicoll, İngiltere'den eski bir uzun mesafe uçuş görevlisi ve iki çocuk annesi. On dört yıl boyunca bulutların üzerinde çalıştıktan sonra 38,000ft'te, şu anda genellikle kafası bir kitabın sayfaları arasında kitap okurken ya da öfkeyle yazarken ve kendisiyle tatlı tatlı konuşan erkek arkadaşı için yeni bir fikir üzerine notlar alırken bulunuyor.

Elle, kendisine sık sık ateşli bir kitap yazmak için fazla tatlı ve masum görüldüğünün söylenmesini komik buluyor ama asla durmak istemiyor.

İnsanlar, tutku ve aşk hakkında hikayeler yazmak,
bundan daha iyi ne olabilir ki?

Elle's Books

Drawn to Mr King, birbirine bağılı bağımsız hikâyelerden oluşan "The Men Series "in üçüncü kitabıdır. Herhangi bir sırayla okunabilirler, ancak üst üste binen karakterlerin tadını tam olarak çıkarmak için önerilen okuma sırası şöyledir:

Bay Anderson ile

Tanışma Bay X'i

Keşfetme Bay King'e

Çekilme

Captured by Mr. Wild (Çok yakında)

En son gelişmelerden haberdar olmak için
haberler ve bültenler, Elle'i aşağıdaki yerlerde
bulabilirsiniz; <https://www.ellenicollauthor.com>
<https://www.instagram.com/ellenicollauthor/>

<https://www.facebook.com/ellenicollauthor>

<https://www.bookbub.com/authors/elle-nicoll>

https://www.goodreads.com/author/show/21415735.Elle_Nicoll

<https://www.tiktok.com/@ellenicollauthor?>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.